

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

LISA JEWELL

SIRLARI
PEŞLERİNİ
BIRAKMAYACAK

AİLEDEN KALANLAR

Çeviren: Elif Nihan Akbaş

Kitaplarıyla *New York Times* çoksatanlar listesinin gediklilerinden olan Lisa Jewell'dan, bir sabah Thames Nehri kıyısında başlayan sürükleyici bir psikolojik gerilim romanı daha.

Dedektif Müfettiş Samuel Owusu, çamur kazısına çıkan bir ekibin yaptığı keşif üzerine olay yerine çağırılmıştı. Bu keşif, Chelsea'deki büyük bir malikânede otuz yıl önce yaşanan olayları yeniden gündeme getirecek ve üç kişinin faili meçhul cinayetiyle bağlantılı onlarca yıllık bir suçu ortaya çıkaracaktı.

Şehrin başka bir bölgesindeyse Rachel Rimmer güne sarsıcı bir haberle başlamıştı. Güney Fransa'da iş gezisinde olan kocası ölü bulunmuştu ve polis, cinayete kurban gittiğini düşünüyordu. Telefondaki dedektif, Rachel'in bir an önce Fransa'ya gelip kocası Michael'in geçmişi ve kötü iş ortakları hakkındaki sorulara cevap vermesini istiyordu. Rachel, sırlarının su yüzüne çıkmasını önlemek için ne söyleyeceğini çok iyi hesaplamak zorundaydı.

Otuz yıl önce yaşanan korkunç trajedinin ardından Londra'dan kaçan Lucy Lamb, nihayet evine dönmüştü. Çocuklarıyla birlikte yaşayacağı bir ev, bir yuva kurma telaşındaydı. Ancak tam huzura erdiğini düşünürken geçmişindeki olaylar yeniden gün yüzüne çıkacaktı. Üstelik abisi Henry, yıllardır kayıp olan eksik parçalarını bulmak üzere kimseye haber vermeden uzun bir yolculuğa çıkmıştı ve Lucy, onun başını belaya sokmasından korkuyordu.

Birbirlerinden habersiz hayatlarındaki gizemleri çözmeye çalışan bu karakterler, birbirlerine hayal bile edemeyecekleri şekillerde bağlı olduklarını keşfedeceklerdi.

Lisa Jewell'in *New York Times* çoksatanlar listesine giren romanı *Üst Kattaki Aile*'nin devamı niteliğindeki bu ustaca kurgulanmış gerilim dolu kitap, yazarın "gerilim romanlarının kraliçesi" ünvanının hakkını veriyor.

**"Diğer yazarlara on üzerinden on veriyorum.
Lisa mı? O, on üzerinden yüz."**

—GILLIAN McALLISTER, *Yanlış Yer Yanlış Zaman* kitabının yazarı

ISBN 978-625-6029-36-1

www.olimposdukkan.com

@olimposyayinlari

/olimposyayinlari

/olimposyayinlari

/olimposyayin

LISA
JEWELL

AİLEDEN
KALANLAR

Aileden Kalanlar

Lisa Jewell

Orijinal Adı: The Family Remains

© 2024, Olimpos Yayınları

© 2022, Lisa Jewell

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Çeviren: Elif Nihan Akbaş

Editör: Zehra Uzun

ZM

Son Okuma: Aslı Dağlı

Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı: Temmuz 2024

ISBN: 978-625-6029-36-1

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com

Baskı: KA BASIM

Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı

No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

Düzenleme

Ny.Ozlem

LISA JEWELL

AİLEDEN KALANILAR

Çeviren: Elif Nihan Akbaş

Bu kitap Steve Simmonds'ın anısına adanmıştır

CHEYNE WALK 16'DAKİ AİLELER

Lamb Ailesi

Henry Lamb ve Martina Lamb

Oğulları Henry Lamb, kendini Phineas Thomson olarak tanıtıyor

Kızları Lucy Lamb, eskiden Michael Rimmer'la evliydi; Libby,
Marco ve Stella'nın annesi

Lucy'nin kızı Libby Jones, eski adı Serenity Lamb; gazeteci
Miller Roe'yla ilişkisi var

Thomsen Ailesi

David Thomsen ve Sally Thomsen

Kızları Clemency Thomsen, şu an Cornwall'da yaşıyor

Oğulları Phineas Thomsen, aynı zamanda Finn Thomsen olarak
da biliniyor, şu sıralar Botswana'da yaşıyor

Birdie Dunlop-Evers, müzisyen

Justin Redding, Birdie'nin erkek arkadaşı

GİRİŞ

Haziran 2019

Samuel

“Jason Mott?”

“Evet. Burada. Benim.”

Thames Nehri’nin kıyısında bileğine kadar çamura batmış genç adama baktım. Saman sarısı saçları yumuşak hatlı, çilli yüzünün iki yanına perde gibi iniyordu. Dizine kadar çıkan lastik çizmelerle sürüyle cebi olan haki bir yelek giymişti ve çevresi aval aval bakan insanlarla sarılıydı. Ayakkabılarımı çamurdan uzak tutmaya çalışarak ona yaklaştım.

“Günaydın,” dedim. “Ben Müfettiş Samuel Owusu. Bu da adli tıp ekibimizden Saffron Brown.” Jason Mott iki gerçek dedektifin karşısında heyecanlı görünmemeye çalışsa da başaramadı. “Bir şey bulduğunuzu duyduk. Açıklamak ister misiniz?”

Adam hevesle başını sallayarak onayladı. “Evet. Tabii. Telefonda da dediğim gibi. Ben çamur kazısı rehberiyim. Profesyonelim. Bu sabah grubumla birlikte gelmişim ve şuradaki genç delikanlı da” –on iki yaşlarında gibi görünen bir çocuğu

işaret etti– “etrafı kazarken şu torbayı buldu.” Çakıllı alanda duran siyah çöp poşetini işaret etti. “Yani çamur kazısının bir numaralı kuralı dokunmamaktır ama bu orada öylece duruyordu, sanki yeni bırakılmış gibi. O yüzden açması sorun olmaz diye düşündüm.”

Çamur kazısı kurallarını bilmeme rağmen delikanlıya güven veren bir bakış attım ve rahatlar gibi oldu.

“Her neyse. Bilmiyorum, yani sonuçta adli tıp uzmanı falan değilim...” Jason Mott gergin bir gülümsemeyle Saffron’a baktı, hafiften kızardığını gördüm. “Ama bana sanki biraz, bilirsiniz, insan kemiğine benziyorlar gibi geldi.”

Çakılların üzerinde yürüyerek torbanın yanına gidip ağzını hafifçe araladım. Saffron da peşimden gelip omzumun üzerinden baktı. İlk gördüğümüz şey insana ait bir çene kemiği oldu. Dönüp Saffron’a baktım. Başıyla onayladı; ardından eldivenlerini takıp plastik bir örtü açtı.

“Pekâlâ,” dedim doğrulup çamurlu alanda toplanmış gruba bakarak. “Bu bölgeyi boşaltmamız gerekecek. Sizden bize yardımcı olmanızı rica ediyorum.”

Bir süre kimse kıpırdamadı. Ardından Jason Mott harekete geçti ve herkesi kıyıdan uzaklaştırıp tekrar nehir kenarına çıkarmayı başardı, orada durup aval aval bakmaya devam ettiler. Birkaç akıllı telefonun belirdiğini görünce, “Lütfen. Video çekmek yok. Bu polisi alakadar eden çok hassas bir mesele. Teşekkürler,” diye seslendim.

Akıllı telefonlar ortadan kalktı.

Jason Mott nehir kenarındaki basamakların ortasında durdu ve tekrar bana döndü. “Onlar...” diye başladı. “İnsan kemikleri mi?”

“Öyle görünüyor,” diye yanıtladım. “Ama incelenene kadar emin olamayız. Yardımınız için teşekkürler, Bay Mott.” Sıcak bir gülümseme takınarak bunun soru sormayı kesip uzaklaşmasını istediğim mesajını vermesini umdum.

Saffron tekrar kemiklere döndü ve onları teker teker torbadan çıkarıp plastik örtünün üzerine dizmeye başladı.

“Küçük,” dedi. “Muhtemelen çocuk. Ya da minyon bir yetişkin.”

“Ama kesinlikle insan, değil mi?”

“Evet, kesinlikle insan.”

Nehir kenarından birinin seslendiğini duydum. Jason Mott’tu. İç geçirerek sakince ona döndüm.

“Kaç yaşında olduğunu anlayabiliyor musunuz?” diye bağırdı. “Sadece bakarak.”

Saffron bana isteksizce gülümsedi. Ardından Jason’a döndü. “Hiçbir fikrimiz yok. Arabanın yanındaki polis memuruna bilgilerinizi bırakın. Sizi bilgilendiririz.”

“Teşekkürler. Çok teşekkürler. Şahane.”

Saffron az sonra siyah torbanın içinden küçük bir kafatası çıkardı. Döndürüp plastik örtünün üzerine koydu.

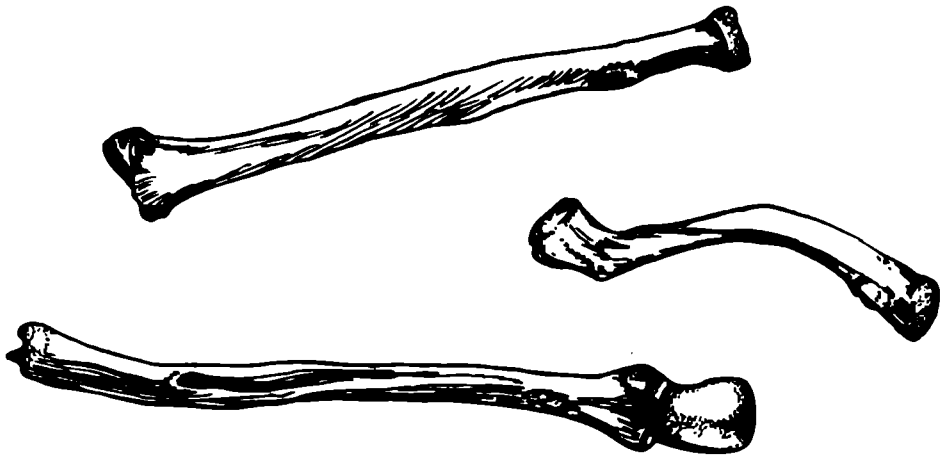
“İşte,” dedi. “Bak. Gördün mü? Kırık çizgisi.”

Çömeldim. Oradaydı. Muhtemel ölüm nedeni.

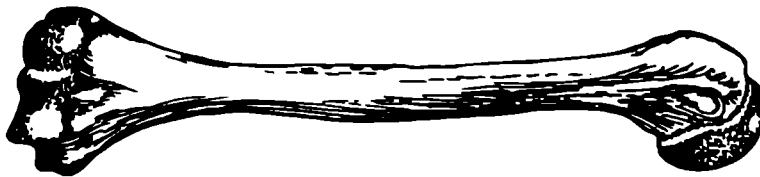
Gözlerimi kıyıda, nehrin kıvrımında gezdirdim, sanki katil tam da şu an elinde cinayet aletiyle kaçıyormuş gibi. Sonra tekrar küçük, kül rengi kafatasına baktım ve kalbim hem hüznün hem de kararlılıkla doldu.

Bu küçük kemik torbasının içinde koca bir dünya vardı.

O dünyanın kapısının aralandığını hissettim ve içine adım attım.

I. KISIM

1

Temmuz 2018

Rachel uyku mahmurluğuyla telefonunun ekranına baktı. Bir Fransız numarası. Telefon elinden kayıp yere düştü ve Rachel düşen telefonu yerden alıp kocaman açılmış gözlerle numaraya baktı, henüz sabahın yedisi olmasına rağmen adrenalın tüm bedenini doldurdu.

Nihayet telefonu açtı. “Alo?”

“*Bonjour*, güneydın. Ben Nice Polis Karakolundan Dedektif Avril Loubet. Bayan Rachel Rimmer’la mı görüşüyorum?”

“Evet,” diye yanıtladı Rachel. “Dinliyorum.”

“Bayan Rimmer. Maalesef size üzücü bir habérim var. Söyley misiniz lütfen, yalnız mısınız?”

“Evet. Evet, yalnızım.”

“Şu an yanınıza çağırabileceğiniz biri var mı?”

“Babam. Yakınlarda yaşıyor. Ama söyleyin lütfen.”

“Şey, maalesef bu sabah erken saatlerde kocanız Michael Rimmer’in cesedi Antibes’teki evinin bodrumunda hizmetçisi tarafından bulundu.”

Rachel buhar çıkaran bir treni andıran keskin bir nefes aldı. “Ah,” dedi. “Hayır!”

“ok zgnm. Ama durum bu. Görünüşe bakılırsa birkaç gün önce öldürülmüş, bıçak yarası var. En azından hafta sonundan beri l.”

Rachel doğruldu ve telefonu diğer kulağına aldı. “Peki... Nedenini biliyor musunuz? Ya da kimin yaptığını?”

“Olay yeri inceleme memurları orada Şimdi. Bulabildiğimiz bütün kanıtları toplayacağız. Ancak görünüşe bakılırsa Bay Rimmer’in güvenlik kameraları alışmıyormuş ve arka kapısı da kilitli değilmiş. Çok zgnm, şu aşamada sizinle paylaşabileceğim daha kesin bir bilgi yok, Bayan Rimmer. Gerçekten çok zgnm.”

Rachel telefonu kapadı ve kucağına düşmesine izin verdi.

Bir süre boş boş yaz güneşinin jaluzinin kenarlarından sızdığı pencereye baktı. Derin derin i çekti. Ardından uyku maskesini gözlerine indirip yan döndü ve uyumaya devam etti.

2

Haziran 2019

Ben Henry Lamb. Kırk iki yaşımdayım. Harley Caddesi'nin hemen köşesinde yer alan şık art deco bloktaki en iyi dairede yaşıyorum. En iyi daire olduğunu nereden mi biliyorum? Çünkü kapıcı bana öyle olduğunu söyledi. Yukarıya bir paket getirdiğinde –aslında paketleri getirmesine gerek yok ama meraklının teki olduğundan getiriyor– omzumun üzerinden bakmış ve kapıdan görebildiği kadarıyla içeriyi görünce gözleri parlamıştı. Bir tasarımcıyla çalışmıştım. Seçkin bir zevkim vardır ama zevkli eşyaları görsel uyum oluşturacak şekilde bir araya getirmeyi bilmiyorum. Hayır. Görsel uyum oluşturma konusunda iyi değilim. Ama olsun. Pek çok başka konuda iyiyim sonuçta.

Bu aralar –bu kısmı vurgulamak isterim– yalnız yaşıyorum. Onlar gelmeden önce hep kendimi yalnız zannederdim. Tertemiz, çok para dökülerek yenilenmiş daireme ve asık suratlı İran kedilerime bakıp günümün nasıl geçtiğini konuşabileceğim birileri olsa ne şahane olurdu diye düşünürdüm. Ya da mutfakta biri olsa da bana güzel bir yemek hazırlasa, soğuk bir şişenin kapağını açsa ya da daha iyisi bir kokteyl bardağında benim

için bir şeyler karıştırırsa ne güzel olur. Çok uzun süredir hâlime acıyordum. Ama şimdi bir yıldır evde misafirlerim var –kardeşim Lucy ve iki çocuğu– ve ben asla ama asla yalnız kalamıyorum.

Mutfakta sürekli birileri var ama bana kokteyl yapmıyor ya da istiridye soymuyorlar, günümün nasıl geçtiğini sormuyorlar; hamur yoğurma makinemi kullanarak kendilerine “sandviç ekmeği” dedikleri şeyden yapıyorlar, sıcak çikolata için yanlıs cezve kullanıyorlar, geri dönüşümü mümkün olmayan çöpleri geri dönüşüm kutusuna koyuyor ya da tam tersini yapıyorlar. Onlara aldığım akıllı telefonlarda gürültülü, anlaşılmaz şeyler izliyor ve hiç gerek yokken birbirlerine bağıyorlar. Bir de köpek var. Kardeşimin beş yıl önce Nice sokaklarında çöp kutularının yanında yemek ararken bulduğu Jack Russell terrier cinsi bir köpek. Adı Fitz ve bana bayılıyor. Hislerimiz karşılıklı. Ben tam bir köpek insanıyım. Kedilerim olmasının tek sebebi bencil insanların kedi bakmasının çok daha kolay olması. İnternette bir test yapmıştım –*İdeal kedi cinsiniz ne?*– otuz soru yanıtlamıştım ve sonuç İran kedisi çıkmıştı. Testin doğru olduğunu düşünüyorum. Daha önce yalnızca tek bir kedi tanımıştım. Ben henüz çocuktum, o ise keskin pençeleri olan cadalozun tekiydi. Ama İran kedileri tamamen farklı bir âlem. Onları sevmenizi talep ediyorlar. O konuda seçim hakkınız yok. Ama köpek Fitz’den ve benim köpek Fitz’i sevmemden hiç hoşlanmadıkları için hayvanlar arasındaki hava gergin.

Kardeşim geçen sene anlatmaya nereden başlayacağımı hiç bilemediğim nedenlerle yanıma taşındı. Özetle evsizdi. Daha detaylı nedeni anlatabilmek için makale yazmam gerekir. Fakat kısa versiyonu şöyle: Ben on yaşındayken (oldukça büyük olan) aile evimiz sadist bir dolandırıcı ve ailesi tarafından işgal edildi. Beş yıldan uzun bir süre boyunca bu dolandırıcı annemle babamın aklına girdi ve sistematik olarak ellerindeki her şeyi aldı. Evimizi kendi şahsi hapisanesi ve oyun alanı olarak kullandı ve çevresindeki herkesten istediklerini elde etme konusunda son

derece acımasızdı, ki bu insanlara kendi karısı ve çocukları da dâhildi. O yıllarda bir sürü korkunç hadise yaşandı, kız kardeşimin on üç yaşında hamile kalıp on dört yaşında doğurması ve sonra on beş yaşındayken on aylık bebeğini Londra'da bırakarak Fransa'nın güneyine kaçması gibi. İki farklı adamdan iki çocuğu daha olmuş, onları Nice sokaklarında keman çalarak kazandığı parayla yedirip giydirmiş, birkaç geceyi sokaklarda yatarak geçirmiş ve sonra (pek çok şeyin yanı sıra) çocukken anne babamızın güven fonuna aktardığı büyük miras için sırada olabileceğini hissederek eve dönmeye karar vermiş.

İyi haber şu ki güven fonu geçen hafta nihayet ödemeyi yaptı ve şimdi –burada trampetler çalabilir– o da ben de milyoneriz. Yani kardeşim kendine bir ev alıp çocukları ve köpeğiyle birlikte taşınabilir ve ben de tekrar yalnız kalabilirim.

Sonra da hayatımın yeni evresine geçerim.

Kırk iki tuhaf bir yaş. Ne gençsin ne de yaşlı. Heteroseksüel olsam sanırım şu sıralar yumurtalıkları sağlam bir son dakika eşi bulmak için deli gibi çırpınıyor olurdu. Ama hetero olmadığım gibi başka adamların uzun ve anlamlı ilişkiler kurmak isteyeceği türden bir adam da değilim. Bu da beni mümkün olan en kötü durumda bırakıyor: görünüşü giderek silikleşen sevilmesi imkânsız eşcinsel adam.

Hemen öldürün beni gitsin.

Ama yeni bir şeylerin ışıltısı var şimdi. Para güzel tabii ama ışıldayan şey o değil. Geçmişimin kayıp yapboz parçası; çocukluğumun kâbuslar evinde ikimizin de küçük birer oğlan çocuğu olduğumuz günlerden beri sevdiğim adam. Şimdilerde kırk üç yaşında olan, düzensiz bir sakalı ve belirgin gülme çizgileri bulunan, Botswana'da avlak bekçisi olarak çalışan bir adam. Çocukluğumu mahveden o dolandırıcının oğlu. *Sürpriz!* Aynı zamanda yeğenim Libby'nin babası. *İkinci sürpriz!* Evet, Phineas on altı yaşındayken on üç yaşındaki Lucy'yi hamile bıraktı ve evet, bu pek çok açıdan yanlış ve siz bunun beni

ondan soğutacağını düşünebilirsiniz, ki bir süreliğine soğuttu da. Ama o evde hepimize berbat davranılıyordu, hiçbirimiz kara bir leke taşımadan çıkamadık o günlerden. Hayatta kalma stratejisi olarak günahlarımızı kabullendim.

Phineas Thomsen'ı son gördüğümde ben on altı yaşındaydım, o ise on sekiz. Ama geçen hafta yeğenimin doğum günü partisinde yeğenimin araştırmacı gazeteci olan erkek arkadaşı bize Phineas'ın izini bulduğunu söyledi. Kız arkadaşı için aşırı düşünceli bir doğum günü hediyesi. *Bak! Uzun zamandır kayıp olan babanı buldum sana!*

İşte ben de haziran ayının aydınlık bir çarşamba sabahı yatak odamın sessizliğine kapanmış, bilgisayarımı açmış, parmaklarımı izleme dörtgeninin üzerinde gezdirerek imleci nazikçe Phineas'ın çalıştığı yerin internet sitesindeki avlakların üzerinde gezdiriyorum. Çok ama çok kısa bir süre sonra ziyaret etmeye niyetlendiğim avlakların üzerinde.

Çocukluğumuzda birlikte yaşarken Phin Thomsen olarak tanırdım ben onu.

O ise bunca sene Finn Thomsen rumuzunun ardına saklanmış.

Çok yakınmışım. Ph yerine F. Bunca yıl boyunca alfabeyi biraz kurcalamayı akıl edebilsem onu bulurmuşum. Nasıl zeki. Nasıl da zeki. Phin her zaman tanıdığım en zeki insan olmuştur zaten. Yani, benim dışımda tabii.

Kapımın hafifçe tıklatılmasıyla sıçradım. İç geçirdim. "Kim o?"

"Henry, benim. Gelebilir miyim?"

Kız kardeşimdi. Bir kez daha iç geçirerek bilgisayarımın kapağını kapadım. "Evet, tabii."

Kapıyı içeri süzülebileceği kadar aralayıp sonra tekrar kapadı.

Lucy hoş görünümlü bir kadındı. Geçen sene ergenliğimizden beri onu ilk kez gördüğümde sevimliliği karşısında afallamıştım. Yüzü birçok hikâye anlatıyordu, kırk yaşını göste-

riyordu, kendine pek baktığı da söylenemezdi, paçavralar vardı üzerinde ama her nasılsa yine de etraftaki diğer bütün kadınlardan daha sevimli görünüyordu. Kehribar-ela gözlerinin ve saçlarındaki altın rengi tutamların yan yana gelişiyile ilgili bir şeydi, ağırlıksızlığıyla, sesindeki o yoğun tatlılıkla, hareket edişi ve duruşuyla, bir şeylere dokunuşu ve insana bakışıyla. Babam bacakları olan domuzlu turtaya benzerdi ve şanslı kardeşim güzelliğini yarı Türk olan zarif annemizden almıştı. Ben ikisinin arasında bir yere düşmüştüm. Neyse ki annemin fiziğini almıştım ama babamın kaba saba yüz hatlarından da payıma bir şeyler düşmüştü. Doğanın bana verdiğiyle elimden geleni yapmıştım. Para aşkı satın alamazdı belki ama köşeli bir çene, mükemmel hizalı dişler ve dolgun dudaklar alabilirdi.

Odama kardeşimin saçları için kullandığı yağın rayihası döldü. Bir taşra panayırından alınmış gibi duran kahverengi cam şişede duruyordu yağ.

Oturabilmek için odamın köşesindeki sandalyenin üzerinde duran ceketi alarak, “Seninle konuşmak istiyorum,” dedi. “Geçen hafta Libby’nin doğum günü yemeğinde olanlarla ilgili.”

Evet, dinliyorum, devam et lütfen, bakışımla karşılık verdim.

“Libby’yle Miller’a söylediğin şey var ya?”

Libby, Lucy’nin on dört yaşındayken doğurduğu, Phin’den olan kızı. Miller da Libby’nin gazeteci sevgilisi. Başımla onayladım.

“Onlarla birlikte Botswana’ya gitme konusunda hani?”

Bir kez daha başımla onayladım. Ne geleceğini biliyordum.

“Ciddi miydin?”

“Evet. Elbette ciddiydim.”

“Sence... Sence bu iyi bir fikir mi?”

“Evet. Bence şahane bir fikir. Neden olmasın ki?”

“Bilmem. Yani bunun romantik bir tatil olması gerekiyor, ikisi baş başa...”

Cık cıkkladım. “Miller annesini götürmekten bahsediyordu; romantik bir tatil düşünmüş olamaz.”

Saçmalıyordum tabii ama savunmaya geçmem gerektiğini hissetmişim. Miller, Libby’yi Botswana’ya bebekliğinden beri görmediği babasıyla kavuşturmak için götürmek istiyordu. Ama Phin benim de bir parçamdı. Hatta sadece bir parçam değil, neredeyse tamamımdı. On altı yaşımdan beri resmen (ki bu ‘resmen’ ifadesini en gerçek anlamıyla kullanıyorum) Phin’i düşünmeden geçirdiğim tek bir saat bile olmamıştı. Şimdi, *tam da şimdi* nasıl olurdu da ona gitmek istemezdim?

“Onlara engel olmam,” dedim. “Kendi hâllerine bırakırım.”

“Tamam,” dedi Lucy şüpheyle. “Peki sen ne yapacaksın?”

“Ben...” Duraksadım. Ne yapacaktım? Hiçbir fikrim yoktu. Sadece Phin’le birlikte olacaktım.

Sonrasını da... Eh, sonrasını görecektik, değil mi?

3

Ağustos 2016

Rachel, Michael’la 2016 yazının sonlarında Martha’s Vineyard’daki bir eczanede tanışmıştı. Fazlasıyla genç ve biraz da yargılayıcı görünen bir adamın, reçetesindeki ertesi gün hapını vermesini bekliyordu. Michael onun önüne geçerek eczacıyı canlı bir, “Daha hazır değil mi?” ile selamlamıştı.

Yargılayıcı eczacı ağır ağır gözlerini kırıştırmış ve, “Hayır, efendim, henüz değil. Biraz oturmaz mısınız? Çok sürmez,” demişti.

Michael, Rachel’in yanına oturmuştu. Kollarını kavuşturup iç çekmişti. Rachel, adamın onunla laflamaya çalışacağını hissetmiş ve yanılmamıştı.

“Şu adam,” diye mırıldanmıştı Michael, “ne hoşnut ama.”

Rachel gülmüş ve dönüp Michael’ı incelemişti. Kendi otuzlu yaşlardayken adam kırklarındaydı. Tabii ki bronz tenliydi; Martha’s Vineyard’da uzun bir yazın sonunda bronzlaşmamış kimse kalmamıştı. Adamın saçlarının kesilme vakti gelmişti; muhtemelen şehre dönmeyi bekliyordu.

“Biraz yargılayıcı bir tip,” diye yanıtladı fısıltıyla.

“Aynen,” diye katıldı Michael. “Evet. Bu kadar genç biri için tuhaf.”

Rachel o esnada Aiden adındaki bir çocuğun daha az önce duşta üstünden akıttığı terinin, sert leğen kemiklerinin bacaklarının iç kısmında bıraktığı morartıların, bira kokan nefesinin bedeninin kıvrımlarında dolaştığının farkındaydı. Şimdi de gebelik ihtimalini ortadan kaldıracak ilacı beklerken oturmuş Aiden’in babası olabilecek yaştaki bir adamla flört ediyordu.

Rachel’in eve dönme vakti gelmişti gerçekten de. Yaz oldukça çaresiz ve kirli geçmişti. Rachel kullanılmış ve harcanmıştı.

Eczacı arkasındaki döner vitrinden bir kese kâğıdı alıp etiketine baktı. “Bayan Rachel Gold?” diye seslendi. “Reçeteniz hazır.”

“Hah.” Rachel, Michael’a gülümsedi. “Bu benim. Umarım siz de çok beklemezsiniz.”

“Sıraya kaynak yapmak ha,” dedi Michael alaycı bir gülümsemeyle.

Rachel pos makinesine şifresini tuşladı ve paketini eczacıdan aldı. Çıkmak üzere döndüğünde Michael hâlâ ona bakıyordu. “Nerelisin?” diye sordu.

“İngiltere.”

“Orası belli ama İngiltere’nin neresinden?”

“Londra.”

“Londra’nın neresinden?”

“Londra’yı bilir misin?”

“Fulham’da bir dairem var.”

“Ya,” dedi Rachel. “Güzel. Ben Camden Town’da yaşıyorum.”

“Neresinde?”

“Şey...” Rachel güldü.

“Affedersin. Ben İngiliz hayranıyım da. İngiltere’ye takıntılıyım. Başka soru yok, tamam. Seni rahat bırakayım da git, Rachel Gold.”

Rachel elini kaldırıp belli belirsiz veda ettikten sonra hızla dükkânı boydan boya geçip kapıdan çıktı ve caddeye adım attı.

İki ay sonra Rachel atölyedeki masasında öğle yemeği yerken gelen kutusunda “Amerikalı İngiliz Hayranından İngiliz Sıra Kaynakçısına” başlıklı bir e-posta belirdi.

Alakasız görünen sözleri çözmeye çalışırken birkaç saniye geçti. Ardından e-postanın üzerine tıkladı:

Selam Rachel Gold,

Ben Michael. Ağustos ayında Martha’s Vineyard’daki eczanede karşılaşmıştık. Odun dumanı ve bira kokuyordun. İyi anlamda. Önümüzdeki birkaç ay Londra’da kalacağım da acaba Camden’da keşfetmemi önerebileceğin yerler var mı diye merak ettim. O bölgeye en son ergenliğimde gitmiştim. Onda da güya biraz haşış alacaktım ama kendimi çizgili bir sırt çantası ve pipoyla oradan ayrılırken bulmuştum. Eminim pazar yeri ve uyuşturucu satıcılarından daha yerel bir şeyler vardır ve içeriden birinin bakış açısı hoşuma gider. Bu e-postanın gelen kutunda belirmesi seni dehşete düşürdüyse lütfen sil/görmezden gel/polisi ara. (Hayır, polisi aramal) Ama onun dışında senden haber alırsam çok sevinirim. Bu arada Londra’nın posta kodlarıyla ilgili az çok analitik bilgim sayesinde e-posta adresini buldum. Google’a “Rachel Gold” ve “NW1” yazdım ve internet sitende sen beliriverdin. Soyadı Gold olan birinin mücevher tasarımcısı olması ne müthiş. Keşke benim soyadım da Diamond olsaydı, müthiş bir çift olurduk. Yeri gelmişken, soyadım Rimmer. Bu bilgiyle ne istersen yap. Her neyse, senden haber alırsam alırım, haber alamazsam da internet sitenden bir şeyler

alıp doğum gününde anneme hedıye ederim. Çok ama çok yeteneklisin.

Sevgiler,
Michael
Xo

Rachel bir süre gülümsese mi suratını mı buruştursa karar veremedenden öylece oturdu. Adamın yüzünü hatırlamaya çalıştı ama tam olarak hatırlayamadı. Zihninde Michael C. Hall'ün yüzü belirip duruyor, onunkini bulanıklaştırıyor. E-postasının sonunda bir şirket adı vardı. MCR Uluslararası. Şirketi Google'da arattı ve karşısına lojistik/nakliye tipi bir organizasyonu andıran, Fransa'nın güneyindeki Antibes'te bulunan ve anonim gibi görünen bir internet sitesi çıktı. Aramasını Michael Rimmer, Antibes olarak yeniledi ve biraz gezindikten sonra nihayet bir yerel haber sitesinde adamı buldu, yeni bir restoranın açılışını kutlamak için elinde bir şampanya kadehi tutuyordu. Rachel adamın yüzüne zum yapıp bir süre ekrana baktı. Michael C. Hall'e hiç benzemiyordu. Daha çok... sıradan bir yakışıklı diye tarif ederdi adamı. Sıradan bir yakışıklı. Ama beyaz tişörtünün mavi kotunun bel kısmıyla bir araya gelişinde seksi bir şeyler vardı. İçeri sokulmamıştı. Aşağı çekştirilmemişti. Öylece birbirlerine değiyorlardı sadece. Sıradan bir davet. Birden bunu şaşırtıcı derecede heyecan verici buldu ve gözlerini tekrar adamın yüzüne çevirdiğinde adam artık sıradan bir yakışıklıdan daha fazlası gibi duruyordu. Sert görünüyordu. Neredeyse acımasız. Ama Rachel bir erkekte bunu sorun etmezdi. İsterse kendi yararına kullanabilirdi.

E-postayı kapadı. Cevap verecekti. Adamla buluşacaktı. Onunla sevişecekti. Tek bildiği buydu. Ama henüz değil. Onu bir süre bekletecekti. Ne de olsa acelesi yoktu.

Haziran 2019

Ertesi gün koşuya çıktım. Dürüst olmam gerekirse aslında koşmayı hiç sevmem. Ama spor salonuna gitmeyi ve bana göz ucuyla bile bakmayan tüm o mükemmel oğlanları görmeyi de sevmem. Eskiden oyun alanım spor salonlarıydı ama artık değil. Artık sıradan giyiniyorum, başımı eğiyorum, ayaklarım, zemin, düşüncelerim ve kulağımdaki müziğin ritmi arasındaki bağlantıyla tatmin olup rahatlayana kadar dişlerimi sıkıyorum ve Regent's Park'ta tam bir tur tamamlayana kadar bunu yapmaya devam ediyorum. Sonra da günüm bana kalıyor.

Ama bugün o tatlı noktayı bulamadım. Nefesim ciğerlerimi sıkıştırıyordu ve sürekli durup oturmak istiyordum. Yanlış geliyordu. Phin'in hâlâ hayatta olduğunu öğrendiğimden beri her şey yanlış geliyordu.

Ayağım asfalta öyle sert çarpıyordu ki bütün çıkıntıları spor ayakkabılarımın tabanında hissediyordum sanki. Güneş birden yumuşak bir haziran bulutu perdesinin ardından çıkarak gözlerimi kamaştırdı. Güneş gözlüğümü takıp nihayet koşmayı bıraktım.

Yolumu kaybetmiştim ve beni ancak Phin geri döndürebilirdi.

Eve dönünce Libby'yi aradım.

Tatlı Libby.

“Hey, selam!”

Libby tam da “hey, selam,” diyecek tipte bir insandı.

Ben de becerebildiğim kadar lakaytlaşarak cevap verdim.

“Hey, selam!”

“Ne var ne yok?”

“Ne mi var? Yani, pek bir şey yok aslında. Koşudan döndüm. Duş aldım. Sonra senin doğum günü yemeğinde konuştuğumuz mesele geldi aklıma.”

“Safari mi?”

“Evet, safari. Lucy peşinize takılmamam gerektiğini söylüyor.”

“Öyle mi? Neden?”

“Miller’la baş başa romantik bir kaçamak yapmak istediğinizi düşünüyor.”

“Ah, hayır ya, saçmalamasın. Senin de mutlaka gelmeni isterdik. Ama bir çıkmaza girdik.”

“Çıkmaz mı?”

“Aynen. Miller geçen gün rezervasyona birini daha ekleyebiliyor muyuz diye tesisi aradı ve görünüşe bakılırsa Phin...” Duraksadı.

“Evet?”

“Gitmiş.”

Kendimi en yakındaki sandalyeye bıraktım, şaşkınlıktan ağzım beş karış açık kalmıştı. “Gitmiş mi?”

“Evet. Ailevi bir mesele olduğunu söylemiş. Ne zaman döneceğini bilmiyormuş.”

“Ama...” Duraksadım. Burnumdan soluyordum. Libby’nin erkek arkadaşı Miller saygın bir araştırmacı gazeteciydi. Phin’i

bulmak için hayatının bir yılını vermişti (benim için değil elbette, Libby için) ama nihayet onu bulmasından beş saniye sonra belli ki aptalca bir şey yapıp Phin'in kaçmasına neden olmuştu. Geyik avı sırasında dala basmanın gazetecilikteki karşılığı her neyse o işte.

"Anlamıyorum," dedim sakın konuşmaya çalışarak. "Neters gitti?"

Libby iç geçirdi. Konuşurken sık sık yaptığı gibi kirpiklerinin ucuna dokunduğunu hayal ettim. "Bilmiyoruz. Miller rezervasyon yaparken epey temkinli davrandı. Aklımıza gelen tek şey Phin'in bir şekilde adımı tanımış olması. Sadece doğum sırasında verilen ismimi biliyordur diye düşünmüştük. Ama belki evlatlık alındıktan sonraki ismimi de öğrenmiştir."

"Miller'ın kendi rezervasyonunu sahte bir isimle yaptırdığını varsayıyorum tabii."

Kısa bir sessizlik oldu. İç çekerek elimi ıslak saçlarımın arasından geçirdim. "Öyle yapmıştır, değil mi?"

"Bilmiyorum. Ama yani neden gerek duysun ki?"

"Çünkü dört yıl önce ailemizle ilgili beş bin kelimelik koca bir yazı yazdı ve o yazı gazetede çarşaf çarşaf yayımlandı. Belki de Phin bir cipin tepesinde otoriter bir tavırla oturmak-tan fazlasını yapıyordur. Belki de, ne bileyim, internet falan kullanıyordur?" Elimle ağzımı kapadım. *Pis pis pis. Libby'ye pislik yapma.* "Pardon," dedim. "Pardon. Sadece hayal kırıklığına uğradım. Hepsi bu. Ben sanmıştım ki..."

"Biliyorum," dedi. "Biliyorum."

Ama bilmiyordu. Hiçbir şey bilmiyordu.

"Eee," dedim, "ne yapmayı planlıyorsunuz peki? Yine de gidecek misiniz?"

"Emin değilim," diye yanıtladı. "Düşünüyoruz daha. Belki erteleriz."

"Ya da belki..." diye başladım potansiyel bir çözüm önerir gibi, "...onun nereye gittiğini bulursunuz?"

“Evet. Miller rezervasyonu yapan adamı biraz kurcalayacak. Ondan ne öğrenebileceğine bir bakacak. Ama görünüşe bakılırsa kimse Phin Thomsen hakkında pek bir şey bilmiyor.”

Konuşmayı sonlandırdım. Libby’ye söyleyemeyeceğim şeyler zihnimin içinde dönüp duruyordu ve onların şekil alması için huzura ve sessizliğe ihtiyacım vardı.

Phin’in çalıştığı avlak alanının internet sitesine girdim yine. Oldukça değerli bir av sahasıydı. Uluslararası tanınırlığı vardı. Ekolojik, çevresel, sosyal yeterlilik belgeleri eksiksizdi. Phin ancak böyle bir yerde çalışabilirdi elbette.

On beş yaşındayken bana günün birinde safari rehberi olacağını söylememişti. Onu o dehşet evinden oraya götüren yol nasıl bir yoldu hiç bilmiyordum ama başarmıştı. Peki ben o zamanlar, yani daha çocukken popüler, küçük ölçekli bir yazılım tasarımı çözümleri şirketinin kurucu ortağı olmak istiyor muydum? Hayır, elbette istemiyordum. Hayat önüme ne çıkarırsa o olmak istemiştım. Bir dehşet evinde büyümemiş, ilk gençliklerini akademik yeterliliği, arkadaşı ya da ailesi olmadan bekâr odalarında tek başlarına geçirmemiş insanların yaptıkları normal şeyleri yaptıktan sonra olacağım şeyi. *O şey* olmak istemiştım. Ama bu sonsuz ve sınırsız evrenlerin durmaksızın dönen Rolodex’inin bana sunduğu hikâyede buradayım ve hâlimden memnun olup minnet duymalıyım. Bir anlamda duyuyordum da. Sanırım o evrenlerden birinde, tıpkı babam gibi miraslarına konmak için annemle babamın ölmesini bekleyerek oturup şişmanlayabilirdim. Sıkıcı ve miskin bir yaşam sürebilirdim. Ama çalışmaktan başka seçeneğim olmadı ve kendi başarı hikâyemi yazdım. Bu da iyi bir şey sanırım, değil mi?

Oysa Phin, tabii ki o zamanlar bile ne istediğini biliyordu. Evren tarafından şekillendirilmeyi beklemedi. O, evreni kendi isteğine göre şekillendirdi.

İşe gidip bir konferans görüşmesi ve iki toplantı boyunca dikkat eksikliğinin pençesinde kıvrandım. Daha önce hiç çıkmadığım insanlara çıktım, sonra da kendimden nefret ettim. Akşam yedide eve döndüğümde yeğenim Marco okuldan bir arkadaşıyla kanepede takılıyordu, önceden tanıştığım hoş bir çocuktu ve o zaman ona iyi davranmaya çalışmıştım. Ben içeri girince ayağa kalkıp, “Merhaba, Henry. Marco gelmemin sorun olmayacağını söyledi. Umarım senin için sakıncası yoktur,” dedi. Adı Alf’ti ve tatlı bir çocuktu. Ama şu an onu kanepemde istemiyordum ve çocuktan bir gülümsemeyi bile esirgedim. “Lütfen bana yemek yapmayı planlamadığınızı söyleyin,” diye homurdandım.

Alf, Marco’ya tereddütlü bir bakış attı. Sonra ikisi de başlarını iki yana salladılar. “Hayır,” dedi Alf. “Sadece takılacaktık.”

Başımı hafifçe eğerek onayladım ve odama geçtim.

Ne yapacağımı biliyordum. Gerçekten de bir şeyler yapmam gerekiyordu yoksa patlayacaktım. Öylece oturup o asık suratlı Miller Roe’nun bu meseleyi çözmesini bekleyemezdim. Kendim halletmek zorundaydım.

Booking.com adresine girdim, Botswana’daki Chobe Avlağı’na dört günlük her şey dâhil “Altın Yıldızlı” bir rezervasyon yaptım.

Tek kişilik.

5

Ekim 2016

Otuz iki yaşındaki Rachel, bütün yetişkin varlığının bir seraptan ibaret olduğu gerçeğine çok takılmamaya çalıştı. Dairesi babasına aitti, ki işini de o finanse ediyordu. Babasının sevgisine ve cömertliğine bu kadar sırtını dayaması öyle yavaş yavaş olmuştu ki meselenin “hayata başlamaları için ailelerin çocuklarına yardım etmeleri”nden çıkıp Rachel’in dile getirmeye bile utandığı başka bir şeye dönüştüğünü fark etmemişti. Mücevher işi para getiriyordu ama henüz kâr etmiyordu. Ayda bir harçlığının gelmesini ve hesaplarının kırmızıdan siyaha geçmesini kâr sayarak kendini kandırabilirdi. Ama gerçekten düzgün bir yaşam sürmesine en az bir yıl daha vardı ve o zaman bile her şeyin yolunda gitmesine, tek bir şeyin bile ters gitmemesine bel bağlamak zorunda kalacaktı. Altı ay sonra otuz üç yaşında olacaktı, otuz yaşın o sevecen kıyılarından epey uzak bir yaştı. O yaşa geldiğinde nihayet babasından tamamen bağımsız olacağını düşünmüştü hep.

Ama objektif bakıldığında Rachel Gold etkileyici bir figürdü: bir yetmiş sekiz boyunda, atletik, bakımlı, hafif mesafeli.

Kendi ayakları üzerinde duran bir kadına benziyordu, kredi ödemelerini kendi halleden, spor salonu üyeliğini kendi ödeyen, kendine ait bir Uber hesabı bulunan birine.

Ekim sonlarında bir cuma akşamı, Amerikalı adamdan henüz cevaplamadığı o e-postayı almasından bir hafta sonra Rachel işten sonra West Hampstead ve Kilburn arasındaki komplekste yer alan komşu atölyedeki kadınla içmeye gitmişti. Paige yirmi üç yaşındaydı ve hâlâ annesiyle yaşıyordu ama annesine biraz kira ödeyebilecek, kendi tatillerini, kendi içkisini ve kendi kaş boyasını karşılayabilecek kadar para kazanıyordu. Paige, altın ve platin kullanan Rachel'ın aksine metal kullanarak takılar yapıyordu. Kazandığından azını harcıyor ve para biriktiriyordu. Sanat okulundan daha iki sene önce mezun olmuştu fakat şimdiden Rachel'dan daha yetişkindi.

Barda ilk içkileri Rachel ısmarladı: Bir şişe Pinot Grigio. Terasta ısıtıcılar olduğundan dizlerine şal örtmüş, dışarıda oturmuşlardı. Rachel, Paige'e aşk hayatının nasıl gittiğini sordu. "Nil. Nada. Zero. Zilch. Sıfır. Sen?" dedi Paige.

"Bir adam var," diye başladı Rachel. Başlarda tereddütlüydü ama sonra birden bu konuşmayı yapması gerektiğinden emin oldu. "Yazın Amerika'da tanıştık. Sonra adam internette beni aratmış ve internet sitemden bana yazdı. Birkaç aylığına Londra'da olacağını ve görüşmek istediğini söylemiş. Ben biraz..." Şarap şişesini soğutucuya yerleştirdi. "Sürekli onu düşünüyorum. İlk başlarda, nasıl desem, biraz tuhaf buldum yaptığını. Benden büyük bu arada."

"Tanrım. Ne kadar büyük?"

"On yaş falan galiba. Kırklarının başında gibi. Bak." Telefonunu Paige'e çevirerek ona Michael Rimmer'ın, telefonuna kaydettiği fotoğrafını gösterdi.

"Hoşmuş."

"Öyle mi dersin?"

"Evet. O anlamda yani. Bilirsin."

“Neyi bilirim?” Rachel gözlerini kısarak Paige’e baktı, bu bir anda ortaya çıkan adamla ilgili kendi tuhaf düşüncelerinin yankısını duymak istemiyordu.

“Yani seni sağlam becerecekmiş gibi duruyor. Sonra da orada taşaklarını yayıp uzanacak, kollarını başının altına koyup senden ona bir içki getirmeni isteyecek gibi.”

“Siktir.” Rachel telefonu Paige’in elinden kaptı.

“Ama bu iyi bir şey de olabilir. Öyle değil mi?”

“Tanrım. Bilmiyorum. Evet, belki. Ama hayır. Sanırım hem iyi hem kötü. Önümüzdeki sene otuz üç olacağım. İstedğim bu mu?”

“Bilmem. Onu sen söyleyeceksin.” Paige ona sorarcasına baktı, bakışları meydan okur gibiydi.

“Hayır. Hayır. Yani, evet. Eğlencesine. Ama evlilik, bebek falan, onlar için değil.”

“İstedğin bu mu?”

“Hayır, tam olarak değil ama isteyebilirim ve o zaman da çocuk yetiştirmeyecek bir adama takılıp kalmak istemem, değil mi? Bebek yapacaksan çocuk yetiştirecek bir adam bulman gerekir. Ama bu adam” –bakışlarını tekrar köhne bir Côte d’Azur restoranında şampanya kadehini tutan Michael Rimmer’a çevirdi– “pek de çocuk bakacak birine benzemiyor.”

“Eh,” dedi Paige. “Evliliğe ve çocuk yapmaya hazır değil-sen neden son kez ‘doğru adam’ olmayan biriyle birlikte olma fırsatını değerlendirmeyesin ki? Adam sadece birkaç aylığına Londra’daymış. Keyfini çıkar.”

Paige’in önerisi üzerine Rachel gergin bir enerji dalgasıyla doldu. Sanki kendi düşüncelerini dillendirmişti.

“Evet,” dedi. “Evet. Belki de öyle yaparım.”

6

Haziran 2019

Lucy elinde bir dosya tutan dar gri takımlı genç adama yaklaştı. Elini uzattı, adam da tutup sıktı.

“Max Blackwood,” dedi adam. “Sen de Lucy olmalısın. Tanıştığımıza sevindim. Rahat buldun mu?”

“Kesinlikle,” diye yanıtladı Lucy. “Google Haritalar’da hemen çıktı. Bugünlerde bir yerden bir yere gitmek çok kolay, değil mi?”

“Aynen öyle,” dedi adam, sonra Google Haritalar’ın yanlış yeri seçerek insanları çıkmaz sokaklara, koyunlarla dolu çayırlara ve başka insanların bahçelerine götürdüğü hikâyeler anlattı. Adam anlatırken ağır ağır eve doğru ilerlediler. Lucy heyecanını ele vermemeye çalışıyordu. Üzerinde abisi Henry’nin onun için seçtiği kıyafetler vardı. “Milyonluk evlere bakacaksan milyonların varmış gibi görünmelisin,” demişti. Onu Marylebone Bulvarı’nda bir aşağı bir yukarı dolaştırmış, son moda Fransız butiklerine sokmuş ve ona yumuşak tişörtler ve ısmarlama pantolonlarla, bol elbiseler ve spor ceketlerle, metalik desenli beyaz spor ayakkabılarla dolu bir ev avcısı gardırobu düzmüştü.

Sonra da üç saat boyunca Jed denen bir adamın çalıştığı bir kuaföre bırakmıştı kardeşini. Jed, Lucy'nin güneşten yıpranmış saçlarını yirmi santim kadar kısaltmış ve geri kalanının arasına da kırık sarı ışıltılar atmıştı.

Henry, kardeşi yanına taşındıktan kısa süre sonra onu dişlerini beyazlatmaya da götürmüştü. Lucy her gülümseyişinde abisinin irkildiğini fark etmiş ve sonunda, "Dişlerimde bir sorun mu var?" diye sormuştu. Henry, "Sanırım uzun süre ayna yüzü görmeyince bazı şeyleri gözden kaçırmak normal," demişti.

Ne pislik herifti şu abisi. Bunu kara mizahın hınzır maskesinin ardına gizliyordu ama Lucy bazen karanlığın çok daha derinlere işlemiş olduğundan şüphe ediyordu.

Güneş gözlüğünü burnunun üzerinden çekip saçlarına doğru kaldırdı ve karşısındaki eve baktı. St. Albans'ın hemen dışında, önceden papaz evi olan dört odalı bir yerdi. Meyve ağaçları, tahtadan bir salıncak seti, trambolini ve ucunda harap durumda bir çardak bulunan yirmi metrekarelik, çimenlik bir bahçesi vardı. Tepelerine yaratık şeklinde heykelcikler konmuş taş bölmeli pencereleri vardı. Ön kapısı çift kanatlı ve pirinç tokmaklıydı. Üstelik bot temizleme metaliyle kapının iki yanında yerleşik banklar da vardı. Dağınık ve biraz da yıpranmıştı. Pencerelerin ardındaki perdeler güneşten lekelenmiş ve lime lime olmuştu. Ama özünde, hayatında gördüğü en güzel evlerden biriydi. Yüzünü ifadesiz tutarak, "Çok güzelmiş," dedi.

"Gerçekten öyledir," dedi adam elindeki anahtar destesini karıştırarak kapıyı açacak olan anahtarı ararken. "İnsanın karşısına sürekli çıkacak bir yer değil. Bu bölgeyi bilir misin?"

"Evet," dedi Lucy. "Kızım St. Albans'ta yaşıyor, merkeze yakın."

Bu sözler ona müthiş bir haz verdi. *Kızım*. Libby Jones. Serenity Lamb. Bebekken ardında bırakmak zorunda kaldığı ve derken bir yıl önce, tam yirmi beşine girerken bulduğu kızı. Libby Jones'un yumuşacık sarı saçları ve açık mavi gözleri vardı.

Konuşurken insana ona her şeyi söyleyebilirmişsiniz ve o da yargılamadan dinlermiş gibi bakıyordu. Londra aksanı vardı: hasır şapka takıp yakası turta hamuruna benzeyen bir bluz giymek zorunda kaldığı bir okula gitmiş olan Lucy gibi üst sınıf İngiliz aksanı değil, kimi sözcükleri yuvarlayıp kimilerinin sonunu yuttuğu, meslek okullarında ve banliyölerdeki sıra evlerde edinilmiş bir aksan. Kollarında çiller vardı ve saçlarını yandan ayırıyordu; birkaç dakikada bir saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve bazen de sanki hâlâ orada olup olmadıklarını kontrol etmek ister gibi parmağıyla kirpiklerinin ucuna dokunuyordu. Vanilya kokuyordu. Ellerini sık sık yıkıyordu. Meyve seviyordu. El yazısı düzgündü. Harika bir kadındı.

“Ya,” dedi Max ona dönüp gülümseyerek. “Ne güzel. Hemen yolun yukarısında annesinin olması onu mutlu edecektir eminim.”

Ev boştu. Sahipleri çoktan yeni yapılmış bir apartman dairesine geçmişti. Arkalarında birkaç mobilya bırakmış, çok sevilen aile evi havası yaratmak istemişlerdi ama aslında o boşluk yalnızca bir zamanlar bu dört duvar arasında var olan o yoğun evrenin sona erdiğini vurgulamaya yarıyordu: çocuklar yuvadan uçup gitmiş, koca bir ailenin gürültüsü ve kargaşasından geriye bir yerlerdeki bir apartman dairesine sığınan iki orta yaşlı insan kalmıştı. Şimdi de kısa ziyaretler ve telefon görüşmeleri arasındaki boşluklarda sessizce yaşayıp gidiyorlardı.

“Biraz işi var tabii,” dedi Max elektrik düğmesini arayarak. “Sahipleri burayı satın aldıklarında epey para döktüler ama tabii yirmi seneden fazla oldu. Yani ev için *biraz* geçen yüzyıldan diyebiliriz.”

Lucy evi almayı çoktan kafasına koymuştu. İnternetteki detayları gördüğü anda evi almaya karar vermişti. Alışılmadık bir yerleşimi vardı. Lucy merkezinde simetri olan bir evde büyümüşü: iki tarafında tam karşılıklı duran eşit büyüklükteki odaların bulunduğu merkezi bir koridor. Artık simetri istemi-

yordu. Ücra köşeler, saçma küçük girintiler ve hiçbir anlamı olmayan odalara giden beklenmedik geçitler istiyordu.

Üst kattaki odaların kapılarında hâlâ bir zamanlar o odalarda uyuyan çocukların isimleri yazıyordu. Oliver. Maddy. Milly.

Mülayim isimlerdi ama çocukların eve verdikleri hasarlar o mülayimliğe pek uymuyordu: yırtık duvar kâğıtları, keçeli kalem karalamaları, yerdeki ucuz halılara yapışmış fosforlu yeşil bir şeyler, muhtemelen *slime*.

Henry'nin bal dök yala evinde bir yıl yaşadıktan, ayakkabılarını kapının önünde çıkarıp yerdeki lekeler için özel spreyle kullandıktan, farklı yüzeyler için şifreli bir kumaş sistemini benimseyip çocuklar yerlere bir şey dökmesin, hiçbir şeyi lekelemesin ya da bir şeye zarar vermesin diye sürekli tepelerinde dikildikten sonra istediği buydu. İstediklerini yapabilecekleri bir ev, yere *slime* düşürebilecekleri, onları tüm kusurlarıyla kabul edecek bir ev.

Lavabolardaki ve klozetlerdeki pas lekelerine, banyo musluklarının etrafındaki yeşil su izlerine, çamaşır bölmesindeki vitraylı camın eksik kısmının kahverengi suntayla kaplanmasına aldırmadı. Yıpranmış ve perişan olmuş bu ev için, kirli halılar, kırık camlar ve yosun tutmuş trambolin için seve seve bir milyon pound verecekti. Sokaklarda, sahillerde, kanepelerinde, geçici konaklanan yerlerde –Marco'nun hayatının ilk birkaç yılında bir istismarcının evinde– büyüüttüğü ailesinin etrafında dört duvar olsun diye her şeyini verirdi.

Evi gezmeyi tamamladıktan sonra arabasına dönüp Max'ten detayları aldı, adamla tokalaşıp vedalaştı. Kâğıtları yolcu koltuğuna koyup Google Haritalar'a Henry'nin adresini girdi. Ama yola çıkmadan önce Libby'ye hızlıca bir mesaj attı:

Az önce Burrow's End'deki evi gezdim. Şahane. Teklif vereceğim. Yeey!

Sonra telefonu tutamağa takıp tamamen ağaçların ardında kalana kadar dikiz aynasından evini izleyerek ağır ağır ilerledi.

Ekim 2016

O gecenin ilerleyen saatlerinde Rachel, Michael Rimmer'a cevap yazdı. Tamamen ayık değildi ama klavyesiyle tartışacak kadar sarhoş da değildi.

Sevgili Michael,

Gelen kutumda mesajını görmek ÇOK şaşırtıcıydı. GERÇEKTEN ÇOK şaşırtıcı. Ama sinir bozucu ya da tatsız değil. Ayrıca tasarımlarımla ilgili nazik sözlerin için teşekkür ederim. Bu arada gözünde canlandırman için yazıyorum, King's Cross yoluna doğru, kanala bakan bir dairede oturuyorum. Yalnız yaşıyorum. Evcil hayvanım yok. İçiyorum ve bazen de sigara kullanıyorum. Evet, ben Bridget Jones, sorduğun için çok teşekkürler.

Sana etrafı seve seve gezdiririm. Cep telefonumu aşağıya yazıyorum. Müsait olduğunda mesaj atarsan bir plan yaparız.

Sevgiler,
Rachel

Yazdıklarını sadece bir kere okuduktan sonra Gönder'e tıkladı ve mesajını coşkuyla, amaçsızca, düşüncesizce evrene gönderdi ama o mesaj muhtemelen asla hayal edemeyeceği yönlerden hayatının akışını değiştirecekti.

Ertesi sabah uyandığında onu Michael'ın yanıtı bekliyordu. Vakit neredeyse öğlen olmuştu. Yoga dersini kaçırmıştı. Yoga dersini sürekli kaçıırıyordu zaten. Sekiz hafta önce on iki derslik kayıt yaptıırıp parasını önceden ödemiş ama şimdiye kadar sadece iki derse katılmıştı. Telefonunu alıp şarjdan çıkardı, ekran kilidini açtı ve işte oradaydı. Michael Rimmer; önceki gece bir şişe şarap, bir votka shot ve küçük bir kâse dolusu doldurulmuş zeytinden sonra paldır küldür hayatına davet ettiğı adam.

Selam Rachel!

Senden cevap almak çok güzel! Ayrıca bence muhtemelen Bridget Jones'un rüyalarımın kadını olduğunu tahmin edersen, o yüzden o kısımda sorun yok. Ayın sekizinde geleceğim, o hafta bir gece görüşmeye ne dersin? Geldiğimde sana mesaj da atarım. Seninle zaman geçirmeyi dört gözle bekliyorum. Gerçekten.

Sevgiler,
Michael

Rachel iç geçirdi. Tereddütlü müydü? Hiç değildi. Belki birazcık. Ama yine de ayın sekizine daha on gün vardı. O zamana kadar Michael Rimmer ölebilirdi. Kendi de ölebilirdi. Belki adamın uçağı Atlantik'e düşerdi. Stres yapmanın anlamı yoktu. Endişelenmenin anlamı yoktu. Michael Rimmer'la olması gerekiyorsa olacaktı.

On gün sonra telefonuna bir mesaj geldi:

Selam! Rachel! Ben Michael Rimmer! Az önce Londra'ya indim. Yarın akşama ne dersin?

Rachel içinin titrediğini hissetti. Sarhoşken attığı mesaja verdiği cevaptan beri Michael Rimmer'dan haber alamamıştı. Tinder'da adamın biriyle sohbet ediyordu, ondan biraz daha gençti ama gayet olgun bir adamdı. Charlie. Tıbbi malzeme kuryesiydi. Londra'nın güneydoğusunda bir yerlerde yaşıyordu. Tanrı bilir nerede. Londra'nın güneydoğusu Rachel için bir muammaydı. Ama adamla epey sık yazışıyorlardı. Ailelerden, hayallerden, hırslardan, pişmanlıklardan bahsetmiş, hatta biraz siyasete bile girmişlerdi. Ama Charlie hâlâ buluşma teklifinde bulunmamıştı ve dürüst olmak gerekirse Rachel, oturup oğlanların birlikte bir şeyler içmeyi teklif etmesini bekleyemeyecek kadar yaşını başını almıştı. Bir de Michael Rimmer vardı, dört cümlelik mesajıyla yüz­süzce dirsek atarak sıranın en önüne geçmiş, doğrudan konuya girerek Rachel'a yarın bu saatlerde seks yapıyor olabileceğini düşündürmüştü. Üstelik Rachel yarın bu saatlerde seks yapmayı çok istiyordu.

Adam ona ilk yazdığında ekran görüntüsünü aldığı fotoğrafı bulmak için galerisinde gezindi. Michael Rimmer'ın elinde şampanya kadehi tuttuğu, gayet sağlıklı ve kendine hâkim göründüğü şu fotoğrafı. Parmaklarıyla fotoğrafı büyütüp bir süre ekranda kaydırarak onu hayal etti.

Ardından mesaj ekranına geçerek hızlıca yazdı:

Tabii. Neden olmasın. Bana gel, buradan çıkarız.

Michael Rimmer ertesi akşam saat yedide Rachel'ın kapısında bitti, yazın hâlâ sürdüğü bir ülkeden geldiğinden bronz teni ıslı ıslıldı. Elinde çiçekler vardı. Şampanya vardı. Rachel çiçekleri suya, şampanyayı da dolaba koydu ve adamı kokteyl içmek için dışarı çıkardı çünkü şampanyayı şimdi açarlarsa yirmi dakika

içinde seks yapıyor olurlardı ama Rachel düzgün bir randevunun keyfini sürerek bekletmek, o çizgiyi geçmeden önce cinsel gerilim inşa etmek istiyordu.

Adam, Rachel'in hatırladığından daha yakışıklıydı. Daha az sıradan. Açık mavi bir gömlek, kot pantolon ve spor ayakkabısı giymişti. Valizden yeni çıkmış kıyafet ve Rachel'in çıkaramadığı hafif bir tıraş losyonu kokuyordu. Rachel için kapıları tuttu, sandalyesini çekti; tıbbi malzeme kuryesi Charlie'nin muhtemelen yapmayacağı şeylerdi bunlar.

Michael kendine Margarita sipariş etti, Rachel da bir Dark 'n' Stormy istedi ve sonra konuşmaya başladılar.

"Çocuğun var mı?" diye sordu Michael.

Rachel hafiften irkildi. Çocuğu olup olmadığının sorulması sanki bütün dişlerinin hâlâ kendi dişleri olup olmadığının sorulmasıyla eşdeğerdi. Rachel kendini hâlâ genç hissediyordu. Anne zannedilmeyecek kadar genç. Ama son bir iki yıldır Michael ona bunu soran ilk adam değildi; bir şekilde, farkına bile varmadan görünmez bir sınırı aşır "anne" bölgesine girmişti belli ki. Rengi atmasın diye mücadele etti ve, "Hayır, hayır. Henüz yok. Peki ya senin?" diye sordu.

Adamın yüzünün aydınlandığını gördü. "Var," dedi adam. "Var. Sadece bir tane ama. Bir oğlan. Marco. O... sanırım 2006'da doğdu, yani, Tanrım! On yaşında galiba."

"Çok emin değilsin sanki."

"Biraz karmaşık. Bir süredir onu görmüyorum."

"Boşandın mı?"

"Evet. Boşandım. Eski karım da..." Eski karısının biraz sorunlu olduğunu belli edercesine üfledi. "Yani, bilirsin, biraz karışık, karmaşık bir mesele. Eski karım beni nerede bulacağını biliyor ama görüşmemeyi tercih ediyor. Kaotik bir yaşamı var. Ona yardım etmeyi teklif ettim. Ona ve çocuğa. Ama beni görmezden geldi. Yani, işte. Üzücü. Marco, Tanrım, onu bir

görsen, acayip güzel bir çocuk. Ama sonu pek iyi bitmeyecek bir hayat sürüyor.”

Rachel, Michael'ın gözlerinin yaşlarla parladığını gördü ve bu görüşmenin vites değiştirdiğini hissetti; öyle bir durumdu ki o âna kadarki muhabbetlerinin her saniyesini süsleyen kaçınılmaz ancak dile gelmemiş seks vaadini etkileyebilirdi ama aynı zamanda onları bambaşka bir yere götürecek gibiydi; hiç beklenmedik bir yere, daha olgun ve gerçek bir yere.

Elini Michael'ın elinin üzerine koydu. Michael elini çevirip parmaklarını Rachel'in avucunun etrafına sardı.

“Sorun değil,” dedi. Gözleri tekrar kurumuştu. “Sadece hayatın insanı önem verdiği şeylerden böyle uzaklaştırması çok üzücü.”

“Velayeti almayı denedin mi hiç?”

“Hayır,” diye yanıtladı Michael, kadının elini usulca okşayarak. “Hayır. Hızlı bir boşanma oldu; eski karım benden hiçbir şey istemedi. Ben de zamanla işleri yoluna koyarız diye düşündüm. Başlarda Marco'yu sık sık görüyordum. Ama sonra iş için birkaç haftalığına ABD'ye gittim ve güney Fransa'ya geri döndüğümde...” Rachel'in elini tutan elini kaldırıp duman bulutu işareti yaptı.

“Fransa'nın güneyinde mi yaşıyorsun yani?”

“Ben pek çok yerde yaşıyorum. Ama evet, Antibes'te de bir evim var. Pembe. Pembe bir evim var. Görsen bayılırsın.”

“Pembenin hangi tonu? Böyle cart pembe değil, değil mi?”

“Hayır, hayır. Oldukça açık bir pembe. Eski karım gül kurusu rengi derdi.”

“Gül kurusu mu? Vay be. Amma tuhaf bir şiirselliği var.”

“Eh, evet, Lucy tuhaf bir şiirselliği olan bir kadındı.”

Lucy, diye düşündü Rachel. *Lucy*. Demek kadının adı buydu. Ondan önceki kadının.

Haziran 2019

Lucy anahtarı Henry'nin evinin kapısına sokup döndürdü, ne zaman buraya dönse olduğu gibi nefesi içinde katılaştı. Kötü bir şey olacağını düşündüğünden değil de Henry'nin bir daha Lucy'nin anahtarının evinin kapısında döndüğünü hiç duymamayı tercih edeceğini; Lucy'nin onun dairesine girmesinin, çantasını masanın üzerine koymasının, ona seslenmesinin, buzdolabını açmasının, Henry'ye ait özel alanı çevreleyen dört duvarın içinde nefes alıp vermesinin Henry'de ters bir laf, ukalaca bir şikâyet yahut son zamanlarda gitgide daha sık kapalı kalan yatak odasının kapısı ardındaki düşünceli varlığı şeklinde kendini gösteren bir acıya neden olduğunu bildiğindendi.

Stella, Freya G'nin evine (ona Freya G diyorlardı çünkü diğer en yakın arkadaşının adı da Freya'ydı) oyun oynamaya gitmişti ve Marco da tatlı arkadaşı Alf'le oturma odasındaki büyük plazma ekranda video oyunu oynuyordu. Lucy yatak odalarına açılan koridora endişeyle bakarak seslerin Henry'nin odasına gitmediğini umdu.

“Sesi biraz kısın,” dedi kibarca. Marco başını kaldırıp bakmasa da kumandaya uzanıp sesi kıstı.

Alf hafifçe dönüp Lucy’ye gülümsedi. “Selam, Lucy,” dedi. “Nasılsın?”

“İyiyim,” dedi Lucy. “Sen nasılsın?”

“İyiyim. Ben... Ah, tüh...” Dikkatini tekrar ekrandaki oyuna verdi ve Lucy mutfağa geçip kendine bir kadeh şarap doldurdu.

Henry’ye St. Albans’taki şahane evden bahsetmek istiyordu ama Henry’nin detaylara şöyle bir bakınca ona delirdiğini, yanlış yaptığını, büyük bir hata yapmak üzere olduğunu söyleyeceğini biliyordu. Evin bir para tuzağı olduğunu, mülkten anlamadığını, pişman olacağını söyleyecekti. Lucy’ye bunların hiçbirini duymak istemiyordu.

Henry onun kararını sorgulama ya da fikrini değiştirme fırsatı bulamadan emlakçıya e-posta atıp teklifini yaptı.

Ertesi sabah Lucy, saat sekiz ellide Stella’yı okula bırakmak için evden çıkarken Henry’nin odasının kapısının hâlâ kapalı olduğunu fark etti. Normalde bu saatlerde o da işe gitmek için çıkardı, hatta bazen binanın önündeki kaldırımında rastlaşırlardı. Parmaklarının ucuna basarak koridorda ilerledi ve sessizce uzanarak kapıyı hafifçe araladı. Aralar aralamaz da içeride kimsenin olmadığını, yatağın toplu ve jaluzilerin açık olduğunu fark etti.

Bir yerlerdedir diye ona seslendi ama cevap gelmedi.

Erken saatte bir toplantısı olduğunu düşündü ama Lucy evden yalnızca yirmi dakikalığına ayrılmıştı. Henry’nin duşa kabini kuruydu. Aynada buğu yoktu. Lucy çıktığında Henry kesinlikle uyanmamıştı; onun dışarıda olduğu sırada uyanıp hazırlanması ve evden çıkması mümkün değildi. Henry kesinlikle duş almadan evden çıkmazdı.

Tam telefonunu çıkarıp mesaj atacakken bir şey fark etti: Henry'nin diş fırçası banyoda değildi. USB kablolu bir tabanı olan şu havalı elektrikli diş fırçalarından biri vardı abisinde. Birkaç farklı ayarı ve mavi bir ışığı bulunuyordu; genelde ahşap banyo dolabının mermer yüzeyinde durur, yanıp sönerdi. Ama şimdi orada değildi.

O an Lucy'nin içini bir sıkıntı bastı. Bir şey hatırladı: kısacık bir an, dışarısı hâlâ karanlıkken derin bir uykudan uyanışı, yatağının ucundaki Fitz'in kulaklarını dikişi, boğazında toplanan alçak bir hırıltı. İkisi de bir süre öylece hareketsiz yatmış, dairenin dışındaki asansörün aşağı inerken çıkardığı boğuk uğultuyu duymuş, sonra da tekrar uyumuşlardı.

Lucy onları dairenin dışındaki birinin uyandırdığını düşünmüştü ama belki de içeriden biriydi.

Telefonunu açıp Henry'ye mesaj attı:

Neredesin?

Tik işaretine baktı. Tek tikte kalmış, maviye de dönmemişti. Uygulamaya bakılırsa Henry en son sabah 07.45'te çevrimiçi olmuştu.

Lucy, Henry'nin dolabını ve çekmecelerini açtı. Ne aradığını bilmiyordu ama aklındakini biliyordu. Henry gecenin bir vakti Botswana'ya uçmak, Phin'i aramak için evden çıkıp gitmişti. Köklü, mide bulandırıcı bir nedenle, Henry'nin onu bulduğunu düşünmek içini korkuyla doldurdu.

Birinci sınıf uçuş. Daha önce birinci sınıfta uçmadıysanız ancak hayal edebilirsiniz. Ama bir kez denediniz mi bir daha aklınızdan çıkaramazsınız. Hayatınız mahvolmuştur artık. Belki de zengin olmak için en geçerli neden hâline gelir.

Şampanyamı yudumladım. Saat daha sabahın dokuzuydu, üçten beri uyanıktım ve ağzım henüz şampanyanın ekşi cürretine kesinlikle hazır değildi ama sırf içebildiğim için içtim. Lucy'nin Londra'da çocuklarını okula bırakıp eve dönüşünü, neden mutfakta dolanmadığımı, nerede olduğumu merak edişini gözümde canlandırıdım. Bana kalırsa tahmin ederdi ve epey de hızlı yapardı bunu. Lucy ve ben birbirimizden çok farklı olabilirdik ama yirmi yıl ayrı kalmış olsak bile aramızda derin bir bağ vardı. Benzer bir çocukluk travması yaşamış çocuklarda görülür bu: aranızda incecik bir bağ vardır sanki; zaman zaman çekiştirildiğini hissedersiniz. Ben de şimdi öyle hissediyordum. Lucy'nin az sonra Libby'yi arayacağını, Libby'nin de Miller'a haber vereceğini, ortadan kayboluşunun mevzu olacağını, drama dönüşeceğini biliyordum. Ama yehuu! Havadaydım. Ben uçaktan indiğimde ellerinde izimi sürmek için hiçbir ipucu olmayacaktı.

Benim Botswana'ya gittiğimi düşüneceklerdi. Ama ben Botswana'ya gitmiyordum. Şikago yolundaydım.

Her şey biraz son dakika olmuştu. Hâliyle.

Victoria Falls Havalimanı'na incek bir uçağa rezervasyon yaptırmış ve beni tesise götürecek bir araç kiralamıştım. Epey paraya mal olmuştu ama neyse ki otel rezervasyonu iptal edilebilirdi, dolayısıyla en azından onun parasını geri almıştım. Dürüst olmak gerekirse Afrika'daki bir avlağa gitmek zorunda kalmadığım için memnundum. Benim iyi zaman geçirme anlayışına pek uymuyordu, Şikago ise bunun için biçilmiş kaftandı.

Peki neden Şikago?

Şöyle ki, dün gece geç saatlerde Tripadvisor'a girip Chobe Avlağı'yla ilgili yorumlara baktım. Tam olarak nereye gittiğimi bilmek ve kendimi tam olarak neyin içine soktuğumu görmek iyi olur diye düşünüyordum. İki hafta önce orada tek başına kalmış olan son derece neşeli, konuşkan bir kadının yorumuna denk geldim. Özellikle yardımsever ve nazik bulduğu personelin isimleriyle dolu bir yorum yazmıştı ve durup dururken ona mesaj atan bir yabancıyla tecrübelerini paylaşmaktan da mutluluk duyacak birine benziyordu. New Jersey'den Nancy Romano. Fazlasıyla konuşkandı. Ona tur rehberleri arasında tavsiye edeceği biri var mı diye sordum; hani diğerlerinden daha bilgili birini arıyorsam kime gitmem gerek falan diye.

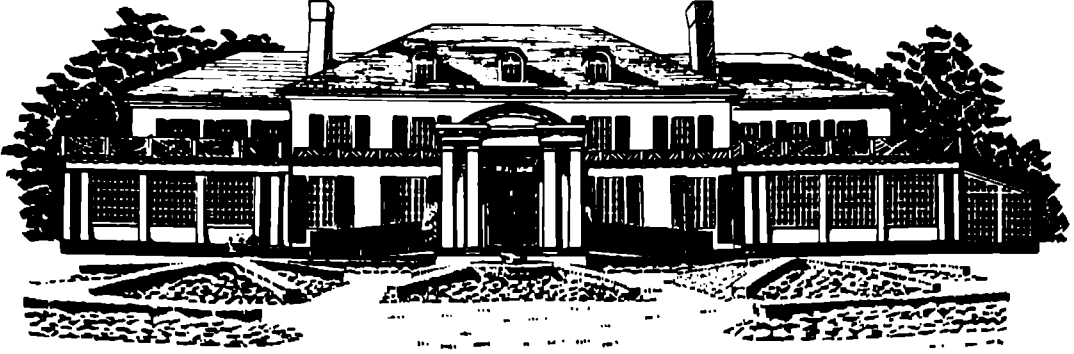
Evet! diye yanıtladı. Finn'i bul! O da senin gibi İngiliz, biraz sessiz bir adam ama epey bilgili ve kültürlü biri, sözcükleri çok iyi kullanıyor ve anlattıklarını cidden gözünde canlandırırıyorsun. Çok hoş bir adam.

Ben de laf arasında başka birinin de onu tavsiye ettiğini ama rezervasyon görevlisinin dediğine göre ne yazık ki adamın acil bir aile meselesi için ortadan kaybolduğunu yazdım.

Ha, evet, diye yanıtladı Nancy. Ailesi Şikago'daydı galiba. Umarım kötü bir şey olmamıştır.

Kim bilir Şikago'daki aile uydurma mıydı gerçek mi?

Dördümüz de –ben, Lucy, Phin ve kardeşi Clemency– gizli kapaklı bir yaşam sürmek zorunda kalmıştık, hepimizin gözlerden uzak durması, isim değiştirmesi, kendimize sahte yaşamlar ve geçmişler uydurmamız gerekmişti. On yıl öncesine kadar pasaportum bile yoktu; arkadaşlarla birlikte yurtdışına gitme planlarından yırtmak için uçak fobim varmış gibi davranıyordum. Hatta birileri Eurostar’la Fransa’ya gitmeyi teklif ettiğinde tünel fobim olduğuna kadar vardırmıştım işi. Yani Phin de büyük ihtimalle yabancılara anlatmak için kendince bir hikâye uydurmuştu. Ama neden bilmem, Şikago’daki şu diğer yaşamın doğru olabileceğine dair güçlü bir his vardı içimde. Doğru olsun ya da olmasın, sanırım bunu öğrenmek üzereydim.

Kasım 2016

Rachel dönüp Michael'ın başının tepesini sessizce kokladı. Bir insanın kafa derisinin kokusunu severseniz muhtemelen cinsel açıdan da uyumlusunuzdur teorisine inanmıştı hep. Michael'ın kafa derisinin kokusunu sevmişti. Her gün şampuanlanan, hiçbir zaman kirli yastık kılıfları üzerinde yatmayan ya da kafasına terli beyzbol şapkaları geçirmeyen, ucuz hamburger yiyip sonra parmaklarını saçlarının arasında dolaştırmayan biri gibi kokuyordu. Sandal ağacı ve turunçgillerin temiz notaları vardı kokusunda ama ucuz bir oda parfümünden farklı olduğunu göstermeye yetecek misk kokulu hormonal bir tını da vardı.

Michael'ın yüzünü inceledi. Gençliğinin o ilk aşamalarını ardında bırakmış bir adamın yüzüne bakmak ilginçti. Burun deliklerinin kıvrımında açık gözenekler, alnında derin çizgiler ve ağzının her iki tarafında keskin birer çizgi vardı ama teni hâlâ yumuşak ve dolgundu. Rachel adamın herhangi bir bakım ürünü kullanıp kullanmadığını merak etti; profesyonel cilt bakımına gittiğine dair ciddi şüpheleri vardı. Bunu sorun da etmezdi gerçi.

İyi sohbet, iyi yemek ve iyi seks bir araya gelince gecenin başarılı geçtiği söylenebilirdi. Şimdi saat neredeyse sabahın sekizi olmuştu ve Rachel adamın kafa derisini kokluyor, gözeneklerini inceliyor, uyurken daha da çekici olduğunu düşünüyordu. Rachel'in böyle güzel andığı randevuların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi.

Bir gece öncesinin ayrıntıları parça parça aklına geldi. Michael'in Martha's Vineyard'daki evine dair anlattıklarını hatırladı ("Havuz yok ama uğruna ölünecek manzarası olan bir jakuzisi var."). Antibes limanında demirlemiş bir tekneden bahsettiklerini hatırladı. Bir adı vardı teknenin; elmasla alakalı bir şey miydi? Yoksa gümüş müydü? Bir kayak merkezinde bulunan küçük bir dağ evinden bahsetmişlerdi. "Yani aslında daha çok baraka denecek türde bir şey sanırım ama daha büyük duruyor." Rachel daha önce hiç kayak yapmamıştı ama merkezin adı tanıdık geldiğinden en pahalılardan biri olduğunu düşünmüştü.

"Kayak yapmayı sever misin?"

"Hayır," diye yanıtlamıştı Rachel düz bir sesle. "Ama yemeyi ve içmeyi severim."

"Tamam o zaman, kayak tatili hoşuna gider."

"Bence de."

İki kokteyl ve bir şarküteri tabağının ardından mekândan ayrılıp Rachel'in evine dönerek şampanyayı açmışlardı. Kanala bakan balkonda bir süre takılıp kanalın kötü kokusuyla dalga geçmiş, onu tanımlamak için daha saçma ifadeler bulmaya çalışmışlardı: "kokuşmuş uskumru kokusu karışmış ucuz domuz sosisi ve önceki geceden kalma sperm kokusu."

Kahkahaları yavaş yavaş dinerken Michael, "Seni öpmek istiyorum, hadi içeri girelim," demişti.

Rachel daha sert, daha telaşlı, daha *tutkulu* olmasını beklemişti öpücüğün, *adamın gözlerine daha az baktığı* türden bir öpücük olmasını. Ama duygusal yoğunluk karşısında memnuniyet verici bir şaşkınlık duymuştu.

Şaşırmış ama aynı zamanda hevesi kırılmıştı.
Michael Rimmer'ın onun "jübilesi" olması gerekiyordu.
İlk kocası değil.

Rachel o gün öğle yemeği için babasıyla buluştu. Babası "Amerikalı adamlar" olan randevusunun bütün detaylarını öğrenmek istiyordu.

Rachel geçiştirerek anlattı. "Hoş bir adamdı," dedi garson Prosecco'sunu önüne koyabilsin diye geri çekilirken. "Tanısan seversin."

"Öyle mi?" Babası bir kaşını kaldırarak baktı ona.

"Evet. Öyle tahmin ediyorum. Zeki, çekici, başarılı."

"Yaşlı."

"Yaşlımsı."

"Tam olarak kaç yaşında?"

"Kırk altı."

"Hımm."

"Hımm ne?"

"Neden evli değil?"

"Bilmiyorum, baba. Ben neden evli değilim?"

Babası bir ekmek dilimini ikiye bölerken kahkaha attı, ardından unlanan parmak uçlarını kucağındaki kumaş mendile sildi. "Eh, sen yine de dikkatli ol. Onun yaşında hiç evlenmemiş bir adam..."

"Evlenmiş."

"Ne? Ama sen az önce dedin ki..."

"Şu an evli olmadığını söyledim. Evlenmiş. Boşanmış. Bir oğlu var."

"Geçmişin yükü."

"Eh, sayılır. Ama tam öyle değil. Oğlunu görmüyor. Eski karısı izin vermiyormuş."

Babası teatral bir tavırla arkasına yaslandı. "Ah, Rachel."

“Bak,” diye araya girdi Rachel. “Ciddi bir şey değil, tamam mı? Zaten altı aylığına burada. Biraz eğleniyoruz sadece. Fazla büyütme.”

“Birilerinin meseleleri büyütmesi gerek, Rachel. Birilerinin bir şeyleri düşünmesi gerek, nokta.”

Konuşmaları o noktadan sonra her zaman olduğu gibi iş konusuna kaydı.

Bu sohbetler bir zamanlar, Rachel henüz yirmilerindeyken ve babası ona “kendi kanatlarıyla uçuşması için yardım ederken” heyecan ve güç verici gelirdi. Şimdiyse babası onu sadece finanse ediyor, sohbetleriyle Rachel’a kendini yetersiz ve huzursuz hissettiriyordu.

Babasına son siparişleri göstermek üzere telefonunda iş için kullandığı uygulamayı açtı. Ama sütunlardaki rakamlar bir garip görünüyordu, orantısızdı. En yeni siparişe tıklayıp bir süre boş boş ekrana baktı.

Birileri 54,000 sterlin değerinde mücevher satın almıştı. Tek bir siparişte. İçlerinde sarı elmaslı beyaz altından sonsuzluk yüzüğü de vardı ki internet sitesindeki en pahalı mücevher oydu, 8,500 sterline satılıyordu.

“İyi misin, tatlım?” diye sordu babası.

“Ha, evet. Sadece büyük bir sipariş gelmiş de. Ama cidden bayağı büyük.” Telefonu çevirip babasına gösterdi. Karşısındaki adamın yüzünün aydınlandığını, ellerini birbirine vurduğunu gördü.

“İşte, gördün mü? Başından beri ne diyordum sana? Sadece tek bir büyük siparişe ihtiyacın var, sonra uçuşa geçeceksin.”

Ama Rachel’ın dikkati babasında değildi. Zihninden bu siparişi tamamlamasının ne kadar süreceğini, taşları en erken ne zaman alabileceğini –zira stokta çok az bir miktar tutuyordu– hesaplıyor ve kalbi stresin ilk belirtileriyle gümbür gümbür atıyordu.

“Emin değilim,” dedi siparişe eklenen ürünleri tararken. “Bunu tamamlayabilir miyim emin değilim. Altı haftada çok zor. Tek başıma yapamam.”

“Eh,” diye yanıtladı babası, “yanına birini alman gerekecek. Üniversiteden biri belki? Ya da sizin binadan biri yok mu? Yan mağazadaki şu kız mesela?”

“Paige mi?”

“Evet. Paige. Bak şimdi, şöyle yapacaksın. Müşteriye yaz. Siparişin büyüklüğünden dolayı teslimatın altı haftada yapılamayabileceğini, sekiz haftayı bulabileceğini söyle. Onlara paranın yarısını önden kapora olarak alman gerektiğini belirt. Paige’le yüzde on üzerinden anlaş. Her gün saatlerce çalış. Siparişi tamamlamla. Basit, değil mi?”

Rachel başıyla onayladı ama kalbi de içi de tamamen ikna olmamıştı. Ekranda geri tuşuna bastı, ardından “müşteri detayları” sekmesine girdi. Keskin bir nefes aldı.

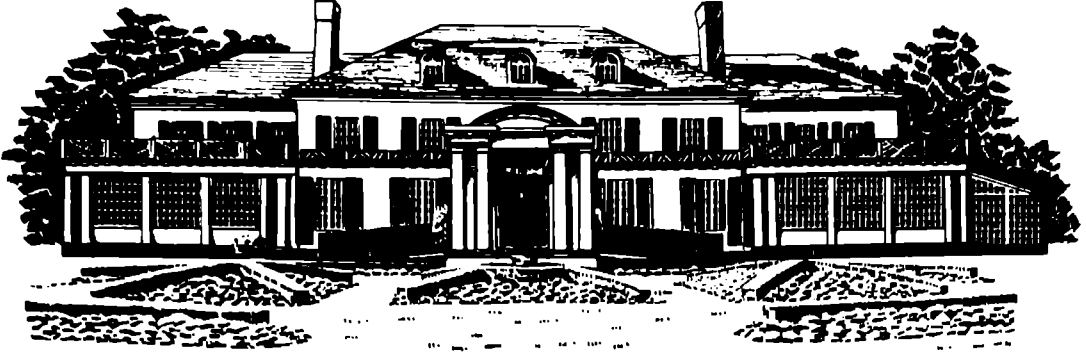
Michael Rimmer
Moynihan Konakları, Daire 4
Radcliffe Gardens
Londra
SW6 2AS

“Rachel?”

Rachel başını kaldırıp babasına baktı.

“Halledeceksin, biliyorsun değil mi? Bunu yapabilirsin. Kesinlikle yapabilirsin.”

Rachel “müşteri detayları” sayfasını alelacele kapayıp babasına gülümsedi. “Evet,” dedi. “Evet, bence de yapabilirim.”

Haziran 2019

Lucy'nin telefonu çınladı. Önündeki yemek masasına bıraktığı telefona şöyle bir göz attı. Ne emlakçıydı ne de Henry. Stella'nın okulundan mesaj gelmişti. Kermesle ilgili bir şeylerdi. Lucy mesajı görmezden geldi. Kafası evlerle ve Henry'yle doluyken kermes falan düşünecek hâlde değildi.

Boş tabağını alıp bulaşık makinesine götürdü ve hâlihazırda makinede olan bulaşıkların arasına boy sırasına göre koymaya özen gösterdi: en büyükler arkada, en küçükler en önde. Bazen bunu beceremediğinde Henry'nin bulaşıkları tekrar düzenlediğini duyabiliyordu. Bir keresinde gecenin üçünde, dışarı gezmesinden geldikten sonra yapmıştı bunu. Sonra Henry'nin muhtemelen dünyanın öbür ucunda olduğunu, bulaşık makinesini canı nasıl isterse öyle dizebileceğini hatırladı ve tabağı çıkarıp küçüklerle birlikte ön tarafa yerleştirdi.

Telefonu tekrar çınladı. Yine Stella'nın okuluydu. Kermesle ilgili mesaja bir hatırlatma eklemişlerdi.

Bütün gönüllüler onlar için 15.20'de açılacak arka kapıdan girebilirler. Teşekkürler!

Lucy İngiliz okullarına hâlâ şaşıyordu. Fransa’da öğretmenler velilerle muhatap olmak bile istemezdi, hatta çocukların velilerinin *olmamasını* tercih ederlerdi herhâlde diye düşünürdü bazen. Buradaysa veliler resmen okulda yaşıyordu: sınıfta okuma saatleri, velilerin katılabileceği özel toplantılar, bazen sanki beş dakikada bir yapılmış gibi gelen kermesler.

Saat ikiydi. Lucy’nin Stella’yı okuldan alana kadar oturup endişelenmekten başka yapacak bir şeyi yoktu. O da Henry’nin mutfaktaki küçük rafında duran koleksiyondan bir yemek kitabı alıp ilham bulmak için sayfalarını karıştırdı. Havering İlkokulu’nun başarısız çocuklarının limonlu ve narlı ruloyla, pancar köküyle ya da krem peynirli baton kekle ilgileneneğini hiç sanmıyordu. O yüzden telefonundan “fincan kek” diye aratıp “dünyanın en kolay fincan keki” diye bir tarif buldu ve malzemeleri bir araya toplamaya başladı.

Saat üçü on geçte Fitz’le vedalaşıp elinde bir saklama kabıyla okula doğru yola koyuldu. Elllerinde alışveriş torbaları ya da saklama kaplarıyla arka kapıda toplanmış diğer annelere kibarca gülümsedi. Stella’nın okulundaki annelerle tanışmamıştı; sabahları kapıda ya da parkta oyalananlardan değildi. Cevaplamak istemediği sorular sorarlardı muhakkak. Hem yakında bu civardan da taşınacaktı zaten. Ama Stella’nın az sonra sınıfından çıkıp da annesini diğer annelerle beraber eğreti masaların ardında görünce ne kadar sevineceğini de biliyordu.

Bekçi kapıda belirince bütün anneler okulun küçük oyun parkına doluştu. İpek elbiseli ve başörtülü bir anne Lucy’ye gülümseyip, “Sizinki kaçınıcı sınıfta?” diye sordu.

Fransa’daki sisteme alışkın olduğundan Lucy’nin cevap vermeden önce durup düşünmesi gerekti. Sonra, “Birinci sınıf,” dedi.

“Evet. Benimki de. Bizim masamız burası.” Keklerini çıkardılar; diğer anne Tesco’dan alınmış üç tepsi kapkek getirmişti. Paketi açarken biraz da savunmacı bir tavırla, “Bizim odamızda fırın yok da,” dedi. “Sadece mikrodalga var.”

Lucy başıyla onayladı. Aslında, “Lütfen mahcup olma,” demek istiyordu. “Bir zamanlar ben de çocuklarımla fırını olmayan tek göz bir yerde yaşadım. Hatta bir ara sokakta bile yaşadık.” Ama bu girmek istemediği bir muhabbetti. Henry’nin ona Whistles’tan aldırıldığı spor ayakkabılara bakarak banka hesabında bekleyen iki milyon poundu düşündü ve yaver giden şansı içinden bir dehşet ve tiksinti dalgasının geçmesine neden oldu. Parasını bu kadına vermek istedi, böylece yaşamı değişip dönüşebilirdi. Parasını bir zamanlar onun yaşadıklarını yaşayan herkese vermek istedi.

Keklerini kutularından çıkarıp tepsiye dizdi. Her birinin üzerinde pembe ya da mavi krema, kremaların üzerinde de birer damla çikolata vardı. Mutfağı nasıl darmadağın bıraktığını hatırladı. Lavaboda kâseler, ıspatulalar ve tepsiler üst üste diziliydi. Bir kez daha Henry’yi, Henry’nin nerede olduğunu düşündü ve zihninden tuhaf bir huzursuzluk dalgası geçtiğini hissetti. Başka anneler de gelip keklerini sergilediler; hepsi Lucy’nin kafasının üzerinden birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Derken öğrenciler okul binasından çıkmaya başladı ve Lucy, kızının altın buklelerini görmek için parkı taradı. İşte oradaydı, annesini görünce yüzü aydınlanan sevgili kızı. Arkadaşlarının, Freyaların yanından ayrılıp koşarak masaya geldi. “Kek mi yaptın?” diye sordu soluk soluğa.

“Evet,” dedi Lucy. “Bak, bunlar.”

Stella pembe ve mavileri görünce bir an nefesi kesildi. “Bir tane alabilir miyim?”

“Olur ama parasını vermemiz gerek.”

“Ne kadar?”

Lucy başörtülü kadına döndü. “Ne kadar para alacağız?” diye sordu.

“Onlar için mi?” Kadın Lucy’nin keklerini gösterdi. “Elli peni?”

On iki kek vardı. Altı sterlin ederdi bu. Öğrencilerin yüzde 90’ının burs aldığı böyle bir okulda altı sterlinin ne işe yarayacağını düşündü ve cüzdanının fermuarını açıp yirmi poundluk bir banknot çıkararak gizlice para kutusuna attı. Sonra da Stella’ya bir kek uzattı.

Kek satışı uzanan eller ve yapış yapış bozukluklar silsilesi hâlinde geçti ve bir anda keklerin hepsi tükendiğinde saat neredeyse 16.00’ya geliyordu. Bekçiye masaların kaldırılmasına yardım ediyordu. Lucy siyah bir çöp poşetini tutarken Stella da içine dökülüp saçılanlarla kullanılmış peçeteleri atıyordu. Annelerin oyun parkından kaldırıma doğru ilerleyişinde arkadaşlığı andıran bir his vardı. Lucy kendini Fildişi Sahili’nden bir kadınla geçen hafta verilen ve bir sayısı eksik olan matematik ödeviyle ilgili Fransızca sohbet ederken buldu. Umursuyormuş gibi görünmeyi başardıysa da aslında hiç umurunda değildi o ödev.

Anneler dört bir yana dağılırken Lucy de Stella’nın elini tuttu. Eve dönmek üzerelerdi ki çantasının içinde telefonunun titreştiğini duydu ve içinden bir ses ona durup telefona bakmasını söyledi.

İşte oradaydı, tıpkı beklediği gibi.

Henry’den bir mesaj.

Bir uçakta küçük bir şampanya kadehiyle çekilmiş bir fotoğrafını göndermiş, altına da şunları yazmıştı:

Sayanora, küçük kardeşim. Ben Phinistan’a uçuyorum.

Lucy damarlarından buz gibi bir korkunun geçtiğini hissetti. Henry’nin mesajdaki tonu kaygısızdı ama Lucy korkunç bir mutlaklıkla biliyordu ki niyeti kesinlikle öyle değildi.

Kendime Şikago'nun Northalsted bölgesindeki en iyi otelden çift kişilik bir oda ayırtmıştım. Burayı aslında rastgele seçmiş olsam da ardında biraz mantık da vardı. Northalsted eskiden Oğlanlar Kasabası olarak biliniyordu ve koca ABD'de LGBT'ye en çok kucak açan bölgeydi. Phin'in gerçekten eşcinsel olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu; hiçbir zaman öyle olduğunu söylememişti. Ama ben hep öyle olduğunu varsaymıştım ve her ne kadar bu bölgede yaşamıyor olsa da onun ya da onu tanıyan insanların uğrak yeri olabilirdi.

Güzel mi güzel otel yatağıma uzanarak telefonuma baktım. Lucy'den bir mesaj gelmişti. Aslında bir sürü mesaj gelmişti ve o anda ani bir kaygı dalgasıyla, dokuz saatlik uçuşumun artık iyiden iyiye sarhoş olduğum bir noktasında ona ne işler peşinde olduğuma dair bir mesaj yazdığımı hatırladım. O'Hare'de telefonumu açtığım an otomatik olarak gönderilmiş olmalıydı.

Nereye gidiyorsun?

Onun nerede olduğunu biliyor musun?

Henry? Neredesin? Lütfen Phin'le konuşmadan önce benimle konuş.

Henry. Ne halılar peşindesin sen???

İç geçirdim. Ayık Henry, Sarhoş Henry'nin o mesajı göndermesine tam da bu yüzden izin vermezdi işte. Bu *uysal histeri*. *Uğursuz bir şeyler peşinde* olduğuma dair bu düşünce. Şu an Lucy'yle uğraşacak durumda değildim. Bunun onunla hiçbir ilgisi yoktu, tamamen benimle ilgiliydi. Tek hareketle numarasını engelledim ve fotoğraf albümüme girerek Phin'in safari sitesinden indirdiğim fotoğrafına tıkladım.

Geçen hafta fotoğrafı ilk gördüğümde biraz şaşırmıştım. Birlikte yaşadığımız dönemde Phin temiz yüzlü bir çocuktur. Hep bir gözünün üzerine hafifçe düşen sarı saç tutamı. Tertemiz, gözeneksiz bir cilt. Belirgin elmacık kemikleri, pürüzsüz bir çene çizgisi, yumuşak hatlı dudaklar. Hayatım boyunca peşine düştüğüm yüz buydu, estetik cerraha yaptığım her ziyarette, her güzellik tedavisinde yeniden yaratmayı umduğum yüz. Ama Phin artık o insan değildi. Phin benim gibi dönüşümün eşiğinde, ürkütücü ve çocuksu bir adam olarak kalmamış, yetişkinliğini, erkekliğini kucaklamış, o yumuşak teninin Afrika güneşinin altında gevremesine, yüz hatlarına çizgilerin yerleşmesine izin vermiş ve güzelliğinin yarısını o gür, saman sarısı sakalıyla gizlemişti.

Duş alıp giyindim ve güzel kokular sürünerek samimi görünmeye çalıştım. Otelin lobisinden çıkarak duvarları sıvanmamış son moda barlarda, mavi kadifeli birahanelerde ve tek heceli adları olan gösterişli restoranlarda dolaştım. Saat akşamın altısıydı ve ılık gece, seks beklentisi ve ihtimaliyle doluydu.

Burada tamamen içgüdülerimle hareket ediyordum. Bir oyun planım yoktu. Aslına bakılırsa hiçbir konuda planım yoktu. Gri Bölge denen bir barın kapısını itip açtım ve bar tezgâhına giderek gerginliğimi dindirmek için Mezcal ve elim boş kalmasın diye de bir kadeh Pinot Gris ısmarladım. Sonra otuzlarının sonlarında ve kırklarının başlarındaki erkeklerden oluşan bir gruba yaklaştım. İngiliz aksanımı en üst seviyeye ayarlayarak, "Kabalık ettiğim için bağışlayın. Adım Joshua Har-

ris. Kaybolmuş olabileceğini düşündüğüm eski bir arkadaşımı arıyorum. Adı Phin. Phin Thomsen,” dedim.

Başlarını hep birlikte telefonumdaki fotoğrafa eğdiler. İçlerinden biri parmaklarıyla fotoğrafı büyüttü. Başlarını iki yana sallayarak özür dilediler.

Aynı şeyi onlarca kez yaptım ve karşılığı her seferinde iki yana sallanan başlar ve özürler oldu. Yandaki bara geçtim; bu seferki biraz daha salaştı ve grafitilerle dolu bir platformun üzerinde katlanamadığım müzikler çalan sakallı bir DJ vardı. İkinci Pinot Gris kadehimi sipariş ettikten sonra barın arkasındaki kıza Phin Thomsen’ı, telefonumdaki adamı görüp görmediğini sordum. Görmediğini söyledi. Şarap kadehimi alıp barda turladım, ara sıra sohbetlerin arasına girdim, müziğin üzerinden sesimi duyurabilmek için bağırarak zorunda kaldım. Başka bir barmenin geldiğini görünce tekrar bara dönüp fotoğrafı ona gösterdim. DJ’e de fotoğrafı gösterdim. O bardan çıkıp başka bir bara girdim. Gecenin üçüne kadar dışarıda takılıp yüz, belki iki yüz insana Phin’in fotoğrafını gösterdim. Kimse onu tanımıyordu. Daha önce kimse onu görmemişti. Peki. Aslında böyle olacağını biliyordum. Ama yarın yeni bir gündü.

Kasım 2016

Rachel, Fulham'daki kırmızı tuğladan malikânenin girişindeki piriñ düğmeye sertçe basıp parmağını orada tuttu. Sonra durup bekledi. Cevap yoktu. Bir kez daha çaldı zili. Cevap yoktu. Çantasından telefonunu çıkarıp titreyen parmaklarla ekrana dokundu, sonra telefonu kulağına götürüp adamın açmasını bekledi.

“Hey, selam. Nasılsın?”

Rachel telefonu diğerkulağına götürdükten sonra, “İyi değilim. Hiç iyi değilim. Neredesin?” dedi.

“Alışveriş yaptım, şimdi eve dönüyordum. Sen neredesin?”

“Senin binanın önündeyim.”

“Aa, harika. Hızlanıyorum hemen. Orada bekle.”

Evinin önünde olduğunu duyan adamın verdiği rahat tepki onu hazırlıksız yakalamıştı. Son birkaç yıldır çıktığı adamların çoğu kapısına dayanmasını sinsi bir takip olarak sınıflandırır ve sonuç olarak da ondan uzaklaşmaya başladılar.

Az sonra adam köşede belirdi, bir elinde karton bardakta bir kahve, diğerkelindeyse ucundan kâğıda sarılı bir bagetin

çıktığı bez alışveriş torbası vardı. Kirli sakallıydı ve çok şık bir yün palto giymişti. Rachel bir an adamı çok önceden beri tanıyormuş gibi hissetti, sanki dün gece takıldığı bir adamdan çok daha fazlasıydı.

Rachel'ı görünce adamın yüzünde bir gülümseme peyda oldu ve kollarını iki yana açarak ona yaklaştı. Rachel öfkesini, nefretini, dehşetini hatırlayarak duruşunu dikleştirdi.

“Ne şimdi bu?” diye başladı. “Hakikaten ne şimdi bu? Sen beni ne sanıyorsun?”

“Şey...”

Rachel telefonunun ekranını adama çevirdi. “Bu,” dedi ekranı işaret ederek. “Ne bu? Seks yaptık diye bana para ödemem gerektiğini düşündüren ne? Sende bu izlenimi bırakacak ne yaptım?”

Michael gözlerini kırpıştırarak telefonun ekranına baktı, sonra gözlerini Rachel'a çevirdi. “Ben gerçekten...”

“Dün güzel bir gece geçirdiğimizi düşünüyordum,” diye araya girdi Rachel. “Güzel bir denge kurduğumuzu düşünüyordum. Yani, elbette gecenin neredeyse yarısı boyunca leş gibi kokan bir kanalın yanı başındaki kış kadar dairemde otururken bana dünyanın çeşitli yerlerindeki evlerini anlattığın düşünülürse evet, belki de o zaman *Özel Bir Kadın* olayına uyanmalıyım. Ama nedense senin yanında kendimi rahat hissettim. Görüldüğümü ve saygı gördüğümü hissettim. Şimdi bu ne peki?” Telefonu tekrar adamın yüzüne doğru salladı. “Bu ne?”

Michael iç geçirdi ve başı hızla göğsüne düştü. “Tanrım,” dedi. “Rachel. Üzgünüm. Lütfen. İçeri gir. İçeride konuşalım.”

Rachel yüksek sesle iç geçirerek telefonunu tekrar çantasına soktu. “İyi,” dedi. “İyi.”

Cillop gibi cilalanmış pirinç düğmeleri olan aynalı bir asansöre binerek üçüncü kata çıktılar, ardından Rachel kalın bir halıyla kaplı koridor boyunca evin kapısına kadar Michael'ın peşinden gitti.

Michael mutfakta bez alışveriş çantasını boşaltıp telefonunu şarja taktı.

“Çay?” dedi. “Kahve?”

Rachel başını iki yana salladı.

Michael iç geçirdi. “Sıçıp batırdım, değil mi?”

Rachel başıyla onayladı. “Aynen.”

“Ama ben bunu... Yani senin bunu böyle yorumlayacağını düşünmemiştim. Ben sadece, Tanrım, mücevherlerini çok beğendim ve sadece bazı insanlara vermek için satın almak istedim...”

“Hangi insanlara?”

“Ne bileyim. Arkadaşlarıma.”

“Ne sebeple?”

“Doğum günleri.” Uysalca omuz silkti.

“İyi de elli dört bin sterlin değerinde mi? Tek siparişte? Yani delilik bu.”

“Evet. Biliyorum. Ama... *şartlar...*”

“Milyoner olmak.”

“Şey, evet. O da var. Görünen... Of, siktir.” Michael ellerini yanaklarına vurarak usulca inledi. “Götün tekiyim. Bilmiyorum. Bu sabah eve geldim ve kendimi çok coşkulu hissettim. Galiba biraz da sarhoştum hâlâ. Biz öylesine... şey, yani bana göre” –sıktığı yumruğunu göğsüne bastırdı– “öylesine inanılmaz bir gece geçirdik ki. Hâlâ sarhoş gibiydim. Sonra işin konusunda kendi ayakların üzerinde durmaya çalıştığınla ilgili söylediklerini hatırladım ve bilgisayarını açıp da orada bekleyen büyük siparişi görünce yüzünün alacağı hâli hayal ettim ve ben... *düşünemedim*. Düşünemedim. Ama hayır. Seks için sana para ödenmesi gerektiğini düşünmüyorum. Senin sıra dışı, büyülü ve güzel ve... ve... muhteşem olduğunu düşünüyorum. Siparişi hemen şimdi iptal edeceğim.” Mutfak tezgâhının üzerinde duran bilgisayarının kapağını kaldırdı. “Hemen şimdi.”

Rachel orada öylece dikilip kollarını kavuşturarak onu izledi.

Michael birkaç düğmeye bastı, ardından bilgisayarı tekrar kapadı. “İşte,” dedi. “Bitti gitti. Lütfen. Bana telafi etmem için bir fırsat ver. Bana bir fırsat verirsen *söz veriyorum* bir daha asla ama asla böylesine dangalakça ve haysiyetsizce bir şey yapmayacağım. Sana yemin ederim ki Rachel Gold, ben sandığın gibi biri değilim. Ben bir feministim.”

Rachel kuru bir kahkaha attı.

“Yani, belki feminist değilimdir ama iyi bir adamım, yemin ederim. Hayatımdaki kadınlara azami saygı göstermek dışında bir tavır sergilediğim olmadı hiç. Böyle yetiştirildim ben. Hadi ama. Lütfen? Akşam yemeği, belki? Bu gece? Sen de müsaitsen?”

Rachel o an içinde bir şeylerin açıldığını hissetti: bir boşluk, bir alan. Bu adama iyi davranabileceği, onu, yani bu iyi yetiştirilmiş “iyi adamı” içeri alabileceği bir yer. Ona bir şans daha verebilirdi. Ayrıca bu gece müsaitti ve zaten şehrin öbür ucuna gelmişti bile. Kafasındaki o kızıl sis kalkarken adamın dairesine göz gezdirdi ve hoş bir mutfak gördü; siyah metro çiniler, yıpranmış yemek kitapları, kırmızı emaye bir kabın içindeki uyumsuz kapacak, en uzak uçta nehre bakan uzun bir sürme pencere. Sabahları burada yalınayak dolaşarak oradaki büyük, cıfcaflı makinede kendine espresso yaptığını hayal edebiliyordu. Michael’ın arkasından gelerek o güçlü kollarını ona sardığını, üzerine sinmiş kokusunu, kıyafetlerinin yatak odasındaki sandalyenin üzerinde düzgünce katlanmış hâlini, kulağına vuran sıcak nefesini, dünyasının onunkiyle bir olduğunu hayal edebiliyordu. Kısacık bir an “Lucy”yi, adamın eski karısını düşündü. Michael’ın kadınlara yalnızca saygıyla yaklaştığı konusundaki iddiası hakkında Lucy ne derdi diye merak etti. İlişkileri neden bitmişti? Hatalı olan kimdi?

Ama sonra bu düşünceleri aklından çıkardı. Bir evlilikte neler yaşandığını o evliliğin içindeki iki kişi dışında kimse bilemezdi. Onu ilgilendiren bir konu değildi. Michael’a baktı

ve yüzünün yumuşamasına izin verdi. “Peki. Peki,” dedi. “Bu akşam yemek yiyelim. Tamam. Ama en iyi tavrını takınsan iyi olur.”

Michael bir avucunu göğsüne bastırdı. “Yemin ederim, bundan sonra *sonsuz* dek en iyi tavrımı takınacağım.”

Haziran 2019

Henry'nin dairesine dönerlerken Stella, Lucy'ye yetişmek için koşturuyordu. "Neden bu kadar hızlı yürüyoruz?"

Lucy anahtar kartını binanın dışındaki panele okuttu ve Stella'yı antreye açılan ağır krom kapılardan telaşla geçirdi. "Sadece birkaç arama yapmam gerek, o kadar."

"Kimi arayacaksın?"

"Clemency'yi."

Clemency, Phin'in kız kardeşi ve Lucy'nin en yakın arkadaşısıydı.

"Neden bu kadar önemli? Ne oldu?"

"Bir şey olduğu yok, bebeğim. Her şey yolunda."

Asansörden inip Henry'nin dairesine girdiler, ardından Lucy, Stella'ya sıyırması için keklerin kremasını karıştırdığı kâseyi verdi ve telefonuyla birlikte yatak odasına geçti.

"Clem. Benim. Dinle. Tuhaf bir şeyler oluyor. Phin avlaktan ayrılmış ve kimse nereye gittiğini bilmiyor."

Kısa, gergin bir sessizlik çöktü ve Lucy birden her şeyi anladığını hisseder gibi oldu.

“Aman Tanrım. Clem! Sen miydin? Onu sen mi aradın?”

“Elbette ben aradım! Sonuçta o benim abim.”

“Ama o gezinin sürpriz olması gerekiyordu. Ona hiçbir şey söylemeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık.”

“Hayır. Siz anlaşmıştınız. Ama ben Phin’i tanıyorum ve o sürprizlerden nefret eder. Tüm yüreğiyle nefret eder. Henry’nin de orada olacağını düşününce...”

“Ona Henry’nin gideceğini de mi söyledin?”

“Elbette. Bilmeye hakkı vardı. Ben sadece... Üzgünüm, Lucy ama bunun korkunç bir fikir olduğunu düşünüyorum. Phin’i tanıyorum ve seni temin ederim ki kimse tarafından bulunmak istemez. Hele ki Henry tarafından, hiç.”

“Henry mi? Neden öyle dedin?” diye sordu Lucy tereddütle.

“Of, hadi ama. Nedenini biliyorsun. Henry’nin o zamanlar Phin’e karşı tutumu. Ona olan takıntısı. Sonra olanlar. En sonunda.”

Bunun üzerine sessiz kaldılar. Ortak mazileri öyle derindi ki bazen yalnızca sözcüklerle anlatılması imkânsız bir hâl alıyor ve ancak duraksamalarda, sessizliklerde, tamamlanmamış cümlelerde sürdürüyordu varlığını. Yirmi altı yıl, anıların örümcek bağlaması, muğlaklaşması için yeterince uzun bir süreydi. Yirmi altı yıl, olaylara dair kendi hatırladıklarınızdan şüpheye düşmek, acaba her şey gerçekten sizin düşündüğünüz gibi mi oldu diye merak etmek için yeterince uzun bir süreydi. Lucy, Henry, Clemency ve Phin’in büyüdüğü o dehşet evinde gerçeklik, anne babalarının, onları koruyup kollaması gereken ama bunun yerine istismar ve ahlaksızlığın kurbanı olmalarına izin veren insanların filtrelerinden geçerek sürekli çarpıtılan ve saptırılan bir şeydi.

Henry o zamanlar Phin için bir tehdit miydi, diye düşündü Lucy. Ya da şimdi tehlikede mi?

Lucy iç geçirdi. “Peki Phin’in nereye gittiğini biliyor musun?”

“Hiçbir fikrim yok. Onunla konuşmadım bile. Aradığımda tura gitmişti, ben de ona mesaj bıraktım.”

“Ne dedin?”

“Lambler izini buldu. Seni görmeye geliyorlar.”

“Peki nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikrin var mı?”

“Hayır. Hiç yok. Ona numaramı bıraktım, annemin numarasını da bıraktım. O günden beri de haber alamadım. Alır mıyım, onu da bilmiyorum. Abim her zaman yalnızlığına düşkündü. Hiçbir zaman sürü hayvanı olmadı. Belki bir yirmi altı yıl daha geçtikten sonra...” Yüksek sesle iç çekti. “Siktir,” dedi. “Üzgünüm. Kaçacağını düşünmemiştim. Sadece onu uyarmak istedim o kadar. Hazırlıklı olmasını istedim, ortadan kaybolmasını değil. Henry cidden siktirip gitti mi?”

Lucy boğazını temizledi, sonra, “Gitti,” dedi.

Clem’in keskin bir nefes aldığını duydu. “Nereye? Afrika’ya mı?”

“Sanırım.”

“İyi de neden? Phin’in nerede olduğunu bilmiyorsa?”

“Hiçbir fikrim yok. Ne bileyim, belki bir iz bulmuştur? Bir ipucu? Ama şimdi oraya doğru yolda. Az önce bana mesaj gönderdi. Uçaktan bir fotoğraf. Onu aramaya çalıştım, mesaj atmaya çalıştım ama numaramı engellemiş.”

“Seni *engellemiş* mi? Aman Tanrım.”

“Evet.” Duraksadı. “Ne yapayım?”

“Hiç bilmiyorum. Dairesini aradın mı? Bir ipucu var mı diye?”

“Hayır. Pek sayılmaz. Ama nerede olduğunu bulsam bile ne olacak ki?”

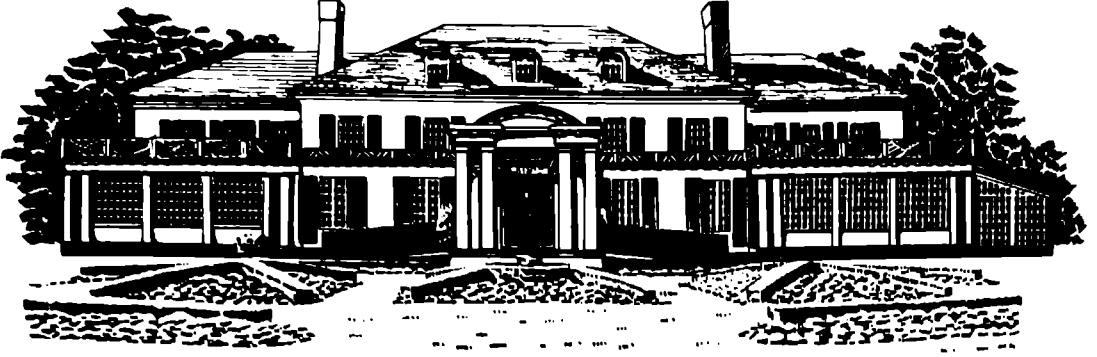
“Yani, belki... Ne bileyim, arkasından gidersin?”

Lucy boğuk bir kahkaha attı. “Aynen,” dedi. “İki çocuk, bir köpek ve sahte pasaportla, değil mi?”

“Evet. Belki de gidemezsin. Ama ben avlağı aramaya devam ederim. Bakalım başka bir şey bilen birileri var mı? Hem belki

bir ümit Phin de arar. Kim bilir. Siktir, Luce, ne boktan bir karmaşa. Çok üzgünüm. Gerçekten.”

Konuşmayı bitirdiler ve Lucy tekrar oturma odasına döndü. Stella bütün suratına mavi krema bulaştırmıştı. Lucy çekmeceleri ve dolapları açtı. Henry’nin odasındaki kıyafetlerin, koridordaki montların ceplerini karıştırdı. Ofisini aradı, oradakiler onlara en az bir hafta gelmeyeceğini söylediğini aktardılar ama nerede olduğunu bilmiyorlardı. Binanın girişindeki Oscar’a Henry’nin nereye gitmiş olabileceğini biliyor mu diye sordu ama hayır cevabını aldı. Sabah 07.45’te Londra’dan kalkan uçakları gösteren bir uygulamaya girdi ve Londra’dan her on beş dakikada bir en az yirmi uçak kalktığını görünce uygulamayı kapadı. Henry’ye mesaj atmaya çalıştı ama mesajı ona geri döndü. Geçen sene Henry’yi ilk gördüğü ânı, çocukluk evlerinin boş kabuğunda onu bekleyen, saçları sarıya boyanmış, yüzü güzelleştirilmiş, Henry mi yoksa Phin mi olduğunu tahmin etmeyi ona bırakan, o tuhaf, gülümseyen adamı düşündü ve bir anda zihninde bir görüntü parladı: Dünyanın herhangi bir yerinde Phin, kapıyı Henry’ye açıyor ve bir çift el onu sertçe odanın diğer tarafına itiyor. İçini bir ürperti kapladı.

Aralık 2016

○ sene Noel geldiğinde Michael, resmî olarak Rachel'ın erkek arkadaşıydı.

Durumun hem beklenmedik hem de tahmin edilebilir oluşu Rachel'a şaşırtıcı geliyordu.

Bir dükkân vitrininde ya da bir restoranın aynalı duvarında Michael'la yan yana görüntüsünü yakaladığında güzel bir çift olduklarını düşünüyordu. İkisi de uzun boyluydu, ikisi de buğday tenliydi, ikisi de yakın zamanda dişlerini beyazlatmıştı ve gür, kahverengi saçları vardı. Fiziksel benzerlikleri aralarındaki yaş farkını ortadan kaldırıyordu. Michael'ın Amerikalılığı, onun Avrupalılığıyla ahenkliydi; Rachel'ın İngilizliği kozmopolit bir ortamda büyümüş olmasıyla dengeleniyordu. Onları birbirine bağlayacak ortak tecrübeler edinmelerine engel olan okyanusa ve yıllara rağmen tuhaf bir uyumları vardı.

Noel'den bir hafta önce Rachel, Michael'ı bir partiye götürdü. Rachel'ın en yakın arkadaşı Dominique'in partisiydi. Kentish Town'daki dönüştürülmüş çatı katında her sene Noel partisi verirdi. Efsanevi derecede dağıtılan, uyuşturucunun gırla

gittiği, gürültülü ve geç saatlere kadar devam eden bir partiydi bu. Ama Dominique o sıralar ilk çocuğuna hamileydi ve konukları bu yıl her şeyin daha ağırbaşlı geçeceğine dair uyarmıştı. *Gece yarısı Uberler çağırılın*, diyordu davetiyede.

Michael o gece Rachel'in evinde hazırlanırken biraz gergin görünüyordu.

Daha önce dörder kişilik planlanan yemeklerde Rachel'in birkaç arkadaşıyla tanışmıştı ama daha geniş çapta bir sosyalleşme olayına girmesi gerekmemişti ve Rachel'in aralarında yaşın ve milliyetin ötesinde bir uyumsuzluk, bir fark hissettiği nokta da burasıydı. Michael'in birkaç iş arkadaşı ve bir iki eski kız arkadaşı vardı ama öyle bütün hayatını aynı şehirde geçirmenin getirdiği, sosyal ve duygusal atıflar yapabileceği köklü bir arkadaş çevresi yoktu.

Rachel o gece Michael'a karşı korumacı hissediyor, gömleğini ilikleyişini, dişlerini kontrol edişini, saçlarını düzeltişini izliyordu. İnsanların onun hakkında ne düşüneceğinden, bırakacağı izlenimden endişe ettiğini tahmin ediyordu. Banyoda Michael'ın yanına yanaştı ve yanağını öptü.

"Bu ne içindi şimdi?" diye sordu Michael, dönüp Rachel'a gülümseyerek.

Rachel, "Hiç," diye yanıtladı. "Sadece yanağından öptüm."

Michael da onu yanağından öptü ve aynada saçlarını düzeltmeye devam etti. "Orada dikkat etmem gereken biri olacak mı? Şerefsiz bir eski sevgili ya da usandırıcı tipler?"

"Şerefsiz eski sevgili yok, usandırıcı tiplerden biraz vardır muhtemelen. Sana onları gösteririm."

"Peki hafızamı tazelesene. Dominique? Liseden arkadaşın mıydı?"

"İlkokul ve ortaokuldan. Dört yaşımdan beri tanıyorum onu."

"Peki kiminle evliydi? Hayır, dur, söyleme. Hatırlayabilirim. Jonathan'la evli. Adam da magazin gazetecisi."

“Doğru. Çak bakalım.”

“Kadın beş aylık hamile, nisanda doğum yapacak, değil mi?”

“Çak bir daha.”

“Ayrıca o bir... bir... bir görsel sunum uzmanı. Matches'ta. Zengin hanımlara hizmet veren bir butik.”

“Vay canına, şahanesin! Evet, aynen öyle. Ayrıca içemediği için büyük ihtimalle ruh hâli berbat olacak. Üstelik gebeliğin hamile gibi değil de şişman gibi görüldüğün o tuhaf evresinde, o yüzden güzel şeyler giyemeyecek ve sürekli yorgun.”

Michael başını ağırbaşlılıkla salladı. “Of, evet,” dedi. “O evreyi hatırlıyorum. Çok iyi hatırlıyorum.”

Rachel bu sözleri duyunca hafif irkildi. Michael, Lucy'den, evliliğinden, irtibatını kaybettiği ailesinden pek bahsetmezdi ama bahsettiği zamanlarda da içinde hafiften kindar bir sızı hissedirdi. Michael onun için paketi açılmamış bir kutuydu: hoş kokulu, bakımlı, ara sıra yaptığı iş görüşmeleri ve toplantılar dışında hiçbir bağı ya da taahhüdü olmayan bir adam. Ama tüm bunların altında keman çalabilen, şiirden bahsedebilen, Fransızca'yı akıcı konuşabilen ve onun tek çocuğunu doğurmuş bir kadınla kısa, gizemli bir evlilik yaptığını kendine sık sık hatırlatıyordu. Tüm bunların altında anlamasına ya da tecrübe etmesine asla izin verilmeyecek bir yaşam, gitmesine asla izin verilmeyecek gizli yerler vardı. Yüzündeki tebessümün donduğunu hissetti ve sonra kendini o gülümsemeden azat etti.

“Şey,” dedi. “Seni bilmiyorum ama ben galiba çıkmadan bir kadeh bir şey içeceğim. Gerginliği alsın diye.”

“Yüzde yüz *evet*. Ben de bir dakikaya sana katılırım.”

Rachel adamı bir kez daha öptükten sonra banyodan çıktı, bir şişe şarap açıp ikisine de birer kadeh doldurdu. Michael'ı beklemek niyetindeydi ama kendini kadehini kaldırıp şarabından koca bir yudum alırken buldu, aklı ona içinde tüten kıskançlığın sıcak küllerinin üzerine uyuşturucu bir şeyler dökmesini söylüyordu. Rachel kıskanç bir insan değildi. Daha önce herhangi

bir adamın geçmişine dair böyle hisler beslememişti. O histen hoşlanmıyordu; her nasılsa kendini daha küçük hissetmesine neden oluyordu. Michael sanki mutluluğunun kontrolünü elinde tutuyormuş, sıradan bir yorumla ya da öylesine bir anekdotla o mutluluğun düğmesini açıp kapayabilirmiş gibi hissediyordu. Şarabından bir yudum daha alıp telefonunu açtı.

Dom, yazdı, Jonathan'ın bu gece Michael'i biraz deşmesini sağlayabilir misin? Eski karısıyla, çocuğuyla ilgili falan bir şeyler öğrense? Ben durmadan bir şeyler sormak istemiyorum ve o da fazla ketum. SAĞ OL!!! Bir saate görüşürüz.

“Herif acayip müthiş,” diye tısladı Dominique, Rachel’in kulağına. “Tanrım, sen de adamı öyle bir anlattın ki babana falan benziyor sandım. Ki aslında... yani, bir anlamda...”

“Hayır! Sakın!”

“Yani baban da yaşına göre gayet yakışıklı diyeyim.”

“Siktir git, Dom! Babam altmış üç yaşında! Michael’ın bile babası olabilecek yaşta!”

“Takılıyorum, Rachel. Her neyse, bu herif çoğ ama çoğ yakışıklı.”

“Belki de biraz fazla yakışıklı. Sence de öyle değil mi?”

Dominique erkek arkadaşlarını hep orijinalliklerine göre seçmişti. Ne kadar orijinalse o kadar iyiydi. Jonathan sıra dışı özelliklerin ve huyların ayaklı sergisi gibiydi. Dominique, Michael gibi basmakalıp bir adama ikinci kez dönüp bakmazdı bile.

“Hayır! Elbette değil. Yani, senin için değil, tabii ki. Tam sana göre. Birlikte harika görünüyorsunuz. Şeref!”

Kadeh tokuşturdular.

“Sen ne içiyorsun?” diye sordu Rachel, Dominique’in kadehindeki pembe şeye bakarak.

“Öğğ. Angostura aromalı maden suyu. İğrenç. Hamileyken içki içmemek çok saçma.” Altın zincirlerden askıları olan

dökümlü altın sarısı tuniğinin altında kalan karnına bakıp hafifçe gülümsedi. “Senin için katlandıklarına bak, ufaklık. Senin için katlandıklarına bak.” Sonra tekrar Rachel’a bakıp, “Ufaklıklardan bahsetmişken, Jonathan’ı bilgilendirdim. Tam gazeteci modunu açacak. Doğru soruları soracak. Yarın sana kapsamlı rapor veririm. Tam olarak neden endişe ediyorsun? Adam sana fena abayı yakmış görünüyor.”

“Evet. Evet, öyle. Sadece onunla eski karısı ve çocuğu hakkında konuşmaya çalıştığımda nedense duvara tosluyormuş gibi hissediyorum ve ona baskı yapıp durmak istemiyorum. Bana söylemediği bir şey var sanki. O kadar.”

“Eh, sakladığı bir şey varsa onu ortaya çıkaracak adam Jonathan’dır. Sen ona bırak.” Göz kırıp burnunun kenarına bir parmağını değdirdi. “Pekâlâ, davetlilerin arasına karışsam iyi olacak. Sonra görüşürüz...”

Rachel şarabını tazeledikten sonra mutfak alanından çıkıp Michael’ın bulunduğu tarafa doğru ilerledi. Michael, Rachel’in Dominique’in geniş sosyal çevresinden şöyle böyle tanıdığı Ella adında bir kadınla sohbet ediyordu. Ella minyon ve sarışındı ve pek de enerjik olmayan Rachel’in her zaman biraz ilgi çekici bulunduğu türden coşkulu bir kadındı.

Rachel yanlarına yaklaşırken Ella’nın yüzünün bulutlandığını gördü, ne de olsa Rachel normalde bir partide asla onun yanına gitmezdi. Ama sonra Ella’nın bakışlarının Michael’a kaydığını ve ağır makyajlı gözlerinden bir idrak parıltısı geçtiğini gördü.

“Selam!” dedi Rachel ıslıl ıslıl bir sesle. “Ella! Seni görmek ne güzel! Görüyorum ki Michael’la tanışmışsınız.”

“Evet ama aslına bakarsan adının Michael olduğunu bilmiyordum. Henüz o kadar ileri gitmemiştik.” Gergin bir kahkaha attı.

“Doğru,” diye araya girdi Michael. “Ânında en berbat kayak yaralanmaları hikâyelerine daldık.”

“Ya!” dedi Rachel. “Eğlenceliymiş!”

“Peki siz ikiniz?..” Ella bir elini hafifçe Rachel ve Michael arasında salladı.

“Hı hı,” dedi Rachel başıyla onaylayarak. “Evet. Birlikteyiz.”

“Ah, ne güzel!” dedi Ella. “Çok tatlı. Harika!”

“Evet!” dedi Rachel. “Gerçekten de öyle.”

Sonra kendini Michael’ın koluna sımsıkı girmiş, ona iyice yaslanmış hâlde buldu ve kısacık bir an için kendini dışarıdan görür gibi olunca berbat davrandığını fark etti. Katlanamadığı birine dönüşüyordu. Yapışkan, pısırik, güvensiz. Ella’nın yüzündeki tebessümün donduğunu fark etti, ardından da gözlerinin omzunun üzerinden odanın başka bir noktasına kaydığını gördü. Ella daha sonra, “Pekâlâ, tanıştığımıza sevindim, Michael. Londra’da iyi eğlenceler. Rachel, seni görmek de çok ama çok güzeldi. Harika görünüyorsun bu arada. Her zamanki gibi,” dedi.

Ardından ikisini orada öylece dikilirken bırakıp gitti, aralarında tuhaf bir his filizleniyordu.

“Az önce biraz kıskançlığa mı kapıldınız, Bayan Gold?”

“Siktir git.”

“Of, hadi ama. Bence kıskandın.”

“Ciddiyim, siktir git.”

“Galiba hoşuma gitti. Biraz.”

“Kes şunu.”

“Cidden. Çok tatlı. Yani, Tanrım, bir kendine bak bir de bana. Ben yüzlerce açıdan seninle aynı kulvarda bile değilim. Yani kendini güvensiz hissetmesi gereken *benim*. Şu Küçük Bayan Kirpik için seni bırakabileceğimi düşünmen hoşuma gitti.” Gözlerini Ella’nın bulunduğu tarafa doğru devirdi. Ella birkaç metre ileride başka bir adamın şakasına yüksek sesle gülüyordu.

“Öyle bir şey düşünmedim. Sadece ona benimle birlikte olduğundan bahsetmemene şaşırdım, o kadar.”

“Tanrım! Fırsat vermedi ki! O kadının çenesinde motor var. Sarhoş da zaten. Biraz yavaşlarsa hemen araya girip, *Ha, bu arada, sinir bozucu sesli minyon kadın, sanırım birazdan bu*

odadaki en güzel kadınla birlikte olduğumu öğreneceksin, adı da Rachel Gold, tanır mısın? derdim.”

Rachel dudaklarında beliren gülümsemeye engel olamadı. Ardından Michael da gülümsedi ve başını onunkine doğru eğerek Rachel’la göz göze geldi. “Sen teksin, Rachel. Biriciksin. Bütün dünyada. Tamam mı?”

Rachel başıyla onaylayarak adamın ona olan hayranlığına boyun eğdi; hem de bunun onu her nasılsa azalttığını, iyice küçülttüğünü hissettiği hâlde.

Haziran 2019

Ertesi sabah keskin bir baş ağrısıyla uyandım. Akşamdan kalmalık sayılmazdı, akşamdan kalacak kadar çok içmemiştim, daha ziyade jetlag, susuzluk ve stresin diken diken batışı gibi bir şeydi. Kahvaltıdan sonra otelin bulunduğu blokun köşesinde bir fotokopici buldum ve Phin'in fotoğrafını A4 boyutunda bastırdım. Bir yabancıнын daha kirli parmaklarını telefonumun ekranına değdirmesine katlanamayacaktım. Sonra güneş gözlüğümü takıp günlük arayışıma başladım. Üç saat boyunca kapı görevlileri ve odacılarla tatlı tatlı konuştum ve hayata yetişmek için binalarına girip çıkan meşgul insanları durdurdum.

Kubbeli yüksek tavanlarından beyaz çiçekli Çin visteryası sarkan bir brunch restoranında öğle yemeği molası verip Salvador usulü *quesadilla*, bir *masala chai* ve bir de zerdeçal ve safranlı gazlı içecek istedim. Sabah biraz rahatsız hissetsem de iştahımın yerinde olduğunu fark ettim ve tabağımdakileri silip süpürdüm. Yemeğin ortasındaiken saçlarını peroksitle açmış bir

oğlan bana kahvaltımдан hoşlanıp hoşlanmadığını sordu. Ona çok leziz olduğunu söyledim ve o da beni beğenmiş gibi baktı.

Sonra tekrar yollara düştüm, tenimde bir ter tabakası belir-meye başlamıştı. Kendimi evden çok uzakta hissediyordum. Bu zamana kadar Kanarya Adaları'ndan daha uzağa hiç gitmemiş-tim. Ama Şikago'nun Avrupa'yı fazlasıyla andırması güzeldi ve Paris'in ya da belki Berlin'in güzel köşelerinden birindeymişim gibi davranabiliyordum.

Saat 16.00 gibi telefonum bana uyandığımdan beri yaklaşık on sekiz bin adım attığımı söyledi. Bir şişe suyla bir banka oturup durumu değerlendirdim. Bunu daha ne kadar sürdürebilirdim? Kaç adım daha atabilirdim? Perişan görünüyordum ve biraz da endişe uyandırmaya başlamıştım. Gerçekten otelime dönüp duş almalıydım. Ama o günkü arayışına o kadar çok zaman ayırmış, öyle çok enerji sarf etmişim ki şimdi duramazdım. E-postalarımı kontrol etmek için cebimden telefonumu çıkar-dım ve bir cevapsız arama olduğunu gördüm. Aramayı nasıl duymadım diye düşünürken telefonumun bütün gün sessizde kalmış olduğunu fark ettim. Sesi mesajlara gittim.

“Şey, selam. Ben Lyle. Dün gece tanışmıştık hani? Finn diye birini arıyordun ya? Şey, senin için bir anlamı var mı bil-miyorum ama Joe diye bir arkadaşım var ve Afrika'da yaşayan Finn adında bir adamın dairesini kiraladı. Ona telefonundaki adamı tarif ettim ve o da benzediğini söyledi. Sana onun nu-marasını verebilirim. İstersen. Ara beni.”

Gözlerimi kırptırdım. Gülümseyişim birden hafif yanık yüzümü delip geçecekmiş kadar büyüdü ama sonra kontrol altına aldım.

Cevapsız aramalardan Lyle'in numarasını bulup aradım.

Ertesi sabah Henry'nin mutfağını temizlediği esnada Lucy'nin telefonu çaldı. Belki Henry arıyordur diye bir an kalbi tekledi. Ama St. Albans kodu olan bir numaraydı. Libby olmadığına göre emlakçı olmalıydı. Telefonu açtığında biraz nefes nefeseydi. “Alo?”

“Selam! Ben Raymond & Cobb’dan Max Blackwood. Bir dakikanız var mı?”

“Evet,” dedi Lucy. “Evet, buyurun.”

“Satıcılarla biraz pazarlık yaptım, dediler ki teklifinize bir elli bin daha ekleyebilirsiniz evi sizin için satıştan çekebilirlermiş.”

“Yani...” Kafasında rakamları mantıklı bir sıraya koyamadı.

“Evet, bir milyon elli bin dolar ediyor.”

“Doğru. Tamam.”

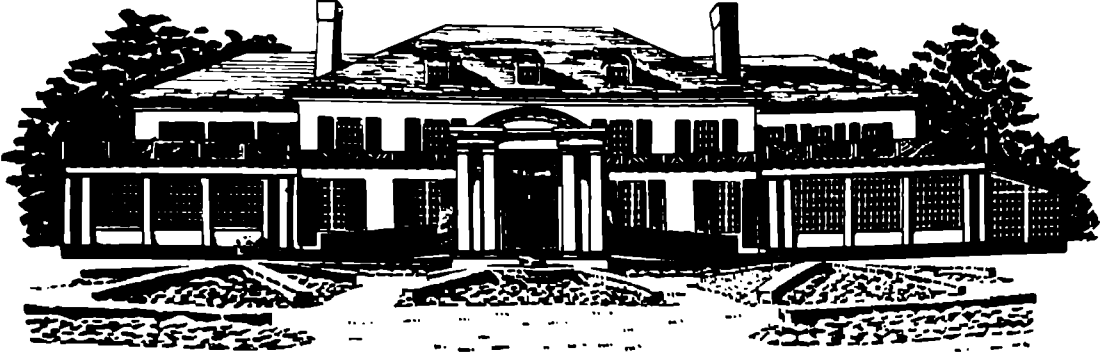
Bütün o sıfırların arasında bu ekstradan çıkan elli binin böylesine küçük görünmesi çığınca geldi bir an. Buna karşı çıkmalıydı. İtiraz etmeliydi. Ama o evi istiyordu ve o evi almasını öteleyecek bir şey yapmak istemiyordu. Bu yüzden çok kısık ama kararlı bir sesle, “Evet. Tamam. Sorun değil,” derken buldu kendini.

“Yani teklifi kabul ettiğinizi mi söylüyorsunuz?”

“Evet. Teklifi kabul ediyorum. Ama bu işi mümkün olan en kısa sürede halletmek için ellerinden geleni yapmaları şartıyla. Lütfen.”

“Bunu onlara kesinlikle iletceğim, Lucy. Kesinlikle. Ayak direyecek bir nedenleri olduğunu sanmıyorum.”

Konuşma sona erdikten sonra Lucy başını geriye atıp ev alma tanrılarına sessizce dua etti. *Lütfen*, diye düşündü, *lütfen yıllar, yıllar, yıllar sonra bize nihayet güvende olabileceğimiz bir ev bahşedin. Lütfen.*

Aralık 2016

Dominique'in partisi önceden belirtildiği gibi gece yarısı dağıldı. Dominique ön kapıda dikilmiş, asansöre binen insanları geçiriyordu, topuklularını çıkaralı çok olmuştu ve teatral bir tavırla esniyordu. Rachel kulağına eğilerek, "Yarın bana mesaj at," diye fısıldadı. Dominique, "Muhakkak atacağım," dedi. Sonra kucaklaştılar, vedalaştılar ve Michael'la Rachel bir Uber'e binip Michael'ın dairesine geri döndüler.

Aralık ayına göre ılık bir geceydi, şoförden onları nehir kenarında indirmesini istediler. Suyun durgun yüzeyinden sokak lambalarının ışığı yansıyor. Arkalarında kocaman Viktoryen evlerin uzun, cumbalı pencereleri süslü Noel ağaçlarının ışıltısıyla parılıyordu. Rachel yürürken montuna sıkıca sarınarak Michael'ın omzuna sokuldu. Duyguları, sanki yağmalanmış gibi karmakarışık. Michael'a yoğun bir aşk duyduğunu hissediyordu. Yaşça ondan hayli büyük, üç buçuk ay sonra bu ülkeden çekip gidecek, geçmiş ve sırları olan kibirli bir adama âşık olmak şöyle dursun, herhangi birine böyle sırılsıklam âşık olabileceği aklının ucundan bile geçmemişti. Michael'la bir-

likteyken tek istediği ona dokunmak, kokusunu içine çekmek, onun kollarında olmaktı. İnsan içindeyken de Michael'ın bakışları üzerinde olsun, dikkatini ona versin, kollarıyla onu sarsın, aklında yalnızca kendi olsun istiyordu. Birlikte olmadıkları o nadir anlarda ağırlı bir özlem duyuyordu onun için. Telefonu açması ya da mesajına cevap vermesi uzun sürdüğünde korkuya kapılıyordu; Michael'ın ilişkileri hakkında çekinceleri olduğuna, ışıltısının her nasılsa kaybolduğuna, bağlarının zayıfladığına kani oluyordu. Mesajına cevap geldiğinde yahut Michael telefonu açtığında ya da bir buket gösterişli çiçek gönderdiğinde, Michael'ın parmaklarını saçlarında, kollarını belinde, dudaklarını dudaklarında hissettiğinde duyduğu rahatlama öyle kuvvetliydi ki bazen nefesini kesiyordu.

Bu içler acısı, vahim dönemlerden birinin ardından bazen aynada kendine bakar ve kim olduğunu merak ederdi. Hâlâ o eski Rachel Gold muydu sahiden? Buzlar kraliçesi, karşısındakine kök söktüren, şimdiye kadar yüksek standartlarını karşılayacak bir adam bulamamış o mağrur esmer miydi? Yoksa artık tamamen farklı biri miydi? Hiç sonlu bir versiyonu olmamış mıydı aslında? Başından beri farklı katmanlardan mı oluşuyordu? Partilerde erkeğinin ilgisini çekmek isteyen rakibi püskürtmek için adamların koluna yapışan o pısrık Rachel başından beri var mıydı? *Ne korkunç*, diye düşündü. *Cidden ne korkunç*.

Ama şimdi o hisleri hizaya sokar gibi olmuştu.

Elbette hâlâ Rachel Gold'du. Nihayet bağlanmak istediği gibi biriyle karşılaşmış olan Rachel Gold. Tek fark buydu.

Michael, sanki Rachel'ın aklından geçenleri duyabiliyormuş gibi birden durup ona doğru döndü, böylece yüz yüze geldiler. "Hoşuma gitti," dedi. "Az önceki kıskançlığın."

"Kıskanmadım."

"Kıskandın. Hoşuma gitti. Senin benim etrafımda kıskançlık yapman. Hah! Yani... Vay canına be! Kim olsa kendini çok şanslı hissederdi. Kim olsa koltukları kabarırdı. Senin gibi bir

kadının kıskançlığını hak edecek ne yaptım bilmiyorum ama, of, buna sınırsız tutunmak istiyorum. Sonsuza dek. Çünkü sana bir şey diyeyim mi? Başka bir adamı kıskandığını düşünmek *beni* kıskandırıyor.”

Sonra güldüler ve Rachel, Michael'ın gözlerinin içine bakarak, “Daha önce hiçbir erkeği kıskanmadım. Hiç. Tamamen dürüst olmam gerekirse, genellikle erkeklerin gözümün önünden siktirip gitmesini isterim. Ama seninleyken... farklı işte,” dedi.

Michael abartılı bir tavırla elini kalbine götürerek keyifli bir inleme sesi çıkardı. “Dur artık,” dedi. “Dayanamıyorum. Bana kontrol edilemez bir canavar egosu kazandıracaksın ve bir Hollywood yıldızı uğruna seni terk edeceğim böyle giderse. Beni aşağıla, lütfen, bana patronun kim olduğunu hatırlat. Ben olamam. Benim olmama izin verme.”

Onunla oynuyordu, ciddi değildi, Rachel emindi bundan. Gülümsedi ve, “Pekâlâ, ezik, şimdi yanımda durmaya değer olduğunu göster. Yoksa çekip gider, hoş görünümlü, iyi ve paralı bir adam bulurum,” dedi.

Michael güldü, topuklarının üzerinde hafifçe salındıktan sonra Rachel'a doğru eğildi. “Sen,” dedi, “ah, Tanrım, sen. Sen o kadar... yani, o kadar güzelsin ki. Muhteşemsin. Bense... Sikeyim, Rachel, sana deliler gibi âşığım. Sensizliği aklıma getirmek bile istemiyorum. Asla. Bak ne diyeceğim, daha sadece birkaç hafta oldu, farkındayım; biliyorum, daha yeni başladık. Ama şimdiden doğru yerde olduğumu hissediyorum. Kendimi buldum. Tam da şu an durmak, her şeyi durdurmak ve... seninle evlenmek istiyorum, Rachel. Bunu yapar mısın? Benimle evlenir misin?”

İşte yine oradaydı. O tarifi zor, uçucu şey; bunca yıldır Rachel'ın içine sıkışıp kalmış, ruhunun duvarlarına, kendi kimliğine ve kim olması gerektiğine dair düşüncelerine çarpıp duran o küçük, kanat çırpın kuş. Michael'ın karısı olmak istiyordu. O kadar. Basit. Pencere açıldı, kuş kaçıp gitti.

“Evet,” dedi Michael’ın ellerini ellerine alarak. “Evet! Siktir! Elbette. Elbette. Ama nerede yaşayacağız?”

“Her yerde,” dedi Michael. “Her yerde yaşayacağız.”

Rachel pazartesi günü işe gider gitmez doğruca Paige’in atölyesine daldı.

“Sana bir siparişim var,” dedi teatral bir tavırla.

Paige siyah çerçeveli gözlüğünü burnunun ucuna indirerek kirpiklerinin arasından Rachel’a baktı. “Ha, süper. Nasıl bir sipariş?”

“Nişan yüzüğü.”

“Peki. Tamam. Pek benim tarzım değil ama biraz daha bilgi ver.”

“Beyaz altından olmalı. Tek taş. Çok sade.”

“Eh, bu benden çok senin tarzın gibi. Neden sen almıyorsun siparişi?”

“Çünkü” –sesini sabit tutmakta zorlandı– “yüzük benim için.”

Paige’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Nasıl yani?..”

Kendini biraz mest olmuş biraz da gülünç hisseden Rachel başıyla onayladı.

“Michael mı? Şu Amerikalı adam?”

“Aynen.”

“Hasiktir, Rach, yok artık. Daha ne kadar oldu ki? İki ay mı?”

Rachel bir kez daha başıyla onayladı.

“Siktir. Yani, müthiş bir şey. Ama emin misin? Sadece altı aylık bir macera olacağını sanıyordum?”

“Evet. Şey, ben de. Ama görünüşe bakılırsa sahiplenilen tiplerden.”

“Ah, Tanrım. Peki, o zaman gel buraya bakalım.” Kollarını açtı ve Rachel kendini onun kollarına bırakarak arkadaşına

sımsıkı sarıldı. “O çok şanslı bir adam,” dedi Paige. “Umarım bunun farkındadır.”

“Evet. Kesinlikle farkında. Aslında bir anlamda her şey bununla ilgili. Öyle farklı yüzleri, oyunları, saçmalıkları yok. Sadece benim muhteşem olduğumu düşünüyor. Ben de onun muhteşem olduğunu düşünüyorum ve...” Telefonunun kısa aralıklarla üç kez çınlaması üzerine cümlesini yarıda keserek başparmağıyla ekranı açtı.

Dominique’ten üç mesaj:

Jonno derinlemesine araştırdı.

Bilmen gereken şeyler var.

Beni ara.

“Pardon,” dedi Rachel. “Birini aramam gerek. Hemen dönerim.”

Atölyesinin kapısını açıp çantasını oturağa bıraktı. Ardından Dominique’in numarasını tuşladı ve arkadaşının açmasını beklerken boğazını temizledi.

Bilmen gereken şeyler var.

Boğazını bir kez daha temizledi ve Dominique’in sesini duyunca doğruldu. “Dom,” diye girdi konuşmaya.

“Rach. Selam. İyi misin?”

“Evet. Şahaneyim. Sen?”

“Süperüber. Az önce ilk kez bebeğin kıpırdadığını hissettim.”

“Ya. Ya! Vay canına! Bu...”

“Tuhaf aslına bakarsan. Tuhaf bir his. Sanki içeride Japon balığı varmış gibi. Neyse. Dinle bak. Nihayet Jonno’dan tam raporu aldım. Senin şu yakışıklı Michael hakkında. Duymak ister misin?”

“Evet. Şey, sanırım evet. Yani... Kötü bir şey yok ya?”

“Hayır. Tanrım. Hayır, o kadar da kötü değil. Sadece *uyarı işareti* denebilecek birkaç küçük şey.”

“Uyarı işareti mi?”

“Aynen. Görünüşe bakılırsa eski karısı için... Lucy’ydi, değil mi?”

“Evet.”

“Michael onu ‘ucube’ olarak tanımlamış.”

“Yani...”

“Sonra da kadın yirmi bir yaşındayken *onu sokaklardan topladığını* söylemiş.”

“Pardon, nereden topladım demiş?”

“Sokaklardan. Kadın sokak sanatçısıymış.”

“Peki Michael o sırada kaç yaşındaymış, Jonno söyledi mi?”

“Söylemedi. Ama tahminde bulunursak, Antibes’teki ev falan derken kadından biraz büyüktür muhtemelen.”

Rachel telefonu diğer kulağına geçirdi. Şimdiye kadar ona gösterilen uyarı işaretleri konusunda ne hissetmesi gerektiğinden pek emin değildi. “Başka?”

“Yani bunlar Michael’ın Jonno’ya anlattıklarından ziyade Jonno’nun internetten bulduklarına dayanıyor ama görüşüne bakılırsa adamın işi, MCR Uluslararası, görüldüğü gibi değilmiş.”

“Peki...”

“Yani paravan şirket gibi bir şey, farklı işleri gizlemek için, ki Jonno o işlerle ilgili biraz... karanlık dedi.”

“Karanlık mı? Ne açıdan?”

“Bilmiyorum. Pek detaya inmedi. Sadece o kadarını söyledi. Karanlık.”

“Uyuşturucu mu yani? Para aklama mı? Ne?”

“O da emin değil. Sadece tuhaf adresler, Cezayir’in arka sokaklarındaki depolara, Belfast’ın endüstriyel bölgelerindeki depolara falan benzeyen yerler. Jonno, Google Haritalar’ın Sokak Görünümü üzerinden baktı ve mekânların şüpheli görüldüğünü söyledi.”

“Yani sadece finansal dalavereler olabilir? Cidden yasadışı şeyler değildir?”

“Evet. Öyledir herhâlde. Sadece finansal meseleler. Öyle çocuk seks işçisi ticareti falan gibi değil. Gerçi, Tanrım, aslına bakarsan kuş uçmaz kervan geçmez yerlerdeki o tuhaf yerleri düşününce... bilirsin...”

“Siktir! Dom! Kes şunu!”

“Takılıyorum.”

“Takıldığını biliyorum. Ama yine de...”

“Sen gerçekten de...”

“Hayır! Tabii ki düşünmüyorum! Tanrım!”

“Her neyse, bak, Rach. Uzun lafın kisası, Jonno adamın makul olduğunu düşünüyor. Belki evlenilecek kadar değil ama bilirsin işte, makul.”

Rachel yutkunmaya çalıştı. “Peki,” dedi. “Tamam. Başka bir şey var mı?”

“Yani, yok, Jonno bu kadarını bulmuş. *Sokaklardan topladığı ve ucube olarak tanımladığı genç bir kadın* ve tuhaf iş durumu. Ha bir de... Herif sana deli oluyor.”

Rachel midesinde hoş bir kıpırdanma hissetti. *Evet*, diye düşündü, *evet. Deli oluyor. Ben de ona deli oluyorum. Önemli olan tek şey de bu.*

“Evet,” dedi konuşmayı sonlandırma arzusuyla. Kafasında depolara kilitlenmiş çocuklar, nişan yüzükleri, sokak çalgıcıları dönüyor ve her şeyin uyumsuzluğu fırtınaya kapılmış bir teknedeki mobilyalar gibi birbirine çarpıyordu. “Benim adıma Jonno’ya teşekkür et. Ona gerçekten çok minnettar olduğumu söyle. Sen de kendine ve küçük Japon balığına iyi bak.”

Telefonu kapayıp güçlkle nefes aldı. Başını daha da döndürmeden önce düşüncelerini zapt edip hizaya soktu ve tek tek inceledi. Demek Michael onunla tanıştığında Lucy epey gençti. Bu ille de ilişkiye o an başladıkları anlamına gelmezdi. Belki de Michael sadece onu koruyup kollamış, güvende tutmuştu ve sonra aralarında daha derin bir şeyler filizlenmişti. İş meselesine gelince... Eh, iş tuhaftı. Dünya acayip işletmelerle, vergiden

kaçınmak ve daha az faaliyetle daha çok para kazanmak uğruna küçücük boşluklardan istifade etmek için şekilden şekle giren şirketlerle doluydu. Ne olmuş yani? Michael ona birkaç işletme yönettiğini, genelde ithalat/ihracatla uğraştığını söylemişti. Bu konuda ona dürüst davranmıştı. Lucy'nin sokak çalgıcısı olduğundan, onu sokaktan kurtardığından da bahsetmişti. Kadının tam bir kâbus olduğunu anlatmıştı. Bu bilgilerde yeni bir şey yoktu. Endişelenecek bir şey yoktu.

Rachel tekrar Paige'in atölyesine döndü. "Evet," diye başladı bir eskiz defteri açıp arkadaşının önüne koyarak. "Ben kabaca birkaç tasarım yapmıştım."

Haziran 2019

Samuel

“Selam, Saffron.”

“Selam, Sam. Sonuçlar çıktı. Konuşabilecek durumda mısın?”

Yüzümü ekşittim. Bana Sam denmesinden hoşlanmazdım. Ama Saffron’u çok sevdiğimden sallamadım.

“Tabii.” Sandviçimi kâğıdına geri bıraktım ve dudaklarımı kâğıt havluyla sildim. “Başla bakalım.”

“Görünüşe göre bizim kız aşağı yukarı yirmi yedi ila otuz üç yaşlarındaymış. Boyu bir elli yedi. Minyon. Bu kolay kısmı.”

“Tamam,” dedim. “Zor kısım ne?”

“Kemiklerin durumuyla ilgili ikircikli sonuçlar. Görünüşe göre nispeten kısa bir süredir suyun içindelermiş. Birkaç ay. Belki bir yıl. Ama kemikler en az yirmi yıllık. Muhtemelen yirmi beşe daha yakın.”

“Yani...” Duraksadım, hâlâ sorunun ilk kısmını düşünmekle meşgul olduğumdan ikinci kısmını oturtamadım.

“Yani görünüşe göre kemikler çok uzun süre başka bir yerde saklanmış. Sonra taşınmış. Naylon torbanın içinde bitki örtüsü kalıntıları bulduk. Örümcek ağı izleri. Birkaç böcek dışkısı. Şimdi hepsi ayrı ayrı test ediliyor. Bir saate falan sonuçlar çıkar. Birkaç şey daha var.”

“Nedir?”

“Şişlikler. Kadının ayak parmaklarında şişlikler varmış. Diz eklemlerinde de yıpranma emareleri. Yoğun antrenman yapan dansçılarda, balerinlerde falan görülen türden yıpranma ve yırtıklar. Bir şeyleri çözmeye yarar mı? Bir de birkaç kumaş lifi var. Muhtemelen kemikler naylon torbaya konmadan önce sarıldıkları şeyden. Belli mi olur, belki kullanabileceğimiz bir şeyler çıkar buradan. Özellikle de sıra dışı bir lifse.”

“Ölüm nedenini belirleyebildin mi?”

“Kafatasının sol tarafında hafif bir çatlak var, temporal bölgede.”

“Sebebi?”

Saffron kısa bir süre duraksadı, nefes verdiğini duydum. “Keskin olmayan bir cisimle darbe.”

Gözlerimi kapayıp iç geçirdim. “Yani... bir şiddet vakası mı?”

“Evet. Yüzde doksan dokuz öyle diyebiliriz.”

Ülkenin bütün ağırlığını omuzlarımda hissettim. Artık resmî olarak bir cinayet vakasının içindeydik. Hemen hemen hiçbir fiziksel ya da çevresel kanıtı bulunmayan bir cinayet vakası.

Ama iyi yanı, zaman çok önemli değildi. Bu zavallı kadın her kimse yirmi yıldan uzun süredir ölüydü. Acele etmem gerekmiyordu. Ensemde boza pişiren yoktu. Kötü yanıysa bu tür davaların beni aylarca, hatta belki de sonsuza dek köşe bucak gölgelerin peşinden koşturabilecek olmasıydı. Kimsenin ilgi duymayacağı türden bir davaydı bu. En azından ben bu kadının kim olabileceğini çözene kadar.

Birilerine aradığımız kişinin kim olduğunu söyleyene kadar.

Phin'in evi Şikago'nun diğer yakasında, garaj yollarında SUV'ler olan varlıklı genç ailelerin yaşadığı seçkin, lüks, fazlasıyla gösterişsiz bir bölgedeydi. Evler çoğunlukla cumbalı pencereleri ve kiremit rengi taş döşeli araç yolları olan Viktorya dönemin-den kalma kırmızı tuğlalı binalardı. Phin'in dairesi bunlardan birinde yer alan dönüştürülmüş bir mekândı; ikinci kattaydı. Binanın merdivenleri cilalı ahşaptandı, ortak duvarlarda güzel sanat eserleri asılıydı ve en üst katın sahanlığında pirinç bir avize vardı. Mavi şortu ve siyah polo tişörtü içindeki Joe beni yalınayak karşıladı. Joe çok ama çok gençti. Böyle güzel bir dairenin kirasını nasıl karşıladığını hayal bile edemiyordum. Ama sonuçta insanların bulundukları yere nasıl geldiklerini sorgulayacak konumda değildim.

“Merhaba,” dedi beni içeri alırken. Sesi biraz tizdi. Hani köpek olsa, titreyip mızıldanan tiplerden olurdu. Ya da bir çantaya kurulup ara sıra homurdananlardan.

“Çok nazıksın,” dedim sesimi olabildiğince kalınlaştırıp tatlılaştırmaya çalışarak. Ona tamamen yetişkin bir adam olduğumu ve benim yanımda güvende olduğunu hissettirmeye

çalışıyordum. “Gelip seninle konuşmama izin verdiğin için gerçekten ama gerçekten çok minnettarım.”

“Sana meyve suyu getireyim mi?” dedi Joe mutfak tezgâhına yaslanıp çıplak ayaklarından birini diğerinin üzerinde dengeleyerek. “Gazoz? Su?”

“Su şahane olur, teşekkürler.”

Kanepede arkama yaslanıp etrafa göz gezdirdim. Güzel bir daireydi: bir sürü nötr renk, büyük ve yabani av hayvanlarına duyulan hayranlığı gözler önüne seren kaplan ve fil gravürleri, suluboya Afrika haritaları. Benim dairemle uzaktan yakından alakası yoktu. Hâlbuki ben o daireyi Phin’i düşünerek dekore etmiştim. Bir kez daha anladım ki bunca yıldır bir hayaletin peşindeydim, hayatımı artık var olmayan bir genç adamın akışında yaşıyordum. Ancak bu idrak, Phin’i bulma ihtiyacımı söndüreceğine daha da harladı. Joe bana bir bardak su uzattı. “Peki sen Phin’le hiç tanıştın mı?” diye sordum.

“Hayır.” Joe başını iki yana salladı. “Hiç karşılaşmadık. Ama konuşmuşluğum var. O da İngiliz, değil mi? Senin gibi?”

“Evet. Evet, öyle.”

“Fotoğraflarını da gördüm; dairede birkaç fotoğrafı var. Yani neye benzediğini biliyorum ve o...” Birden durdu. Bakışları bir kez daha üzerimde dolaştı. “Sen onu ne kadar tanıyorsun? Yani bayağı yakın mısınız?”

“Hem evet hem hayır. Çocukluktan tanışıyoruz. Sonra onun Afrika’ya taşındığını ve safari rehberi olarak çalıştığını duydum. Hepimiz gidip onu ziyaret etmeye hazırlanıyorduk ki –‘biz’ derken ailemden ve onun ailesinden söz ediyorum– ortadan kayboldu. Hepimiz onun için çok ama çok endişeleniyoruz.”

“Yani onunla uzun süredir hiç konuşmadın.”

“Hayır. Hayır. Ne yazık ki konuşmadım. Bütün aile fertleri çok uzun zamandır birbirinden kopuktu. Bir tür yeniden birleşme olacaktı. Onun gibi bir şey işte.”

Gergin bir ifadeyle bana baktıktan sonra konuşmaya başladı. “Umarım bunu tuhaf bulmazsın ama fotoğraflarından birkaçını evde bırakmış ve arkadaşlarla aramızda onunla ilgili bir şaka var çünkü, bilirsin, bayağı seksi ve gizemli biri. Biz de onunla ilgili hikâyeler uyduruyoruz. Bilirsin işte. Avlak Bekçisi Seksi Finn. Sanırım Lyle’in zihninde şimşegi çaktıran da o olmuş. Sen dün gece o adamı sorduğunda yani. Umarım bunu saygısızlık addetmezsin?”

“Ah, Tanrım. Hayır. Öyle bir şey yok. Çok iyi anlıyorum.”

“Sadece eğlencesine yani. Bilirsin.”

“Evet, tabii ki.” Kocaman gülümsedim. “Peki sen ne zamandır burada yaşıyorsun?”

“Birkaç sene oldu. Mezun olduğumdan beri. Parasını anemle babam ödüyor. Merak ediyorsan diye söylüyorum.”

Sanki aklıma bile gelmemiş gibi başımı sertçe iki yana salladım. “Peki tek başına mı yaşıyorsun burada?”

“Evet, tek başımayım. Ara sıra da yatıya gelenler oluyor. Yani o anlamda değil tabii... Demek istediğim, bilirsin, *arkadaşlar* geliyor işte.”

Güven vermek ister gibi gülümsedim. Tanrım, yirmi iki yaşında cillop gibi bir delikanlıyken ve Şikago’nun kalburüstü banliyölerinden birinde kirasını başkalarının ödediği gösterişli bir stüdyo dairede yaşarken birileriyle yatıp kalkamayacaksan ne zaman yapacaktın? Ona bu işleri bırakmasını, platonik yatıya kalmalarla vedalaşıp harekete geçmesini söylemek istedim. Bu dönemin çok da uzun sürmeyeceğini, göz açıp kapayana kadar açıp solacak güzel mi güzel bir güle benzediğini söylemek istedim. Ama söylemedim tabii. “Peki sen son zamanlarda konuştun mu onunla?” diye sordum. “Phin’le yani. Seninle iletişime geçti mi?”

“Hayır. Birkaç haftadır konuşmadık. Bir süre önce çatıyla ilgili bazı işler için ona yazmam gerekti. İskele kurma gibi işler. Ama o zamandan beri konuşmadık.”

“Peki burası onun dairesi mi? Yani eskiden burada o mu yaşıyormuş?”

Joe gözlerini kısarak önce tavana, sonra bana baktı. “Galiba burada yaşamış. Bir ara yani. Bazı eşyaları hâlâ burada olduğuna göre.”

“Fotoğraflar gibi mi?”

“Evet, fotoğraflar gibi. Yatak odasındaki masanın çekmece-sindelerdi.”

“Mahzuru yoksa görebilir miyim?”

“Evet. Elbette. Yani zaten sana göstermek için getirmiştım. İşte.” Dönüp arkasındaki raftan küçük bir fotoğraf yığını alarak bana uzattı.

Titrememek için, heyecanımı ve telaşımı ele vermemek için yanaklarımı dişlerime doğru iyice vakumlayarak fotoğraflara göz gezdirdim. Boğazımı temizleyip önüme baktım.

İşte oradaydı. Phin'di. Libby'nin doğum gününden beri takıntılı bir biçimde bakıp durduğum fotoğrafındaki gibi sakallı ve bronz değil, sinekkaydı tıraşlı, genç hâli. Yirmilerinin sonu, otuzlarının başı gibi. Tıraşlı kafadan uzun ve sarkık buklelere kadar uzanan çeşitli saç kesimleriyle. Bazı fotoğraflarda bronz, bazılarında beyaz, kiminde kazaklı ve kapitone montlu, kiminde şortlu ve fanilalı. Bir dövmesi olduğunu gördüm. Sadece bir tane, bisepsinde. Epey eski moda, denizci dövmesi gibi bir şeydi. Ne olduğunu seçemedim. Gülümserken, kaşlarını çatar-ken, kahkaha atarken, yemek yerken, içerken, yüzü objektife dönükken, başka tarafa bakarken çeşit çeşit Phin. Kolunu bazısında kızların bazısında oğlanların omzuna atmış. Bira içerken. Şampanya içerken. Restoranlarda ya da plajlarda otururken. Tek tek hepsinde güzel görünüyordu. On iki yaşındaki hâ-linden kırklarını geçene kadar yakışıklılığı hiç azalmamıştı. Korkunç bir adaletsizlikti bu. Fotoğraftaki yardımcı aktörlerden birinin özel bir önemi olduğuna dair bir işaret aradım; cinsel yönelimine, belirsiz başlangıcından sonra dünyaya hangi taraf-

tan ayak bastığına dair bir şeyler bulmaya çalıştım. Ama tıpkı televizyondaki bir çocuk programı sunucusu gibi cinsiyetsiz, kusursuz, anlaşılması zordu.

“Bir ihtimal belki onun... Şey, biriyle ilişkisi olup olmadığı biliyor musun?”

Joe üzüntüyle başını iki yana salladı. “Bildiğim bir şey yok. Kimseden bahsettiğini duymadım. Orada, Afrika’daki yaşam tarzına bakılırsa herhâlde bekârdır, değil mi?”

“Evet. Sanırım öyle. Ben.. İzin verir misin? Bunların fotoğrafını çeksem?”

“Ah, evet. Tabii ki. Çek lütfen.”

Telefonumu çıkarıp fotoğrafları mutfak tezgâhının üzerine yaydım. “Sende e-posta adresi olduğunu söylemiştin, yanılmıyorsam. Bana veremezsin sanırım, değil mi?”

Joe ilk kez tedirgin göründü. “Yani” –çenesini sıvazladı– “Verebilirim. Sanırım yani. Ama acaba kendi hâlinde mi kalmak istiyor diye düşünüyorum. Bilerek yani. O durumda mahremiyetini ihlal etmiş olmaz mıyız?”

“Ah, Joe. Ne tatlı bir endişe. Ayrıca böyle düşünmekte haklısın. Kesinlikle. Ama hayır, kendini bilerek geri çekmiyor. Bu yeniden birleşmeyi dört gözle bekliyordu, ailece yaşadığımız onca şeyden sonra hepimizin tekrar bir araya gelmesini. Tek isteği buydu.”

“Ama o zaman sende vardır, değil mi? Madem onunla konuşuyordun? Zaten vardır sende.”

Ne gevelediğini anlamadım. “Ne vardır?”

“Finn’in e-posta adresi?”

“Ha!”

Güzel soru.

“Güzel soru,” dedim. “Aslında biz hep WhatsApp üzerinden konuşuyorduk. Hiç e-posta atmadık birbirimize. Ama şimdi attığım mesajlar iletilmiyor. Telefona da cevap vermiyor. Bütün bunlar biraz... kaygı verici.”

Joe hâlâ pek emin değilmiş gibiydi ama ikna olmaya başladığını görebiliyordum. “Tabii,” dedi telefonunu çıkarırken. “Tabii. İşte. finnthomsen@chobe-lodge.com.”

Phin’in adını nasıl yazmayı tercih ettiğini soracaktım ki bunun tehlike çanlarını harekete geçireceğini fark ettim, o yüzden Phin’in adını şimdilerde kullandığı şekliyle yazarken minnetle gülümsedim. “Muhteşem,” dedim. “Gerçekten muhteşem, teşekkür ederim. Sanırım buralarda onunla ilgili daha fazla bilgisi olabilecek birini tanımıyorsunuzdur, değil mi? Ya da nerede olduğunu bilecek birini? Demek istediğim, bu evi sana kiralarken bir aracı kullandı mı yoksa doğrudan ondan mı kiraladın?”

“Evet. Doğrudan ondan. Annemler öyle yaptı yani.”

Joe’nun sıkılmaya başladığını görebiliyordum. Çok soru soruyordum ve cevaplasa mı cevaplamasa mı emin olamıyordu. Ailesiyle ilgili detayları sorarsam onu konfor alanından çıkmaya zorlayacaktım, o yüzden ellerimi birbirine vurarak, “Pekâlâ, sanırım benim gitme vaktim geldi. Zaten çok zamanını aldım. Ama teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim, Joe. Bir şeyler bulursam seni de mutlaka bilgilendireceğim,” dedim.

Gülümseyerek başımı hafifçe eğdim, çantamı göğsüme çaprazlama taktım, sonra da “Korkunç özür diliyorum ama,” dedim, ki İngiltere’de bu “korkunç” lafını hiç kullanmazdım ama burada bir gücü olduğunu hissediyordum, “yola koyulmadan önce tuvaleti kullansam sorun olur mu?”

“Yok, tabii. Koridorun hemen sonunda.” Eliyle koridorun bulunduğu tarafı gösterdi. Onun hareketlerini taklit ettim ve başıyla onayladı.

Tuvalet, yatak odasının tam karşısındaydı. Başımı kapıdan içeri uzatıp şöyle bir bakmadan edemedim. Sadece Phin’in yatağını, bir zamanlar kim bilir kimlerle nerede uyuduğunu görmek istemiştım. Belki de o insanlardan bazılarının fotoğrafı vardı şimdi telefonumda. Kolunu omuzlarına attığı, birlikte içki

içtiği, yemek yediği, güldüğü, sevdiği insanlar. Yatak düzgünce toplanmıştı: Gri çarşaf, Fas işi yastıklar, kenarları düğümlü krem rengi bir örtü. Cumbalı penceresi sokağa bakıyordu. Gözlerimi kapayıp kendimi orada, o yatakta hayal ettim. Phin'in sağlam sırtına sokularak geçirdiğim bir gecenin ardından geri çekilip parmak uçlarımı vücudundaki tek dövmenin üzerinde gezdirdiğimi. Gözlerimi tekrar açıp boş yatağa baktım. Joe'nun Phin'le tek bağlantım olduğunu fark ettim. Buradan çıkıp gidersem başladığım yere dönecektim.

Tuvalete girip çıktıktan sonra oturma odasına döndüm. Joe su içtiğim bardağı bulaşık makinesine koyuyordu.

"Buralardayım," dedim. "Birkaç gece daha yani. Northalsted'de kalıyorum. Belki görüşmek istersin? Yemek falan yeriz? Ya da sadece bir şeyler içeriz? Sende numaram var. Telefonunda. Ararsın ya da mesaj atarsın."

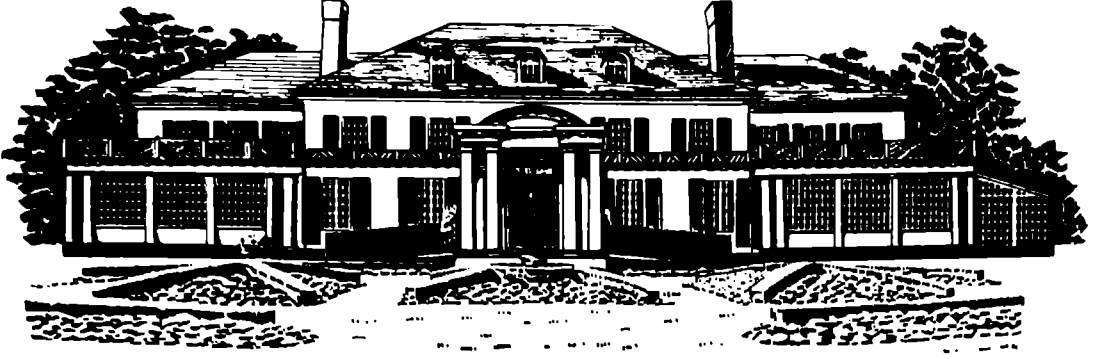
Tepkisini ölçmek için yüzüne baktım. Bir şeyler titreşti sanki. Kasvetli bir korkuyu andıran bir şeyler. Onu tokatlayasım geldi.

"Ha," dedi. "Evet. Belki. Gerçi bayağı doluyum ama Finn'le ilgili başka bir şey gelirse aklıma sana mesaj atarım."

Hüzünle gülümsedim. Hugh Grant'ten eksik kalır yanımda yoktu. "Evet," dedim. "Peki, neyse, zaman ayırdığın için sağ ol."

Joe'yu orada yalınayak bulaşık makinesini doldururken bırakıp çıktım, kapının sertçe kapanmasına izin verdim. Onu telefonda Lyle'a, "Vay canına, acayip bir herifti. Sanırım onu engelleyeceğim," derken hayal ettim. Şakaklarımda bir damarın öfkeyle attığını hissettim. Derin bir nefes alarak zonklamayı bastırıp Uber çağırdım.

Gelmesini beklerken de sokağın karşısında dikilip ardında Phin'in ikiz yatağının olduğunu bildiğim cumbalı pencereye baktım. Az sonra cumbada Joe'nun yüzü belirdi. Elimi kaldırıp selam verdim. Sırf gıcıklığına.

Şubat 2017

Michael'ın teklifinden iki ay sonra Rachel'la ikisi Seyşel Adaları'nda balayındalardı. Nişanlı geçirdikleri dönemi kısa tutmak için Michael, "Eh, zaman geçtikçe gençleşmiyorum," gerekçesini öne sürmüştü. Rengârenk mercanlar ve kurdela balıklarıyla dolu masmavi bir denizin üzerinde, direkli bir iskeleye kondurulmuş küçük, ahşap bir kulübeleri ve tabanı camdan oluşan çift girişli bir banyoları vardı. Her sabah tazecik meyveler ve balıklardan oluşan kahvaltılarının yanında şampanya içiyor, gün boyunca hamaklarda ve şezlonglarda takılıyorlardı. Tabii aynı zamanda her normal balayı çiftinin –özellikle de birbirlerini yalnızca birkaç aydır tanıyan balayı çiftlerinin– yapması gerektiği gibi zamanlarının çok büyük bir kısmını sevişerek geçiriyorlardı.

Michael'la seks, Rachel'in ilk randevularından önceki o beklenti dolu birkaç gün boyunca umduğundan daha sakin olmuştu her zaman. Başlarda Rachel bundan hoşlanmıştı, zira Michael'a güvenmesini sağlamış, hayatına pat diye giriveren bu adam karşısında kendini güvende hissetmesine yardımcı

olmuştı. Ama şimdi, ilişkilerinin üçüncü ayında parmağında bir yüzük ve kapısının hemen dışında sahici bir cennet varken Rachel işlerin biraz daha... *karmaşık*, biraz daha onun ihtiyaçlarını karşılayabilecek bir hâl almaya başlamasını umuyordu. Çünkü Rachel'in geleneksel seksle genel anlamda hiçbir sorunu olmasa da hayatının geri kalanını yalnızca tek bir biçimde seks yaparak geçirmek istemiyordu. Ayrıca evet, muhtemelen onunla evlenmeyi kabul etmeden önce Michael'la bu konuşmayı yapması gerekirdi ama o zamanlar, o değerli ve hassas ilk günlerde işler hâlâ fazlasıyla iyi gidiyordu. Sonra da Rachel daha çok antika dantelli gelinliğinin süslemeleri, basenlerinden gitmesini istediği son birkaç santim, nişan yüzüğünün sarı elmasının kesimi ve Michael'ın alyansının kaç ayar olacağı gibi meselelerle meşgul olmuştı. En mükemmel Seyşeller oteli için interneti çılgınlar gibi taramak ve hamileliğinin son döneminde Dominique'in şişmiş ayaklarına uyacak ayakkabılar bulmak gibi meselelerle. Seks nispeten ikinci planda kalan, Michael'la her günün sonunda sığınıp sakinleştikleri ve tanıştıktan çok kısa bir süre sonra evlendikleri için aptalca bir şey yapmadıkları konusunda ikisini de rahatlatan hoş bir şeye dönüşmüştü.

Ama artık seksten başka düşünecek bir şey kalmamıştı. Seks ve yemek. Rachel'sa yavaş yavaş sıkılmaya başlamıştı. Yumuşak girişlerden, nazik okşamalardan, adamın yüzünü sevgiyle saçlarına gömmesinden sıkılmıştı. İnternette gördüğü o adamı düşündü; fotoğrafında sanki her şeyin kontrolünün onda olmasını beklermiş gibi görünen adamı düşündü. Şüphesiz kendisini de kontrol altına almaktan hoşlanırdı. Ara sıra alabilirdi. Her zaman değil ama bazen.

Üçüncü gün akşam yemeğinin ardından Rachel bavulunun dibinden Londra'dan getirdiği paketi çıkardı. İpek urganlar. Saçaklı kamçı. Victoria's Secret marka olmayan iç çamaşırı. Hepsi yeni alınmış eşyaları çıkarıp yatağın yanına serdi.

Ardından Michael'ın duştan çıkmasını bekledi. Adam bir süre hiçbirini fark etmedi ve Rachel'in havasını kaçırma riski taşıyan, daldan dala atlayan sıkıcı bir konuşma yapıldı. Ama sonra Michael'ın gözleri o eşyalara takıldı ve Rachel tepkisini ölçmek için dikkatle onu izledi. İlk önce kararsız bir tebessüm, ardından küçük bir kahkaha, sonra idrak etmesiyle birlikte fal taşı gibi açılan gözler ve peşinden gelen bir "Vay canına!".

Rachel o *vay canınan*ın ne anlama geldiğini çözemedi. Biraz bekledi.

"Sen..." Michael'm bakışları eşyalarla Rachel arasında gidip geldi. "Bunlar..."

"Ben sadece düşündüm ki... Yani... Denemek ister misin?"

Michael bir elini göğsüne götürdü. "Ben mi? Yani sen mi beni bağlayacaksın?"

"Hayır. Sen beni bağla."

"Peki sonra ben..." Kamçıyı alıp avucunda gezdirdi. "Bunu mu yapacağım?" Ucunu art arda iki kez eline vurdu. "Sana mı?"

"Şey, evet."

"Vay canına," dedi Michael yeniden gırtlaksı bir kahkaha atmadan önce. "Vay be, şuraya bak."

Rachel nefesini tuttu. Bu işin nereye gittiğini anlayamıyordu ama daha önce bulundukları yerden farklı bir yere varacaklarını ve bir daha o ilk günlerin masumiyetine dönemeyeceklerini biliyordu.

"Sen hiç..."

"Ha, hayır. Hayır, hayır. Hiç. Hiç yapmadım." Başını haretle iki yana salladı. "Yok."

"Peki ne düşünürsün? Yani ben bunu giysem?" Rachel iç çamaşırına baktı. "Bir deneyebilir miyiz? Sevip sevmeyeceğini görmek için?"

Rachel bir anda odanın havasının bozulduğunu, çarpıldığını hissetti. Michael iç çamaşırını kaldırıp parmağının ucunda sal-

landırarak temkinli bakışlarla inceledi. “Bunu mu giyeceksin?” dedi. Ama öylesine bir soru değildi.

“Evet. Sen de istersen.”

“Peki... Sen?.. Yani, bu daha önce de yaptığın bir şey mi?”

Soru fırlatılmış bir hançer gibi aralarına düştü. Rachel ne demesi gerektiğini biliyordu. *Hayır, bu ilk seferim olacak*, demeliydi. Çünkü o an odadaki duygusal enerjiden anlamıştı ki Michael onun başka adamlarla bunu yaptığını öğrenmek istemiyordu. Michael sandığı gibi biri değildi. Ama yalan söyleyemezdi. Rachel’da öyle bir beceri yoktu. “Şey, evet. Bir ya da iki kez. Öyle aman aman yaptım denemez ama evet.”

“Peki hoşuna gitti mi? Bağlanmaktan hoşlandın mı? Sonra, ne bileyim... şaplak yemekten?”

“Şaplak değil. Can yakmıyor. Gıdıklıyor.” Durumu biraz hafifletmeye çalışsa da çok geç kaldığının farkındaydı.

“Vay be. Rachel. Siktir. Yani...” Michael elindeki iç çamaşırını bırakıp odanın geniş, tik döşemeleri üzerinde birkaç dakika volta attı. “Sanki... Tanrım. Sanki seni hiç tanıımıyormuş gibi hissediyorum, Rachel. Sanki *yedi kat elle* evlenmişim gibi.”

Bunu takip eden dakikalar öylesine kasvetli bir sessizlikle öylesine yoğundu ki Rachel tadını bile alacak gibiydi.

Durumu hafifletmeye çalıştı. “Eh, peki. Sadece bir fikirdi. Büyütmeye gerek yok.”

“Yani bana kalırsa mesele zaten ‘büyük’, Rachel. Ne bileyim” –eliyle nesneleri işaret etti– “bunlar ta İngiltere’den buraya kadar gelmiş. Balayımıza. Bu da önceden düşündüğün anlamına geliyor. Plan yaptığın.”

“Hayır. Gerçekten. Önemli bir şey değil, ben hep ne olur ne olmaz diye ihtiyaç duymadığım bir sürü şey alırım. Yün ceket almışlığım bile var.” Güldü ama kahkahası boş bir çınlama gibiydi. “Cidden. Unut gitsin. Böyle bir şey yaşanmadı say.”

Odanın diğer tarafına ilerleyip artık üzerine benzin dökerek yakmak istediği eşyaları toplamaya başladı. Yanından geçerken

Michael'ın ona dokunmasını, belki kolundan tutup kendine çekmesini ve durumu düzeltecek bir şeyler söylemesini umdu. Ama Michael baston yutmuş gibi dimdik, suratı kıpkırmızı öylece dikildi. Rachel giyinme odasında eşyaları valizinin iç gözlerinden birine yerleştirip fermuarı sıkıca çekti. Geri döndüğünde Michael artık odada değildi ve terasa açılan kapının menteşeleri hafif hafif gıcırdıyordu.

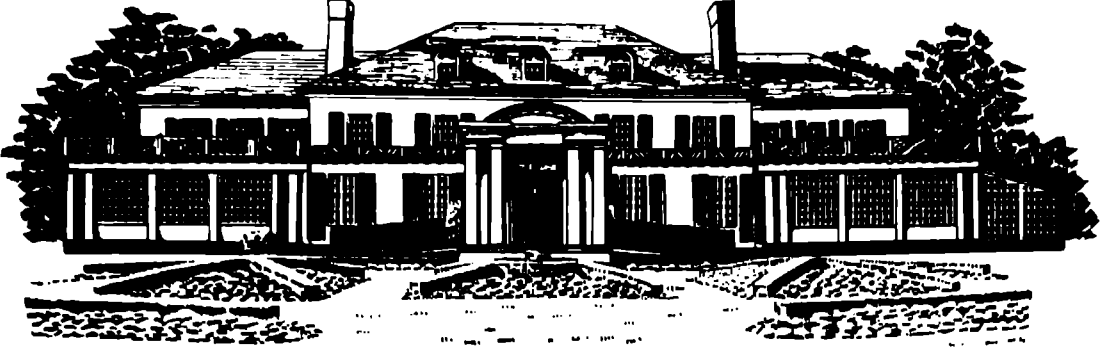
Balaylarının ondan sonrası tatsız geçti, mahvoldu. Yemekten sonra kokteyl içerken yine konuştular, sahilde yürüyüş yaparken yine el ele tutuştular, gün batımlarında yine birbirlerinin fotoğraflarının yanı sıra selfiler çektiler. Ama artık seks yoktu. Hiç seks yoktu. Canlı, açık mavi günler yerlerini kasvetle reddedilişin ve soğuk omuzların karamsar gecelerine bıraktı. Rachel her gece yatağın kendine ait olan tarafına kıvrılarak uykuya dalıyor, içi hüznle doluyor ve Michael'ın horultularını ince bir kırgınlıkla dinliyordu. O horlamalar ikisini de tüketen bir cinsel birleşmenin ardından dibi gören bir libidonun keyifli horultuları da olabilirdi ama yalnızca akşam yemeğini ve birayı fazla kaçırmış orta yaşlı bir adamın horultularıydı.

Şubat ayının son günlerinde, havalar buz gibiyken eve döndüler ve geceyi Michael'ın Fulham'daki evinde geçirdiler. Hâlâ seks yoktu. Ertesi gün pazardı. Öğle yemeğine bir İtalyan restoranına gittiler, işletme sahibi onların balayından yeni döndüğünü öğrenince şampanya ikram etmekte ısrarcı oldu ve bebek yolda minvalinde tatsız şakalar yaptı. Öğleden sonra gün gitgide kararıp akşama dönerken Rachel, Michael'a, "Yarın işte çok yoğun bir gün olacak, erken gitmem gerek. Sanırım ben geceyi kendi evimde geçireceğim," dedi.

Yanağının içini çiğneyerek ve nefesini tutarak kocasının buzlarının çözülmesini, *Hayır, hayır, lütfen, kal, seni istiyorum, özür dilerim*, demesini bekledi.

Ama Michael başını kaldırıp bakmadan, “Elbette, bebeğim. Elbette. Çok mantıklı,” dedi.

Rachel balayı valizini kaldırımında sürükleyip bir Uber aracının bagajına yerleştirdi, gözlerini Michael’ın dairesinin balkonuna çevirerek adamın tanıdık silüetini aradı. Belki onu yolcu etmek ya da geri çağırmak için oradadır diye... Pencerelelerde bulanık bir hareket, perdede hafif bir kıpırtı görmeyi bekledi ama hiçbir şey yoktu; Michael’ın evinin cephesi hareketsiz ve buz gibiydi. Rachel emniyet kemerini taktı ve gözyaşlarını otuz dakika sonraya sakladı. Otuz dakika sonra evinin kapısını kapayıp ağlamaya başladı.

Haziran 2019

Samuel

“**S**am.” Arayan Saffron’dur. “Kumaş liflerinin sonuçları çıktı.”
“Öyle mi? Harika.”

“Görünüşe göre havluluk kumaş. Pamuklu. Bu da cesedin öldükten sonra havluya sarıldığını gösteriyor. Ama daha da önemlisi kumaşın üzerinde başka izler de var. Bir miktar kan. Bir de şaşırtıcı ama biraz saç.”

“Saç mı? Aman Tanrım.”

“Evet. Aynen. Başka bir kumaş parçası daha bulundu. Laboratuvar el dikimi olabileceğini düşünüyor. Muhtemelen havlunun etiketinin bir parçası falandır. Tam kelimeyi okuyabileceğimiz kadar büyük değil. Ama şu an analiz ediliyor, belki markasına ulaşabiliriz. Yani şu an elimizde saç, kan ve muhtemelen bir havlu markası var. Yani sonuç olarak çok heyecanlıyım anasını satayım!”

Küfür hoşuma gitmedi. Kulağımı tırmaladı. Ama bu durumda o küfrün nasıl bir ihtiyaç olduğunu anlıyordum. Hayal

etmeye cesaret edebileceğimizden çok daha fazlası geçmişti elimize.

“Aynen anasını satayım!” diye onayladım onu.

Saffron güldü. “Daha önce küfrettiğini hiç duymamıştım.”

“Daha önce hiç ihtiyaç hissetmemiştim. Bu gerçekten şahane haber, Saffron. Harbiden. Beni bilgilendirmeye devam et. Sence ne zaman yeni gelişmeler olur?”

“Bir saate falan. Her şeyi en hızlı şekilde hallediyorlar. Bekle de gör.”

“Bekliyorum, Saffron. Gözlerimi dört açtım, bekliyorum.”

Telefonu kapadım. İzlenmediğimden emin olmak için etrafa şöyle bir bakındıktan sonra çok ama çok usulca bir yumruğumu havaya savurdum.

Telefonumdaki fotoğrafları inceliyordum. Phin'in, Joe'nun dairesinde çektiğim fotoğraflarını. Aynı barda çekilmiş en az dört fotoğraf tespit ettim; siyaha boyanmış geçmeli duvarları rock yıldızlarının siyah-beyaz fotoğraflarıyla süslenmiş bir bardı. Pencereleeri aynalı camlarla bezeliydi ve o camlardan bir dizi motosikletin sıralandığını, arkasında da Organik diye başlayan ve sonraki kelimesinin ilk harfi L olan bir dükkân bulunduğunu görebiliyordum. Google'da Organic L diye aratınca karşıma Organik Lezzetler diye bir dükkân çıktı. Şikago'da dört şubesi vardı. Google Haritalar'ın Sokak Görünümü'ne göre içlerinden biri geniş aynalı camları olan ve dışında bir dizi motosikletin sıralandığı Magdala diye bir barın karşısındaydı. Hemen bir Uber çağırdım.

Magdala kesinlikle eşcinsel barı *değildi*. Motorcu barı denebilirdi, hatta pub. İçeri girerken feci bir çekingenlik duydum. Barda oturan iki adam dönüp beni şöyle bir süzünce sabah otelden çıkan o iki dirhem bir çekirdek adam olmayıp biraz daha bitkin görüldüğüme memnun oldum. Hoparlörlerde Berlin'den "Take

My Breath Away” çalıyordu, ki bu da tuhaf bir rahatlık vermişti bana. Bir bira alıp fotoğraflardan birinde Phin’in oturduğu tabureye kuruldum. Tuhaf bir duygusallığı vardı bunun. Fotoğraf çekildiği esnada nasıl bir yaşam sürdüğünü hayal etmeye çalıştım. O güzel daireyi almış mıydı mesela? Safari rehberi olmuş muydu? Mutlu muydu? Seviliyor muydu? Yalnız mıydı? Zengin miydi? Fakir miydi? Nerede yaşıyordu? Acaba ne düşünüyordu? Hoparlörlerden hangi şarkı yayılıyordu? Kendimi o âna yerleştirmeye, Phin’in taburenin derisinin çatlaklarına bıraktığı bir tür büyülu enerjiyle oraya ışınlanmaya çalıştım.

Ama elbette öyle büyülu bir enerji yoktu.

Biramı bitirip yenisini sipariş ettim.

Bu gece sarhoş olacağımı iliklerimde hissediyordum.

Bir saat kadar sonra kadın içeri girdiğinde dört bira yuvarlamıştım, dünya aşırı şahane ve eğlenceli geliyordu. Kadın tıpkı Phin’in fotoğrafındaki o kıza benziyordu. Sütyen takmadığını belli edecek kadar dar, siyah bir tişört giymişti. İlk anda gözüme genç görünse de yaklaştıkça o kadar genç olmadığını fark ettim. Otuzlarının sonunda falan olmalıydı. Saçları desenli bir şalla arkadan bağlanmıştı. Kot mini eteğinin içinde hoş bacakları vardı ve parmak arası terlikleri bronz ayaklarını gözler önüne seriyordu. Elinde bir motosiklet kaskı vardı. Koyu saçlı, otuzlu yaşlarda ve motosiklet kullanan kadınlardan hoşlanıyorsanız rahat on puan alırdı.

Ayağa kalkacak gibi oldum ama kadının hemen arkasından iki kolu da dövmele, başı tıraşlı, iri yarı bir adamın da girdiğini görünce durdum. Adam yanlarından geçerken barda oturan iki adamla yumruk tokuşturdu ve sonra kadınla birlikte bardaki “her zamanki” koltuklarına oturup içkilerini sipariş ettiler.

Kadın barmenle konuşurken telefonuna bakıyordu. Ben de bir telefonumdaki fotoğrafa bir de kadına bakarak gözleri-

min beni yanıltıp yanıltmadığını anlamaya, kadının gerçekten Phin'in fotoğrafındaki kişi olduğundan emin olmaya çalışıyordum. Ama gözlerim beni yanıltmıyordu. Hiç yanıltmazlardı zaten. Dedektif falan olmalıydım.

Biramı bitirip boş bardağımla birlikte bara giderek kuru şampuan kokan kadının yanında dikildim ve en iyi Londra 5. Bölgeden Joshua aksanımla, "Sizi rahatsız ettiğim için gerçekten çok üzgünüm," dedim. "Eski bir arkadaşımın bir iz arıyorum da. Kendisinin adı Phin ve birkaç gündür kayıp. Elimde bu barda çekilmiş bazı fotoğrafları var ve birinde size çok benzeyen bir kadınla birlikte. Acaba fotoğrafı size göstersem de bir baksanız olur mu?"

Kadın kılandı. Ben cevabını beklerken tüm fizyolojik belirtileri huzursuz bir enerjinin izlerini taşıyordu. Bir anda solundaki adama baktı, herif diğerleriyle muhabbetteydi. Kadın sonra telefonuma döndü. "Tabii."

Uygulamayı açıp ona fotoğrafı gösterdim. Kadını dikkatle izledim. "Evet," dedi. "Bu benim. Ama adamın kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Yani" –fotoğrafa daha yakından baktı– "saçımın uzunluğuna ve giyim kuşamıma bakılırsa en aşağı altı yedi sene öncesi olmalı." Telefonumu tekrar bana doğru itip burnunu çekti. "Nasıldır bilirsin. Birkaç içki içersin. Yabancıların biriyle sohbet edersin. Biri fotoğraf çeker." Bir kez daha burnunu çekti, ardından omuzlarını silkti.

"Peki bu adam da sizin için o yabancılardan biri mi?"

"Şey, evet. Aslında öyle. Üzgünüm."

Kolları dövme adamın sohbetimize duyduğu ilgi giderek artıyordu. Diğer adamları bırakıp bize döndü. "Hey, her şey yolunda mı?"

Kadın bir elini adamın koluna koydu. "Evet. Mühim bir şey yok. Bu adam bir arkadaşını arıyormuş. Arkadaşı burada takılıyormuş galiba. Ama ben tanımıyorum."

Adam temkinli bakışlarını üzerime dikti. Sonra, “Ben de bir bakayım şuna,” dedi. “Yıllardır buraya gelirim. Belki tanıyorumdur.”

Kadından bir şeyler yayıldığını hissettim. Tanıdığım, neredeyse kokusunu aldığım bir şeyler. Hormonal bir misk gibi. Korkuydu bu. İçgüdüsel olarak Phin’in kadınla olan fotoğrafından beyzbol şapkalı bir adamla olan fotoğrafına geçtim. Telefonu elimde sımsıkı tutarak dövmeli adama Phin’i işaret ettim. Gözlerini dikip uzun uzun baktı. “Yok,” dedi terslenerek. “Hiç görmedim bu herifi. Ama...” Parmaklarıyla fotoğraftaki diğer adamın yüzünü büyüüttü. “Bu adam.” Parmağıyla bir kere üzerine vurdu. “Onu tanıyor gibiyim.” Kadına baktı. “Sen tanıyor musun bu adamı?”

Kadın hızla fotoğrafa baktı, sonra başını kaldırdı. “Eee...”

“Bu o!” Adam parmağını ekrana daha sert vurunca telefonumu çektim. “O herif. Seninle tanıştığımda takıldığın hani. Kris. Kris Doll.”

“Öyle mi?”

“Evet! Baksana!”

Telefonu tekrar elimden alıp kadının burnuna dayadı. “Bak işte,” dedi adamın yüzüne yeniden züm yapıp parmağıyla vurarak. “Gördün mü? Kris Doll. Senin eski kırık.”

“Aaa,” dedi kadın ama pek ikna edici değildi. “Evet. O. Tanıyamadım.”

Bu ikisinden hemen uzaklaşmak istiyordum. Öyle toksik bir enerji yayıyorlardı ki resmen boğuluyordum. Ayrıca herifin ikide bir o dolma gibi parmağını telefonumun ekranına vurup durmasından da usanmıştım.

“Peki,” dedim, “Chris Doll öyle mi? D-O-L-L mi?”

“Aynen. Ama Kris, K ile. K-R-I-S.”

“Peki onu nerede bulacağıma dair bir fikriniz var mıdır?”

Önce birbirlerine, sonra bana baktılar. “Hayır,” dedi kadın. “Hayır. Yıllardır görmedim onu. Ben Rob’la birlikte olmaya

başladıktan sonra irtibatı kopardık.” Bunu söylerken güvence verir gibi adamın koluna dokundu.

“Nerede yaşadığını bilmiyor musunuz?”

“Yani, *eskiden* nerede yaşadığını biliyordum ama o zamandan beri taşınmış olabilir elbette. Bir de göl tarafında çalışırdı eskiden, turistlere tekne turu falan yaptırırdı. Ama tekrarlayayım, *uzun* zaman önce.”

“Gerçekten çok yardımcı oldunuz. Çok teşekkür ederim. Özür dilerim, isimleriniz neydi?”

“Ah, evet. Pardon. Ben Mati. Bu da Rob.”

“Teşekkürler, Mati. Teşekkürler, Rob. Ben de Josh. Josh Harris. Size telefon numaramı bırakayım. Hani belki sonradan bir şeyler hatırlarsınız falan. Phin’le ya da Kris’le ilgili.”

“Olay ne?” diye sordu Rob. “Birini mi kaybettin?”

“Aynen,” dedim. “Evet. Birini kaybettim. Benim için çok önemli birini. Ama şimdi onu bulmaya bir adım daha yaklaştığıma inanıyorum. Tekrar teşekkürler.”

Ellerini sıktım, barmene bir el selamı çaktım ve çıktım. K ile yazılan Kris Doll’u, tekneciyi, eski kırığı, belki de beni Phin Thomsen’in hangi cehennemde olduğuna dair tuhaf gizemin nihayet çözümüne götürecek anahtarı bulmaya gittim.

Samuel

Adli tıp departmanındaki çalışma arkadaşlarımdan olağanüstü çabaları sayesinde Thames kıyısında Jason Mott tarafından bulunan kemiklerle ilgili bir dolu bilgiye ulaşmıştım. Bu bilgileri ofisimdeki mantar panoya ilâştirerek gözlerimi diktim.

- Genç bir kadın, 27-33 arası, muhtemelen dans eğitimi almış, iki ayağında da şişlikler var.
- Ölüm tarihi aşağı yukarı 1995
- Kan grubu A
- Ceset *Yves Delorme* marka koyu renk pamuklu havluya sarılmış. Bugünlerde benzer bir havlunun maliyeti 200 sterlin civarı. Logo 1988-2001 arası kullanılmış.
- Yapraklar çoğunlukla Londra'daki çınarlardan ve aylandızlardan (genellikle bulvarların kenarına dikilir) ama bir de **Londra'da nadir görülen** FARS İPEĞİ AĞACI'ndan kurumuş yaz tomurcukları var.
- Saç rengi koyu kumral

- Kafatasında, sol taraftaki temporal kemik civarında küçük bir çatlak var

Beş kişilik bir ekip şu sıralar 1988 ila 1999 yılları arasındaki kayıp şahıs kayıtlarını tarayarak dansçı olma ihtimali bulunan, koyu kumral saçlı ve hâlihazırda maktulün yüz kemikleri üzerinde çalışan adli yüz yapılandırma uzmanına göre oldukça belirgin, zayıf bir çenesi olan gençten bir kadını arıyordu. Cesedin etrafına sarılmış havlunun kalitesine bakarak durumu iyi ailelerin ve bölgelerin kayıp kayıtlarına odaklanmışlardı. Ama tabii zavallı kadının durumunun iyi olmaması, yolunun bir havluya iki yüz sterlin bayılabilecek kadar zengin biriyle kesişmiş olması da ihtimal dâhilindeydi. Başka bir memur da “ağaç dedektifi” olarak bilinen birine Londra’da klasik Londra çınarı ile Fars ipeğinin kesiştiği yerleri tespit edebilmesi için bilgi veriyordu. Bana gelince... Ben de bekliyordum. Odamın kapısının pat diye açılıp ekibimden birilerinin umutlu bir bakışla içeri dalmasını ve *Sanırım kadının kim olduğunu buldum*, demesini bekliyordum.

Çünkü bu an meselesiydi ve başarı ile başarısızlık arasındaki yegâne engel –ki bunu düşünmek bile sahiden canımı yakıyordu– kimsenin bu zavallı kadını kayıp olarak bildirmemiş olmasıydı.

25

Mart 2017

Rachel, nihayet Michael'a mesaj atmadan önce üç gün bekledi. Üç gün boyunca tek başına uyuyup tek başına uyandı, dakikada altı kere telefonunu kontrol etti. Üç gün boyunca ne zaman tanıdığı biriyle karşılaşsa her şey yolundaymış gibi davrandı. Üç gün boyunca, "Evet! Balayımız *muhteşemdi*. Evet, evlilik hayatı *müthiş*. Evet, bir ara mutlaka sizi yemeğe alacağız!" laflarını tekrarlardı. Üç gün boyunca Michael sanki Seyşeller'de kalbini göğsünden koparıp almış ve hâlâ geri vermemiş gibi hissetti.

M, diye başladı mesajına. Neler olduğunu anlamıyorum. Seni özledim. Lütfen ama lütfen konuşabilir miyiz?

Saniyeler içinde cevap geldi:

Selam güzellik. Ben de seni özledim. Çok yoğun bir hafta oluyor. Bu gece yemek yiyelim mi? Ben pişiririm.

Rachel mesajı okurken soluğunu tuttu. Üç gün boyunca varoluşsal bir cehennemde boğulduktan sonra adam böyle mi cevap veriyordu ona? *Çok yoğun bir hafta oluyor?* O içten içe yavaşça ölürken? Parmağında alyansını birkaç kez çevirdi, ne

hissettiğine, nasıl cevap vereceğine karar vermeye çalıştı. Sonra derin bir nefes alıp yazdı:

Tabii. Yedide sende olurum.

Mesajın sonuna öpücük ya da sevgi temalı bir emoji eklemedi. Adamın bunu fark edip layıkıyla endişelenmesini umdu.

O gece omuz çantasına birkaç eşyasını tıktırdı; oraya bir seyahat çantasıyla gidip de Michael'a, adamın ona yaşattığı onca şeyden sonra hemencecik eve dönmeye hazırmış izlenimi vermek istemiyordu.

Saat yedi olduğunda adamın dairesine anahtarla girmek onu gerdiği için anahtarı çıkarıp kapıyı tıklattı. Koridorda ayak seslerini duyunca kalp atışları hızlandı. Michael'la ilgili düşüncelere kapılarak, Michael'ı çeşitli durumlarda ve senaryolarda hayal ederek —eski karısıyla, başka kadınlarla, ABD'ye giden bir uçakta— o kadar çok zaman geçirmişti ki gerçek hayatta onun kanlı canlı karşısında dikildiğini görme düşüncesi özümseyemeyeceği kadar imkânsız geldi gözüne. Yine de kapı açıldı ve adam bir anda karşısında belirdi; yanık tenli, kaygısız, neşeli, açık mavi bir tişörtle lacivert kumaş pantolon giymiş, yalınayak, elinde bir kadeh şarap ve yakışıklı yüzünde bir tebessüm.

“Bebeğim.”

Bebeğim.

O kadar. Ne yani? Ne anlama geliyordu bu? Bütün bunlar ne anlama geliyordu? Üzgün olduğu anlamına mı? Rachel'ın onu affetmesi gerektiği anlamına mı? Yoksa Michael'ın onu affettiğini mi gösteriyordu? Kim haklıydı? Kim yanılıyordu?

Kendini adamın kollarında buldu, hafif bir kucaklamaydı. İhtiyaç duyduğu o sarılma değildi. Balaylarının üzerinden çok geçmeden ilk evlilik sonrası kavgalarını etmiş ve yeniden bir araya gelmiş yeni evlilerin o gözü dönmüş kucaklaşması değildi. Normal, karı ve koca arasındaki son derece sıradan bir sarılmaydı işte.

Sonra adam birden ondan ayrılıp güzel yemek kokularının geldiği mutfağa doğru ilerlemeye başladı. Yürürken de Rachel'ın kulağına, "Çok iyi Sicilya beyazım var. Yoksa soğuk votka mı istersin? Ama bütün toniklerim bitti, o yüzden ancak portakal suyuyla karıştırabilirsin," gibi gelen bir şeyler söyledi. Rachel tam olarak dinlemediği için emin olamadı.

"Rach?"

"Ne? Ha, şey, pardon. Beyaz lütfen. Teşekkürler."

Mutfakta bir tabure çekti, ardından adamın uzattığı şarabı aldı ve gözlerini dikip iki buçuk hafta önce hayatının en romantik ve unutulmaz günlerinden birinde evlendiği, balaylarında ona *yedi kat el* demiş ve sonra ona dokunmayı bırakmış, şimdi de sanki hiç iletişime geçmeden üç günü ayrı geçirmemişler gibi davranan adama baktı. Rachel dakikalarca bir tür uyuşuk sessizliğe gömüldü.

"Haftan nasıl geçti?" diye sordu Michael.

"Yani bilirsin işte.... *Hayatımın en kötü haftasıydı.*"

Adamın tepkisini izledi. Michael'ın tahta kaşığı tencerede döndüren bileği durdu. Başını kaldırıp Rachel'a baktı ve, "Ah, bebeğim. Ne oldu?" dedi.

O an sessizlik geçti, yerini öfkeye bıraktı.

"Ne mi oldu?" diye sordu inanmaz bir ifadeyle. "Ciddi misin sen?"

Michael gözlerini kısarak şaşkın bir ifade takındı.

"Sikeyim, Michael. Cumartesi günü *siktiğimin balayından* döndük. Pazar günü eve gittim ve şimdi günlerden çarşamba, o günden beri seni ilk kez görüyorum, ilk kez konuşuyoruz. Tatilimizin son on gününde sevişmedik bile, yedi kat elle evlenmişsin gibi hissettiğini söyledin ve şimdi de bunların hiçbirini yaşamamış gibi davranıyorsun. Sen... Sen... bana şarap ikram ediyorsun ve... ve *bir şeyleri karıştırıyorsun*. Anlamıyorum ki. Neler olup bittiğini hiç anlamıyorum."

Durup adama baktı. Michael tahta kaşığı bıraktı, ayaklarını bastırarak tezgâha yaslandı. Rachel onun iç çektiğini gördü. “Sen,” dedi adam, “her şeyi yanlış anlamışsın.”

“Pardon?”

Michael tekrar iç çekti. “Sence balayımızın geri kalanında neden sevişmedik?”

“Çünkü iğrenç önerilerimle mideni bulandırdım.”

Michael ona çileden çıkaran kibirli bir ifadeyle baktı ve, “Olan bu değildi,” dedi.

“Neydi peki? Ne oldu?”

“Sen bir öneride bulundun. Ben bu öneriden hoşlanmadım. Sonra sen benden soğudun. Ben ne hissettim sence?” Bu son soruyu ifadesiz bir sesle, cevap beklemeden, sanki karısının onun hislerini düşünmesini aslında hiç beklemiyormuş gibi sormuştu.

Rachel cevap vermek için ağzını açtı ama sonra ne diyeceğini bilmediğini fark etti. Biraz sonra da, “Ben senden soğumadım. Asıl sen benden soğudun,” dedi.

“Eh, bu senin yorumun. Ben yatakta bol bol sırtını gördüğümü hatırlıyorum yalnızca.”

“Ne? Michael, Tanrı aşkına. HAYIR. Öyle olmadı. Öyle olmadığını sen de biliyorsun. Benim o öneriyi sunduğum gecedan itibaren bana resmen elini bile sürmedin. Ben denedim, her gece denedim. Boyun ovmayı ve sarılmayı önerdim ama sen sürekli çok yorgunum, çok sıcak, çok bilmem ne deyip durdun.”

“Yani, dediğim gibi. Senin yorumun bu. Ben sadece yapmak istediği şeyleri yapamayacağı için hayal kırıklığına uğrayan ve öfkelenen bir kızın yanında kendini biraz yetersiz hisseden ve kızın onu bırakıp da yapmak istediği şeyleri *daha önce* yapmış birini bulacağından korkan taze bir koca hatırlıyorum.”

Rachel soluğunu tuttu. “Bir dakika. Hayır. Hayır, bu kesinlikle doğru değil. Öyle olmadı. Seninle hâlâ seks yapmak

istediğimi daha açık ifade edemezdim. Daha dobra olamazdım. Hem o şey, önerdiğim şey sadece *eğlence* içindi, Michael. O kadar. Ben öyle biri değilim. Ben *o* değilim.” Elini göğsüne bastırdı. “Sadece eğlence olması gerekiyordu. Sadece...”

Michael iç geçirdi, tahta kaşığı alıp yeniden yemeği karıştırmaya başladı. “Sonra kız valizini alır ve üç gün boyunca ortadan kaybolur, hiç irtibata geçmez ve daha yeni evlendiği kocasını belki de, *sadece belki de* yeniden bekâr kaldığı düşüncesiyle baş başa bırakır. Her şeyin bittiği düşüncesiyle. Sonra kız bir mesaj göndermeye tenezzül eder ve taze koca bunun taşıyabileceği anlamlardan çok korktuğu için markete gidip organik tavuk göğsü ve bulabildiği en pahalı domatesleri alır, sonra da kendini oyalamak için hepsini doğrayıp lezzetli bir şeyler yapmaya çalışır. Ardından kız çıkıp gelir ve kocaya aslında tüm bunların, tüm bu üzüntü ve endişenin, her şeyin aslında onun suçu olduğunu söyler.”

Karıştırmayı yine bırakıp Rachel’in gözlerinin içine baktı. Rachel adamın konuşurkenki melodik sesinden büyülenmişti ama şimdi o sözlerin manasını idrak edince başını hafifçe iki yana salladı; tüm bunlara anlam kazandıracak bir şeyden ibaret bir yumruyu, bir tıkanıklığı çözmeye çalışır gibiydi. Pazar akşamı Michael’ın dairesinden ayrıldığından beri acı çektiği her ânı tekrar aklından geçirdi. Seyşeller’deki o devasa yatakta aralarındaki boşluğu düşündü. Adamın silkinerek kurtulduğu dokunuşunu. Adamın her gece buzdan bir duvarı andırmasını. Başını tekrar iki yana salladı.

“Eh,” dedi sonunda. “Ben öyle hatırlamıyorum, Michael. Benim hatırladığım hiçbir şey öyle değil. Benden nefret ettiğini düşündüm.”

“Etmeli miyim peki?”

“Ne? Benden nefret etmeli misin?”

“Evet.”

“Hayır! Tabii ki benden nefret etmemelisin. Ben yanlış bir şey yapmadım!”

“Evet ama ben de yapmadım.”

“Hayır, yaptın demedim ki. Ben sadece...” İç geçirdi. “Ne oluyor şu an?”

“Şu an,” diye yanıtladı adam bir demet taze maydanoz çıkarırken, “yemek yiyeceğiz. İçkimizi içeceğiz. Sonra da...”

“Evet? Sonra?”

“Eh, bekleyip görelim, olmaz mı? Bekleyip görelim.”

Konuşma ilk başta gergindi ama şarap ruh hâllerini yumuşattıkça canlandı, kışkırtıcı ya da tartışmalı konulara girme konusunda ürkekleştiler. İşlerinden bahsettiler, yazla ilgili planlarından bahsettiler. Michael Antibes'teki evi boyatıp dip bucak temizletecek, havuzu boşaltıp tekrar dolduracaktı, böylece yazı orada geçirebilirlerdi. Yeni yatak ve havlu almaktan bahsettiler. Böylece Rachel evin hanımı sıfatıyla olması gerektiği gibi yeni bir başlangıç yapabilirdi. Rachel Lucy'yle, onun ardında bıraktığı yatakla, ne tür havlular kullandığıyla, havuza girip girmediğiyle, Michael'ın evini kendine göre nasıl yenilediğiyle ilgili sorular sormamak için direndi. Sorularını çok belirsiz tuttu. Yemeklerini bitirdikten sonra atmosfer güzelleşip bundan sonra ne olacağına dair huzursuz bir beklentiyle yoğunlaştı.

“Şey, galiba...” Telefonundan saate baktı. “On olacak ne-redeyse. Sence...”

“Yatalım mı demek istiyorsun?”

“Evet, sanırım.”

“Şahane. Peki o zaman...”

Michael ayağa kalkıp kadına eline uzattı. Rachel da mütereddit bir tebessümle ona uzanan eli tutup ayağa kalktı ve adamın peşinden yatak odasına gitti.

Adam orada nazikçe kadının kıyafetlerini çıkardı ve parmaklarını teninde gezdirdi. Rachel'in artık cepte gördüğü ve son yaşadıklarının ardından bereketli armağanlar gibi gelmeye başlayan tüm o yumuşacık, nazik hareketlerini yaptı. Arkasına geçip sütyenini çıkardı, sonra onu döndürüp dudaklarından öptü; Rachel'i baştan ayağa ürperten tutkulu, sonu gelmez bir öpücüktü. Yatağa geçtiler, Michael onu yatırdı, sonra tepesinde dikilerek kendi kıyafetlerini çıkardı. Rachel arzudan, rahatlamaktan, aşktan irileşmiş gözlerle onu izledi. Michael çıplak kalınca karısının bacaklarını ayırıp onu tekrar öptü ve Rachel da ellerini adamın kalçasına götürerek onu kendine doğru çekti, yönlendirdi; hazırды, onsuz geçen bunca günden sonra öyle hazırды ki. Kasığını adamınkine doğru itti, ardından bir şeyler olması gereken, her zaman bir şeyler olan yerdeki boşluğu hissedince geri çekildi.

Bu birkaç dakika boyunca devam etti ve Rachel ne yaparsa yapsın Michael'ın, yapmasını delice arzuladığı o şeyi yapamayacağı netlik kazandı. Michael hayal kırıklığıyla inledi ve Rachel elini kocasının yanağına götürerek, "Sorun değil. Bir şey yok. Endişelenme," dedi. Ama sözler dudaklarından dökülürken zorla, sertçe yatağa itildiğini hissetti. Çılgılık atmasına sebep olacak kadar sertti. Michael yataktan hızla kalkıp kitaplıklara doğru hızlı adımlarla ilerledi, bir sıra kitabı alıp ilkel bir çılgınlıkla etrafa fırlattı. Rachel içgüdüsel olarak cenin gibi kıvrıldı, kollarını dizlerine sardı ve ardından bir sıra kitap bu kez ona doğru fırlatılırken yorganı olabildiğince yukarı çekmeye çalıştı.

"Michael," dedi kollarının arasındaki boşluktan bakarak. "Sikeyim. *Michael!* Dur! Sana söyledim. Önemli değil."

Michael döndü. Yüzü öfkeyle yanıyordu. Rachel'a baktı ve, "*Bal gibi de önemli, Rachel,*" dedi. "Önemli. Bu... *senin yüzünden. Bu tamamen senin suçun.*"

"Ne?"

“Sen. Sen ve senin o sikik ‘bağla beni’ zırvaların. Sen ve diğer herifler. Sana bunu yapmış olan herifler. Ne zaman gözlerimi kapasam oradalar. Sıraya girmişler. Ben yapamıyorum, onları kafamdan *atamıyorum*, Rachel. O herifleri oraya sen soktun. Siktiğimin *ucubeleri*.”

“Ama Michael, hayır! Öyle sıraya girmiş adamlar falan yok ki. Bir iki erkek arkadaş, o kadar. Onlar da... önemli değil.”

“*Mesele* o değil, Rachel. Tanrım. *Mesele* o değil.”

“Ne o zaman?”

“*Mesele*... *sensin*. Sensin asıl mesele. Seni tanıdığımı sanmıştım. Kim olduğunu biliyorum sanmıştım. Eczanedeki o altın gibi ışıldayan kız. O ıslıl ıslıl, zarif, klas kız. Prensini bekleyen kız.”

“Prensini bekleyen mi?... Of, hadi ama, Michael. Bunun zırvadan ibaret olduğunu biliyorsun. Bal gibi de biliyorsun. Başka erkek arkadaşlarım olduğunu biliyordun. Geçmişimde erkekler olduğunu biliyordun. Yani, Tanrım, beni eczanede ilk gördüğünde perişan hâldeydim. Akşamdan kalmaydım ve Tanrı aşkına, ertesi gün hapı alıyordum.”

Michael hikâyelerine dair yorumuna Rachel tarafından eklenen bu dipnotu sindirmeye çalışırken yanağında bir kas oynadı. “Evet,” dedi. “Belki de o an orada neyin içine düştüğümü anlamalıydım.”

“Neyin *içine düştüğünü mü?*”

“Evet. Hasarlı mallar.”

Rachel bu sözleri duyunca midesine yumruk yemiş gibi oldu. Boğazında safra yükseldi. “Pardon?”

“Evet, Sanırım İngiliz aksanma düştüm. Bunun nedense klas olmandan ileri geldiği yanılgısına kapıldım. *Yine*.”

Yine. Lucy’yi kastediyordu.

“Ben sana asla ama asla üst zümreden olduğumu söylemedim. Bir kez bile. İlk buluşmamızda seninle yattım. Sen benim üst zümreden olduğum fikrine nereden kapıldın ki?”

Michael, Rachel'in konuşma tarzı karşısında irkildi. "Gerçekten çok iyi bir soru, Rachel. Gerçekten çok iyi bir soru."

Bu sohbet esnasında odayı turluyordu ama o anda durup gözlerini Rachel'a dikti. "Domal."

"Pardon, ne?"

"Domal, dedim." Yatağa doğru bir adım attı.

Rachel ondan uzaklaşarak yatak başlığına doğru birkaç santim çekildi. "Michael..."

"Arkanı dön. Dizlerinin ve ellerinin üzerinde dur."

"Ama..."

"Dediğimi yap, Rachel. Dediğimi. Yap."

Rachel ona söyleneni yaptı. *Belki*, diye düşündü, *belki bu bir şeyleri düzeltir*. Michael'ın onu bu şekilde becermesine izin verirse. Sadece bu seferlik. Belki adam Seyşeller'deki o geceden beri içinde büyüttüğü tuhaf güvensizliği aşardı. Belki kafasının içinde yaşamasına izin verdiği o "kuyruk olmuş adamlar" düşüncesi böylece silinir giderdi. Belki böylece yeniden eskisi gibi olurlardı. Çünkü Rachel müthiş bir arzuyla ve hastalıklı bir utanç hissiyle fark etmişti ki tek istediği yeniden eskisi gibi olmaktı. Normal olmak. Sabah kucaklaşmalarına, şarap barlarındaki gece yemeklerine, nehir kenarındaki el ele yürüyüşlere, Michael'ın saçlarının arasına soluyarak ona güzel olduğunu, kutsal olduğunu, her açıdan onun çok ötesinde olduğunu söylemelerine geri dönmek.

Ağır ağır, sessizce arkasını döndü ve dizleriyle ellerinin üzerinde doğruldu.

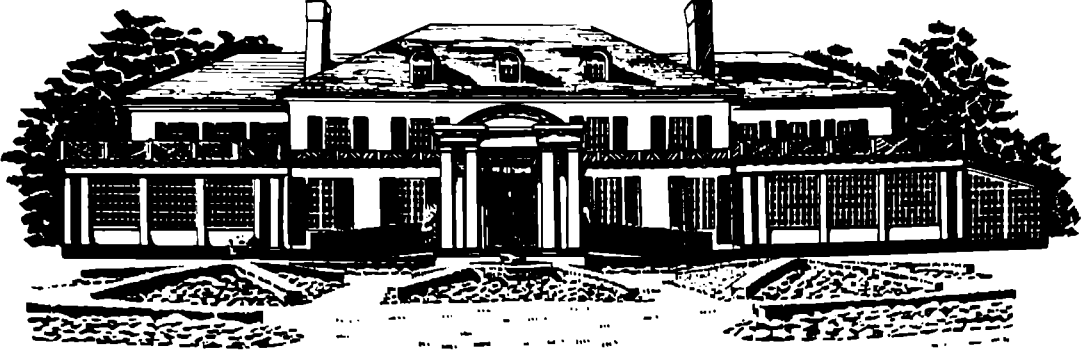
Sonrası sert, hızlı ve acımasızdı. Michael saçını öyle sert çekti ki Rachel irkildi. Kalçasını iki yandan öyle sıkı kavradı ki ertesi gün Rachel'in vücudunda parmak şeklinde küçük morluklar olacaktı. Daha sonra, işini bitirince onu kaba bir hareketle yana itip banyoya gitti.

Lavaboya akan musluğun sesini bastırarak, "Eh," diye seslendi. "O tür şeyleri neden sevdiğini şimdi anladım. Sert seks.

AİLEDEN KALANLAR

Böyle diyorlardı, değil mi? Belki de senin şu valizi bir karıştırırsan iyi olur, Rachel. Bir dahaki sefer için. Tamam mı?”

Rachel adamın sesinde bir yumuşaklık belirtisi aradı. Bir oyunbazlık tınısı. Ama bulamadı.

Haziran 2019

Yalnızca başparmağımı ve arama motorunu kullanarak Kris Doll'un bir gece önce nerede olduğunu tespit etmem aşağı yukarı otuz saniyemi aldı. Görünüşe göre devasa bir motosikletin tepesinde –şimdiye kadar gördüğüm en büyük motosikletti– şehir turu şirketi gibi bir şey yönetiyordu. İnternet sitesinde koca bir motorun üzerinde otururken çekilmiş bir fotoğrafı vardı; kot pantolon, deri botlar ve beyaz bir tişört giymişti. Motosikletin iki tarafındaki sepetlerde buzun içine konmuş şampanya şişeleri vardı. Fotoğrafın üzerindeki metinse “Şehri Görmenin On Numara Beş Yıldız Yolu” diyordu. Altındaki açıklama şöyleydi:

Bu muazzam şehirde yirmi yılı aşkın süredir yaşayan, çalışan ve şehrin sokaklarını arşınlayan bir şehir rehberi eşliğinde, tamamen modifiye edilmiş bir Honda Gold Wing üzerinde şahsa özel, bire bir göl ve şehir turları. Siz de kendi rotanızı oluşturun ya da Kris'in klasiklerinden birini seçin. Turumuz üç

saat sürüyor ama Michigan Gölü'nde gün batımına karşı şampanya içmek için son bir durak eklenerek yükseltilebilir. Rezervasyon yaptırmak için lütfen formu doldurun ya da aşağıdaki numarayı arayın.

Evet, diye düşündüm fotoğrafa tekrar bakarken, of, evet lütfen. Lütfen beni o devasa motorunun arkasına bindirip şehirde gezdir ve gün batımında kadehime şampanya doldurarak bana hikâyeler anlat, Kris Doll. Lütfen.

Sayfanın en altındaki numarayı arayıp Kris Doll'a sesli mesaj bıraktım: "Selam, Kris! Benim adım Joshua Harris. Geç mi kaldım bilmiyorum ama senin şu şehir turlarından biri için rezervasyon yaptırmak istiyorum. Bugün olur mu? Olmazsa yarın herhangi bir saatte de olur. Lütfen mesajımı alınca beni ara."

Bir dakika geçmeden aradı. "Olur tabii," dedi (sesi tatlıydı, dövmele kollarıyla abartılı bir öfke havası yayan Rob'dan çok daha nazikti), "Az önce yarınki turlardan biri iptal oldu. Beş buçuk sana uyar mı?"

"Hah, tabii!" diye yanıtladım. "Mükemmel! Şahane uyar!"

Bana ne yapmam ve ne zaman yapmam gerektiğini anlattı ("Siperlikli şapka, hatta belki bir kask takmalısın; ne çok güneşe maruz kaldığına şaşacaksın. Yarın da gökyüzü apaçık olacakmış. Hah, bir de pantolon giy. Seni motorumdan düşürecek değilim ama" –güldüm– "öyle bir şey olursa deri greftine ihtiyaç duymanı istemem. Öğleden sonra turu olduğu için soruyorum, gün batımında şampanya da eklemek ister misin? Artı yirmi dolar?").

Şampanya meselesinde, buluşma noktasında ve turun kabataslak rotasında anlaştıktan sonra telefonu kapadığımda yüzümde güller açıyordu.

O gece muazzam otel odama götürecek birini bulma niyetiyle bir bara gittim. En son aylar önce biriyle yatmıştım. Hatta daha

da çok olmuştu. Ama evimden, işimden, Lucy'den uzaklarda, canlı bir şehirdeydim. Bugün epey ilerleme kaydetmiştim ve biraz gevşemeyi, birkaç kokteyl içmeyi, üzerinden yirmi dört saat geçmiş olmasına rağmen hâlâ zihnimde dönüp duran Joe faslından sonra bana kendimi daha iyi hissettirecek hoş birilerini bulmayı hak ettiğimi hissediyordum.

Uzun uzun düşünürken neredeyse bütün o minyatür otel ürünlerini kullandım. Tıraşsız çenemde elimi gezdirdim ama tıraş olmamaya karar verdim. Daha sonra bilgisayarımı açıp “yakınlardaki en iyi barlar” listelerine baktım. Ardından siyah Levi's pantolonumla siyah Muji tişörtümü giyip ayağıma kahve-rengi deriden John Lobb makosenlerimi geçirdim. Sonra koyu mavi ile koyu yeşilin iç içe geçtiği yumuşak bir oduncu gömleği aldım. Bu akşam Phin olacaktım ama o eski Phin değil, yeni ve arızalı olanı. Minibarı açıp süslü bir yerel bira şişesi çıkardım, kapağını açıp şişeyi kafama diktim. *BEN PHIN'İM*, diye düşündüm kendi kendime ve bu düşünce ta içime işledi. Kendimi Şikago'daki bir otel odasında tek başıma havayı yumruklayıp, “Hodri meydan!” diye haykırırken buldum. Tam bir ucube gibi.

Nicholas diye bir oğlanla döndüm. Nick değil. Nicholas. Yirmi sekizindeydi ama daha genç görünüyordu. Pek yüzüne bakılacak gibi değildi (Nicholas'ın annesinden özür dilerim) ama iki saat boyunca orada dikilip erkeksi görünmeye çalıştıktan ve neredeyse bütün seksi erkekler tarafından görmezden gelindikten sonra elde edebildiğim buydu işte. Hoş kokuyordu ve açıkçası benim için esas mevzu da genellikle buydu. Nicholas'a “kendi” çocukluğumu, sosyopat babamı, insanların evlerini elinden alan, yeniyetme kızlara tecavüz eden ve saf insanların parasını çalıp çocukları odalarına kilitleyen David Thomsen'i anlattım. Yüzü görülmeye değerdi. “Aman Tanrım,” deyip durdu.

“Aman Tanrım!” Eli, beni anladığını belirtmek istercesine diz kapağımdaydı.

Aslında özüne bakıldığında seks eyleminin kendisiyle o kadar da ilgilenmediğimi fark etmiştim. Hani derler ya yemenin malını yerler. Belli ki çok uzun süre ilgi göstermemiştim. Formalite icabı gibiydi fakat sonrasında yanımda bir insan olmasının verdiği histen, boyun kıvrımımdaki sıcak nefesten, belime tatlı tatlı sarılmış ince bacaklardan, kulağıma, “Phin, bu gece burada kalsam olur mu?” diyen sestten daha çok hoşlanıyordum.

Nicholas’ın elini omzumun üzerinden dudaklarıma doğru götürüp öptüm, ardından çenemin altına yerleştirdim. “Evet, lütfen. Çok güzel olur.”

Sonra sarmaş dolaş uykuya daldım ve neredeyse, tamamen değil ama neredeyse, huzurluydum.

Ertesi sabah Nicholas gitmişti. Ardında ne kendine dair bir iz, ne bir not ne de kartvizit bırakmıştı. Grindr’da biraz gezinip onu bulabilir miyim diye baktım ama bir şey çıkmadı. Soyadını bilmediğimden Google’da da aratamadım. Bu kadardı işte. Bütün geceyi çıplak bedenlerimize sarılarak geçirmiş olabilirdik ama belli ki Nicholas, o tatlı, sade, solgun yüzlü oğlan işleri daha ileri götürmeye hevesli değildi. Bense her zamanki gibi neden öyle olduğunu hiç anlamıyordum.

Ama bugün düşünecek başka meselelerim vardı. Öğleden sonramı Kris Doll’un Honda Gold Wing’inin arkasında, sepette şampanya soğurken geçirecek ve Phin’i arayışında büyük bir adım daha atacaktım. O yüzden Nicholas’ı aklımdan çıkardım ve boş yatağımdan kalkarak yeni güne adım attım.

Samuel

Derken bir ilerleme kaydedildi.

Bridget Elspeth Veronica Dunlop-Evers.

1996'da anne babası tarafından kayıp olduğu bildirilmişti.

Ailesi ondan yıllardır haber almamış, ancak kardeşi ölüm döşegindeyken bile ortaya çıkmayınca bildirimde bulunmuşlardı. Birkaç ay sonra da işin peşini bırakmışlardı. Bridget'ın –ya da herkesin bildiği adıyla Birdie'nin– onlarla bağlarını koparmak ve büyüdüğü aileden uzakta yeni bir hayat kurmak istediğini varsaymışlardı.

Birdie'nin ailesinin çeşitli üyeleriyle yapılan görüşmelerin deşifrelerine bakılırsa Birdie ailenin yüz karası gibi görünüyordu, muhtemelen onlardan uzakta olması daha iyiydi.

Gömleğimin yakasını çekiştirerek masadaki kâğıdı düzelttim, boğazımı temizledim ve Birdie'nin annesi Madelyn Dunlop-Evers'ın bilinen son telefon numarasını çevirdim.

“Alo?”

Ses, seksenli yaşlarındaki bir kadından bekleneceği gibi zayıftı.

“Merhaba. Bayan Dunlop-Evers’la mı görüşüyorum?”

“Benim, buyurun?”

“İyi günler. Benim adım Müfettiş Samuel Owusu.”

“Samuel ne?”

“Owusu. Müfettiş. Londra’daki Charing Cross Polis Karakolu’nun özel suçlar biriminden arıyorum. Sizinle kızınız Bridget hakkında konuşmak istemiştim.”

“Bridget mı? Hayır. Burada Bridget diye biri yok. Ama bir oğlan var. Diğer odada. İsterseniz çağırayım.”

İç geçirdim, gözlerimi ağır ağır kapayıp tekrar açtım.

“Orada birileri var mı, Bayan Dunlop-Evers? Sorularıma cevap verebilecek biri?”

“Oğlan hakkında mı?”

“Evet. Oğlan hakkında.”

Telefonun elden ele dolaştığını, ahizeyi kapayan ellerin boğuk hışırtılarını, arka planda yükselen farklı sesleri duydum ve ardından adamın biri, “Kiminle görüşüyorum?” diye sordu.

“Ben Müfettiş Samuel Owusu. Charing Cross Polis Karakolu’ndan arıyorum. Özel suçlar biriminden. Kiminle görüşüyorum?”

“Ben Philip Dunlop-Evers. Madelyn’in oğluyum.”

“Tamam. Şahane. Sizinle Bridget hakkında konuşmak istemiştim. Ya da Birdie mi demeliyim? Sanırım ablanız, değil mi?”

“Evet. Şey. Evet. Elbette.”

“Acaba... Bridget dansçı mıydı?”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Evet. Öyleydi. Epey ilerleyen yaşlara kadar bale yaptı. On sekizine kadar falan.”

Midemin kasılıp tekrar çözöldüğünü hissettim, içimde sarsak bir rahatlama hissi dolaştı.

“Acaba buraya... Londra’ya gelmeniz mümkün olur mu? Bazı... meseleleri görüşmek için?”

“Meseleler mi?”

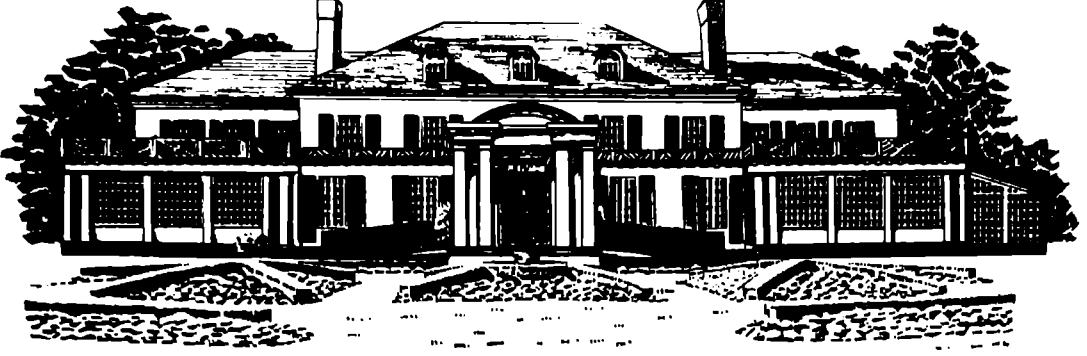
“Evet. Kardeşinizin ortadan kaybolmasıyla ilgili olabilecek meseleler.”

“Bu... şey... vay be! Yani, bunca zaman sonra. Evet. Tabii. Tabii ki gelebilirim. Ne zaman geleyim istersiniz?”

“En kısa zamanda, lütfen, Bay Dunlop-Evers.”

“Lütfen bana Philip deyin.”

“En kısa zamanda, Philip.”

Marco'nun annesi bütün hafta sonu tuhaf bir haletiruhiye içindeydi. Marco'nun annesi aslında *hep* tuhaftı ama bu sefer her zamankinden daha tuhaftı. Henry dayı ortadan kaybolmuştu ve annesi onun nereye yahut neden gittiğini söylemiyordu. Marco onun Phin'i, Libby'nin babasını bulmak için Afrika'ya gittiğini düşünüyordu ama görünüşe bakılırsa Phin Afrika'da değildi ve annesi de ona nedenini söylemiyordu. Cuma gününden beri evin içinde fıldır fıldır geziniyor, otuz saniyede bir telefonuna bakıyor, incir çekirdeğini doldurmayacak şeyler için ona ve Stella'ya çıkışıyor, köpeği yürüyüşe çıkarmayı unutuyor ve Henry dayının evinin dağılmasına göz yumuyordu. Marco onunla konuşmaya çalıştığında da işi varmış gibi yapıyordu.

Marco pazar akşamı Fitz'in özlemle evin kapısına baktığını fark ederek annesinin odasının kapısını tıklattı.

"Anne?" dedi. "Galiba Fitz dışarı çıkmak istiyor."

"Of," diye cevapladı annesi. "Sen çıkarır mısın?"

"Ödevimi yapıyorum."

Marco annesinin iç geçirdiğini duydu. "Tamam. Birazdan hallederim."

“O kendi etrafında dönme şeyini yapıyor, anne,” dedi Marco. Gözleri köpeğin üzerindeydi. “Hani var ya, kakasını yapmak üzereyken yaptığı şu hareket.”

Annesi tekrar iç geçirdi, ardından odadan çıktı. “Tamam,” dedi. “Tamam.”

Marco, Fitz’in çömelmeye başladığını görünce birden haykırdı. “Hayır! Fitz! Hayır!” Köpek hemen sıçrayarak eski hâlini aldı. Marco annesinin köpeğin tasmağını takışını izledi. “Neden onu dışarı çıkarmayı unutup duruyorsun?” diye sordu.

“Kafam çok dolu, Marco.”

“Henry’yle mi ilgili?”

“Evet, Henry’yle ilgili.”

“Anne. Lütfen. Bana neler olduğunu anlat.”

“Ben de neler olduğunu bilmiyorum ki.”

“Evet ama *bir şeyler* biliyordur. Yani, ne bileyim, onu arasan olmaz mı?”

Annesi bir an için olduğu yerde durdu ve Marco kadının kararlılığının dağılmaya başladığını gördü.

“Beni engelledi, Marco.”

“Henry dayım mı?”

“Evet, Henry dayın. Beni engelledi.”

Bu büyük olaymış, diye düşündü Marco. Gerçekten büyük bir mesele.

“O zaman benim telefonumdan aramayı denesek olmaz mı?”

Annesinin yüzünden bir idrak ışıltısı geçti. “Ha,” dedi sadece. “Olur.” Sonra köpeğe baktı ve, “Ben dönünce deneriz,” dedi.

Marco elinde telefonu, hevesle annesinin dönüşünü bekledi. Ekranda dayısının numarası aranmaya hazırды. Annesi dönünce telefonu hemen ona uzattı, annesi de arama tuşuna bastı. Marco farklı bir zil sesi duyarak annesine baktı. Çalma sesi yerini düz bir bip sesine bırakınca annesi telefonu kapayıp Henry’ye mesaj gönderdi.

LANET OLSUN HENRY. Neler oluyor???

Ardından WhatsApp'ı açıp bir de oradan aradı. Telefon yine açılmadı. Annesi o uygulamadan da bir mesaj gönderdi:

Henry. Ben Lucy. LTFN ARA.

Henry neredeyse ânında Marco'nun numarasını da engelledi. "Yanlış bir şey mi yaptık?" diye sordu Marco annesine. Sesi hafiften çatallanmıştı. "Anlamıyorum."

Annesi ona kederle gülümsedi ve, "Hayır. Biz yanlış bir şey yapmadık. Ama Marco, dayın... O biraz..."

"Ne?"

"Karmaşık biri. Geçen sene Londra'ya ilk geldiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Hani Henry dayını ilk anda tam tanıyamamıştım? Hani Phin'e çok benzediği için?"

Marco başıyla onayladı.

"Mesele şu ki Henry dayın eskiden Phin'e biraz kafayı takmıştı. Biz küçükken. Sürekli onun peşinde dolanır, gözlerini dikip bakardı. Sonra da..."

Marco yine başıyla onayladı ama annesi başını iki yana salladı. "Hiç," dedi. "Hiç."

"Hayır! Anlat bana! Ne diyecektin? Henry dayının bizi engellemesiyle ne alakası var? Bana anlatmak zorundasın!"

"Mesele... Off! Bak, Marco. Henry'ye ne kadar düşkün olduğumu biliyorum. Onunla bağ kurman benim için önemli. Senin onunla olan ilişkine zarar vermek istemiyorum. Sana birazdan söyleyeceklerim de emin ol ki Henry'nin sana bayıldığı gerçeğini asla değiştirmeyecek. Onun harika bir insan olduğunu da. Harika biri çünkü. Pek çok yönden. Ama biz çocukken, Chelsea'deki o evde bir sürü kötü şey yaşanırken, Henry bazen Phin'e karşı çok nazik davranmazdı. Bir keresinde Phin onu öpmeyi diye çocuğu nehre itmişti ve Phin az kalsın

boğuluyordu. Sonra kaçtığımız gece Henry, Phin'i bir radyatöre bağladı ve... işte, yine ölebilirdi. Phin'e karşı biraz dengesizdi. Phin de Clemency'den Henry'nin Botswana'ya gideceğini öğrenmiş ve aynı gün oradan ayrılmış. Şimdi de Henry'nin onun yerini öğrenmiş olabileceğini ve yolda olduğunu düşünüyorum. Şey için..."

"Ne için? Ona zarar verebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Yani, o şekilde zarar vermez ama huzursuz eder. Bilirsin işte, kendini tehdit altında hissetmesine falan neden olur."

Marco bu duyduklarını sindirmeye çalışırken beyni sanki içinde kıvılcımlar uçuşuyormuş gibi yandı. Henry dayısı biraz tuhaf bir adam olabilirdi ama annesinin anlattığı gibi de değildi. Onun tuhaflığı biraz havalı ve iğneleyici tarzdaydı. Eğlenceliydi. Marco'yu güldürüyordu. Diğer yetişkinlerin pek anlamadığı yanları vardı. Ama şimdi bu Phin meselesi...

"Onu bulmamız gerek," dedi.

"Evet. biliyorum. Ben de bütün hafta sonu bunun için uğraşıp durdum. Yani bütün eski cihazlarını buldum falan ama nasıl açılacaklarına dair hiçbir fikrim yok."

"Bana getirsene."

Annesi iç çekerek ayağa kalktı ve odasına gitti. Az sonra elinde iki eski iPhone, bir eski Apple Mac, bir eski iPad ve bir avuç şarj aletiyle geri döndü.

"Her şeyi denedim," dedi. "Bütün tarihleri, doğum günlerini, ev numaralarını. Hiçbirine giremedim."

Marco parmaklarıyla yemek masasının kenarında tempo tutarken zihninde birbiriyle çelişen düşünceler dans ediyordu. "Alf'ten denemesini isteyebilirim."

"Alf mi? Hacker mı o?"

"Yani, sayılır."

"Hımm. Henry de hatırladığım kadarıyla teknolojiden bayağı anlıyor. Hatta o da hacker sayılabilir. Arkasında çözülmesi mümkün bir iz bırakacağını sanmam."

“Evet ama o yaşlı. Alf’se genç. Genç hackerlar yaşlıları alt eder.”

Marco annesine baktığında yüzünde alaycı bir gülümseme olduğunu gördü. Annesi, “Eh, denemekten zarar gelmez sanırım,” dedi.

Marco bilgece başını sallayarak telefonunu çıkardı ve Alf’e mesaj attı.

Otoparkta devasa bir motosikletin yanında dikilen adama doğru hızlı adımlarla ilerledim.

“Selam!” dedim elimi kararlılıkla uzatarak. “Ben Joshua Harris. Sen de Kris olmalısın.”

Kris elimi tutup sertçe sıktı. İrkilmemeye çalıştım.

“Aynen! Kris Doll. Tanıştığımıza cidden çok sevindim!”

Gözleriyle beni baştan aşağı süzdü ve bir an için belki de beni beğenmiştir diye düşündüm ama sonra eskiden Magdala’daki o seksi Mati’yle çıktığını hatırladım. Dolayısıyla aklımdan geçen şey pek mümkün değildi. Derken adamın aslında sadece motorunun arkasına oturmaya uygun giyinip giyinmediğime baktığını idrak ettim. Onaylar gibi başını salladı, ardından sırt çantasından birkaç evrak çıkardı.

“Tamamdır o zaman,” dedi parmak uçlarıyla kâğıtları birbirinden ayırarak. “Senin için de uygunsa birkaç şey imzalamanı isteyeceğim. Bir iki feragatname. Kurumsal işler. Şartlar şurtlar falan. Okumak istersen zamanımız var, aceleye lüzum yok.”

Bana parlak bir gülümsemeye baktı. Bayağı çekiciydi ama bana kalırsa biraz cilt bakımı yapabiliirdi; cildi fazla kuruydu. Ayrıca o koyu ve dağınık saçlarının da sağlam bir bakıma ve

iyi bir kesime ihtiyacı vardı ama sanırım bütün gün kask taktığından uğraşmaya değmeyeceğini düşünüyordu. Aşağı yukarı otuz sekizinde olduğunu tahmin ettim. Kâğıtları elinden alıp bir banka oturdum, şöyle bir gözden geçirdim, süslü bir yazıyla *Joshua Harris* diye imzalayıp ona geri verdim.

Adam belgelere şöyle bir göz attı. “Şa-ha-ne! Süper. Tamam. O zaman hazırlanalım. Daha önce hiç Gold Wing’e bindin mi?”

“Yok. Hiç binmedim.”

“Herhangi bir motora?”

“Eh, evet. Bir iki kez binmiştim. Arkadaşlar eve bırakırken falan. Ama hobi ya da yaşam tarzı falan olmadı.”

“O hâlde bindiğin motorların adlarını da tiplerini de hatırlamıyorsundur sanırım.”

Başımı özür diler gibi iki yana salladım. Onu hayal kırıklığına uğratmıştım. “Üzgünüm,” dedim.

Toparlandı. “Sorun yok. Tamamdır. Neyse, bu binebileceğin en konforlu motordur, inan bana. Bundan sonra kimsenin motorunun arkasına binmek istemeyeceksin. Hadi atla bakalım.”

Beni motora bindirdi. Altından tahtırevanında usulca taşınmak üzere olan küçük bir prens gibi dimdik oturdum. Bana hangi rotada ilerleyeceğimize dair bir şeyler anlatıyordu ama dinlemiyordum. Motorun ön kısmına oturup kendi kaskını takarken kafasının arkasına dikmişim gözlerimi. Ardından omuzlarına baktım: bir zamanlar yaşamını insanları kürek çekerek gölün karşı kıyısına götürmek suretiyle kazanan bir adamınıkini andıran geniş omuzları vardı. Ben, o ve Phin arasında çok ufak bir ayırım olduğunu hissediyor, ortak arkadaşımızla bağımızı sohbetimize yedirebileceğim o ânı bulabilir miyim diye merak ediyordum. Doğal olması gerekiyordu. Tuhaf bir tesadüf. Kendini araştırılmış gibi hissetmemeliydi. Fazla acele etmemeliydim.

Kris motorunu “Magnificent Mile”¹ dediği yere sürdü; Şikago Nehri’nin kıyılarında yan yana dikilmiş gökdelenlerle çevrili şık bir bulvardı burası.

“İngiltere’nin neresinde yaşıyorsun?” diye bağırdı bana dönerek.

Ben de bağırarak, “Londra,” diye cevap verdim.

“Güzel,” dedi.

“Sen İngiltere’ye geldin mi hiç?”

“Evet. Birkaç yıl önce. İngiliz bir kızla takılıyordum?”

“O ne tarafta yaşıyordu?”

“Kendi evinde. Milton Keynes’te.”

“Ha,” dedim. “Güzelmış.”

Bana bir şeyler gösterdi; kiliseler falan filan. Ama pek ilgilenmediğinin farkındaydım. Benim de umurumda değildi. Sonunda rahat bir sessizliğe gömüldük ve ben değişen manzarayı izleyip sokaklardaki petrol kokusunu ve kaskın içindeki hafif küfü (Tanrı bilir adam o kaskın içini nasıl temizliyordu. Pek düşünmemeye çalıştım) içime çektim. Derken sokak lambaları yanmaya başladı ve şehir Michigan Gölü’nün kıyılarında ağır ağır kayboldu. Motor bir kumsalın yanında durunca ikimiz de indik.

Kris sepetten bir battaniye çıkarıp kumlara yaydı. Buz torbasının içinden alkolsüz bir birayla yarım şişe şampanya çıkardı. Mantarını söküp benim için plastik bir bardağa doldurdu. Gölün üzerinde gökyüzü pamuk şekeri gibi bir renk almaya başlamıştı; şehrin uzakta kalan yüksek binaları simsiyah kâğıt maketlere benziyordu. Yumuşak bir haziran havası vardı ve Kris’in motorunun arkasında harika bir öğleden sonra geçirmiş, daha önce hiç görmediğim bir şehri izlemiştim. Beklenmedik bir yakınlık hissettim bu deneyimde. Sanki aramızda ince bir bağ kurulmuştu. Acaba bu adamın turlarına katılan herkes

1 (İng) Şaşaalı Yol –ç.n.

böyle mi hissediyordu yoksa bu garip rahatlık sadece benim gibi yalnız, hasarlı insanlara has bir durum muydu? Ağzıma doğru düzgün bir şey koymamıştım ve ucuz, pek de soğuk sayılamayacak şampanya doğrudan mideme gidip oradan da kanıma karıştı. Şikago manzarasının o gül pembesi nehrin yüzeyine yansımalarını izlerken birden ağlamaya başladım.

Kris görmesin diye başımı biraz çevirdim ve çaktırmadan yanaklarımı omuzlarıma sildim.

“Çok güzel değil mi?” dedi Kris. Sesimin beni ele vermediğinden emin olamadığımdan yalnızca başımla onayladım. Bildiğim kelimelerin ifade etmekte yetersiz kalacağı bir duygu seli yaşıyordum. Ruhumda kayıp, boşluk, eksiklik ve tamamlanmamışlık hisleri birbirine karışıyordu. Ben *eksiktim*. Kendimi hep eksik hissetmişim. Hayatımın belli dönemlerinde sanki bir köşeyi dönünce beni tamamlayacak olanı bulacağımı düşündüğüm olmuştu. Libby’yi bulmak beni tamamlar diye düşünmüştüm; çocukluğumun geçtiği eve dönmek, zengin ve başarılı olmak, bronz ve güzel olmak, kötü adamlarla güzel sevişmeler, iyi adamlarla kötü sevişmeler, aşktan yoksun aşk ilişkileri, dokununca açılan kapak dolaplarıyla süslü bir mutfak beni tamamlar sanmıştım. Tüm bunlar beni tamamlar sanmıştım ama hiçbirisi tamamlamamıştı. Şimdiyse burada, Michigan Gölü’nün kıyısındaydım. Kris Doll denen bir adam yanımda oturmuş düşünceli düşünceli alkolsüz birasını şişeden yudumluyordu, gökyüzü resmen alev almıştı ve beni kimse sevmiyordu, ben kimseyi sevmiyordum, yalnızdım. Öyle yalnızdım ki... Tanrım, Phin’i bulmam gerekiyordu. Phin’i bulmalıydım ve eğer onu bulmak da beni düzeltmezse Tanrı’ya yemin olsun ki bu gölü yüzerek geçip kendimi portakal rengi güneşin içine atacak ve beni yakıp kül etmesine izin verecektim.

Boğazımı temizledim, sırtımı dikleştirdim. “Ne zamandır yapıyorsun bu işi?” diye sordum Kris’e.

“Bilmem. Birkaç yıl. Önceden göldeydim, kayık falan işleri, gezintiler, öyle şeyler.”

Bunu zaten bilmiyormuşum gibi davrandım. “Şikagolusun yani? Kökenin?”

“Aynen. Burada doğup büyüdüm. Peki sen? Doğma büyüme Londralı mısın?”

“Evet. Evet öyleyim. Parlamento Binası’na bakan bir hastane odasında doğmuşum. Thames Nehri’nin kıyısında büyüdüm. Şimdi de Londra’nın merkezinde yaşıyorum. Yani dibine kadar Londralıyım.” Konuşmayı ihtiyaç duyduğum bilgiyi alabileceğim bir yöne çevirmenin yolunu ararken duraksadım. Sonra buldum. “Milton Keynes’teki şu kızla ne oldu?”

“Ha, ayrıldık. Uzun mesafe ilişkileri bana göre değil. Bir de o...” Duraksadı. “Yani, benim cinsel kimliğimi kaldıramadı.”

Nefesim kesildi. Kriss Doll heteroseksüel değil miydi?

“Yani sadece kızlara ilgi duymuyor musun?”

“Doğru.” Avuçlarını sarı bira şişesinin kenarlarına sürttü. “Yani, İngilizler liberaldir, hoşgörülüdür falan sanırdım. En azından daha önce tanıdıklarımın *hepsi* öyleydi. Ama gördük ki benim kız öyle değilmiş.”

“Çok İngiliz tanır mısın?”

“Birkaçını tanırım, evet. Çoğunlukla adamlar, bilirsin. Barlarda falan tanıştıklarım.”

“Ne tür barlara takılıyorsun? Yani devasa motorları seven kuir oğlanların takıldığı özel bir yer var mı?”

Neşesiz bir kahkaha attı. “Yok. Pek sayılmaz. Bir süre önce bir motorcu barına takılıyordum. Ama sonra oradaki bir kızla karmaşık bir durumda buldum kendimi. Şimdi normal barlara takılıyorum, bilirsin.”

“Karmaşık bir durum mu?”

“Aynen.” Tekrar güldü. “Ben ondan çok hoşlanıyordum ama o da başka bir adamdan hoşlanıyordu. Kız aylarca ikimizi birbirimize karşı kıskırttı ve sonra... Sürpriz! Adamın

da biseksüel olduğu ortaya çıktı ve ikimiz... Bilirsin işte...” Önce kahkaha attı, sonra yüzünü ekşitti. “Kadın bundan pek hoşlanmadı tabii. Ben de o yüzden oraya gitmeyi bıraktım işte.”

Dinliyormuş gibi yapmaya devam ettim ama aslında dinlemiyordum. Az önce Phin’in biseksüel olduğunu, hem de aktif bir biseksüel olduğunu ve Phin’in, benim Phin’imin Kris Doll’la, şu anda sadece birkaç santim ötemde oturan bu adamla yattığını öğrenmemle birlikte midemden boğazıma çıkan ateş topunu yutmaya çalışmakla meşguldüm. Elimi uzatıp Kris’e dokunsam Phin’e dokunmuş gibi olacaktım. Belki kıskanmalı, hatta öfkelenmeliydim ama yapmadım. İçim müthiş bir mucize hissiyle ve Phin’in yakınında bulunmuş biriyle yakın olma ihtiyacıyla doluydu yalnızca.

“Nasıl biriydi?”

“Diğer herif mi?”

“Evet. Diğer herif.”

“Var ya, o da İngiliz’di ha! Vay be! Londralı. Biraz... şık.”

Âşık.

Güçlkle yutkundum. “Hadi ya?”

“Aynen. Nasıl diyeyim, *galiba* hayatımda karşılaştığım en ilginç insandı.”

“Ne yönden?”

“Yani, ne bileyim... Güzeldi ama boş değildi. Bir de dünyaya farklı bakıyordu, biliyor musun? Böyle çok... saf. Öte yandan çok çılgın bir geçmişi vardı.”

“Hadi canım,” dedim oyunbaz bir edayla. “Çocukken sihirbaz falan mıymış?”

Kris güldü. “Hayır. Hah! Alakası bile yok. Ama psikopat babası onu bir odaya kapamış.” Devam etmeden önce bu sözleri karşısında gerektiği gibi şaşırdım mı diye dönüp baktı, ben de rolümü iyi oynadım. “Böyle malikâne gibi bir yerde yaşıyormuş. Thames’e bakan bir evde. Babası dolandırıcı gibi bir şeymiş, zengin bir ailenin para edecek bütün mallarını ellerinden al-

mış, sonra da delirmiş, insanları kilitlemeye falan başlamış. O evden kaçtığında daha reşit bile değilmiş ve o zamandan beri de kaçakmış.”

“Babasından mı kaçıyormuş?”

“Yok, babasından değil. O bir şekilde ölmüş sanırım. Ama tüm bunlar olurken evde başka insanlar da varmış, artık görüşmek istemediği insanlar. Mesela çocuğun biri onu radyatöre mi ne bağlamış.”

Bir kez daha güçlkle yutkundum. “Kulağa ürpertici geliyor.”

“Aynen. Müthiş karanlık. Ama benim adam –Finn bu arada, adı Finn– bir şekilde bunları aşmayı başarmış. Etrafına iyilik saçıyordu, biliyor musun? Başka insanlar hasarın onları lekelemesine izin verirdi ama o öyle yapmamış. Kendi ayakları üzerinde durmuş. Kendi yolunu kendi çizmiş.”

“İlham verici birine benziyor.”

“Evet. Öyledir.”

Kris’in birden şimdiki zamanda konuşmaya başlamasıyla birlikte kulaklarımı diktim. “Ne oldu peki ona?”

“Afrika’da mı ne bir avlakta iş buldu. Tutkusu oydu zaten. Hayvanlar. Sohbet. O tür şeyler.” Bira şişesini avuçlarının arasında ağır ağır çevirdi. Sonra, “Ama belli ki dönmüş,” dedi.

“O...” Durdum. Fazla heyecanlı görünmemek için kendimi tuttum.

“Evet. Birkaç gün önce gelmiş.”

“Buraya mı? Şikago’ya?”

“Aynen. Dün ortak arkadaşlara rastladım, onu buralarda gördüklerini söylediler. Bir Airbnb dairesinde mi ne kalacakmış. Tekrar takılabilir miyiz acaba diye bir bakacağım. Hep biraz sakindir, bilirsin.” İç çekti ve birasından kalanları kumsala döktü. “Neyse. Sanırım artık gitme vakti...”

“Evet,” diye kabul ettim hemen. “Evet, vakit geldi sanırım.”

Gökyüzü artık koyu maviye dönmüştü, gölün karşısındaki gökdelenlerin oluşturduğu siyah üçgenlerin yanan ışıkları altın sarısı bir ışıltı saçıyordu.

Ucuz ve ılık şampanyanın kalanını hızlıca içtim, sonra boş şişeyi bir çöp kutusuna attım. Gold Wing'e binip kaskı tekrar takarken başım dönüyordu. Otelime on beş dakikada döndük. Otelin önüne park edince kol saatimi çözüp motorun sepetine düşürdüm.

Sonra kaskı Kris'e uzatıp el salladım. Beni bir daha asla görmeyeceğini sanıyordu ama yanılıyordu.

Samuel

Philip Dunlop-Evers saçları seyrelmiş, ufak çeneli, minyon bir adamdı. Beyaz polo yaka bir tişörtle kot pantolon giymiş, ayağına ucuzundan deri ayakkabılar geçirmişti. Takım elbisemin ceketini ilikledim ve onu selamlamak için kalkarken bir elimi uzattım.

“Bu kadar kısa sürede geldiğin için teşekkür ederim, Philip,” dedim.

“Hiç sorun değil. Yani sonuçta o benim kardeşim. Birkaç planı iptal edip trene binmek için daha iyi bir neden düşünmüyorum.”

“Otursana, lütfen.”

Oturdu, gözlerini bana dikti. Aklında düşünceler cirit atıyormuş gibiydi. Pek şaşırtıcı olduğu da söylenemezdi.

“Philip. Yakın zamanda çamur kazısı yapanlardan bir çağrı aldık. Çamur kazısı nedir, biliyorsun değil mi?”

Başıyla onayladı.

“Kıyıya vurmuş bazı kemikler bulmuşlar. Tam bir insan vücudu oluşturan kemikler. Onların kardeşin Bridget’a ait olabileceğini düşünüyoruz, Philip.”

“Birdie.” Fısıldar gibi söyledi bunu.

“Evet. Birdie. Elbette. Yani eğer senin için sorun olmayacaksa, iyiysen, seninle birkaç detayın üzerinden geçmek isterim. Sadece teyit etmek için. Birdie’yi son gördüğünde neler olmuştu, Philip? Hatırlıyor musun?”

“Evet. Çok net hatırlıyorum. O zamanlar ünlü gibi bir şeydi.”

“Bir ara bir pop grubunda olduğunu duydum.”

“Doğrudur. Büyük bir hitleri olmuştu, haftalarca bir numarada kaldı. Her yerde fırtınalar koparıyordu. Bu biraz... Biz müzikle ilgilenen bir aileyiz ama mesele hiçbir zaman, nasıl desem, bu kadar... *görünür* olmak olmamıştı. Bütün bu olanlar hepimizi biraz şaşırtmıştı. O ve grubu Corn Exchange’te sahneye çıkacaklardı, o da grupla birlikte otelde kalmaktansa annemle babamda kaldı. Ben o zamanlar on dört yaşında falandım sanırım. Ya da on beş. Çok net hatırlıyorum. Birdie’yle annem feci kapıştı. Zaten annemle Birdie *hep* kapışırdı. Annem kızları pek sevmez, bilirsin. Altı oğlu ve iki kızı var ama ikisiyle de geçinemezdi. Birdie o günden sonra eve gelmedi. Bir kere bile. Diğer ablamın ara ara onunla görüşüğünü biliyorum, Birdie’nin hayatının o dönemini daha iyi bilirdi ama öleli epey oluyor.”

“Ah. Annenle babanın Birdie’nin kayıp olduklarını bildirdikleri dönem ölüm döşeginde olan kardeşin mi?”

“Evet. Jenny öldüğü zamandı. Birdie’nin izini bulmak için her yolu denedik ama kimse bir şey bilmiyor gibiydi. Grup üyelerinden hiçbiri bilmiyordu. Justin diye bir erkek arkadaşı vardı. Ondan da iz bulunamadı. Doksanların ortası falandı tabii. Kimsenin sosyal medyası yoktu. Kimsenin cep telefonu yoktu. İnternet yoktu. Çıkmazdaydık. Başka ne yapabiliriz bilemedik. Hepimiz ölene kadar Jenny’nin başında oturduk, cenazeden sonra da içimizden biri –sanırım abim Dicky’ydi–

polise Birdie'nin kayıp olduğunu bildirdi. Eh, sanırım gerisini biliyorsun."

"Peki ya Justin? Şu erkek arkadaşı? Onunla ilgili neler hatırlıyorsun?"

Philip sanki ablasının erkek arkadaşını ilk kez düşünüyor-muş gibi omuzlarını silkti.

"Aklınıza hiç gelmedi mi peki, şey..."

"Ne? Onun Birdie'nin ortadan kaybolmasıyla bir alakası olup olmadığı mı? Eh, evet, elbette. Elbette hepimizin aklına geldi. Ama polis onu da bulamayınca ikisi birlikte firar etmiş ya da birlikte ölmüş olabilirler diye düşündük. Bir de Justin biraz yufka yürekliydi. Süs köpeği gibi bir şeydi. Katil olamaz. Yani en azından *benim* izlenimim öyleydi."

"Justin ne yapardı peki? İşi yani?"

"O... işte, müzisyen olduğu söyleniyordu. Perküsyoncu. Birdie'nin grubunda tef çalıyordu. Tam bir kariyer sayılmaz elbette. Başka becerileri de vardı sanırım. Biraz hippy bir tipti. Pasaklıydı. Dışarıda olmayı severdi. Hafif tuhaf bir tipti."

"Demek Birdie'yle annen kapıştı. Birdie gitti. Peki o sıralar nerede yaşadığını biliyor muydun?"

"Londra'da. O kadarını biliyorduk sadece. Justin'le. Bir de kedisi vardı."

"Kedisi mi vardı?" Defterime not aldım.

"Evet. Ev sahibinden izin almadan kediyi sahiplendiğini hatırlıyorum. Adam onları evden atacaktı, o yüzden ev bakıyorlardı."

"Peki nereye gitti, biliyor musun?"

Philip iç geçirdi. "Bir planı vardı, öyle diyordu. Büyük bir evi olan birilerini tanıyormuş, bir süre onlarda misafir kalabileceklerini söylüyordu."

Yanağımdaki bir kasın seğirdiğini hissettim. "Büyük bir ev mi?"

"Evet."

“Bu büyük evin nerede olduğunu biliyor olabilir misin?”

“Hayır. Üzgünüm. Tek söylediği kocaman bir evi olan biriyle arkadaş olduğu ve bu arkadaşının ona geçici olarak kapısını açabileceğiydi.”

“Bunlar hangi sene oldu peki?”

“Annemle küstükleri seneydi, ben on dört yaşındayken. 1988 falan olmalı. Birdie ve grubunun en meşhur olduğu sene.”

“Grup 1990’da dağılmıştı, değil mi?”

“Evet, o sıralar.”

İç geçirdim, sonra omuzlarımı hafifçe gerdim. “Adli ekibimizin bir araya getirdiği iskelet aşağı yukarı yirmi beş yaşında. Bu da 1995 senesine işaret ediyor. Peki diğer ablan Jenny ne zaman ölmüştü?”

“Bin dokuz yüz doksan altı.”

Sırtımdaki ağrıyı biraz olsun rahatlatmak için sandalyedeki oturuşumu değiştirdim. “Peki, Philip. Bu kemiklerin üzerinde bazı lifler bulduk. Bir banyo havlusunun etiketinden kalıntılar. Oldukça pahalı bir marka. Kendisi iki yüz sterlinlik bir banyo havlusuna gücü yetecek kadar zengin değilse bile öyle biriyle birlikte olması gerektiğini düşündüm. Aklıma bahsettiğin şu büyük ev ve yeni arkadaşı geldi. Bu olayla ilgili hatırlayabildiğin başka bir şey var mı?”

“Hayır. Hiçbirimiz o konuda bir şey hatırlamıyoruz. O ilk soruşturma sırasında hepimize bunu sordular. Ama kimse daha fazlasını bilmiyordu. Justin’le ikisi o arkadaşlarının teklifini kabul etti mi onu bile bilmiyoruz.” Omuz silkti, sonra birden dönüp bana baktı. Gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördüm. “Nasıl ölmüş? Ablam? O ablam, öyle değil mi?”

Gözlerimi Philip’ten ayırmadan başımla onayladım. “Öyle olduğuna inanıyoruz. Evet.”

Kadının neden öldüğünü öğrenmeye duyduğum o arzunun bu haberi kardeşine verme sorumluluğundan beni uzaklaştırma-

sına izin verdiğim için kendime kızdım. Boğazımı temizleyip biraz doğruldum.

“Başına bir darbe almış gibi görünüyor,” dedim. “Sonra da kumaş ve havlulardan yapılmış bir kozanın içinde, açık havada çürümeye bırakılmış. Kemikler havluların arasından çıkarılıp siyah bir torbaya konmuş, iyice bağlanıp Thames’e atılmış. Birkaç ay kadar olduğunu tahmin ediyoruz, en fazla bir yıl.”

“Yani katil onun için geri mi dönmüş?”

“Evet, öyle görünüyor.”

Philip başını öne eğdi. Tekrar kaldırdığında yanaklarında yaşlar vardı.

“Biri neden onu öldürmek istesin ki?”

“Kaza da olabilir.”

Philip başını iki yana salladı. “Hayır. Pek öyle görünmüyor, değil mi? Onu öyle sarıp bırakmak. Sonra yirmi beş yıl geçmişken geri dönmek. Onu çürümeye terk etmek. Hiç de kaza gibi görünmüyor.”

“Evet,” diye katıldım. “Evet, öyle görünmüyor.”

Adamın durumu idrak edişini izledim.

“Birileri ablamı öldürdü,” dedi. “Üstelik hâlâ dışarıdalar. Bugün bile.”

“Evet. Korkarım öyle görünüyor.”

Philip bana baktı. Gözleri kocamandı. “Bunu kimin yaptığını bulacaksınız, değil mi? Onları yakalayacaksınız? Bedelini ödeteceksiniz?”

Evet demek istedim ama diyemezdim, zira böyle bir davanın ancak bir noktaya kadar ilerleyebileceğini, üzerinden geçen zamanın her şeyi karmaşıktırıp kanıtları sileceğini biliyordum. Ama elimden gelenin en iyisini yapacağımı ve yapmam gerekenin bu olduğunu da biliyordum. O yüzden, “Philip,” dedim. “Sana söz veriyorum, elimden ne gelirse yapacağım.”

Nisan 2017

“**B**ebeğim. Yorgun görünüyorsun. İyi uyumuyor musun yoksa?”

Rachel muhasebe programına rakamları girdiği masadan başını kaldırıp babasına baktı. Babasını bulanık gözlerin, bulanık düşüncelerin, karamsarlaşmış bir dünya algısının sisi arasından gördü.

“İyiyim,” dedi. “Çok iyiyim. Sadece uzun bir hafta oldu da.”

“Eh, kocanın seni bir yerlere kaçırmamasına ihtiyacın var. Şu bir sürü evinden birine mesela. Seni hâlâ Antibes’e götürmediğine inanamıyorum. İki aylık evlisiniz üstelik. Yani inanamıyorum...” Babası iç geçirince Rachel aralarında asılı kalan söylenmemiş sözlerin ve sorulmamış soruların ağırlığını hissetti. “Ama her şey yolunda, değil mi? İkinizin arasında yani?”

Rachel başıyla onayladı. “Elbette,” dedi. “Her şey yolunda.”

Evdeydi. Kendi evinde değil, ailesinin evinde. Büyüdüğü evde. Bir zamanlar bir anne ve bir babayla, annesi ne zaman bir aydan uzun süre uzaklara gidecek olsa kadının yeniden sahiplendirmek zorunda kaldığı bir dizi küçük köpekle birlikte yaşadığı evde.

Uzun pencereleri ve garaj yoluyla, ön duvarı saran yaseminleri ve evin önüne park edilmiş gıcır gıcır Range Rover'ıyla güzel bir evdi burası. Beş yıl önce Rachel'in annesi öldüğünden beri babası artık yalnız yaşıyordu. Rachel ve babası beş yıldır iki kişilik küçük bir ekip olmuşlardı, Wolseley'de buluşup kahvaltı eder, babasının Soho'daki çok sevdiği pastanede çay içip kek yer, Rachel babasının kıyafet seçimlerine dair fikirlerini beyan edebilsin diye alışveriş turlarına çıkarlardı. Nihayetinde de Rachel'in eve bütçesini aşan butiklerden alınma ipek saplı alışveriş çantalarıyla dönmesi kaçınılmaz olurdu tabii. Rachel ve babası her zaman uyumlu olmuşlardı. Hatta Rachel'in sinir bozucu ve tahmin edilemez bulduğu annesiyle hiç olmadığı kadar uyumlulardı. Annesinin ölümü Rachel ve babasını daha da yakınlaştırmıştı ancak Rachel, Michael'la tanıştığından beri babasının ondan uzaklaştığını, belirsizleşip küçüldüğünü, ana hatlardan, sadece bir taslaktan ibaret kaldığını hissediyordu. Şimdi elinde kahve fincanıyla, çoraplı ayakları annesinin çok kıymet verdiği ve yılda bir mutlaka profesyonel temizliğe gitmesi gereken kalın, krem rengi halıya gömülmüş hâlde tepesinde dikilirken, yalnızca birkaç santim ötesindeyken bile Rachel babasının yerini saptayamıyordu. Sanki sinyal zayıfmış gibi. *Ayrılıyorsunuz.*

Babası onun omzunu hafifçe sıkarak, "Söyledin ama, değil mi?" dedi. "Canını sıkın bir şey olsaydı yani?"

Rachel kısa bir baş sallayışıyla karşılık verdi. "Tabii ki söyledim."

"Düşünüyorum da... annen olsa sana daha fazla soru sorardı belki, bilirsin. Biraz daha dikkatli olmanı söylerdi. Muhtemelen. Sonuçta üç ay. Michael gibi biri olsa bile. Çok hızlı. Düşününce yani."

Rachel tuşlara sertçe bastı. "Her şey yolunda. Sahiden. Kafayı takma. Annem gibi davranıyorsun."

Annem gibi davranıyorsun. Rachel'in babasına söyleyebileceği en incitici söz hep bu olmuştu.

"Affedersin." Babası elini Rachel'in omzundan çekti. "Affedersin."

Rachel kadife halının boğuklaştırdığı ayak seslerinin ondan uzaklaştığını duydu. Babası ardında kahve kokusu bırakarak gitti. Rachel gözyaşlarına boğulmamak için derin bir nefes alıp önündeki kâğıtları çevirdi, ardından bir dizi rakamı daha bilgisayara girmeye başladı.

Bir saat kadar sonra babasının evinden çıktı. Yağmur atıştırmaya başlamıştı. "Bekle," dedi babası kapının eşiğinde sertçe. "Bekle. Ben seni bırakırım. Paltomu alayım da..."

"Hayır. Gerek yok. Yürümek istiyorum. Şemsiyem var."

"Ama bırakabilirim."

"Hayır, yürümeyi tercih ederim."

Babasına baktı. Brian Gold. Lacivert yünlü kıyafetleri ve çorapları, altmışlarında olmasına rağmen hâlâ gür ve koyu saçları, yüzünde endişeli bir ifade. İçinde aniden sıcak ve akışkan bir şeylerin yükseldiğini hissetti. Sevgi ve kederin mide bulandırıcı bir karışımı. "Hoşça kal, baba."

St. John's Metro İstasyonu'nda sokaktan aşağı inen uzun yürüyen merdivene adım attı ve aşağıdaki korkutucu mesafeye bakarak en tepeden aşağı yuvarlandığını, orada kemikleri kırılmış hâlde yattığını, o nihayet özgürlüğe kavuşurken insanların çığlıklar attığını hayal etti.

Tam sinyal kesilmeden önce telefonu bipleli. Michael'dı.

Selam, güzellik. Yemeğe ne istersin? Markete gidiyorum da.

Sinyal kesilmeden önce gönderebilmek için hızla tuşladı. *Makarna gzl olur. Karidesli?*

Gönder tuşuna bastıktan sonra gözlerini ekrana dikti, mesajın bir an önce Michael'ın telefonuna ulaşmasını bekledi,

ulaşınca da rahat bir nefes aldı. Michael markete gitmeden önce ondan cevap alamazsa talihsiz bir akşam olurdu. Kasten Rachel'in sevmediği bir şey alarak döner, sonra da, *Senden cevap gelmedi, ne yapayım?* derdi. Kısa ve ters yanıtlar verirdi. Neşesini dizginlerdi. Rachel'in daima devam etmesini istediği tek bir şey varsa o da Michael'ın neşesiydi. Zira o neşenin ardında uzanan karanlık ölçüsüzdü ve Rachel sık sık yaptığı gibi balayına o seks oyuncaklarını götürmediği, Michael'ın onları daha önce başkalarıyla kullanıp kullanmadığına dair sorusunu cevaplamadığı ve bir elli yıl daha geleneksel seksle yetindiği paralel bir evren düşündü ve artık o kadar da önemli gelmeyen bir şey yüzünden evliliğinin seyrini tamamen değiştirdiği için kendine öfkeleni.

Metroda otururken dalgın dalgın alyansını çevirip durdu. Karşı camdaki silik yansımasına bakıp iç çekti. Fulham Broadway'de indiğinde yağmur kesilmişti, kaldırımlar lekeliydi, trafik koyu su birikintilerinin üzerinden akıyordu. Telefonuna bakınca Michael'dan gülen suratlı bir cevap geldiğini gördü. Haletiruhiyesinin değiştiğini, yürüyüşünün rahatladığını hissetti. Eve girdiğinde Michael mutfakta alışveriş torbalarını boşaltıyordu. Gözleri ışıdayarak Rachel'a baktı. "Selam, güzellik. Baban nasıl?"

"Babam harika." Rachel kocasının yanına gitti, yüzünü ona yaklaştırarak her iki yanağından da öpmesine izin verdi, akşamla birlikte çıkmaya başlamış sakalının tenini çizişini hissetti. Michael'dan uzaklaştı. "Sana selam söyledi."

"Peki hesaplar nasıl görünüyordu?"

"Ümit vericiydi."

Michael yine gözleri ışıdayarak baktı. Dışarıda, batmakta olan güneş kalın bir bulutun arasından sızıyor, Michael'ın üzerine vuruyordu. Adam altından gibi görünüyordu. "Muhteşem. Sahiden öyle. Çünkü, nasıl desem, bu ay biraz yardıma ihtiyacım olacak."

Rachel sırtının buz kestiğini hissetti. “Ya,” diye söze girdi temkinle. “Artık gelirinin olduğunu sanıyordum? Antibes’teki evden.”

“Yani, evet. Sayılır. Ama şu an tam mevsimi değil. Rezervasyonlar düzensiz. Ama benim temizlikçiye yine de ödeme yapmam gerek tabii. Havuzla ilgilenen oğlana falan. Önümüzdeki ay işler yoluna girer. Ama bu ay hâlâ biraz sıkışığım.”

Buzdolabına bir tepsi karides koydu. Rachel karideslerin adamın her zaman aldığı büyük, sedef beyazı olanlardan değil de küçük, pembe ve pişmiş olduklarını fark etti. Her zamanki gibi Whole Foods’tan değil de Tesco’dan alışveriş yaptığı da gözünden kaçmamıştı.

Güneş bulutun ardında kaldı ve Michael yeniden normal rengine döndü.

“Ne yapmam gerekiyor?” diye sordu Rachel.

“Eh, belki alışveriş için bana ödeme yaparak başlayabilirsin?” Michael mutfak tezgâhındaki ürünleri gösterdi.

“Elbette,” diye yanıtladı Rachel kaygısını göstermemeye çalışarak. “Ne kadar tuttu?”

Michael alışveriş poşetlerinden birinin dibinden fişi çıkarıp baktı. “Yirmi altı sterlin.”

“Tamam,” dedi Rachel. Cüzdanından bir yirmilik ve onluk çıkarıp tezgâhın üzerinden ona doğru itti.

Michael banknotları alıp arka cebine koydu. “Teşekkürler, tatlım. Bu çok sürmeyecek, sana söz veriyorum.”

Kayıp bir mal sevkiyatıyla alakalıydı. Michael’a göre “Bir milyon değerinde değildi ama ona yakın bir şeydi.” O malların parasını cebinden ödemesi gerekiyordu. “Bütün birikimim, Rachel. Hepsi.”

Ağlamış, ıslak yüzünü Rachel’in omzuna gömmüş ve ona hiçbir şeye değmediğini, isterse onu terk edebileceğini, çekip giderse onu suçlamayacağını, onun böyle bir şeyi hak etmediğini söylemişti. Rachel’sa onun saçlarını okşamış, onu yatıştırmış ve

onunla parası için birlikte olmadığını, onu sevdiği için yanında olduğunu söylemişti. Onu seviyordu. Onu seviyordu.

Michael o zamandan beri sürekli tetikteydi, kendine duyduğu nefretin her zerresini Rachel'a hissettirmeye kararlıydı. Antibes'teki evini tatilcilere ev kiralayan bir siteye koymuştu ve Fulham'daki dairesini satıp Rachel'ın Camden'daki dairesine taşınma fikrini de arada ortaya atıyordu. "İşler oraya varmayacaktır," demişti. "Yok varmaz. Ama gerekirse..."

Rachel başıyla onaylamıştı. "Ah. Tanrım. Olur. Tabii. Tabii."

Bir zamanlar akşam yemeğine nereye gideceklerine karar vermeye çalışarak geçirdikleri geceler artık televizyonda ne izleyeceklerine karar vermeye çalışarak geçiyordu. Fakat artık o bile gerilim riski taşıyordu, zira Michael hangi yayın paketinin ona ayda ne kadara mal olduğundan bahsedip duruyordu.

"Kaçta yemek istersin?"

Rachel saate baktı. Altıydı. "Yedi olur mu?"

"Anlaştık." Michael mutfak havlusunu omzuna atıp dolaptan sos tavasını çıkardı ve musluk suyuyla doldurdu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Michael yatakta yorganı yumruklarının arasında sıkarak göğsüne çekmiş, tavanı izliyordu. Hiç de tatmin edici olmayan bir cinsel ilişkiyi henüz geride bırakmışlardı. Michael'ın penisi dakikada bir inmiş, Rachel ya da kendi eli onu tekrar canlandırmak zorunda kalmıştı. Sonunda da Rachel kendini elleriyle dizlerinin üzerinde bulmuş ve Michael on dakikadan uzun bir süre boyunca ruhsuzca onun içine girip çıkarak hiçbir zevk belirtisi göstermeden boşalmıştı.

"Para meselesi yüzünden," dedi Michael o kısa ve kasvetli birleşme sonrası sessizliğinin ardından. "Ben... Ben buna alışkın değilim. Fakir olmaya alışkın değilim. Sevdiğim kadından para almaya alışkın değilim. Ben sadece... kendimi iğdiş edilmiş gibi hissediyorum, Rachel. Sikeyim, iğdiş edildim."

Rachel düşünceli bir ifadeyle ona baktı. Parasını kaybetmeden çok önce de ereksiyon problemleri yaşadığını hatırlatmak istedi ona. Balaylarından beri, Rachel aptalca bir kararla ona seks repertuarlarını genişletmeyi teklif ettiğinden beri sertleşmekte zorlanıyordu. “Bu çok aptalca,” dedi ama kelimeler ağzından döküldüğü anda hata yaptığını idrak etti.

Michael ani bir hareketle döndü. “Aptalca mı?”

“Hayır.” Rachel irkildi. “Aptalca değil. Sadece...”

“Sikeyim, Rachel. *Hay sikeyim*. Burada ne olduğunu görmüyor musun? Aptalca falan değil. Arızalıyım ben. Bu daireyi satmak zorunda kalabilirim. İnsanların nefesini ensemde hissediyorum. Tanrım, Rachel, bunların ne tip insanlar olduğunu bir bilsen. Sense her gün kuğu gibi süzülerek o değerli, küçük atölyene gidip o küçük, şirin kolyelerini yapıyorsun; tatlış baban da ne zaman eksiye düşsen seni kurtarmak için hazır bekliyor. Kredisi ödenmiş şirin bir evin ve *gençliğin* var ama hiçbir fikrin yok, gerçekten *hiçbir şey hakkında hiçbir fikrin yok, Rachel*. Çocuğun tekisin.” Michael yorganı üzerinden çekip attı ve banyoya gitti.

Rachel gözlerini ağır ağır kırptırarak sakinleşmeye çalıştı. Michael’ın çıplak, beyaz kıcının öfkeyle ondan uzaklaşmasını izledi. Kafasının içinde bir ses Michael’a bağıırıyordu. Küfürlü konuşuyor ve Michael’a ahmağın teki ve şerefsizin bayrak taşıyanı olduğunu, yatakta berbat, fakir ve yaşlı olduğunu, ondan nefret ettiğini, keşke hiç evlenmeseydik diye düşündüğünü, eski hayatını geri istediğini, kırılgan erkekliğinin etrafında parmak uçlarına basarak dolaşmaktan bıktığını, her gece bir paramedik edasıyla sönen sikini hayata geri döndürmek zorunda kaldığı orta yaşlı bir adamın olmadığı eski hayatını özlediğini söylüyordu.

Ama tüm bunları içine atıp sessizce sırtüstü yatarak adamın geri dönmesini bekledi. Dönünce de bir kolunu şefkatle ona sararak, “Seni seviyorum,” dedi.

Ancak bunları söylerken doğruluğundan şüpheliydi, zira sevginin böyle bir his olmadığından gayet emindi.

“Her şeyi yoluna koyacağım, Rachel. Söz veriyorum. Her şeyi yoluna koyacağım.”

Rachel başıyla onayladı fakat bir şey demedi.

Dememesi daha güvenliydi.

Düzenleme

Ny.Ozlem

Haziran 2019

Ötele döndükten sonra bir saat bekleyip onu aradım.
 “Kris. Benim. Joshua. Bugün tanışmıştık ya. Çok özür dilerim ama sanırım saatimi motorunda bırakmışım.”

“Neyini?”

“Saatimi. Eski bir Cartier. Babamdan kalma. Çıkarıp sepetlerden birine koymuştum ama gezimiz bitince aptallık edip geri almayı unutmuşum.”

“Ha. Tamam. Peki. Süper. Gold Wing’i gece için garaja çektim. İki blok ötede kiralık bir yerim var. Şu an hemen getiremem ama sonra getiririm, olur mu? Bekler misin biraz?”

“Olur, olur. Hiç sorun değil. Acelesi yok. Birkaç gün daha buradayım. Bir yerlerde buluşuruz. Neresi olursa. Sen sana uygun olanı seç.”

“İstersen getirip otelin lobisine de bırakabilirim?”

“Yok ya, sana zahmet vermek istemem. Sen bana nerede olacağını söyle, ben gelir seni bulurum.”

“İyi, tamam. Nasıl istersen. Saati bulunca sana yazarım.”

“Şahane, çok sağ ol, Kris. Tekrar kusura bakma, başına iş açtım.”

“Hiç dert değil, Joshua. Ne olacak?”

Saat on olmuştu ve bilgisayarımı açıp e-postalarımı göz atmalıydım. İş feci hâlde ihmal etmişim. Ekibe virüs kaptığımı, otel odamda yattığımı ve e-postalarımı ara ara kontrol edeceğimi söylemişim ama etmemişim. Buraya geldiğimden beri yüzlerine bile bakmamıştım. Şimdi kendime ayırabileceğim bir iki saatim vardı ama yapamıyordum. Onun burada, benimle aynı şehirde olduğunu bilmek içimi kıpır kıpır ediyordu.

Phin Şikago'daydı. Phin'in Şikago'da bir evi vardı ama orada kalmıyordu. Phin biseksüeldi. Öğleden sonramı vaktiyle onunla yatmış ama şu an nerede olduğunu bilmeyen bir adamla geçirmiştim. Ama onun nerede olduğunu bilebilecek başka biri vardı. Motorcu barındaki seksi Mati.

Duş aldım, üstümü değiştirdim ve yarım saat sonra yeniden Magdala'daydım.

“Bu Mati denen kız cumartesi gecesi iri yarı bir adamla birlikte buradaydı. Adamın böyle...” Kollarındaki dövmleri tarif etmek için ellerimi dirseklerimden aşağı doğru gezdirdim.

Barmen gözlerini kısarak bakıp başıyla onayladı.

“Bu gece uğradı mı?”

Başını iki yana salladı. “Hafta içi gelmez, kadının çocukları var.”

“Çocukları mı var?”

“Evet. İki çocuğu var. Cumaya kadar buraya uğramaz.”

“Of. Peki. Yazık oldu. Ben muhtemelen o zamana Londra'ya dönmüş olurum.”

“Ne istiyorsun ondan?”

“Ortak bir arkadaşımız var. Benim Londra’dan arkadaşım. Buralara döndüğünü duydum ama kimse nerede olduğunu bilmiyor gibi. Belki onun bir fikri vardır demiştim.”

“Finn denen herif mi?”

Şaşkınlıkla adama baktım. “Aa,” dedim. “Evet. O, Finn denen herif.”

“Yarım saat kadar önce buradaydı. Kıl payı kaçırdın.”

Gözüm karardı. Tezgâhın kenarını kavradım. İçime buz gibi bir kurşun saplandı sanki.

“Emin misin?”

“Evet. Finn. İngiliz adam. Sakallı. Evet.”

“O acaba, şey...” Ağırılığımı verdiğim ayağımı değiştirdim, elimle sertçe ağzımı ve çenemi sıvazladım. “Nereye gideceğini söyledi mi?”

“Yok.”

“Peki... *biriyle* birlikte miydi?”

“Yok.”

“Peki o... nasıl desem...” Ne soracağımı bilemiyordum.

“Sen iyi misin?”

“Evet. İyiyim. Ben sadece... onu kaçırdığıma uyuz oldum. Ben... onu görmek isterdim. O benim için çok... *önemli* biri ve şimdi kendimi...” Sesim çatallanmaya başladı, barmenin endişelendiğini de görebiliyordum. Kendimi toparlayıp gülümsedim. “Neyse,” dedim. “Boş ver. Daha sonra tekrar uğrarım. Eminim yollarımız eninde sonunda kesişir.”

“Ona bir şey söylememi ister misin? Geri gelirse falan?”

“Hayır. Hiçbir şey deme. Söylersen...” *Korkup kaçar*, demek istiyordum aslında. Çünkü tam olarak öyle yapardı. Onu sordugumu öğrenirse korkar ve sırra kadem basardı. Daha kuvvetli gülümsedim. “Sağ ol yine de. Ben Joshua bu arada.”

“Joshua. Şahane. Sana ne vereyim?”

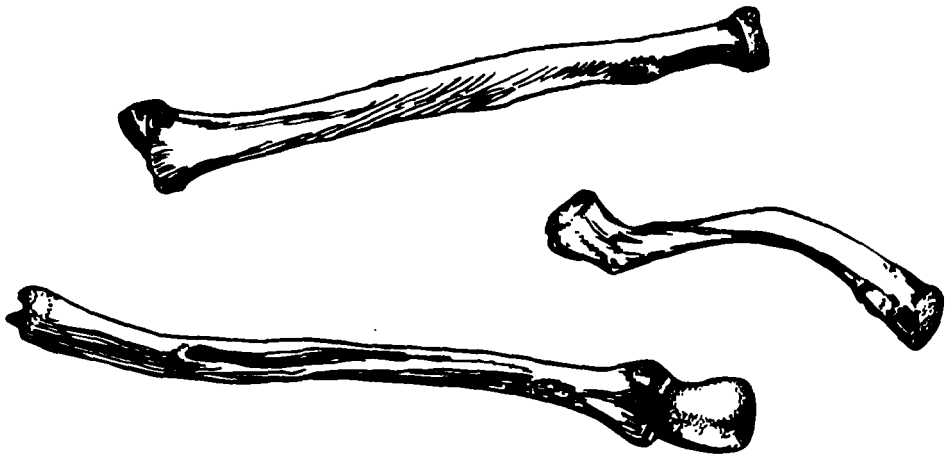
“Yok, sağ ol. Eve gitsem iyi olacak.”

“Peki. İyi geceler, Joshua.”

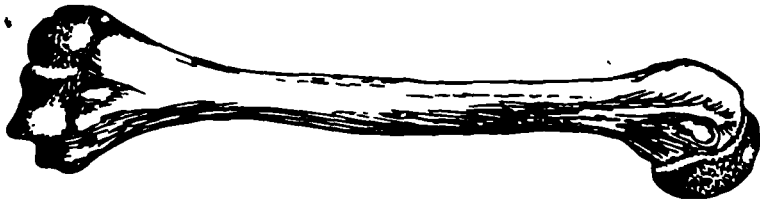
Sokağa çıkınca sağa sola bakındım. Sonra bakışlarımı karşıya diktim. Karşıdaki organik süpermarketten biri çıkıyordu. Uzun boylu bir adamdı. Saman sarısı saçları, güzelce kesilmiş altın sarısı sakalları vardı. Bronzlaşmıştı. Haki bir tişörtle siyah bir şort giymiş, kemik çerçeveli bir gözlük takmıştı. Elinde iki büyük alışveriş poşeti vardı. Dükkândan çıkarken durup caddenin karşısına baktı.

Magdala'nın penceresinden içeriyi görmeye çalıştığını fark ettim. Birine bakıyordu.

İşte ancak o zaman, beni neredeyse barın kapısına yığacak kadar sert bir tekme yemişim gibi, onu bulduğumu idrak ettim.

II. KISIM

Samuel

The Times

24 Haziran 2019, Pazartesi

Metropolitan Polisi, bir haftadan kısa bir süre önce Thames Nehri kıyılarında çamur kazısı yapanlarca bulunan insan kalıntılarını araştırmaya devam ediyor. Kemiklerin 1996 senesinde, otuz iki yaşındayken ailesi tarafından kayıp olarak bildirilen Bridget Dunlop-Evers'a –Birdie olarak da tanınıyor– ait olduğu tespit edildi. Birdie, 1980'lerin sonlarında birkaç pop hiti çıkaran *Original Version* isimli grubun üyesiydi. Son hitlerinden kısa süre sonra gruptan ayrıldı ve o zamandan beri de kendisinden haber alınamadı. Bayan Dunlop-Evers'ın ailesine göre bir süreliğine, aynı grupta perküsyon çalan erkek arkadaşı Justin Redding'le birlikte evsiz kaldı ama Bayan Dunlop-Evers'a göre “büyük bir evde” yaşayan yeni arkadaşlarının yanında kalacak bir yer bulmuş

olabilirlerdi. Kayıp olarak bildirildikleri dönemde Bayan Dunlop-Evers ve Bay Redding'in izini sürme girişimleri başarısız oldu ve akıbetleri yaklaşık otuz yıl boyunca bir gizem olarak kaldı. Dunlop-Evers ve Redding'in ortadan kayboldukları dönemde nerede olabileceğine dair herhangi bir bilgisi olanların ilk fırsatta Metropolitan Polisi'yle irtibata geçmesi rica ediliyor. Çiftin kalmış olabileceği evin yerine dair bilgisi olanların da temas kurması isteniyor.

Haberin yanına Birdie'nin gruptayken çekilmiş bir fotoğrafı da iliştilmişti. Boynunda çiçekli bir şal vardı ve kemanını omzuna dayamıştı. Saçı açık kahverengi, ince telli ve çok uzundu. Arkaya doğru taranmış perçemleri de vardı. Zaten küçük olan gözleri objektife bakarken iyice kısılmıştı. Dudakları sert ve pembe rujluydu ve tıpkı yüz-yapılandırma uzmanının tahmin ettiği gibi çenesi zayıftı. Altındaki metinde şöyle yazıyordu: "Thames kıyılarında kalıntıları bulunan Birdie Dunlop-Evers."

Haberin altındaki okur yorumları sekmesine tıkladım.

Hit şarkılarının çok uzun süre bir numarada kaldığı ve görünüşe göre herkesin şarkıya fazlasıyla maruz kaldığı yaza dair hafif haşın anılarla doluydu. Birkaçı daha saygılı bir tonda yazmıştı; bazıları kadının doksanların ortasında kaybolduğuna dair haberleri hatırlıyordu. Kimileri grubun 1980'lerdeki canlı performanslarını izlediğini hatırlıyordu. İçlerinden biri Birdie'yle tanıştığını söylemişti: "Minyondu. Havalı bir tipti. Elime imza attı. O zamanlar herkesin kullandığı Body Shop'tan Beyaz Misk kokuyordu. Aslında bayağı yetenekli bir kemancıydı, bilirsiniz, klasik müzik eğitimi almış falan. Ne yazık. Zavallı ailesi."

Yorumların sonuna geldim. Büyük bir haber olarak görülmemişti. Bir dipnottan ibaretti. Bir ilginçlikten. BBC'nin en çok okunan on haberi listesinden çıkması sansasyonel bir

habere bakardı. Doğru insana, Birdie'nin başına neler geldiğini bilebilecek olan birilerine ya şimdi ulaşırdı ya da hiç.

Çalmasını dileyerek telefonuma baktım. Çalmadı. İnternet tarayıcısına geri dönerek Birdie Dunlop-Evers ve grubu Original Version'la ilgili araştırmalarımaya devam ettim. Birdie'yle ilgili kayıp ihbarında bulunulmasından sonra eski grup üyeleriyle yapılan görüşmelerin deşifrelerini okumuştum. Gruba sadece müzikal yeteneği nedeniyle alındığını hissetmiştim, öyle bir ahbablık ya da arkadaşlık bağı falan yoktu aralarında. 1996 senesinde grup arkadaşlarından hiçbirisi onun önceki iki yıl boyunca nerede olabileceğini bilmiyordu. Hiçbirinin de umurunda değil gibiydi. Kadını soğuk, ketum, zor ve talepkâr olarak tanımlamışlardı. Justin'inse tuhaf bir hippie olduğunu, Birdie'ye fazla iyi davrandığını söylemişlerdi.

Birdie'nin internetteki birkaç fotoğrafına baktım. O ortadan kaybolduğunda internet henüz ortaya çıkmadığından izi sürülebilecek pek bir şey yoktu. Sürekli çıkıp duran bir fotoğraf vardı. Kadife şapkası ve kocaman, saten fiyonkuyla kemanını çenesinin altına koymuş, gözlerini objektife çevirmiş, dudaklarını büzmüş Birdie. Fotoğrafı detaylı olarak inceledim ve arka planda tahtı andıran büyük, kırmızı bir koltuk, üzerinde kadife aplikler bulunan ahşap panelli bir duvar ve doldurulmuş bir hayvanın kafasına benzer bir şeyler gördüm.

Derken aklıma bir fikir geldi, başka nerelerde kullanıldığını görmek için görseli Google'da arattım. On sekiz kaynak çıktı, hepsine sırayla baktım. Çoğunlukla nostalji siteleriydi. Nerede O Eski Günler siteleri. Ama dokuzuncu fotoğrafa tıkladığımda, bir YouTube videosunun bağlantısını içeren bir siteye ulaştım. Birdie'nin bir tahtın önünde keman çaldığı fotoğrafın aslında videolarının birinden alındığı ortaya çıktı. Şu müthiş hit olan şarkının klibinden. 1988'de ben burada değildim. Henüz beş yaşındaydım ve hâlâ Gana'daydım. Pop müzik nedir onu bile bilmezdim. On üç yaşında Londra'ya gelene kadar da bilmedim,

ki o sıralarda *Original Version*'in devri kapanmıştı. Dolayısıyla çok uzun zaman önceki o yaz İngiltere'deki herkesi canından bezdirmiş gibi görünen bu şarkının video klibini de hiç izlememişim. Ekranı büyütüp videoyu oynattım.

Grup üyeleri benzer kıyafetler giymişti: Fırfırlar, pelerinler, kadifeler ve makyaj. Geniş bir koridora doğru kıvrılan maun basamaklardan kasıla kasıla iniyorlardı. Koridorda kırmızı kadifeden iki taht vardı. Grup üyelerinden biri tahta atlayarak bagetlerini, boynuna bağlanmış bir davula vuruyordu. Kamera koridorda gezinerek diğer iki grup üyesinin özel bir barı andıran odaya dalışını gösteriyordu; barın ardındaki bir kadın onlara büyük bardaklarda kehribar rengi bir içki uzatıyordu. İçlerinden biri bar tezgâhının üstüne atlayınca ayaklarında dize kadar uzanan bağcıklı çizmeler olduğunu gördüm. Şarkı enerjik ve eğlenceliydi. Neden bu kadar popüler olduğunu anlayabiliyordum. Video da güçlü ve heyecan vericiydi. Kamera iki adamın peşinden bardan çıkıp duvarlarında yağlı boya tablolar bulunan, tavanından devasa pirinç bir avizenin sarktığı odaya girdi. Avize mumlarla bezeli gibi görünüyordu ama aslında mum şeklinde ampullerdi. Sonra yeniden odadan çıkıp koridora dönüyorduk ve kadife kıyafetleri, şapkası, kırmızı dudakları ve kemaniyle Birdie oradaydı. İşte... Videoyu durdurdum. İşte o fotoğrafın çekildiği an tam da buydu.

Videoyu yeniden oynatırken binayı merak ettim; özel bar kısmı bir tür kulüp izlenimi veriyordu. Nerede olduğunu merak ettim. Derken binanın kapısı aniden açıldı ve alçak çalı çitlerden oyulmuş küçük labirentlerin bulunduğu bakımlı bir bahçeye çıktık. Taş kaidelerin üzerinde iki savaş topu vardı ve grup üyeleri enstrümanlarını çalmaya devam ederek oraya doğru ilerledi. Objektifin karşısında çoğu zaman solist vardı, sanki kamera çok küçük birinin elindeymiş gibi sürekli ona doğru eğiliyordu. Sonra kamera çevrildi ve Thames Nehri kıyısında

olduğumuzu gördüm. O sahil şeridine bakılırsa Chelsea olduğunu söyleyebilirdim.

Kamera tekrar dönünce binanın tamamını görebildim: üç sıra penceresi olan çift cepheli bir ev; alt katta dört, orta katta altı ve en üst katta altı pencere.

İçimde bir şeyler hızla harekete geçti. Bir kez daha videoyu durdurup eve baktım. Klip 1988’de çekilmişti. Philip Dunlop-Evers’in iddiasına göre anne babasının ablasıyla küstüğü yıl; ailesinin onu son gördüğü yıl; ev sahibine danışmadan kedi sahiplendiği için dairesinden atılmak üzere olduğu yıl; büyük bir evi olan bir arkadaşının bir süre onda kalabileceğini söylediği yıl.

Ekranımda duraklatılmış olan videodan evin fotoğrafını çektim ve ofisten çıkıp yol üstünden çalışma arkadaşım Donal’ı da aldım.

“Nereye gidiyoruz, patron?”

“Chelsea’ye gidiyoruz, Donal. Chelsea’ye gidiyoruz.”

Pazartesi akşamı saat bešti ve Alf, okul sonrası kulüp aktivitesinden sonra Henry'nin evine uğramıştı. Kapıda yumruk tokuşturdular, ardından Alf, Marco'nun peşinden içeri girdi.

"Hey, n'oluyo?"

"Kanka. Anlatamam. Ama kısa özet: Henry gitti ve bize nerede olduğunu söylemiyor. Beni de annemi de engelledi ama onu bulmamız gerek. Bayağı önemli. Bir şey yapabilir misin?" Marco kollarını açarak masaya serdiği Henry'ye ait teknolojik aletleri gösterdi.

Alf sırt çantasını çıkarıp bir sandalyeye koydu, sonra aynı sandalyeyi çekip oturdu. Eve şöyle bir göz attı. "Annen nerede?"

"Stella'yla dışarıda."

Alf omuz silkerek dikkatini tekrar cihazlara çevirdi. "Bunların hepsi onun mu?"

"Evet."

Hepsini sırayla açmaya çalıştı. İkisinin şarjı bitmişti, Marco'yu şarj aletlerini almaya gönderdi. Diğer ikisi açıldı ve Alf ekranlarına tıklamaya başladı.

"Yiyecek bir şeyler ister misin?" Marco buzdolabını açıp Henry ortadan kaybolduğundan beri takviye yapılmamış yiye-

ceklere baktı. Çünkü annesi dördüncü günden beri biraz hüzünlü görünüyordu ve alışverişe çıkmamıştı. Ama hiç açılmamış jambon, henüz küflenmemiş bir paket rendelenmiş peynir, birkaç tane de yumurta vardı. Alf, Henry'nin cihazlarıyla uğraşırken Marco da ikisine birer omlet yaptı.

“Girdim,” dedi Alf. “Şifresi 0000. İnanabiliyor musun? Yani bu biraz... psikopatça.”

Alf ekrana dokunup bir şeyleri kaydırırken Marco da omletlerle birlikte süslü bir paketi olan tortilla cipsleriyle iki kutu kolayı getirip masaya koydu.

Alf, Henry'nin e-postalarına ulaşmıştı ve hepsini tek tek gözden geçiriyordu. “Tam olarak ne arıyorsunuz?”

“Bilmem. Uçuş aramaları falan belki. Otel rezervasyonları. O tür şeyler.”

“Dur bir dakika.” Alf bir şeye çift tıkladı, ardından ekranı Marco'ya çevirdi. “Bak. Tripadvisor'dan biriyle sohbet etmiş. Nancy diye biriyle.”

Kafa kafaya verip mesajlaşmayı okudular. Bir kadının, Libby'nin babası Phin'in çalıştığı avlakla ilgili tecrübelerine dair dostane bir sohbeti. Ancak mesajlaşmanın devamına indikçe Marco, Henry'nin Phin'le –ya da kadının yazdığı hâliyle Finn'le– ilgili yönlendirici sorular sorduğunu ve kadının da Henry'ye Phin'in Şikago'ya, ailesinin yanına dönmüş olabileceğine dair bilgi verdiğini gördü. Marco ve Alf bakıştılar. Marco'nun kalbi güm güm atıyordu.

“Şikago'ya gitmiş yani, öyle mi?” dedi Marco.

Alf başıyla onayladı.

“Şikago çok büyük.”

Alf tekrar başıyla onayladı, ardından Henry'nin gelen kutusunda biraz daha gezindi ama herhangi bir otelden ya da rezervasyon sitesinden gelen onay e-postası yoktu.

“Siktir,” dedi Marco. “Başka nereye bakabiliriz?”

“Bilmiyorum. Bilmiyorum.”

Marco dikkatini tekrar omletine verirken Alf de elini tortilla poşetine götürüp bir avuç cips alarak ağzına attı ve gürültüyle çiğnedi.

“Hımmm, hımmm,” dedi Marco. “Bir düşünelim.”

“Arama geçmiş? Hangi otellere baktığını görebiliriz belki?”

“Evet ama bu iPad’de değil de kendi bilgisayarında arama yapmıştır.”

Alf başını iki yana salladı. “İki cihaza da kimliğiyle giriş yaptıysa fark etmez. Ki görünüşe bakılırsa öyle. Bir bakalım.”

İşte karşılarındaydı. Henry’nin arama geçmiş. Hem de en güncel hâliyle. Arattığı son şey Magnificent Mile ve Michigan Gölü’ne motosiklet turları düzenleyen bir şirketti. Alf iletişim bağlantısına tıklayınca Kris Doll diye bir adamın numarasına ulaştı.

“Arasak mı?”

Marco başını iki yana salladı. “Hayır. Siktir. Hayır. Arama.”

“Neden?”

“Bilmiyorum. Tuhaf bulmaz mı aramamızı? Hem ne diyeceğiz ki?”

“Henry Lamb diye bir adamdan haber aldın mı, nerede olduğunu biliyor musun? Böyle diyeceğiz.”

“İyi de Henry’yi neden arıyoruz? Bir nedenimiz olmalı.”

“Hımm. Hasta bir akraba? Olmaz mı? Babası çok hasta falan gibi?”

“İyi de mesela neden doğrudan onu aramadık?”

“Telefonunu açmıyor? Sonra da durumun acil olduğunu söyleriz. Babasının sayılı günü kaldığını falan.”

“Henry’nin bu adamla görüşüp görüşmediğini bile bilmiyoruz.”

“Doğru, bilmiyoruz. Ama arama geçmişindeki son şey bu. O yüzden önemli olabilir.”

Marco iç geçirdi. “Tamam o zaman. Ama sen konuş.”

Alf inledi ve omletinin son parçasını çatalıyla ağzına attı, üzerine de biraz kola içti. Ardından geçirdi ve aramayı yapmadan önce boğazını temizledi.

Biraz sonra eliyle ahizeyi örterek, “*Sesli mesaj,*” diye fısıldadı. “Aa, şey, selam. Ben Henry Lamb diye bir adama ulaşmaya çalışıyorum da. Kendisi İngiliz. Şu sıralar Şikago’da. Babası çok hasta. Aslına bakarsanız ölüyor. Eve dönmesi gerek ama telefonlarına cevap vermiyor. Arama geçmişinde internet sitenizi bulduk. Acaba onunla görüşmüş olabilir misiniz? Lütfen beni arayın. Benim adım...” Marco’ya bakarak ellerini sorar gibi açtı. Marco omuz silkti. “Benim adım Phin.”

“*Ne?*” dedi Marco dudaklarını oynatarak. “*Ne bok yiyorsun?*”

“Pardon, Phin değil. Mike. Benim adım Mike.” Alf çaresizce omuzlarını silkti. “Lütfen beni bu numaradan arayın. Teşekkürler. Özür dilerim.”

“Hay sikeyim, Alf.”

“Siktir. Tanrım. Özür dilerim, tamam mı? Ben sadece...”

“Neyse. Sorun değil. Adam Phin’in kim olduğunu bilmiyordur.” Yeniden ekrana doğru eğildi ve, “Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu.

Alf bir sonraki aramaya tıkladı. “Burada Organik Lezzetler diye bir dükkân aratılmış. Bak, haritada tam şurada. Yani, evet. Sanırım bu civarda bir yerde kalıyor olmalı. Yaklaşıyoruz, Marco. Yaklaşıyoruz.”

Henry’nin arama geçmişindeki son otelin adı Dayville’di. “Orayı ara,” dedi Marco.

Alf yine inledi ama numarayı çevirdi ve, “Ben Henry Lamb adlı birini arıyorum. Orada kalıp kalmadığını biliyor musunuz acaba?” diye sordu.

“Hatta kalın, efendim.”

“*Efendim.*” Marco kıkırtısını bastırdı.

“Maalesef burada bu isimde bir konuğumuz yok, efendim.”

“Ha. Peki. Önemli değil. Aradığım kişi İngiliz. Orada İngiliz biri var mı?”

“Burada bir sürü İngiliz var, efendim.”

“Peki. Tamam. Sağ olun yine de.”

“Rica ederiz, efendim. İyi günler dileriz.”

Marco ve Alf birbirlerine baktılar. Alabildikleri kadar yol almışlardı. Şu koca motorlu adamın onlara dönmesini beklemek zorundaydılar.

Adam bir saat kadar sonra, iki arkadaş bir FIFA oyununu ve Henry’nin pahalı çikolatalarından birini yarılamışken aradı.

“Selam,” dedi. “Ben Kris Doll. Mike’la mı görüşüyorum?”

“Evet,” dedi Alf. “Ben Mike.”

“Bana mesaj bırakmışsınız. Biraz karıştı ama Henry adında bir İngiliz’le ilgili, değil mi?”

“Evet.”

“Bakın, bilmiyorum. Bu öğleden sonra bir adamla tura çıktım. İngiliz’di. Ama adı Henry değil, Joshua.”

“Ya. Peki Henry Lamb diye birini hiç duymadınız mı?”

“Hayır. Gerçekten üzgünüm. Duymadım.”

“Ha, peki. Neyse. Teşekkürler. Peki o isimde birinden haber alırsanız beni arar mısınız?”

“Evet, tabii. Elbette ararım.”

“Şey, bu arada,” dedi Alf. “Şu İngiliz adam. Joshua. Acaba Dayville’de kalıyor olabilir mi?”

“Şey, evet. Orada kalıyor.”

Alf ve Marco kocaman açılmış gözlerle birbirlerine baktılar.

“Ah,” dedi Alf. “Peki. Tamam. Sorun yok. Ama çok teşekkürler yine de.”

“Ne demek, hiç dert değil.”

Marco ve Alf gülümseyerek birbirlerine dönüp beşlik çaktılar.

Nisan 2017

Rachel telefonu kapadı ve yüksek sesle kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Ellerini ağzına götürdü, sonra tekrar indirdi. Yüzünde öyle kocaman bir tebessüm vardı ki sanki kendini bile yutabilecek gibiydi. Telefonu tekrar alıp babasını aradı. Babası cevap vermedi. Parmağı bir süre Michael'ın numarasının üzerinde oyalandı fakat sonra vazgeçti. *Hayır*, diye düşündü. *Hayır*. Bu an öylesine değerliydi ki Michael'ın onu bir şekilde kendisiyle ilgili hâle getirip berbat etmesi riskini almayacaktı. Onun yerine Paige'i aradı.

"Ne yapıyorsun?"

"Neden sordun?"

"Az önce şahane bir haber aldım ve biriyle şampanya içmek istiyorum."

"O zaman doğru adrestesin. Bana yarım saat ver. Burada seni bekleyeceğim!"

Rachel atölyesini arkasından kilitleyip yola koyuldu, Marks & Spencer'a uğrayıp bir şişe şampanyayla altılı Tırtıl Colin kap-

keklerinden aldı. Paige'in atölyesinde şişeyi açtı, su bardaklarına şampanya doldurdu ve birini arkadaşına uzattı.

"Eee, mevzu ne?"

"Mevzu şu ki..." Rachel havada davul çalarmış gibi yaptı. "... Liberty az önce arayıp on yedi ekim itibarıyla Rachel Gold Mücevherat'a ısmarlayacakları ürünleri Dinny Hall ve Annoushka arasında kalan stantlarda sergileyeceklerini teyit etti."

"Yok artık!"

"Var artık!"

"Aman Tanrım. Aman Tanrım! Şeref!" Paige bardağını Rachel'inkiyle tokuşturdu, ardından eğilip onu kucakladı. "Bu çok ama çok müthiş bir şey. Yani, *vay canına* be! Michael ne dedi?"

"Şey, ona daha söylemedim. Eve dönene kadar bekleyeceğim."

"Çok sevinecek. Aman Tanrım! Muhteşem bir şey bu! Daha büyük bir atölyeye geçmen gerek."

"Evet, sanırım öyle olacak. Yani bir sürü şeyin değişmesi gerekecek. Bir kere banka kredisine ihtiyacım olacak. Bir asistana. Daha fazla stok. Daha fazla alan. Evet. Ama siktir et, şu an hiçbirisi için endişelenmeyeceğim. Şeref!" Bardaklarını bir kez daha tokuşturdular ve Rachel üç koca yudumda içkisini bitirdi.

O sırada telefonu titredi, ekranda babasının adını gördü. Adamın heyecanlı çığlıkları yüzünden telefonu kulağından uzaklaştırmak zorunda kaldı. Onun heyecanını, gururunu, bunun olacağına zaten hep yürekten inandığına, başından beri bildiğine dair sözlerini dinledi.

"Neden bu kadar beklediler ki zaten?" dedi. "Neden bu kadar beklediler?"

Rachel, Paige'in atölyesinin paslı, metal çerçeveli penceresinden havanın karardığını gördü. Saat altı olmuştu. Normalde bu saatlerde Michael'a saat kaç civarı evde olacağını bildirirdi. Başlarda bir tür bağ kurma davranışı gibi başlamıştı bu. Eve gittiğinde onu bekleyen biri olmasının yeniliğiyle bağlantılıydı.

Ancak son zamanlarda Michael'ın umurunda olan tek şeymiş gibi görünen yemek planlarıyla ilgili oluvermişti. Ama bugün bununla yüzleşemezdi. İkinci şampanyasının yarısındaydı ve başarının hazzı öylesine saf, öylesine parlaktı ki Michael'ın yemek konusunda bir anlaşılmaya varmadıkları için sinirlenerek alışverişe çıktığını düşünmek istemiyordu şu an. Michael'a kaçta evde olacağını söylemek istemiyordu. Kader onu ne zaman eve götürürse o zaman gitmek istiyordu. Canı eve gitmek istediğinde. Michael aslında yemek istemediği yemeklerle masayı kurduğunda değil, kendini eve gitmeye hazır hissettiğinde.

O bunları düşünürken telefonu titredi. İşte başlıyordu. *Ne zaman döneceksin? Ne yemek istersin?*

Rachel iç geçirdi. Yemek yemek istemiyordu. Şampanya içmek ve Tırtıl Colin kapkeklerinden yemek, sonra da Paige'le bir bara gidip erkeklerden konuşmak, belki ardından şarabı bastırırsın diye biraz patates kızartması ısmarlamak, sonra da kendini eve atıp ayakkabılarını fırlatmak, Michael'ın yanma kıvrılmak, ona yeni gelişmeleri anlatmak, biraz televizyon izlemek, onunla birlikte yatağa gidip doğru düzgün seks yapmak istiyordu. En ufak ayrıntısına dek kontrol etmek zorunda kalmadığı, öylece kendiliğinden olan, aptalca, duygusal ve fevkalade bir seks.

Mesaja birkaç saniye boyunca baktıktan sonra ekranını kapadı, bardağına biraz daha şampanya doldurdu ve Paige'e dönüp, "Bir yerlere gitmek ister misin?" diye sordu.

Rachel eve akşam onda döndü. Michael'ın mesajına saat sekiz buçuk gibi cevap vermiş, *Kusura bakma, şimdi gördüm, ben Paige'le dışarıdayım, yemeyeceğim. Sonra görüşürüz!* yazmıştı. Michael'ın cevap vermemesi tuhaf gelmişti. Girişte ayakkabılarını çıkarıp kapının yanına bıraktı. Daire karanlıktı. Koridorun sonuna doğru ilerleyip mutfığa girdi. Girer girmez de bir şeylerin yolunda olmadığını anladı. Bir şeyler olması gereken yerde

değilmiş gibi bir histi bu. El yordamıyla elektrik düğmesini bulup tepe lambalarını açtı ve hemen arkasında çirkin bir yemek kalıntısının tuhaf, soyut bir tablo gibi duvardan süpürgeliğe doğru ağır ağır indiğini gördü. Zeminde altı tane kırık porselen parçası vardı. Biraz yakından bakınca yemeğin bir tür risotto olduğu anlaşıyordu. Balkabaklı olabilirdi. Mutfağın geri kalanı pırıl pırıldı. Bulaşık makinesi arka planda usulca çalışıyordu. Krom musluk ışıldıyordu. Mutfak havlusu düzgünce katlanıp fırın kapağına asılmıştı.

Rachel bir an için olduğu yerde hafifçe salladı. Hem dört saat boyunca içip durmanın hem de karşılaştığı tablonun şok edici çirkinliğinin etkisiydi. Sonra birden gülmeye başladı. Gü-lüyordu çünkü Michael'ı orada oturmuş, çatalıyla ağzına risotto tıkararak kara kara düşünüürken hayal edebiliyordu. Rachel'ın tabağını duvara fırlatışını, ardından kalıntıların etrafında dolanarak mutfağını temizleyişini, onun görebilmesi için kırıkları ve yemeği orada bırakışını. Bunları düşünmenin tuhaf, insana acı veren bir gülünçlüğü vardı. Öyle ki YouTube'a komedi olsun diye konmuş bir video izler gibiydi: Karısı Akşam Yemeğine Gelmeyen Adam Çıldırıyor.

Kanepede uyumaya karar verdi. Michael'la yüzleşmeyi kaldıracak durumda değildi. Kazağını ve kotunu çıkardı. Pijamaları yatak odasındaaydı ama oraya gitmek istemedi, o yüzden de iç çamaşırlarıyla uyumaya karar verdi. Banyoda sessizce dişlerini fırçaladı, kanepenin altından bir battaniye çıkardı. Telefonunu şarja taktıktan sonra başının altına bir minder çekti. Oturma odasının perdesi aralıktı ve Rachel bir süre boşluktan süzülen parlak, lacivert ışığa baktı. Düşünceleri belli bir ritimle parıldar ve aldığı güzel haberlerin, kanında dolaşan şarabın, mutfak duvarından süzülen yemek kalıntısının, pırıl pırıl krom musluğun, uğuldayan bulaşık makinesinin, yatak odasının kapısından yayılan o sinir bozucu, öfkeli sessizliğin zihnine kazınan imgeleri birbirine karışırken içi geçti.

O gece bir ara ağzında kalın bir et parçası hissedip irkilerek uyandı, burun delikleri kapandığından acı çekiyordu. Kalça kemiklerinde, uyluklarında, kaburgalarında bir ağırlık vardı. Ardından boğazına doğru yol alan daha fazla et ve kas hissetti.

İttirdi ittirmesine ama metal bir kirişi ittirmekten farkı yoktu. Kısacık bir an için eve birinin girdiğini düşündü. Su borularından üçüncü kattaki daireye tırmanıp balkona atlayarak içeri girdiğini, perdenin aralığından sıvı gibi, ısıltı gibi süzülüp sonradan onun etine ve kemiğine baskı yapan etten kemikten bir şeye dönüştüğünü. Ama koku fazla tanıdıktı. Kocasının kokusuydu. Adamın elini ağzından çekip konuşmaya çalıştı. “N’oluyor, Mi–”

Ama Michael’ın eli yeniden, bu kez daha sertçe ağzına kapandı, diğer eli de iç çamaşırının bel lastiğini çekiştiriyordu. Rachel, Michael’ın elini ittirmeye çalıştı ama baskı yüzünden ağzını yeterince açamadı. Derken bir anda adam içine girdi, elleri boğazını sarmış, başını kaldırmıştı. Tavandaki bir şeye bakarak Rachel’in kafasını her darbeye mindere biraz daha itiyordu. Rachel duygusal karmaşasını sakinleştirmek için darbeleri saydı. On dört. On dört darbe. Ellerin boynunda olduğu, Rachel’in gözlerinin nabız gibi atıp yaşardığı, bacaklarının Michael’ın ağırlığına karşı çırpındığı on dört darbe. Derken Michael’ın işi bitti. İçinden çıktı. Üstünden kalktı. Ellerini boğazından çekti. Tepesinde dikildi, saçları gülünçtü, göğsü inip kalkıyor, gözleri kapkara alevler saçıyordu.

Rachel ayağa kalkıp Michael’ın gözlerine baktı. Boğazını yakan yaşların arasından nöbet geçirir gibi nefes alıyordu. “Bana tecavüz ettin.” Sesi hiç kendi sesine benzemiyordu. Kırgın ve yaralıydı. “Michael. Bana tecavüz ettin.”

Michael’ın dudakları kıvrıldı. “Nefesin kokuyor.”

Adamın bacaklarının arasından sızmaya başladığını hissedince onu itip banyoya gitti.

Michael'ın, arkasından, "Hoşuna gitti," diye bağırdığını duydu. "Hoşuna gittiğini biliyorum. Sakın öyle değilmiş gibi davranayım deme. Boşaldığını hissettim, Rachel. Sike sike boşaldın."

Rachel klozete oturup içinde ne varsa boşalttı. Çıplak teninde diken diken olmuş tüyler dalgalanıyordu. Sildi, sildi, sildi, tekrar sildi. Bir el bezini sıcak suyla yıkayıp kendini onunla temizledi. Ellerini, boğazını, ağzını, yüzünü yıkadı. Aynadaki yansımasına baktı ve kurallara uyduğu bütün o zamanları, *bütün zamanları* hatırladı: eve yürümektense taksiye bin, içine ilaç atılmış olabilir diye içkiyi saksıya dök. Siktirip gitmesini söylemek istediği ama saldırganlaşmalarından korktuğundan kibarca gülümsediği bütün o adamları. Bütün o karmaşık planları, eve uzun yoldan gitmeleri, düzmece telefon konuşmalarını, sağ salım eve vardığını haber veren mesajları, eve dönmezse arkadaşları nerede olduğunu bilsin diye onlara önden bahsettiği randevuları düşündü. Yirmi yıldır tecavüze uğramamak için kendini ve alışkanlıklarını, davranışlarını nasıl dizginlediğini düşündü. Oysa şimdi güvende olması gerektiği yerde, onu koruması gereken insanın tecavüzüne uğramıştı. Hayatının son yirmi yılının ne kadar yapay, anlamsız ve beyhude olduğunu hissetti. Pekâlâ kısa yoldan da gidebilir, açık saçık giyinebilir, o tekinsiz görünen herifle flört edebilirdi. Hayatını özgürce de yaşayabilirdi.

Korkunç bir öfke ruhunun en derinine işledi. Yatak odasına girip yastığının altından pijamalarını aldı. Pijama altını öfkeli hareketlerle üzerine geçirirken Michael öylece durmuş, onu izliyordu. "Bunun geri dönüşü yok, Michael. Bunu biliyorsun, değil mi? Her şey bitti."

Michael kuru bir kahkaha attı. "Hı hı."

"Hı hı mı?"

"Aynen. Ne haltsa, Rachel. Sen kurbanı oynamaya devam et."

"Pardon?"

“Sen.” Bir parmağını, dimdik duran işaret parmağını ona doğrulttu. “İçeri sessizce süzıldün, nefesin alkol kokuyordu, *kim bilir* neredeydin. Beni burada öylece bıraktın, haber bile vermeden...”

“Mesaj attım.”

“Ha, tabii. *Lütfedip attın*. Aynen. Ben senin yemeğini çoktan pişirmişken. Bütün gecemi sana göre planlamışken.”

“Git yat, Michael. Lütfen.”

“Dışarıda bunu arıyordun. Tabii ya. Eh, al işte...” Kolunu kanepeye doğru uzattı. “İsteddiğini aldın. Sert ve sağlamdı ve istediğin bu değilmiş gibi davranayım deme sakın. Çünkü tam da bunu istiyordun. *Hissettim*, Rachel. Hem ikimiz de senin ne olduğunu ve ne istediğini biliyoruz. Öyle değil mi?”

Rachel yatak odasından çıkıp kapıyı arkasından çarptı. Bir an için ne yapacağını bilemedi. Öylece durup sanki aradığı cevap odanın karanlık köşelerinden çıkıp gelebilirmiş gibi etrafına bakındı. Ardından kendini toparladı. Pijamalarının üzerine bir mont aldı, ayakkabılarını giydi, el çantasını aldı ve evden çıkıp kapıyı arkasından usulca kapadı.

Düzenleme

Ny.Ozlem

Haziran 2019

Samuel

Yağmur yağmıştı, şimdiyse güneş vardı ve rıhtım boyunca ilerlerken yolun yüzeyinden ışık yansıyor. Mavi ışığımız sessizce, ağır ağır dönüyordu. Bir aciliyet olduğundan değil de diğer şoförler önlerindeki arabanın neden saatte yirmi kilometre hızla gittiğini bilsin diyeydi.

Sonra orayı gördüm. Ana yoldan korkuluklu küçük birer bahçeyle ayrılan, farklı ebat ve renklerde bir dizi heybetli, düz cepheli ev. Telefonum elimdeydi, videodaki evin fotoğrafına bakıyordum.

“Şuraya çekebilir misin, Donal? Dönüş var mı? Evet, orası. Teşekkürler.”

Büyük evlerle korkuluklu bahçenin arasındaki boşluğa girdik ve Donal park etti. Alçak bir duvara iliştirilmiş tabelada sokağın adı yazıyordu: Cheyne Walk.

“Hangisi?”

Ona telefonumdaki fotoğrafı gösterip sokağın ilerisindeki evi işaret ettim.

Evin şarkının klibindeki evle alakası yoktu. Aşırı büyümüş sürüngen bitkilerle dolmuştu, bahçede moloz yığınları vardı, pencerelerse lekelerle kaplıydı.

Donal'la birlikte arabadan indik. Ceketimi ve manşetlerimi düzelttim. Donal'da normal bir ceket ya da manşet yoktu, pilot ceketiyle bana göre ona fazla dar gelen bir pantolon giymişti.

Molozlar, bitkiler ve yosunlarla kaplı patikadan evin ön kapısına doğru ilerledik. Bir köpek havladı ve kapıya bir adam geldi. Siyah-gri bir spor kıyafeti giymişti. Köpek büyüktü ama sakın görünüyordu, ki bu da beni rahatlatmıştı doğrusu.

"İyi günler, ben Dedektif Müfettiş Samuel Owusu; bu da Dedektif Çavuş Donal Muir. Charing Cross'taki özel suçlar birimindeniz, eski bir cinayeti araştırıyoruz ve bu mülkün, kurbanın ölümüyle sonuçlanan hadiselerde önemli bir rol oynamış olabileceğine inanmak için sebeplerimiz var. Evin sahibi siz misiniz, Bay?.."

"Wolfensberger. Oliver. Evet, burası benim evim."

Konuşması aksanlıydı. Afrikalı gibi gelmişti bana. Beyaz olmasına bakılırsa Güney Afrika'dan olmalıydı.

"İçeri girmek ister misiniz?" dedi.

Oliver Wolfensberger'in hiçbir şeyden haberinin olmadığını ama öğrenmeye hevesli olduğunu ilk bakışta anladım. Sizi evine bu kadar kolay davet eden birinin ya saklayacak hiçbir şeyi yoktur ya da çok şeyi vardır. Oliver Wolfensberger için ilkinin geçerli olduğundan emin sayılırdım.

İçeri girdiğimde evin Birdie'nin pop grubunun klibindeki hâlden çok farklı görüldüğünü fark ettim. Duvarlarda ölü hayvan kafaları yoktu. Altın şamdanlardan, ana merdivendeki desenli halıdan ve kırmızı kadifeden tahtlardan eser yoktu. İçerisi bomboştı, havada güneş ışığında göze çarpan tozlar

ve akarlar uçuşuyordu. Duvarlarda yırtık ipek duvar kâğıtları, zeminde kırık ve çatlak döşemeler vardı.

“Ev yirmi yıldan fazladır boşmuş. Biz de anahtarları iki hafta kadar önce aldık ve büyük bir tadilata girişmek üzereyiz. Aslına bakarsanız ben de birazdan mimarla buluşacağım burada. Ama evet, son yirmi beş yıldır falan bu durumdaymış. Biraz üzücü, değil mi?”

Oliver Wolfensberger bizi mutfığa, mobilyası olan tek mekâna götürdü: yıpranmış bir masa ile iki uzun oturma sırası. Oturduk. Adam bize gülümsedi.

“Eh,” dedi, köpeğinin başını okşayarak. “Heyecanlıyım. Siz tam olarak ne öğrenmek istiyorsunuz?”

“Yaklaşık yirmi beş yıl önce öldüğü anlaşılan Bridget Dunlop-Evers adındaki genç bir kadının cinayete kurban gitme ihtimalini araştırıyoruz. Kalıntıları bir hafta kadar önce Thames kıyılarında bulundu ancak çok daha uzun bir süre önce ölmüş. Ailesi kadının ortadan kaybolmasıyla ilgili hiçbir şey bilmiyor; kadın kaybolduğunda görüşmüyorlarmış. Ama çok büyük bir evi olan yeni bir arkadaşının onu evine davet ettiğini biliyorlar. Bayan Dunlop-Evers pop müzikle ilgilenen bir müzisyendi ve görünüşe bakılırsa grubu, kendisinin kaybolmasından iki yıl kadar önce burada, bu evde bir müzik klubi çekmiş. Bakın.”

Telefonumu Bay Wolfensberger’e çevirip YouTube’da sıraya aldığım videoyu oynattım.

Adam heyecanla kıpırdandı. “Aman Tanrım. Evet. Bu benim evim. Evet! İnanamıyorum!”

“Şarkıyı hatırlıyor musunuz?”

“Hayır. Hayır, hatırladığımı söyleyemem. Ama karım hatırlıyor olabilir. Kate. Müzik sektöründe çalışıyor. Epey bilgilidir. Bunu ona göstermek için sabırsızlanıyorum. Çok heyecanlanacak!” Telefonumu işaret etti. “Hangisi peki?”

Birdie ekrana gelince videoyu durdurdum. “Bridget bu. Kemani çalan.”

“Vay be! Muhteşem. Peki şimdi?..”

“Evet. Ne yazık ki öldüğünden eminiz. Biz de acaba ailesine taşınacağını söylediği ev burası olabilir mi diye araştırıyoruz. Siz evin geçmişiyle ilgili bir şeyler biliyor musunuz peki? Mesela evi kimden aldınız?”

“Genç bir kadındı. Epey genç bir kadın. Yirmi beşindeydi daha. O daha bebekken ailesi evi güven fonuna bırakmış ve sonra... Aman Tanrım, evet. Ölmüşler. Burada. Bu evde. O da üst katta tek başına bulunmuş. Küçücük bir bebekmiş.”

Oliver Wolfensberger’in hafiften titrediğini fark ettim.

“Çok üzücü bir hikâye,” diye devam etti. “Kadın evlat edinilmiş ve bu evin varlığından da ancak yirmi beşinci yaş gününde haberdar olmuş. Bir süredir satıştaydı, sonuçta çok kötü durumda. Belki çağrıştırdığı şeylerle de ilgisi vardır. Bilirsiniz.”

Başımla onayladım zira gayet iyi anlamaya başlıyordum. “Peki bu ölen anne baba hakkında ne biliyorsunuz?”

“Pek bilgim yok. İntihar etmişler galiba. Bir anlaşma mı ne. Korkunç. Çok korkunç. Biliyorum, bazılarına göre tüm bunlar evin üzerine çökmüş bir lanet anlamına geliyor ama ben böyle şeylere inanmam. Benim çok pozitivist bir kafam vardır, bilirsiniz. Buraya berbat bir geçmişe sünger çekmeye geldim. Baştan sona sünger çekmeye. Ama hâlâ ara ara düşünüyorum. Ne kadar üzücü olduğunu. Tek başına bırakılan o tatlı bebek. Birileri bu konuda bir haber yapmış, biliyor musunuz? Uzun bir araştırma yazısı yazmış. Ben okumadım çünkü bilincimi lekelemek istemedim. Ama *Guardian*’daydı sanırım, birkaç yıl önce yayımlanmıştı. O sıralar Birleşik Krallık’ta yaşamadığımızdan daha fazlasını bilmiyorum ama eminim bulabilirsiniz.”

Not defterime “Guardian” yazdım.

“Teşekkürler,” dedim. “Peki size evi satan genç hanımın adı neydi? Bana onu da söyleyebilir misiniz?”

“Tabii, elbette. Adı Libby Jones.”

Defterime “Libby Jones” yazdım.

“Sizde iletişim bilgileri var mı?”

“Ne yazık ki hayır, yok. Ama Londra’da yaşamıyor galiba. Dışında bir yerlerde olabilir.”

Defterime “Londra’nın dışında” yazdım.

“Müsaadeniz olursa bir bakabilir miyim?” diye sordum. “Eve yani? Sadece kendim için” –elimle kafamın yanına dokundum– “mekânı kafamda canlandırabilmem için?”

“Elbette. Buyurun.”

Donal’la birlikte adamın peşinden koridora çıktık.

“Lütfen keyfinize bakın. İsteddiğiniz yere girin. Ne isterseniz açın. Bana ihtiyacınız olursa buradayım.”

Grili beyazlı köpek hevesle peşimizden geldi. Sanki bize evi bizzat gezdirir gibiydi. Donal köpeğe bayıldı ama bana göre biraz fazla büyüktü. Biraz daha kısa olsa kendimi daha rahat hissedebilirdim.

Evin şiirsel bir simetrisi vardı. Her şey başka bir şeyin yansıması olduğundan odadan odaya ve kattan kata dolaşırken yolumuzu bulmak kolay oldu. Birinci katta dört yatak odası ve dört banyo vardı. Arka pencerelerden bahçeye göz attım. Ağaçlara bakıp birkaç fotoğraf çektim. Ben Londra’ya özgü çınarları ya da aylandız ağacını görsem tanımayacağımdan adli tıptaki ağaç uzmanına gösterecektim.

Daha küçük bir merdiven bizi en üst kata çıkardı. Burada tavanlar daha alçaktı ve kapılar, evin bir ucundan diğerine uzanan dar sahanlığın iki yanına dizilmişti.

Her kapı eğimli tavanları ve ya bahçeye ya da caddeye bakan pencereleri olan küçük yatak odalarına açılıyordu. Donal diğer odalardan birinden bana seslendi.

Ben içeri girer girmez süpürgelikteki bir noktayı işaret ederek, “Baksana, patron,” dedi.

Ahşabın o kısmına bir şey kazınmıştı. Çömelip yakından bakınca “BEN PHIN” yazısını gördüm. Fotoğraf çektim.

Dışarıdaki uzun koridorda küçük, metal bir merdiven, tavandaki bir sürgü kapağa uzanıyordu. Donal'ın koca kışına bakarak basamakları çıktım. Küçük bir çatı terasına ulaştık. Ağaçların ve çatının birkaç fotoğrafını daha çektim.

Yukarıda iki yana eğimli çatıların arasında birkaç oluk vardı. Yaz olmasına rağmen kuru yapraklarla doluydu. Ayakkabımın ucuyla onları hafifçe karıştırdım. Altında malç vardı. Malcı takip ederek bir baca külahına doğru ilerleyip arkasına baktım. Burada kuru yapraklar ve malçla dolu başka bir oluk daha vardı. Ancak buradaki malç sanki yerinden oynamış, kenara kaymış gibiydi. Birkaç fotoğraf daha çektim, sonra tekrar eve girip koridora indik.

Oliver Wolfensberger bizi kapıya kadar geçirip soruşturmaya yardım etmek için elinden ne gelirse yapma konusunda son derece istekli olduğunu ifade etti. Bize Libby Jones'un mirası devraldığı güven fonundan sorumlu olan avukatlık firmasının adını verdi, ardından karşıdaki ağaçların ve evin ön cephesinin birkaç fotoğrafını daha çekmeme müsaade etti. Sonra arabaya döndük.

Donal sürücü koltuğuna oturup emniyet kemerini taktı.

"Faydası oldu mu?" diye sordu.

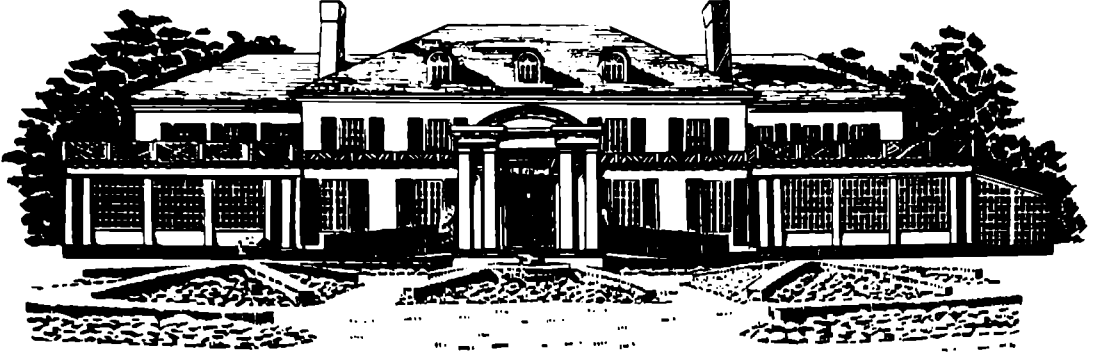
Ne olumlu ne de olumsuz bir fikir ifade eden bir ses çıkardım. "Yani ben kendi adıma Bridget Dunlop-Evers'in can verdiği yerin bu ev olduğundan yüzde doksan eminim."

"Öyle mi?"

"Evet. Sen ne düşünüyorsun?"

"Öyle bir havası var. Kesinlikle ihtimaller dâhilinde."

Başımınla onayladım. "Beni avukatlık bürosuna bırakır mısın lütfen, Donal? Hemen Pimlico'daymış, çok uzak değil. Ondan sonra da karakola dönüp şu *Guardian* yazısıyla ilgili araştırma yapabilirsen harika olur. Ben şimdi bu fotoğrafları şu ağaççı elemana atacağım. Umarım gün bitmeden soruşturmamızda yol almış olacağız. Hem de epey bir yol."

Müzikli bir mekânın dışında toplanmış bir grup genç adam tarafından yutulmadan önce tam otuz saniye boyunca Phin görüş alanımdaydı. Ben grubun diğer tarafına ulaştığımdaysa çoktan gitmişti. Sağa baktım, sola baktım, yukarı baktım. Müzikli mekânın sağında bir çift oymalı ahşap kapı vardı. Art nouveau tarzı pirinç kıvrımlar ve vitraylı camlarla süslenmişti. Vitraylı camlardan merdiveni tırmanan birinin gölgesi gözüme ilişti. Farklı bir bakış açısı yakalayabilmek için binadan bir adım uzaklaşınca aşağıdaki bar ve dükkânların iki tarafına doğru uzanan büyük bir apartman blokuna baktığımı fark ettim. Dükkânların hepsinde adaçayı yeşili alçı taşlarından yapılma tirizleri ve kurşunlu camlarıyla kemerli pencereler vardı.

İlk katın ortasındaki vitraylı camın ardından bir gölgenin geçtiğini gördüm. Birinden birinin ışığı yanana kadar o kattaki dairelerin pencerelerini izledim. Bir hareketlilik emaresi gözüme çarpsa da insan silüeti görmedim. Sokağın karşısında ahşap platformlu bir bar vardı. Orada oturup bir kadeh şampanya ısmarladım ve gözümü dikip izlemeye devam ettim fakat hiçbir şey göremedim. Zaten neye baktığımı da ancak Tanrı bilirdi. Ama içgüdülerim bana Phin'in orada olduğunu söylüyordu.

Aldığı organik gıdaları poşetten çıkarıyor, organik bir şarap şişesinin mantarını açıyor, arkadaşı ya da Airbnb'den tuttuğu evin sahibi olabilecek hayali biriyle havadan sudan konuşuyor, sebzeleri doğrayıp tofu kesiyordu. (Hayvanları çok sevdiği için Phin'in vejetaryen olduğunu varsayıyordum. Ayrıca elbette dehşetlerle dolu o evimizde hepimiz zorla vejetaryen yapılmıştık; o gün bugündür *dhal*dan hâlâ tiksiniyorum.)

Şampanya gelince garsona gülümseyerek teşekkür ettim.

"Gününüz nasıl geçti?" diye sordu kadehi önüme bırakırken.

"Yani," dedim, "güzel... denebilir."

"Harika," dedi. "Gezmeye mi geldiniz?"

"Evet, öyle. Bir de eski bir arkadaşımı bulmaya çalışıyorum."

"Vay canına." Gözleri irileşti. "Şansınız yaver gitti mi?"

"Hayır. Henüz değil."

"Eh, aramaya devam edin. Eminim onu bulduğunuzda çok sevinecektir!"

"Evet," dedim. Gözlerim hâlâ caddenin karşısındaki binanın birinci katındaki o dairedeydi. "Eminim çok sevinecektir."

O sırada telefonum titreşti. Birinin aradığını görünce kibar garsona özür diler gibi gülümseyerek telefonu açtım. Arayan Kris Doll'du.

"Hey," diye başladı. "Joshua!"

"Evet. Selam. Benim."

"Joshua. Saatin bende, yarın ilk iş merkeze uğrayacağım. Hâlâ orada kalıyorsan otele bırakabilirim."

"Ah, harika. Teşekkürler, Kris. Çok minnettar olurum! Saat kaç gibi gelmeyi düşünüyorsun?"

"Sabah sekiz gibi sanırım."

"Sekiz. Harika. Görüşürüz o hâlde."

"Senin uyanmana gerek yok. Ben resepsiyona bırakırım."

"Ben zaten erkenciyimdir, Kris. Uyanmış olurum. Yarın görüşürüz!"

Ses tonunun çok hafif değiştiğini fark ettim. “Ha, bu arada, Joshua! Sana söyleyecektim de tamamen aklımdan çıkmış. Dün seni bıraktıktan sonra tuhaf bir telefon aldım. Mike diye birinden. İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Mike diye birini tanıyor musun?”

“Yani, muhtemelen. Herkesin Mike diye bir tanıdığı yok mudur?”

“Evet, bence de. Biraz sahte gibiydi. Ama Henry Lamb diye bir adamı aradığını söyledi. Bir şeyler çağrıştırıyor mu?”

Şampanya kadehini daha sıkı tuttum. Kısacık bir an, aşağı yukarı bir nanosaniye kadar duraksamıştım ama yine de beni ele verebilirdi. Ardından biraz fazla hızlı ve galiba aşırı vurgulayarak, “Hayır, hayır çağrıştırmıyor,” dedim.

“Tamam. Ben zaten seninle ilgisi olmayacağını tahmin etmiştim, sadece Finn gibi bir şeyler de söyledi sanki. Adının Mike olduğunu söylemeden hemen önce. Önce adının Finn olduğunu söyledi, sonra kendini düzeltti. O sırada çok üstünde durmadım ama sonra aklıma seninle Finn adındaki İngiliz arkadaşımın bahsettiğimiz geldi ve durum biraz... *tuhaf* görünmeye başladı. Bilirsin. Biraz acayip yani. Zaten her şeyden önce Finn'den neredeyse aylar boyunca haber almadım, derken kırk sekiz saat içinde önce şehre döndüğünü duydum, sonra İngiltere'deki şu heriften telefon aldım, üstüne bir de seninle muhabbet ederken adı geçti. Ne bileyim, *tuhaf* işte.”

“Evet,” dedim. “Gerçekten çok tuhaf. Ne istiyormuş peki? Şu Mike denen adam?”

“Ha, o mu? Dedi ki bu ‘Henry Lamb’ denen adama babasının ölüm döşeginde olduğunu söylemek istiyormuş ama ona bir türlü ulaşamamış. Sonra bu adamın arama geçmişinde benim motor turumu arattığını görmüş ve beni aradı mı acaba diye merak etmiş.”

Arama geçmişim.

Betim benzim attı. Arama geçmişim. Google'dan çıkış yapmamıştım. Yani diğer cihazlarımdan herhangi birine ulaşırlarsa ne arattığımı kabak gibi görebilirlerdi. Buna muhtemelen, tam olarak hatırlayamasam bile, kaldığım otel de dâhildi.

“Her neyse,” diye devam etti Kris. “Belli ki alakasız bir şey. Evren bizimle taşak geçiyor herhâlde. Oldu o zaman, yarın görüşürüz!”

“Aslında Kris, galiba bu akşam otelden çıkış yapacağım. Biraz farklı yerlerde kalmak daha iyi olabilir diye düşündüm, bilirsin. Farklı bir mahallenin havasını solumak. Bana biraz zaman verirsen giriş yapar yapmaz sana kalacağım yerin adresini mesaj atarım. Olur mu?”

“Tabii! Tabii, hiç sorun değil. Sen bana mesaj at, ben ne-redeysen oraya gelirim. İyi uykular, Joshua!”

“Sana da, Kris. Sana da.”

Bütün ışıklar teker teker sönüp bina tamamen karanlığa gömülene kadar bardan ayrılmadım. Sonra otelime döndüm, eşyalarımı valizime tıktım (şey, yalan tabii, hepsini düzgünce katlayıp yerleştirdim çünkü ütü derdiyle uğraşmak istemiyordum; doğrusu tişörtlerimi ütülemeden bile uğraşacak bir dünya işim vardı zaten) ve otelden çıkış yaptım. Ardımda iz bırakmamak için internete güvenemediğimden telefonla rezervasyon yaptığım bir sonraki otelime gitmek için Uber çağırdım. Magdala Bar'ın birkaç bina yanındaydı ve Phin'in de orada kaldığına inanıyordum. Taksinin arka koltuğunda otururken gecenin birinde WhatsApp'tan Kris'e otelin adını yazdım. Odama gidince eşyalarımı çıkardım, sonra da bir bira açıp duşta içtim. Duştan çıktığımda başımı yastığa koyup uyumak dışında hiçbir şey yapamayacak kadar yorgundum.

Alarmım ertesi sabah yedide beni uyandırdı. Üzerime bir şeyler geçirip kahvaltı salonuna indim. Alelacele iki kruvasan atıştırdım, hiçbir şey yemeden geçen koca bir günün ardından aniden midem kazınmıştı. İki köpüklü kapuçino içtikten sonra pastırmalı sandviç yapıp peçeteye sardım ve daha sonra yemek için sırt çantama attım. Tam saat sekizde kayıtsız adımlarla antreden geçtim, gözlerim aynalı camın ardındaki sokaktaydı ama Kris'in geldiğini görmeden önce duydum: Otelin önüne park ettiği motorunun o hayvani gürültüsünü. Kayışını gevşetip çıkardığı kaskını kolunun altına alarak otele doğru ilerleyişini izledim. Resepsiyona girip bildiğim hâlde internet şifresini sordum, sonra da başımı çevirerek antrede uzun adımlarla ilerleyen Kris'e bakıp, "Ah, selam! Kris! Bekle, hemen geliyorum," dedim.

Telefonuma internet şifresini giriyormuş gibi yaptım, ardından Kris'e doğru ilerledim. İkinci görüşümde bana daha yakışıklı geldi ve tuhaftır, birden utandım. Göğsümden yüzümün alt kısımlarına kadar ergence bir kızarıklığın yükseldiğini hissettim ve bunu engellemek için nefes aldım. "Nasılsın?"

"Harikayım," dedi. "Şehirden bir müşteri alacağım. Ama burası çok hoş bir yermiş." Otele şöyle bir göz gezdirdi. "Yani diğer yer de hoştu ama burası biraz daha... sıcak. Hem mahalle de çok iyi. Komik biliyor musun? Tam da sana dün bahsettiğim şu motorcu barının bulunduğu sokaktasın. Her neyse. İşte, saatin."

Uzattığı saati aldım. "Teşekkürler."

"Bu arada şehirdeyken bir ihtiyacın olursa mesaj atman yeter. Tamam mı?"

"Teşekkürler," dedim tekrar. "Teşekkürler. Çok nazıksın." Sonra sesimi tam olarak doğru tonda ayarlayarak esas mevzuya girdim. "Ha, bu arada gölün oradayken bana bahsettiğin şu arkadaşın haber aldın mı? Finn denen şu İngiliz adamdan?"

“Hayır. Henüz haber almadım. İzini bulmaya çalışıyorum. Ama arkadaşım kaldığı Airbnb’nin buralarda bir yerde olabileceğini düşünüyor.”

“Gerçekten mi?”

“Aynen. Düşünsene, ikinizin yolları kesişebilir! İngiliz hemşehriler! Fark ettim de siz İngilizler resmen birbirinizi çekiyorsunuz.”

“Evet,” dedim. “Evet, öyleyizdir.”

Odamdaki makyaj masasının aynasında yüzüme baktım. Eski Henry’nin yüzünü üstüne yerleştirmeye çalıştım. O küçük çene kemiği tıraş ameliyatından, yanak dolgularından, göz kaldırma ve saç ektirme işlemlerinden, spor salonunda günde iki saat geçirmeden önceki Henry’yi. Avuç avuç para döktüğü röfleli saçlarını züppece yana yatıran ve yaka açlarına, pantolon boyuna, düğmelere ve astarlara bilhassa özenilerek seçilmiş seçkin tasarımcı kıyafetleri giyen Henry’yi değil, lastik tabanlı bez ayakkabılar ve iğrenç kadife pantolonlar giyen, saçları hiçbir zaman düzgün durmayan, dizleri patates gibi sarkmış, kendisiyle ne yapacağını bilemeyen Henry’yi. Ama o insanı aynadaki insanın üzerine yazamazdım. Yeni gelişmiş Henry fazla güçlüydü. Acaba Phin beni tanır mı diye merak ettim. Mesela caddenin yukarısındaki organik süpermarketin vegan yiyecekler rafında karşısına çıkıp, “Bu bitki özlü yapay tavukları denediniz mi? İyi mi sizce?” diye sorarak gülümsemem, sonra da o ürünleri sepetime atarken teşekkür edip iyi günler dilesem? Ben olduğumu anlar mıydı? Yoksa beni biraz tuhaf, biraz gülünç, orta yaşlarının başındaki, dişleri fazla beyaz, röfleleri fazla belirgin, kıyafetleri fazla abartılı... İngiliz aksanlı biri olarak mı görürdü? Sonra cevap yumruk gibi indi.

Elbette tanırdı.

Beni görür görmez tanırdı. At kılığına girsem bile beni tanırdı çünkü son yirmi altı yıldır, o dehşet evinden kaçtığımız günden beri, ona yaptığım o şeyi yaptığımdan beri rüyalarına girdiğime emindim. Ben Phin'in yaşayan, nefes alan kâbusuydum ve benden nefret ediyordu. Birinden nefret ettiğinizdeyse ruhunuzda birini sevmenin açamayacağı kadar derin yaralar oluşurdu.

Ama yine de çabalamam gerektiğini düşünüyordum. Belki bir şapkanın faydası olurdu. Başıma bir beyzbol kasketi geçirip aynada kendime baktım. Sonra güneş gözlüğü taktım. O da iş görürdü. Yanımda takma bıyık getirmeyi unutmuştum.

Phin'in kaldığı binanın karşısındaki barda çalışan o kibar garson yine oradaydı. "Sahi sen hiç eve gidiyor musun?" gibi bir şeyler söyledim, o da nazik bir kahkaha attı. Bir kahve ısmarladım, o günkü üçüncü kahvemdi ve mevcut şartlar altında muhtemelen kötü bir fikirdi ama şu anda yaptığım her şey mevcut şartlar altında zaten kötü birer fikir olduğundan ekstra bir doz kafein için endişelenecek değildim. Başımı kaldırıp epey hareketli görünen binaya baktım. Ön kapı açıldı ve iki genç erkeğin ellerinde Fransız buldok yavrularıyla çıktığını gördüm. Az sonra biraz daha yaşlı bir çift çıktı. Kadının çantası omzundan sarkıyordu, adam kadına yardımcı olmak için çantayı yukarı çekti fakat kadın adama kaşlarını çatarak baktı. Daha sonra bir anneyle ergen oğlu çıktı dışarı. Onlardan sonra da yaşlı bir babayla iki küçük kızı.

Kahvem geldi. Garsona bol bol teşekkür ettim. Beklerken Airbnb uygulamasına girip yakınımıdaki yerlere baktım. Cumbalı, tek odalı bir daire buldum. Aynı binadaydı ve sonraki on gün boyunca rezerve edilmişti. Artık Phin'i gözümde daha net canlandırabiliyordum. Arka planda Frida Kahlo'nun yüzü işlenmiş minderlerin detayları, neredeyse iki metre boyunda bir kaktüs, rafyadan dokunmuş tavan avizesi, siyah muslukları ve kulpları olan beyaz fayanslı bir banyo, gri bir mutfak, göz alıcı

mutfak havluları, vintage bir çay tabağının içinde bir lavanta dalına iple bağlanmış bir kalıp limon yeşili sabun.

Fotoğraflarda dairenin binanın neresinde olabileceğine dair ipuçları aradım ve yatak odasının penceresinden ağaçların ana hatlarının seçildiğini fark ettim. Binanın dışındaki bulvarda sadece iki ağaç vardı ve sadece dört pencereden o ağaçlar görülebiliyordu. Arama sonuçlarına geri döndüm ve aynı binada başka bir daire daha buldum. Bu daire, Phin'inkinin aksine müsaitti. Phin'inki kadar hoş değildi ama gayet idare ederdi. Bir rezervasyon talebi gönderdim. Yirmi beş dakika sonra ödemesini yapıp ulaşım talimatlarını aldım. Anahtar değil de bir kod vardı. Öğleden sonra istediğim saatte gidebilirdim. Saat henüz 09.10'du.

İyice yaklaşmıştım artık, o kadar yaklaşmıştım ki kokusunu bile alabiliyordum.

“**B**abam neden bize böyle ezik isimler seçmiş ki?” dedi Marco memnuniyetsiz bir ifadeyle pasaportuna bakarken.

“İsimleri o seçmedi. Ne verdilerse onu aldık.”

“Çok boktan. Antoine. Yani baksana bende hiç *Antoine* tipi var mı?”

Bir gece önce Marco ve Alf, Lucy’ye Henry’nin izini bulduklarını söylemişti. Anlaşılan Tripadvisor sohbet odasında birileri Henry’ye Phin’in Şikago’da olabileceğini söylemişti. Bir tur şirketi işleten bir adam da Dayville adında bir otelden İngiliz bir adam almak üzere olduğunu söylemişti. Lucy bu defa Alf’in telefonunu kullanarak Henry’yle son bir kez iletişim kurmaya çalıştığında Henry iki dakika içinde Alf’in telefonunu da engelleyince ne yapması gerektiğine ânında karar verdi.

Libby çocukken onu evlat edinen babasını kaybetmişti ve onunla tanışma imkânı bile bulamadan biyolojik babasının başına da bir iş gelebileceğini düşünmek Lucy’nin kaldıramayacağı kadar ağır bir düşünceydi. Fitz’i Libby’nin evine götürdü, bina görevlisi Oscar’dan Henry’nin kedilerini beslemesini istedi, Stella ve Marco’nun okullarına birkaç gün devamsızlık

yapacaklarını belirten bir e-posta attı ve ardından Şikago'ya üç tane tek yön bilet aldı.

Saat şimdi sabahın sekiziydi ve Lucy, çocuklarıyla birlikte Heathrow'daki check-in kuyruğundaydı. Alelacele toparlanmış küçük çantaları ve sahte pasaportları ellerindeydi. Henry, Lucy'nin eski kocasının onlara ayarladığı pasaportları ilk gördüğünde şimdiye dek gördüğü en kaliteli işlerden olduğunu söylemişti. Ancak Lucy'nin pasaportlara olan güveni bir anlığına sarsıldı. Check-in bankosundaki kadın önlerindeki ailenin pasaportlarını müthiş bir dikkatle inceliyordu ve Lucy'nin kalbi göğsünde korkuyla atıyordu. Avuçları da hafiften terlemişti.

Nihayet sıra onlara gelince Lucy pasaportları bankonun üzerinden kadına uzattı. Kadın her birine sırayla baktı ve gözleri pasaporttaki çocukların yüzüne kayınca yüzü sıcacık bir gülümsemeyle aydınlandı. "Antoine?" dedi ve Marco hararetle başını sallayarak onayladı. Ardından kadın, "Céline?" dedi ve Stella da utangaçça başını salladı. Kadın son olarak Lucy'nin pasaportunu açıp onunla göz göze geldi ancak bir şey demedi. Lucy nefesini ciğerlerine hapsetti. Derken kadın pasaportu kapayıp gülümsedi. "Teşekkürler," dedi pasaportları tekrar Lucy'ye uzatırken. "İyi yolculuklar," deyince Lucy de ona gülümseyip, "Teşekkürler! Size de!" dedi ve ne kadar saçmaladığını ânında fark etti.

Bekleme salonunda kaygıyla etrafta dolaştılar. Çok ama çok erken gelmişlerdi. Uçaklarının kalkmasına daha iki saatten fazla vardı. Kahvaltı ettiler ve Lucy, Marco'ya bir spor giyim mağazasından tasarım bir sırt çantası, Stella'ya da Accessorize'dan pullu bir omuz çantası aldı. Ardından içlerini atıştırmalık ve ıvır zıvırlarla, boyama kitapları, çıkartma kitapları, dergiler, kablosuz kulaklıklar ve telefon aksesuarlarıyla doldurmalarına izin verdi. Uçağa binme vakti gelince Lucy'nin pasaportları tekrar göstermesi gerekecekti ve bunu düşündükçe kahvaltıda yedikleri midesinde çalkalanmaya, beyni uğuldamaya, ağzı

kurumaya, kalbi küt küt atmaya başladı ama bu seferki kadın pasaportlara bakmadı bile. Biniş kartlarını tarayıcıya okutup onlara geçmelerini işaret etti. Çocuklarıyla birlikte halı kaplı tünelde ilerlerken Lucy'nin başı başardığına bir türlü inanamıyormuş gibi dönüyordu. Beş dakika sonra yerlerine oturmuşlardı ve Lucy, uçak içi dergilerden birinin sayfalarını çevirerek Stella'yla Marco'ya bir şeyler uzatıyordu. Koridorun karşısındaki adam Stella'ya sevgiyle gülümsedi ve kendi kızının da tıpkı ona benzediğini söyledi. Kırk dakika sonra havada süzülüyorlardı; pencerenin dışında Londra gitgide küçüldü, küçüldü ve insana güven veren bir bulut örtüsünün altında yok oldu.

Lucy kendini Şikago'da bulduğunda hâlâ şaşkıındı. Daha önce Amerika'ya hiç gelmemişti. Çocukken her yaz anneanneleriyle kalmak için Almanya'daki Black Forest'a giderlerdi. Bir ya da iki kez dede tarafından akrabalarının düğünleri için İstanbul'a da gitmişlerdi. Babaları bir kez de onları Bali'ye götürmüştü. Annesinin fikriydi; yataklara gül yaprakları serilen, banyolarında sıcak süt akan, kahvaltıda şampanya ikram edilen ve kulaklarının ardına begonyalar sıkıştırmış çevik bilekli genç kadınların her gün masaj yaptığı lüks bir otelle ilgili bir yazı görmüş ve kocası Henry'yi, adam uzun yolculuklardan ve yabancı ülkelerin yemeklerinden müthiş nefret etmesine rağmen ailece oraya gitmeye ikna etmişti. Daha sonrasında Lucy on beş yaşında Fransa'ya gidene kadar, doğal olarak, başka herhangi bir seyahate çıkmamıştı. Şimdiyse Amerika'daydı ve sınır kontrolündeki adam pasaportlarını görünce o büyük, kırmızı düğmeye basmak yerine kaba bir hareketle geçmelerini işaret etmişti. Bir taksinin arkasında, Dayville Hotel'den ve Henry'den birkaç dakika uzaktardı.

"Fitz'i özledim," dedi Stella. Lucy kızının kolunu sıkarak, "Evet, ben de," dedi.

Gerçekten de özlemişti. Fitz son beş yıldır, Stella'nın bebekliğinden beri neredeyse hep Lucy'nin dibinde yaşamıştı. Şimdi Libby'deydi. Libby çocuklara da bakabileceğini söylemişti ama Stella feci bir ayrılık kaygısından mustarip olduğundan onsuz seyahat etmek gibi bir seçeneği yoktu. Marco'ysa *tabii ki* ne olursa olsun evde kalacak değildi.

"Henry, Phin'i bulduğunu düşünüyor," demişti Libby'ye olabildiğince kaygısız davranmaya çalışarak. "Biz de Henry'nin onu İngiltere'ye dönmeye ikna etmesine yardımcı olmak için gidiyoruz. Çok kalmayız, babanı bulana kadar, söz veriyorum. Fitz'le başa çıkamayacak gibi olursan o tatlı arkadaşın Dido da onu ağırlamaktan mutluluk duyar. Onu çok seviyor."

Lucy gevezeliğinin altındaki korkunç panik tınısını Libby'nin fark edip etmediğini hiç bilmiyordu ama dürüst olmak gerekirse şu an kaygılarının en önemsizi de oydu.

"Buyurun bakalım, Dayville."

Şoför binanın önüne park edince Lucy pencereden yukarı baktı.

Henry, diye düşündü. Henry, biz geldik.

"Üzgünüm, Bayan Caron. Korkarım burada kalan Henry Lamb adında bir konuğumuz yok."

"Belki başka bir isimle kayıt yaptırmış olabilir. Bakın." Lucy, resepsiyon bankosunun ardındaki kadına telefonundan Henry'nin fotoğrafını gösterdi. "Henry bu. Burada mı?"

"Aslında bu tür bilgileri paylaşmamız..." diye başladı temkinli bir sesle ama sonra Stella'ya baktı ve anlayışla gülümsedi. "Senin baban mı o?" diye sordu Stella'ya.

Stella başını utangaçça iki yana salladı. "Hayır," dedi. "O benim Henry dayım."

"Dayın mı?" dedi kadın sıcak bir tebessümle. "Anladım. Evet. Dayın buradaydı. Ama farklı bir isimle."

“Burada mıydı?” dedi Lucy.

“Evet, dün çıkış yaptı.”

“Ah.” Lucy’nin midesi hayal kırıklığıyla ve belli belirsiz bir panikle kasıldı. “Peki o... nereye gideceğini söyledi mi?”

“Evet. Şehrin başka bir bölgesini keşfetmek istediğini söyledi. Ama ne yazık ki tam olarak nereye gideceğini söylemedi.”

Lucy ağır ağır nefesini verdi. “Peki bana hangi ismi kullandığını söyleyebilir misiniz? Rezervasyon için?”

Resepsiyonistin gözleri arkasındaki kapıya kaydı, ardından tekrar ekranına döndü. Sesini alçaltarak, “Elbette. Joshua Harris,” dedi.

Lucy başıyla onayladı. “Şahane. Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Size çok minnettarım.”

Asansörlere doğru ilerlerken Marco annesinin kulağına, “Joshua,” diye fısıldadı. “İsim oydu işte. Motor turu şirketindeki adamın söylediği isim de buydu. Joshua Harris. Oymuş!”

Lucy asansör kapılarının kayarak açılmasını izleyip içeriye girerken, “Eh,” dedi, “yakında onu bulacağız. Ama önce gidip güzel odamıza bir bakalım.” Şimdi bunu düşünemezdi. Henry’nin burada olmasını istiyordu. *Hemen şimdi* burada olmasını. Onu aramak, onu beklemek istemiyordu. Henry’nin burada olmasını, Phin’in güvende olmasını istiyordu.

Odaları güzeldi. Otelin en pahalı odasını tutmuştu. Adı Aurora Suiti’ydi. Giuseppe’nin Nice’teki pansiyonunda yaşadıkları odanın dört katı büyüklüğündeydi. Marco odanın ayrı bölümündeki çekyatına yerleşti. Bir teraslarıyla küçük bir mutfakları da vardı. Açık mavi ve soluk turuncumsu renkteki odanın duvarlarında çerçeveli çiçek baskıları asılıydı. Bir konsolun üzerindeki buz mavisi neon ışıklar “Aurora” yazısını oluşturunuyordu.

Stella odada koşturarak geniş alanın tadını çıkardı. Marco, yeni ve süslü çantasından Henry’nin iPad’iyle dizüstü bilgisayarını çıkarıp minibardan aldığı bir şişe kola ve bir paket

fındıkla çekyatına kuruldu. Lucy minderli bir koltuğa oturdu, elleri dizlerinin arasından sarkıyor, başı boynuna ağır geliyordu. Yolculuğun ve son dört günün stresinin, aslına bakılırsa cuma akşamı Henry'den o mesajı aldığı andan beri eksik olmayan stresin midesinden ciğerlerine doğru akmasına ve sonra çıkmasına izin verdi. Öyle yüksek sesle iç geçirdi ki Stella da Marco da başlarını kaldırıp ona baktılar.

"İyi misin?" diye sordu Marco.

Lucy güçlükle gülümsedi. "Evet. İyiyim. Sadece çok ama çok yorgunum."

Boş yere olduğunu bile bile Henry'ye mesaj attı. *Henry. Bu mesajı görür müsün bilmiyorum. Ama buradayız. Şikago'da. Dayville'deyiz. Lütfen ama lütfen ara. LÜTFEN.*

Başını kaldırdığında Marco'nun ona gülümsediğini gördü. "Ne var?"

"Henry'nin nerede olduğunu öğrenmek ister misin?"

"Evet," dedi Lucy. "Elbette isterim. Ama bugün değil. Henüz değil. Onu aramaya yarın başlarız..."

Sonra birden durdu. Marco, Henry'nin iPad'inin ekranını ona çevirmişti ve annesine Şikago'nun başka bir bölgesinde bulunan Angel Inn adlı oteli gösteriyordu. Tek parmağıyla otelin üzerine tıkladı ve giderek uzayan buklelerinin altından ona gülümsedi. "Buradan Uber'le on dakika."

"Anlamıyorum..."

"Şu motorlu adam var ya? Kris Doll. Az önce WhatsApp'tan ona yazdım. Aradığımız adamın Joshua Harris ismini de kullandığını ve babasının ölüm döşeginde olduğunu bildirmek için hâlâ ona ulaşmaya çalıştığımızı söyledim. Kris de ne tesadüftür ki Joshua'yı daha bu sabah otelinde gördüğünü söyledi." Bir kez daha iPad'in ekranına dokundu. "Kris diyor ki adamda bir tuhaflık sezmiş. Ona Henry Lamb'i sormuş ama adam öyle birini hiç tanıımıyormuş gibi davranmış. Bir de şunu dinle bak, anne, *şunu dinle*. Motorlu adam bana Phin'le arkadaş olduğunu

söyledi. *Bizim* Phin'le. Onu sahiden tanıyormuş. Üstelik o kadar da değil. Phin tam şu anda Şikago'daymış."

Lucy keskin bir nefes aldı. "Cidden mi?"

"*Oui, maman*, cidden." Marco'nun yüzünde bir zafer gülümsemesi vardı. "Gidelim mi?" dedi. "Hemen gidelim mi?"

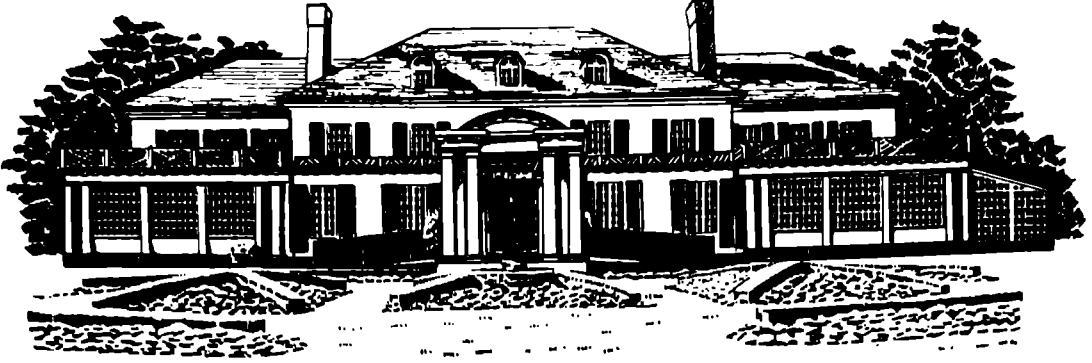
"Nereye?"

"Angel Inn'e?"

"Hayır, Marco. Şimdi olmaz. Hepimiz yorgunuz. O yüzden biraz..."

"Hayır, anne. Hemen şimdi gidelim. Ya Henry tekrar yer değiştirirse? Ya burada olduğumuzu öğrenip kaçmaya kalkarsa? Onu bir daha hiç bulamayabiliriz. Hadi ama. Saat daha beş bile değil. Lütfen."

Lucy bir kez daha iç geçirdi, ardından boynunu ve sırtını dikleştirip ellerini bacaklarına vurarak, "Peki. Tamam. Hadi gidelim," dedi.

Nisan 2017

Saat neredeyse sabahın üçü olmuştu. Gündüz hava daha ılık olsa da bu saatte buz gibiydi ve Rachel havada nefesinin oluşturduğu buğuyu görebiliyordu. Uber’le buluşmak için seçtiği köşeyi döndü ve ardından telefon ekranından kaygıyla şoförün ilerleyişini takip etti. Adam nihayet geldiğinde farları gece sisinde gedikler açıyordu. Rachel arka koltuğa oturdu, ardından iyi olduğunu söyleyip teşekkür etti, adamın nasıl olduğunu sordu ve sonra pencereden Londra’nın uyuyan dönemeçlerini, çekilmiş perdelerini, orada burada tek tük yanan ışıklarını, boş yolların usulca uzanışını, kırmızı ışıklarda sakince hiç kimseyi ve hiçbir şeyi bekleyişlerini, arabanın sinyalinin yumuşak tiktaklarını ve ardından Regent Kanalı’nın kirli ve karanlık sularından yansıyan ışıkları, dubalara asılmış beyaz süs ışıklarını, evinin bulunduğu binanın kendine has şeklini, dikey buzdolabını, ana holdeki gece lambasının parıltısını, kapısına giren anahtarını, ihmal edilmiş evin kokusunu, paspasın üzerindeki bir yığın postayı izledi. Çantasını ayaklarının dibine bıraktı, kendi de

dizlerinin üzerine çöktü; yüzünden akan yaşlar boynuna, oradan da pijamasına süzülüyordu.

Rachel birkaç saat sonra uyandı. Kendi yatağındaydı. Çarşafların donuk, küflü bir kokusu vardı. Michael'ın evine taşınmadan önce nevresimleri değiştirmesi gerekirdi ama akıl edememişti. Dün gece de değiştirmeyi düşünemeyecek kadar perişandı. Duşta yarım saat öylece dikilip tazyiki en yükseğe çıkardı. Başından akan sulara gözyaşları da karışıyordu. Çok ama çok uzun haftalardır giymediği, hâlâ burada, bu evde kullandığı yumuşatıcının kokusunu taşıyan pijamalarını giydi. Bir gece önce içi dışına çıkarcasına haykırarak ağlamaktan perişan olmuştu.

Uyanırken uçuşan bir kâr tanesi gibi kısacık bir masumiyet ânı yaşadı, sonra hemen önceki gece kocasının ona tecavüz ettiğini hatırladı. Ardından her şey zihninde tekrar canlandı, adamın ağırlığını hissedışı, ağzını kapayan ve boynunu saran eli, gözlerinin kan çanağına dönüşü. Aynada gözlerindeki çatlamış damarları, boğazındaki o kıpkırmızı izi görebiliyordu. Bacaklarının arasında dokunmasa bile acıyan morluklar vardı. Bir yarım saat daha, su iyiden iyiye soğuyana kadar düşün altında kaldı. Kendine sütsüz bir kahve yapıp üstünde bornozuyla balkonda içti. Güneşli ve ılıman bir gündü. Aşağıdaki kanaldan çiçeklerle donatılmış bir tekne aheste aheste geçti. Ön güvertede bacaklarını uzatmış iki kahverengi spaniel vardı. Telefonuna henüz bakmamıştı. Bir daha telefonuna bakmak istemiyordu. O adamın sözcüklerini görmek istemiyordu. Yalanlarını. İğrençliğini.

Bunun yerine bilgisayarının başına geçti. Daha kalın görünen ve yıllar geçtikçe iyice ağırlaşan on yıllık yedek bilgisayarına. Özel iş e-postasına giriş yaptı. Michael'ın bilmediği tek e-postasıydı bu. Liberty'deki zengin mücevher alıcısı Lillian Blow'dan bir e-posta vardı.

Rachel, cc'ye Rosie Havers'ı da ekliyorum. Rosie, Liberty'nin Satın Alma ve Ticari Satış Müdürü. Yani büyük patron o. Senin mallarınla ilgili başının etini yiyip durdum ve artık o da büyük bir Rachel Gold hayranı. Bu hafta bir ara öğle yemeğinde buluşabiliriz diye düşündüm. Neşeli bir başlangıç olsun, birbirimizi biraz daha yakından tanıyalım, uzun vadeli planlarımızdan, umutlarımızdan ve hayallerimizden bahsedelim diye. Ne dersin?

Rachel ekrandaki sözcüklere gözlerini kırpıştırarak baktı. Başka bir dünyaya ait sözlerdi bunlar. Başka bir insana. Hayatının başka bir versiyonuna. Odanın karşısındaki aynada kendi yansımasına takıldı gözü. Yansımadaki insanı Soho'nun arka sokaklarındaki gösterişli bir restoranda Liberty'den Lilian ve Rosie'yle otururken hayal etmeye çalıştı. Kokteyl menüsü üstüne konuştuklarını, ardından sadece su ya da afili çaylardan birini söylemeye karar verdiklerini hayal etti. Alyanslardan ve tuhaf isimleri olan ergen çocuklardan, tecavüzcü kocaların yumrukları içinde sımsıkı tutulmamış ışıltılı saçlardan konuştuklarını. Kendini onların arasında gördü; pırasa gibi saçlarıyla etrafa mağduriyet ve kirli nevresim kokusu saçarken.

Sonra başını sertçe sallayarak bu düşünceleri savuşturdu.

"Hayır hayır hayır hayır," diye mırıldandı kendi kendine. "Hayır hayır hayır hayır *hayır*."

Kendi yanağını tokatladı, boğazını temizledi ve elini saçlarının arasından geçirdi. "HAYIR!" dedi yine. Sonra yazmaya başladı: *Kulağa harika geliyor. Çok isterim! Zamanı ve mekânı bildir, yeter. Orada olacağım. Dört gözle bekliyorum.*

Gönder butonuna tıkladı ve e-postanın ekranından gidişini izlerken Lilian ve Rosie'nin yaldızlı gelen kutularına düştüğünü hayal etti. O zamana kadar toparlanacağını söyledi kendine. Kesinlikle toparlanacaktı. Bugünü atlatması gerekiyordu. Dakika

dakika bugünü atlatması. Üstünü giymesi. İşe gitmesi. Öğle yemeği yemesi. Avukat bulması. Michael'ı hayatından çıkarması.

Yeni bir e-posta taslağı açıp Dominique'in adresini girdi:

Selam yağ tulumu. Bir sürü saçmalık oldu. Senin şu avukat arkadaşının e-posta adresi lazım bana. Hani kızıl saçlı olan vardı ya? Adını hatırlayamadım. Sanırım boşanacağım. Lütfen kimseye tek kelime etme ve benimle sadece bu e-posta üzerinden iletişim kur. Şu ara telefonumu kullanmıyorum. Seni seviyorum.

Sonra banyoya gitti, dolabın kapağını açıp eski makyaj çantasını çıkardı. Aynada kendine hoş bir görünüm kazandırdı. Boynundaki izi fondötenle kapadı. Saçlarını tarayıp topuz yaptı. Parfüm sıktı, güzel kıyafetler giydi, ardından babasının evine doğru yola koyuldu.

“Bebeğim benim! Girsene! Ne şahane bir sürpriz bu! Seni beklemiyordum!”

Babasının kucaklayışına, ona sımsıkı sarılıp kokusunu içine çekerek karşılık verdi.

“Yorgun görünüyorsun.”

“Ah, sağ ol, baba. Hem de öyle görünmemek için bu kadar çabalamışken!”

“Özür dilerim, tatlım. Özür dilerim. Ne oldu? Feneri bir yerlerde mi söndürdün?”

“Hem de ne söndürmek. Aynen. Başka şeyler de var.”

“Ne gibi şeyler?”

“Bana bir kapuçino yaparsan anlatırım.”

Rachel'ın babasını o pahalı kahve makinesini kullanmak kadar mutlu eden hiçbir şey yoktu. Rachel, adamın mutfağa doğru sevinçle gidişini izledi.

“Yarım yağlı, değil mi?”

“Evet, baba.”

“Şurup ister misin?”

“Yok, sağ ol. Sıradan bir kapuçino işte.”

“Üstünde çikolata olsun mu?”

“Tabii ki.”

Makine kahve çekirdeklerini öğütürken sesini bastırmaya çalışmadılar. Nihayet son tıslamayla birlikte kahvenin son damlası da süt köpüğüne değince Rachel derin bir nefes aldı ve, “Baba. Michael’ı terk ettim,” dedi.

Babası durdu, sonra hızla ona döndü. Gözleri kocaman açılmıştı ve şaşkınlıktan hafiften nefesi kesilmiş gibiydi. “Sen... ne?”

“Evet. Dün gece. Dün gece geç saatlerde. Biz, şey, büyük bir kavga ettik. Zaten bir süredir aramız kötüydü. Aramız bala-yından beri kötüydü, baba. Yani ciddi ciddi kötüydü. O kadar çok...” Kendini toparlamak için bir süre durdu. Sonra tekrar başladı. “O kadar çok şey oldu ki, baba. Sana anlatamadım. Michael bütün parasını kaybetti.”

“Ne?”

“Evet. Biliyorum. Her şeyini kaybetti. Evi ben geçindiriyordum. Sonra o... Nasıl desem, bana karanlık yüzünü gösterdi.”

“Aman Tanrım. Seni dövmedi, değil mi?”

“Hayır, baba. Öyle bir şey değil.” Yalan söylerken boynundaki yerin yandığını hissetti. “Hayır. Ama bazen bana zarar verecekmiş gibi hissediyorum. Bitti, baba. Çok ama çok üzgünüm. Bütün parayı düğüne harcamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Böyle eziğin teki olduğum için çok üzgünüm. Sürekli böyle boktan seçimler yaptığım, otuz üç yaşında olduğum hâlde hiçbir şeyim olmadığı ve beni sürekli desteklemek, bana arka çıkmak zorunda kaldığın, evliliği bile iki aydan fazla yürütemediğim için çok üzgünüm.” Burnunu çekip yanaklarındaki yaşları sildi. “Elindeki tek seçenek olduğum için de üzgünüm.”

Sen benden daha iyilerini hak ediyorsun, baba. Gerçekten hem de. Çok üzgünüm.”

“Aman Tanrım, Rachel. Ah, hayır. Hayır! Sakın böyle deme. Lütfen. Sen benim hayatımdaki en şahane, en değerli şeysin. Her zaman öyle oldun, her zaman da öyle olacaksın. Yapacağın hiçbir şey bunu değiştiremez. Hiçbir şey.”

“Kendimi aptalın teki gibi hissediyorum, baba. O düğün. Onca debdebe. Bütün o akıtılan para. Ne yaptığımı bildiğimi zanneden onca insan. Oysa bilmiyordum, baba. Bilmiyordum. Dingilin tekiyle, aptal ve kibirli, narsist bir dingille evlendim ve uyarı işaretleri her yerde kendini göstermesine rağmen tam bir geri zekâlı gibi bütün saçmalıklarına bir kılıf uydurdum. Oysa onun gibi erkekleri iyi biliyoruz. İstismarcı adamlar tarafından manipüle edilen ve aşağılanan kadınlarla ilgili binlerce televizyon dizisi, binlerce roman, binlerce haber var. Ama yine de, baba... *Yine de...*”

“Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa benim gözümü de çok iyi boyadı, tatlım. Onun mükemmel biri olduğunu düşündüm.”

“Ama mükemmel değil. Şerefsizin teki. Omurgasız, mide bulandırıcı, hastalıklı bir şerefsiz.”

“Eh, yaşayıp gördün, hayatım.” Babası Rachel’a doğru eğilerek kızının ellerini tuttu. “En azından canını yakmamış.”

Rachel ellerini geri çekti. “Evet,” dedi ama fazla acele etmişti.

“Yaktı mı?”

“Hayır, baba. Dedim ya. Hayır. Ama yakabilecek gibi geliyordu. Her şey giderek daha da toksik bir hâl almaya başlamıştı ve çekip gitmenin zamanı gelmişti.”

“Boşanma işlemlerini başlatacak mısın?”

“Evet. Evet, başlatacağım. Dom’dan bana arkadaşının iletişim bilgilerini göndermesini istedim. Londra’daki en iyi boşanma avukatlarından biri.”

“Parasını dert etme, tatlım. Ben öderim, bunu biliyorsun. Bu karmaşadan kurtulman için ne gerekiyorsa yaparım. Bunun için endişelenmene gerek yok.”

Rachel ellerini tekrar babasının ellerine götürdü. “Teşekkürler, baba. Teşekkürler.”

Sonra bir süre Liberty’den, sözleşmeden, şirketin Rachel’dan istediklerinden bahsettiler: on iki yüzük, on kolye, on bileklik, yirmi küpe.

Konuşurlarken babası ciddiyetle ona bakıyordu. “Rachel,” dedi. “Ne yap et, Michael’ın bu yeni macerayı öğrenmesine engel ol. Bırak senin hâlâ kıt kanaat geçindiğini sansın. Senin ona, onun sana duyduğundan daha çok ihtiyaç duyduğunu düşünsün. O adamın seni bekleyen bu başarının kokusunu almasına izin verme. Çünkü bu, senin o korkunç adamdan kaçış rotan olacak, tatlım. İşin. Yeteneğin. Senin... *je ne sais quoi*².”

Rachel bir süre babasına baktı, sonra gülümsedi ve o gülümseme birden kahkahaya dönüştü. Öyle yoğun ve beklenmedik bir kahkahaydı ki babası yerinden sıçradı.

“*Je ne sais quoi!*” diye tekrarladı babasının sözlerini aptalca bir aksanla. “Ha!”

O an, önceki gece Michael’ın kanepesinde olanları kimseye anlatamayacağını anladı. Asla. Kendisiyle mezara götürecekti bunu. Çünkü o Rachel Gold’du ve Rachel Gold tecavüze uğramamıştı. Tecavüze *uğramamıştı*. Bunu kendi kişisel tarihinden silecekti: evliliğini, adamı, tecavüzü, hepsini. Silecek ve en baştan başlayacaktı.

2 (Fr.) Bir şeyi ya da birini çekici kılan, anlatması güç soyut nitelik. —y.h.n.

Haziran 2019

Dairem amaşır suyu ve nemli havlu kokuyordu. Binanın arka tarafındaydı, diğerk binaların arkasına bakıyordu. Yangın merdivenlerinin zikzak çizen demirlerine ve aşağıdaki avlularda toplanmış kocaman metal çöp konteynırlarına. Ev sahibi mutfak masasındaki, içinde tek bir lalenin bulunduğı vazonun yanma ev yapımı gibi görünen çikolatalı trflerle dolu bir kavanoz bırakmıştı. Çok tatlıydı tabii ama mekânın iticiliğini yok etmeye pek yaramıyordu. Phin'in Frida Kahlo kırlentli dairesini düşünerek i geçirdim. Elbette daha iyi Airbnb'yi o alacaktı. Elbette o alacaktı.

Phin'in dairesinin benimkinden iki kat altta ve üç daire solda olduğunu tespit ettim. Binayı bir arada tutan yankılı taş basamaklardan aşağı indim. nc kapıya kadar saydım ve Phin'in dairesinin kapısının muhteşem bir cam göbeği mavisine boyandığını, tilki başı şeklinde altın sarısı bir tokmağı olduğunu gördüm. Fotoğraflarda görünen portakal çiçeği ve nar aromalı oda parfümünün kokusunu kapının altından alır gibiydim.

Kendi daireme dönünce, bavulumu açıp kıyafetlerimi küflü gardıroba asarken geri döndüğümde bu mekânla ilgili yapacağım yorumu aklımın bir köşesine not ettim. *Eski eşyalar ve teçhizatlar. Biraz elden geçirilmesi gerek.*

Derken Londra'dan ayrıldığımdan beri aldığım tüm kararların sonuçlarıyla yüzleştim. Ani, sarsıcı, korkunç bir yüzleşmeydi. Şikago'daki kasvetli bir dairede yapayalnız oturmuş, on altı yaşımdan beri görmediğim, benden nefret eden bir adamın dairesini gözetliyordum ve bundan sonra ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Dairesine gizlice girip de her nereye gittiye oradan döndüğünde Frida Kahlo minderlerine yaslanmış olarak orada bulunmadığım sürece ona en çok bu kadar yaklaşabilirdim. O da fazla ileri gitmek olurdu. Bu işin varacağı noktadan korkuyordum. Yapabileceklerimden korkuyordum. Onun yapabileceklerinden korkuyorum. Bunca yıldır bizi ayırtan onca şeyin gücünden ve bir Airbnb dairesinin dört duvarı arasına tıkılıp kalırsa o gücün nelere yol açabileceğinden korkuyordum. Aniden içimi bir ümitsizlik sardı. Neden buradaydım? Ne yapıyordum? Ne yapmak istiyordum? Ama sonra birden anladım ve anlar anlamaz da fişek gibi doğruldum.

Bilgisayar çantamdan bir defterle kalem çıkarıp bir not karaladım.

12 numaralı dairedaki sevgili komşum. Ben 35 numaralı dairede yaşıyorum. Kaldığım daireyi cidden hiç sevmedim ve Airbnb uygulamasında sizin rezervasyonunuzun on gün içinde biteceğini gördüm. Siz gidince oraya geçmek isterim. Rezervasyon yapmadan önce içeriği görmeme müsaade eder misiniz? Etmezseniz de canınız sağ olsun, sizi anlarım. Ama kabul ederseniz kapımı tıklatmanız ya da aşağıdaki numaraya bir mesaj atmanız kâfi. Teşekkürler.

Duraksadım. Joshua diye imzalayacaktım ama Kris, Phin'e ulaşırsa Joshua adındaki tuhaf İngiliz'in sorular sorup durduğuna dair bir şeyler anlatmış olabilirdi. O yüzden bir an düşündükten sonra "Jeff" diye imzaladım.

Notu katlayıp Phin'in dairesine indim ve kâğıdı tilkinin çenesinin altına iliştirdim. Ardından da üç blok ötede daha önce gördüğüm bir parfümeriye gidip yetmiş dolarlık oda spreyi ve kokulu mum aldım.

Akşam olduğunda Phin'den hâlâ mesaj gelmemiştir. Acıkmıştım, hava giderek kararıyordu ve içimde bir şeylere dair korkunç bir arzu vardı. Ne olduğunu bilmiyordum. Seks miydi bilmiyordum. Alkol müydü bilmiyordum. Spor mu, şiddet mi, yüksek sesli müzik mi, abur cubur mu bilmiyorum. Sadece içimde bir şeyler vardı ve kıvranıp duruyordu. Duvarı yumruklamak hoşuma gidebilirdi ama bunu daha önce yapmıştım. İnanılmaz can yakıyordu –çiziklerin ve kesiklerin tamamen iyileşmesi üç hafta sürmüştü– ve açıkçası değmiyordu.

Artık zambak, mandalina ve görünüşe göre deniz köpüğü kokan dairede volta atmaya başladım. Ellerimi sıkıp sıkıp açtım. Soluklarım sertleşti. Telefonumdan biraz porno izledim ama daha da öfkelen dim. Dışarı çıkmam gerektiğine karar verdim. Ortadaki yankılı basamaklardan inip ilk kattaki koridoru geçtim. Phin'in dairesinin yanından geçerken notumun hâlâ orada olduğunu fark ettim. Son basamakları da paldır küldür indikten sonra kapıdan çıkıp kendimi sokağa attım ve birden ılık salı gecesinin, masalarından zincirlerini koparmış bezgin ofis çalışanlarıyla, turistlerle, yerlilerle, yaşlı ve genç insanlarla dolu sokakların enerjisine doğru çekildiğimi hissettim. Kendimi onların akıntısına bırakarak görünmez bir tren vagonu gibi onlar nereye gidiyorsa oraya gittim. Muhtemelen deli gibi göründüğümü düşündüm. Muhtemelen zaten deli olduğumu

düşündüm. Işıklar parıldayıp yansıyor, başımı döndürüyor ve tamamen ayık olmama rağmen bana kendimi sarhoş gibi hissettiriyordu. Bir noktada kalabalıktan ayrılıp kadife perdele-
rin önünde iki metreyi bulan palmiyeleri olan bir pastanenin kapısında durdum. Siyah gömlekle pantolon giymiş, gülüşü ağaçlardaki kuşların yanı sıra sokaktaki yalnız ve deli adamı da büyüleyen şef garson beni bir masaya oturtup elime menü tutuşturdu. 90 dolarlık bir porterhouse biftek, soğan halkası ve inanması güç ama 450 dolarlık, Shangri-La adında bir Tibet şarabı sipariş ettim. Şarabı meyve suyu gibi içerken etime hiç dokunmadım, zira aslında o kadar da aç değildim. Gözlerim mekânın diğer tarafına, kaldırıma çevrildi. Gelip geçen adamlara, genç oğlanlara baktım ve hepsini arzuladım. Hepsini. Sonra onlar beni istemediği için kalbim öfkeyle doldu, ben de 195 dolarlık bir şişe Ruinart şampanyası sipariş ettim ve soğan halkalarını elimle yedikten sonra yağlı parmaklarımla Grindr’da gezdim. Phin’e bu kadar yakın olmanın acısı dayanılmazdı, beni çürük bir meyveymişim gibi içten içe kemiriyordu ve bu hislerle ne yapacağımı bilmiyordum. Şu an yapmak istediğim her şey soluğu nezarethanede almama neden olacak türden şeylerdi. Hesabı istedim. Yüzde elli de bahşiş ekleyerek hesabı ödedikten sonra ayağa kalktığımda dengede duramadığımı fark ettim. Masanın kenarına tutundum. 300 dolarlık bahşışı kapalı garson koluma girerek beni tatlılıkla restoran boyunca yönlendirdi. Aslında sevimli falan olmamasına rağmen kendimi tutamayarak, “Çok sevimlisin, adın ne?” dedim. Ağzında sanki tiksiniç bir şeyler varmış gibi gülümseyişi hayatımın en kötü anlarından biri olabilirdi, ki inanın bana hayatım boyunca buna benzer pek çok anım oldu.

Kaldırımda hızla yürüdüm. Birini öpmek istedim. Birine vurmak, birine bağırarak, birini öldürmek, elimi birinin pantolonunun önüne daldırıp karşımdaki ciyaklayana kadar sıkmak. Sonra aşağılık bir biçimde tabiatımın böyle olduğunu anladım.

Hep böyle olmuşum. Ama bunu saklamak, boğmak, bir kafese tıkmak, evcil bir kaplan gibi yatıştırmak zorunda kalmıştım ve görünüşe bakılırsa zamanın bu noktasında, birini öldürmemle öldürmemem arasındaki o çizginin her zaman sandığımdan çok daha ince olduğunu fark ediyordum. Birinin kalbine bıçak saplamak, suratını yumruklamak istiyordum. Yapmak istiyordum bunu. Gerçekten ama gerçekten istiyordum.

Ama aynı zamanda uyuşturucu da istiyordum. Kokain istiyordum. Biraz da votka. Yolu bulup Magdala'ya gittim ve barmene tanıdığı birileri olup olmadığını sormadan önce olabildiğince ayılmaya çalıştım. Neyse ki olayı hemen anladı, barın en ucunda oturan ve ellilerinde görünen bir kadını işaret etti. Kadın tek başına bira içiyordu. Ona doğru ilerledim. Bana eliyle en sol köşedeki özel alanı işaret etti. "İyi misin? Kafan bayağı iyi gibi," dedi. Ben de "Evet, kafam iyi," diye cevap verdim. Ona bir şişe şarap ve bir şişe şampanya içtiğimi, aklımı kaçırıyormuşum gibi hissettiğimi ve bir şeylere ihtiyacım olduğunu söyledim. Sadece bir şeylere ihtiyacım vardı işte. Kadın bana, "Kokaine gerek yok, orası kesin," dedi. Bana biraz ketaminle biraz Valium verdi, ben de ona elli dolar verdim. Kadın birasına geri dönünce ben de haplarla tozu cebime atıp çıktım.

Beni kokainden vazgeçirdiği için birden öfkelen dim. Ama geri dönmek istemediğimden başka bir bara girip arka arkaya üç shot tekila attım ve Kris Doll'a bir mesaj gönderdim.

Sarhoş ve azgınım. O koca motoruna binip bul beni.

(Ama aslında şöyle yazmıştım: *hoş ve gınım koca motoruna bipp bul en.* Bir de motor emojisi vardı.)

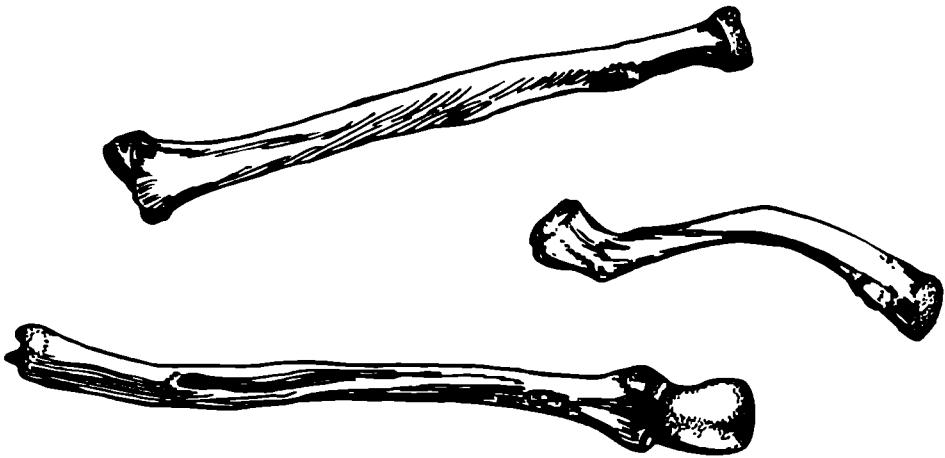
Bir kulübe girmeye çalıştım ama güvenlik beni içeri almadı. Adamla dalaştım. Ellerimi göğsüne vurdum ve herif steroid pompalanmış kollarıyla beni itip ıslak bir yaprak gibi üzerinden sıyrırken çabamın beyhudeliğini anladım. Ardından bir süre öylesine gezindim, bana tiksintiyle ve biraz da eğlenerek bakan yabancılara bağırarak tuhaf şeyler söyledim. Ketaminle

Valium'u iki yeniyetmeye verdim. "Alın bakalım. Uyuşturucu." Ağızları açık kalmıştı. Poşetleri aldılar. Sonra kendimi binamın önünde buldum. Başımı kaldırıp bakınca Phin'in dairesinde ışık olduğunu gördüm. Midem yanıyordu. Kalbim, başım yanıyordu, öfkenin alevleri yükseliyordu içimde ve beni bütün bütün yutmakla tehdit ediyordu. İhtiyacım vardı ihtiyacım vardı ihtiyacım vardı...

Paldır küldür binaya daldım ve fırtına gibi üst kata çıktım. Beklemem, plan yapmam gerektiğini biliyordum. Bu işi doğru düzgün halletmeliydim, Tanrı aşkına, doğru düzgün. Ama yapamadım. Tilki başlı tokmağı olan cam göbeği mavisi kapıyı yumrukladım ve, "Şeyy, buyurun?" diyen bir ses duydum.

"Selam," dedim Amerikan aksanıyla. "Ben Jeff. Üst kattan. Bir dakikanızı alabilir miyim?"

Bir duraksama oldu. Kapının önünde duruşumu değiştirdim ve sonra zincirin çekildiğini duydum. Kapı açılınca ayağımı hemen boşluğa koyup öylece tuttum. Başımı kaldırıp baktığımda Phin beni süzülüyordu. O kısacık ânı yakaladım. Beni üst kattaki Jeff zannetmekten kâbuslarındaki Henry olduğumu anlamaya geçtiği o ânı. Ama çok geç kalmıştı çünkü artık onun dairesindeydim ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

III. KISIM

Samuel

Guardian yazısından çok şey öğrendim. Ama aynı zamanda hiçbir şey de öğrenemedim. Yazı 2015'te Miller Roe adındaki bir gazeteci tarafından kaleme alınmıştı. Google'da aratınca beş dakikada izini buldum. Ama telefonunu açmadı, e-postama cevap gelmedi ve açık adresi de yoktu. O yüzden ondan cevap beklerken Donal'la birlikte Libby Jones'la konuşmak için kırsala gittik.

Libby, St. Albans'ın hemen dışındaki güzel bir evde yaşıyordu. Muhtemelen George döneminden kalma bir evdi. Terasın bir kısmında krem rengi sütunlar ve sarmal basamaklarla duvarları saran bir sarmaşık perdesi vardı. Pimlico'daki avukatlar bana Cheyne Walk'taki evin yedi milyon sterlinin üzerinde bir fiyata satıldığını söylemişti. Bu ev o meblağın yarısı, hatta çeyreği bile etmezdi. Paranın kalanını ne yaptığını merak ettim. Benim elime öyle bir para geçse yapacağım sayısız şeyi düşünmeden edemedim. Otuz altı yaşındaydım, bekârdım ve çocuğum yoktu. Paranın bir kısmını muhtemelen Floransa'da, Piazza della Signoria'daki Uffizi'ye bakan bir daireye harcar,

içini döşemek için de birkaç sanat eseri alırdım. Çoğunu anneme verirdim elbette. Sızıntısı ve çatlakları olmayan, tuşlara basarak her şeyi yapabileceği bir ev alması için. Sonra da emekliliğim için yatırım yapardım çünkü annem gibi ömrünün otuz beş yılını verdiği cadde üzeri bankanın geçimi için yeterli gördüğü miktarla yaşamaya hiç niyetim yoktu. Son olarak da konut kredimi öder ve aylık faturalarımdan daha pahalı bir şampanyayla kutlama yapardım.

Aklımda bu düşüncelerle arabadan inip Donal'ın peşinden Libby Jones'un sevimli ama mütevazı evine doğru ilerledim. Kapıda bir değil de dört zil olduğunu görünce buranın dönüştürülmüş evlerden biri olduğunu ve şu multimilyoner vâris Libby Jones'un aslında bir dairede yaşadığını anladım. Parmağımı onun adının yazdığı zile götürdüm. Bir dakika kadar sonra kapıda bir kadın belirdi ama Libby Jones olduğunu hiç sanmıyordum, zira yirmi altı yaşından çok daha büyük görünüyordu. Omuzlarına dökülen siyah saçları, oldukça kalın, siyah çerçeveli bir gözlüğü ve köşeli bir yüzü vardı. İşçi tulumuna benzer yeşil bir şey giymişti ama son zamanların modası da olabilirdi.

"Günaydın," dedim. "Ben Müfettiş Samuel Owusu, bu da Çavuş Donal Muir. Bayan Libby Jones'a bakmıştık."

"Hadi ya! Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda. İsminizi rica edebilir miyim?"

"Dido Rhodes. Mesele nedir?"

Tam o anda kadının arkasında küçük bir köpek belirdi. Benim hoşlanacağım köpeklerdendi. Taşınabilecek ve idare edilebilecek, birden fırlayıp suratınızı yalamayacak türden. Havlamak isteyip istemediğine karar verememiş gibi sessizce inledi, ardından susup Dido'nun ayaklarının dibine oturdu.

"Libby Jones'la konuşmamız gerek. Kendisi evde mi?"

Dido Rhodes küçük köpeği kollarına aldı. Hayvanın gözlerinin içine baktım, o da bana baktı. Bu köpekte bilgece bir yan vardı. Gözlerinde bir hikâye görebiliyordum. Epey görüp

geçirmişti ve bence konuşabilse bana bilmem gereken her şeyi anlatırdı.

“Evet. Bekleyin. *Libbs! Libby!* Burada seni görmek isteyen polisler var.”

Ona seslenirken sanki gözlerini üzerimden çekerse nahoş şeyler yapabileceğimi düşünürmüş gibi benimle göz temasını hiç kesmedi.

Derken Libby geldi. Eli yüzü düzgün, ufak tefek, epey bir sarışın ve tertemizdi. Dar, gri bir kotla yeşil bir üst giymişti, ayaklarında da yeşil terlikler vardı. Şaşkınlıkla bana baktı.

“Buyurun?”

Kendimi ve Donal’ı bir kez daha tanıttım.

“Peki,” dedi. “Size nasıl?.. İçeri gelmek ister misiniz?”

Biz eşikten geçerken köpek yeniden usulca inlemeye başladı. Ona güvence verir gibi gülümsesem de pek işe yaramışa benzemiyordu.

“Affedersiniz. Benim köpeğim değil. Annemin. Ben birkaç günlüğüne bakıyorum sadece. Biraz fazla korumacı bir köpektir.”

Başım la onayladım. “Eh, görevi o. Köpeklerin mutlu olmak için göreve ihtiyaçları vardır ve görevlerinin ne olduğunu bilmiyorlarsa kendileri uydururlar.”

Libby Jones hafif bir kahkaha atarken Donal’la beni arkasındaki kapıdan zemin kattaki küçük bir daireye buyur etti. İçerisi çok güzeldi. Düzgün rafları, düzenli yüzeyleri, yumuşak albenisiyle Libby’nin bir yansıması gibiydi. Oturma odasındaki krem rengi kanepelere oturduk ve tulumlu Dido bize birer bardak su ikram etti.

“Evet,” diye başladım. “Bayan Jones. Bana bilgilerinizi SW1’den Smithkin Rudd & Royle avukatları verdi. Bir yıl kadar önce Cheyne Walk’taki on altı numaralı mülkün size miras kaldığını söylediler.”

“Evet, doğru.”

“Yakın zamanda da elden çıkarmışsınız.”

“Doğrudur. Satış on gün kadar önce tamamlandı.”

“Oliver ve Kate Wolfensberger’e sattınız, değil mi?”

“Evet, doğru.”

“Anladığımı kadarıyla ev önceden ailenize aitmiş?”

Libby’nin boğazını temizlemeden önce yutkunduğunu fark ettim ve vereceği cevabın yalan olacağını anladım.

“Biyolojik annemle babama aitti. Evet. Doğru.”

“Peki onlarla hiç tanışmadınız mı?”

“Hayır, hiç görmedim. Ben bebekken ölmüşler. Meselenin ne olduğunu öğrenebilir miyim?”

Kendimi bir çatlağın üzerindeki ip cambazı gibi hissettim. Libby Jones bana şimdiden bir kez yalan söylemişti ve onu sorguya çekerek tekrar yalana sevk etmek istemiyordum. Ondan sadece dürüst cevaplar istiyordum.

“Seksenlerin sonunda ya da doksanların başında işlendiğini düşündüğümüz bir cinayeti araştırıyoruz. Maktul Birdie Dunlop-Evers adında genç bir kadın.”

Yüzünde ismi tanıdığına dair bir ifade belirip hızla kayboldu. Başını iki yana sallayarak Birdie Dunlop-Evers adını hiç duymadığını söyledi.

“Öldüğü sırada Cheyne Walk on altı numarada yaşıyor olma ihtimali var,” diye devam ettim. “*Guardian*’da evin tarihi ve ailenizin ölümüyle sonuçlanan korkunç trajediye dair bir yazı okudum. Üst katta bir beşiğin içinde tek başınıza bulunduğunuzu okudum. Evde başka insanlar da olduğu yazıyordu. İlk gençlik çağında insanlar. Bazı tanıklar iki gençten bahsediyor, bazıları üç. Dört diyenler de var. Kimileri de o evde hatırladıkları kadarıyla hiç çocuk yaşamadığını belirtiyor. Bir kurye evin rahibe manastırı olduğunu sanmış. Doğrusu birbiriyle çelişen bir sürü şey var. Siz de o yazıyı okudunuz mu?”

“Evet. Elbette. Tabii. Evin bana kaldığını öğrenince internette bulduğum ilk şey o yazıydı. Ondan önce ne evden ne de aile fertlerinden haberdardım. Çok kafa karıştırıcı bir yazı ama.”

“Öyle gerçekten de. Çok fazla soru soruyor ancak çok az cevap var. İşte ben de o yazıyı okuyunca düşündüm ki ancak öylesine kaotik ve trajik bir geçmişi olan bir evde genç bir kadının kimse görmeden kumaşlara sarılması mümkün olabilir. Tamamen ortadan kaybolması.”

Bu bir soru değildi, bir beyandı. Libby Jones buna katılmaz ya da itiraz edemezdi. Bir süre orada öylece asılı kalması, sessizlikte iyice oturması için bekledim.

Libby Jones hem kollarını hem bacaklarını oynattı. “Sahiden de hiçbir fikrim yok,” dedi. “Tek bildiğim o yazıda söylenenler. Başka hiçbir şey bilmiyorum.”

“Evi gördünüz ama değil mi? Satmadan önce?”

“Evet, tabii ki. Miras kaldıktan sonra orada biraz zaman geçirdim. Keşif yaptım. Mekânı hissetmeye çalıştım.”

“Peki hiçbir şey görmediniz mi? Bir şey bulmadınız mı? Ailenizin intihar ettiği gece neler yaşanmış olabileceğine dair ipucu verebilecek bir şeyler?”

“Hayır, üzgünüm.”

Bunu söylerken elini boğazına götürdü.

Lanet olsun. Yine yalan söylüyordu. Ama bu kez faydalı bir yalandı çünkü gazetede ki yazının ortaya döktüğünün ötesinde bir şeyler bulduğuna inanmama vesile olmuştu. Bir şeyler bildiğine ve benimle paylaşmamayı tercih ettiğine inanmama. Eh, benimle paylaşmamayı seçmesi de ya kendini ya da başka birini korumaya çalıştığı anlamına geliyordu. Peki bu acayip senaryoda, o evin hikâyesine dâhil olmuş başka biri dışında kimi korumak istiyor olabilirdi?

Bir erkek kardeş belki. Ya da kız kardeş.

Gazetede ki yazıya göre diğer Lamb çocuklarının adları Henry ve Lucy’ydi. *Acaba onlar da güven fonunun ne zaman dolacağını biliyorlar mıydı?* diye düşündüm. Belki de Libby’nin izini bulup paylarını istemişlerdi? Ne de olsa güven fonunda onların da adları vardı ama yirmi beş yaşına girdiklerinde ortaya çıkma-

mışlardı. “Temiz” bir insanın onlar adına mirası üstlenmesini bekliyor olabilirler miydi? Onların aksine kimsenin radarında olmayan birinin? Eğer onlar radardaysa neden olmasındı ki? Muhtemelen içlerinden biri bir şekilde Birdie Dunlop-Evers’ın ölümünden sorumlu olduğu için mi? Peki ama neden? Cevabını bulmam gereken sorunun bu olduğunu biliyordum. Bir ya da iki, hatta üç yahut dört çocuk neden otuz yaşındaki bir kadını öldürmek istesindi ki?

“Ben de evi dün gördüm,” dedim Libby’ye. “Bay Wolfensberger etrafa göz atmama izin verdi. Çok karakterli bir ev.”

“Korkutucu mu demek istiyorsunuz?”

“Evet, sanırım öyle. Biraz korkutucu. İnsan orada normal bir ailenin yaşadığını hayal edemiyor.”

“Yani, belki de normal bir aile değillerdi.” Libby omuzlarını silktilti. “Sonuçta normal aileler intihar anlaşmaları yapmazlar, öyle değil mi?”

Başımınla onayladım. Doğru söylüyordu.

“Ben şanslıymışım,” diye devam etti. “O çevreden alınıp normal bir ailede büyüdüğüm için.”

“Şimdi de şanslısınız, zira bir dünya paranız oldu, değil mi?”

Gülümsedi. Bu paranın onu mutlu ettiğini görebiliyordum. Bir kez daha onca parayla ne yaptığını merak ettim. Abisi ve ablası kendi paylarını almak için onu bulup parayı zorla almaya veya şantaj yapmaya kalksalar mı talihinin dönmesi konusunda bu kadar rahat görünmezdi. Ama fazlasıyla rahat görünüyordu. Belki de parayı memnuniyetle eşit olarak bölmüştür diye düşündüm; makul ve adil bir dağıtım yaptığı için de para konusunda içinin rahat olduğunu.

“Peki şimdi daha geniş bir ev mi alacaksınız?” diye sordum.

“Evet. Yani, burayı da elden çıkarmam. Düşük bir meblağ karşılığında genç bir çifte ya da durumu iyi olmayan birilerine kiralarım. Buradan gelecek paraya ihtiyacım olmayacak ama genç insanlar için iki yakalarını bir araya getirmenin ne kadar

zor olduğunu biliyorum. Her şey çok pahalı. Zaten ben de daha kırsal bölgede bir yer bakıyorum. Biraz daha toprağı olan. İç tasarım atölyesi yapabileceğim bir yer. Belki bir ahır ya da müştemilat, öyle bir şeyler.”

“Çalışmaya devam edeceksiniz yani?”

“Daha çok yeni. Henüz işe girişmedim. Ama arkadaşım Dido...” Eliyle kapıyı işaret etti. “Eskiden şehir merkezinde onun baş tasarımcısı ve marka sahibi olduğu mutfak mağazasında çalışıyordum. O kurulum aşamasında bana yardım edecek.”

Dido oturma odasının hemen dışında bekliyordu. Görünmez olduğunu sanıyordu ama öyle değildi. Nefes aldığını, ahşap döşemelere değen çıplak ayaklarını, hafifçe boğazını temizlediğini duyabiliyordum. Dido’nun, arkadaşının bir parçası olduğu bu gizemin ne kadarına hâkim olduğunu merak ettim. Belki o da artık hırlamayı kesen ama gözlerini üzerimden ayırmayan köpek kadarını biliyordu.

“Güzel. Çok iyi bir plan gibi duruyor, size kalan mirası kullanmak için şahane bir yol. Peki geri kalanı ne olacak?”

“Geri kalanı mı?” Şaşırmış gibi görünüyordu.

“Evet. Kırsalda bir ev. Bir ahır. Bir iş. Geriye bir sürü para kalacak.”

“Yani çok sayılmaz aslında. Bir kısmını anneme vereceğim. Doğal olarak. Bir kısmını da, bilirsiniz işte, hayır kurumlarına bağışlarım. Yatırım falan yaparım. O tip şeyler.”

Başımınla onayladım. Bir şekilde Libby Jones’un banka hesabına ulaşmam gerekiyordu. Mahkeme emrine ihtiyacım vardı ama bu konuyu sonra düşünecektim.

“Peki kardeşlerinizden birinin evi sattığınızı duyunca kapınıza dayanmasından korkmuyor musunuz? İnternete düştü sonuçta; yakında tapu müdürlüğü satış fiyatını yayımlar ve bütün dünya öğrenir. Abiniz Henry ve ablanız Lucy de tabii. Ne yapacaksınız? Gelip sizi bulurlarsa yani?”

Dido’nun kapının ardında aniden öksürdüğünü duydum.

“Gelmezler,” dedi Libby.

Buna cevap vermedim ama kaşlarımdan birini kaldırdım.

“Muhtemelen ölmüşlerdir.”

Az önce söylediğine inanma ihtimalim varmış gibi görünmeye çalıştım ama zordu. “Ölmüşler midir?” dedim. “Dramatik bir varsayım.”

“Ama mantıklı olan tek seçenek bu, öyle değil mi? Siz de söylediniz. Genç çocuklar. Bir an oradalar, sonra puf, ortadan kayboluyorlar.”

“Ah, evet, tabii. Öyle düşünmeniz normal. Ama canlı birini gizlemek, bir cesedi saklamaktan daha kolaydır. Mesleğim gereğince bunu çok iyi biliyorum. Bir isim değişikliği. Görünümü değiştirme. Farklı bir ülke. Çok kolay. Yani ölmemiş olmaları da gayet mümkün, Bayan Jones. Hatta bütün olasılıklar dikkate alınırsa hayatta olma ihtimalleri çok daha yüksek. Onların izini bulmayı denediniz mi hiç?”

Sorumun hemen ardından başını sertçe iki yana salladı. “Hayır. Hayır, denemedim.”

“İstemez misiniz?”

“Hayır.”

“Onlara ne olduğunu merak etmiyor musunuz? Hayatınızda olsunlar istemiyor musunuz?”

“Ben onların öldüklerini düşünmüştüm. Hiç aklıma gelmedi...”

İç geçirdim. Bu konuşmayı elimden geldiğince ilerletmiştim. Ama ayağa kalkarken köpek bir kez daha hırlamaya başlayınca köpeğe baktım ve sorulması gereken bir soru daha olduğunu fark ettim.

“Annenizin köpeği olduğunu söylemiştiniz, değil mi?”

Başıyla onayladı.

“O zaman sizi *evlat edinen* annenizin köpeği, doğru mu?”

“Benim...” Yüzü kireç gibi oldu. “Evet,” dedi telaşla. “Evet. Beni evlat edinen annemin köpeği.”

“O nerede peki? Anneniz?”

“İspanya’da. Orada yaşıyor. Daha doğrusu belli dönemlerde İspanya’da yaşıyor. Orada bir evi var. Arada da geri dönüyor. Bizim... Köpeğe ortak baktığımız söylenebilir.”

Libby Jones geveliyordu. Yalan söylüyordu. Ya da bir yalanı örtbas ediyordu. *Guardian*’da gördüğüm biyolojik anne babasının fotoğrafını düşündüm: Egzotik, siyah saçlı, yarı-Türk anne. Bodur, buldok suratlı baba. İkisine de benzemiyordu. Hiçbir açıdan. Libby Jones’un evinden ayrılırken kafamda buraya gelirken olduğundan çok daha fazla soru vardı.

Lucy ve çocuklar Angel Inn'in önünde Uber'den indiler. Metal çerçeveli pencereleri, kromdan dallı budaklı döner kapısıyla art deco ve art nouveau tarzlarının iç içe geçtiği, 1920'lerden kalma bir binaydı. Dayville kadar rafine değildi ama daha albenili, Lucy'nin zevkine daha çok hitap eden bir yerdi. Henry'nin zevkineyse pek uymadığını düşünüyordu.

Fuayede Lucy, Stella'nın elini tutarak resepsiyona doğru ilerledi.

"Merhaba," dedi. "Ben abimi arıyorum. Henry Lamb ya da Joshua Harris ismini kullanmış olabilir. Kendisi şu. Burada mı kalıyor acaba?"

Telefonunu resepsiyoniste çevirdi. Kadın gülümserken başıyla onayladı. "Evet," dedi. "Bay Harris. Burada kalıyordu ama öğlen çıkış yaptı."

Lucy midesinin şaşkınlıkla kasıldığını hissetti. "Bugün öğlen mi?"

"Evet. Üzgünüm, kıl payı kaçırdınız!"

"Peki nereye gittiğini biliyor musunuz?"

"Hayır. Üzgünüm. Söylemedi. Ama yürüyerek ayrıldı buradan. Bir faydası olur mu?"

Lucy dönüp Marco'ya baktı. Marco başıyla onayladı. Lucy kadına, "Evet," dedi. "Faydası olur. Hem de çok faydası olur. Çok teşekkür ederim."

Otelden çıkıp bir süre kaldırımda dikildiler. Hava hâlâ aydınlıktı ve sokaklar kalabalıktı; kaldırıma atılmış masalarda oturanlara büyük kadehlerde ikram edilen şaraplara altın sarısı güneşin eğimli ışınları vuruyordu. Bir süre sanki Henry'yi peşinde valizini sürüklerken görebileceklermiş gibi etrafa bakındılar.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Marco.

Lucy omuz silkti. "Tanrı bilir. Yürüyerek gitmiş. Taksiye binmemiş. Demek hâlâ buralarda bir yerlerde." Yeniden etrafına bakındı, gözleri Henry'nin sarı, röfleli saçlarını, omuzlarının kıvrımını, markalı spor ayakkabıları yahut pahalı deri ayakkabıları içindeki ayaklarının kendine has hareketlerini aradı. Ama elbette orada değildi. Elbette değildi. "Bir şeyler yeriz belki, olmaz mı?" Bakışlarını tekrar kafelerde, kaldırımlara atılmış masalarda, akşam güneşinde parıldayan buz gibi beyaz şaraplarda gezdirdi.

Ama Stella esniyordu. Londra'da çoktan gece yarısı olmuştu. Stella neredeyse bir gündür hiç uyumamıştı. Uber'e atlayıp Dayville'e döndüler, yemeklerini odaya söylediler ve saat akşam sekiz olduğunda üçü de mışıl mışıl uyuyordu. Lucy bile.

Ertesi sabah Lucy anksiyete yüklü bir rüyanın karanlığı ve harareti içinde uyandı ve gözlerini açtığı anda bir süre nerede olduğunu algılayamadı. Her şey tersyüz olmuş, tavanla zemin birbirine karışmış gibi hissetti. Duvarlar sanki üstüne üstüne geliyordu. Hızla doğrularak nefesini düzene sokmaya çalıştı. Stella'nın bukleleri hemen yanında yastığın üzerine dağılmıştı ve oturma alanından da Marco'nun horultuları geliyordu. Saate bakmak için telefonunu aldı. Sabahın sekizi olmuştu. On iki saat boyunca uyumasına rağmen kendini hâlâ bitkin hissediyordu.

Yüzünü ovuşturdu, ardından duşa girdi. Suyun sıcaklığına ve duş jelindeki greyfurt özü kokusuna rağmen insana kendini hiç temizlenmemiş gibi hissettiren o duşlardan biriydi. Otel bornozu içinde, saçları havluya sarılmış hâlde yatağın kenarına oturup telefonuna uzandı.

Kalbi önce durur gibi oldu, ardından hızlandı. WhatsApp'ta Libby'den gelen bir mesaj seli vardı. İlk önce köpeğin başına bir şey geldiğini düşündü. Ama hayır, mesele köpek değildi. Çok ama çok daha kötü bir şeydi.

Anne. Seni korkutmak istemem, eminim önemli bir şey değildir ama dün iki polis benimle görüşmeye geldi.

Seninle ve Henry'yle ilgili sorular sordular. Hayatta olup olmadığınızı, benimle miras konusunda hiç temasa geçip geçmediğinizi falan.

Elimden geldiğince yalan söyledim.

Ama biraz batırdım. Fitz'in annemin köpeği olduğunu söylemiştim. Sonra da diğer annemin köpeğiymiş gibi davranmak zorunda kaldım ama yalan söylediğimi anladı. Her konuda yalan söylediğimi anladı bence.

Ama Lucy'yi asıl paniğe sürükleyen Libby'nin son mesajıydı.

Birdie Dunlop-Evers'in öldürülmesini araştırdıklarını söylediler. Adını hiç duymamışım gibi davrandım. Bence bana inandılar. Sorun olacağını sanmıyorum.

Lucy telefonu yatağın üstüne bıraktı.

Birdie Dunlop-Evers.

Libby'nin mesajlarında adını görmek bile tüylerinin diken diken olmasına yetmişti. Gözleri karardı, zihni karanlık bir sisle, burnu Birdie'nin kafatasının kokusuyla, parmakları ona çalmayı öğrettiği harap hâldeki kemanın tellerinde aşağı yukarı gezerken yanağına vuran nefesinin bayat kokusuyla doldu.

Sonlara doğru Birdie'nin zihniyle oyunlar oynayışını, onu David'le olan ilişkisine dâhil edişini, o tokalarla ve ojelerle, diğerlerinin gözlerinden uzakta yasaklı şeyler yaparak zaman

geçirmekle ona kendini nasıl özel hissettirdiğini hatırladı. Birdie'nin şiltesine oturup kadın onu haris bakışlarla izlerken bir aile boyu paketten Malteser yiyişini hatırladı. *Smash Hits* nüshasını hatırladı. Bir paket meyve aromalı sakız. Üstünde altın sarısı fiyonk olan şişeden bir sıkımlık pahalı parfüm. Birdie onun saçını başını düzeltirken David Thomsen'a modellik yaptığı bir çift alçak topuklu koyu kırmızı süet ayakkabı. David'in ne zaman bir araya gelseler onunla Birdie'nin bulunduğu alanı biraz daha işgal edişini hatırladı; önce uzaktan bir gözlemciydi, ardından aktif bir gözlemciye dönüşmüştü, ardından Birdie'yle ikisinin ekibinin bir parçası olmuştu. Ta ki günün birinde Birdie gidip onunla David'i yalnız bırakana kadar. O sırada David onunla Birdie olmadan zaman geçirmek istediği için gururu okşanmış, heyecanlanmıştı. Boynunun etrafında karıncalanan buzdan bir kolye, midesinde bir çalkalanma, bedeninde koyu renk bir ısıltı; ne olduğunu bilmese bile istediği bir şey gibi hissetmişti bunu. Belki ilgiydi ama daha da fazlasıydı. Sevgi istemişti. Sevgiyi öyle çok istemişti ki sancısını çekmişti. David Thomsen'ın ona verdiği ad da buydu. O hisse sevgi diyordu.

Lucy zaman içinde David'i sık sık düşünse de Birdie nadiren aklıma gelmişti. Lucy'nin kendi hikâyesinde uzun zaman önce kapanmış sayfalar. Bir dipnot. Bir koku. Bir şeyin parçası. Ama şimdi Birdie bütün zihnini, varlığının her zerresini, ruhunun her parçasını dolduruyordu. Beline kadar inen saçları, güzel elleri, küçük dişleri ve kısa sesli harfleriyle Birdie; o soluk mavi gözleriyle Birdie. Lucy artık koca kadındı, üç çocuk annesiydi, Birdie'nin hiç erişemediği bir yaştaydı ve o değerli küçük armağanların, gizli fısıldaşmaların, parfüm sıkmaların hep onu yeterince rahat, yeterince özel, henüz on üç yaşında olmasına rağmen kırk altı yaşında bir adamla seks yapmanın güzel bir şey olduğuna inanmasına yetecek kadar önemli hissetmesini sağlamak için özellikle planlandığını anlayabiliyordu. Lucy artık Birdie'nin onu David'e hazırladığını,

Birdie'nin bir canavar olduğunu biliyordu. Birdie'nin kafasına aldığı bir darbe yüzünden öldüğünü ve bunu yapanın Henry olduğunu biliyordu. Mutfakta üç ceset. Yatak odasında cansız yatan Birdie. Radyatöre bağlanmış Phin. Ölü kedi. Annesinin beş aylık hamileyken kaybettiği bebek. Hepsi ama hepsi Henry'yle bağlantılıydı ama nasıl olduğunu hiçbir zaman tam manasıyla çözememişti. Sadece Birdie'yi cansız, öyle güçsüz, iradesiz bir kukla gibi gördüğünde yaşadığı şoku, Henry'nin onu Cheyne Walk'taki evin çatısına taşımasına yardım ederken bedeninin o tüyler ürpertici ağırlığını hatırlıyordu...

Şimdiyse Londra'da polisin biri, her nasılsa Birdie'nin öldüğünü öğrenmiş ve bunun bir zamanlar birlikte yaşadığı insanlarla alakalı olduğuna karar vermişti. Londra'daki bu polisin bağlantıyı nasıl kurduğunu ve işlerin bu polisi St. Albas'taki kızının kapısına kadar götürüp de ona aile geçmişiyle ilgili rahatsız edici sorular sorduracağı noktaya nasıl geldiğini hiç bilmiyordu. Bildiği tek şey bu soruların bir kez başladı mı durmak bilmeyeceği, hemen peşinden dans adımları gibi daha fazla sorunun geleceği ve en sonunda Lucy'nin şok edici, korkunç bir şey yaptığı bir yıl öncesine dayanacağıydı. Boynundaki ilmeğin gitgide daraldığını, nefes alamadığını hissetti.

Nisan 2017

Rachel, Michael'ı terk ettikten bir hafta sonra nihayet telefonunu açtı. Michael'dan gelen hiçbir şey yoktu. Ne cevapsız çağrı ne de mesaj. Hem şaşırmış hem de rahatlamıştı. Her sabah Camden Town'daki dairesinde uyanıyor, gözlerini açıyor ve bir an için nerede olduğunu idrak etmeye çalışıyordu. Her gece fazlasıyla canlı ve kafa karıştırıcı rüyalar görüyordu. Rüyalarında Michael'la tekrar evleniyor, onunla tekrar yatıyordu. Rüyalarında Michael'a onu sevdiğini, onu özlediğini, onunla olmak istediğini söylüyordu. Onu öpüyor, ona sarılıyordu. Sonra da uyanıp gerçekleri hatırlıyor, kendini rahat ve yüklerinden arınmış hissediyor, yatağından çıkıp tatlı bir yalnızlığın yumuşacık sarılışıyla günü selamlıyordu. Günler giderek ısınıyor, uzuyor, tatlılaşıyordu. Güneşin oraya vurduğu süre boyunca balkon kapısını açık tutuyor, sabah kahvesini orada içiyor ve kanal kıyısındaki o topluluğun bütün tuhaf ve muhteşem insanlarıyla tekrar bağ kuruyordu. Bazıları gittiğini bile fark etmemiş, bazılarıysa nereye gittiğini merak etmişti.

Michael'ı terk ettikten sonraki (kafasında olayı böyle ifade ediyordu: onu terk etmişti, o kadar, daha fazlası yoktu) pazartesi günü Dom'un mükemmel boşanma avukatı arkadaşı Thea'yla buluştu. Thea, Primrose Hill'de oturduğundan ikisine de ulaşımı kolay olan Gloucester Bulvarı'nda, kanalın bitişiğindeki bir kafede buluştular. Dom, Rachel'a arkadaşının ücret almaya-çağını, ona bir iyilik yapacağını, on beş dakikalık bir görüşme olacağını söylediğinden Rachel havadan sudan konuşmalarla vakit kaybetmedi. "Bu adamla ağustosta tanıştım, kasımda ilk randevumuza çıktık, aralıkta nişanlandık, şubatta evlendik ve balayının dördüncü gününden itibaren de her şey korkunç bir felakete dönüştü."

"Felaket," dedi Thea, tarçınlı rulosundan bir parça koparak. "Ne tür bir felaket?"

"Duygusal istismar."

Thea gözlerini kısarak Rachel'a baktı, ardından elindeki parçayı gül rengi dudaklarının arasından ağzına attı. "Hangi yönden?"

"Şöyle, balayımız esnasında bir tür... cinsel uyuşmazlık yaşadık. Ben yeni bir şey denemeyi önerdim. O dehşete kapıldı. O günden sonra da bunu beni cezalandırmak için kullandı. Şey konusunda sorun yaşıyordu... eee... ereksiyon olma konusunda. Bütün parasını kaybetti ve..."

"Ne kadar bir paradan bahsediyoruz?"

"Ah, bilmiyorum ki. Maddi durumu konusunda ketumdu ama bir milyondan fazla olmalı. Evet, kesinlikle bir milyondan fazlaydı. O yüzden her şeyi ben karşılıyordum."

"Sen bu adamla zengin olduğunu düşünerek mi evlendin?"

"Evet. Evet öyle oldu. Sonra kayak merkezindeki evin devremülk olduğu, Martha's Vineyard'daki evi yaz için kiraladığı ortaya çıktı ve Antibes'teki evini de Londra'daki dairesinin kredi ödemelerini karşılamak için kiralamaya başladı. Onun dışındaki her şey nakitti ve hepsini kaybetti."

“Yani siz evlendiğinizden beri adam hem parasını kaybetti hem de ereksiyon sorunları yaşamaya başladı.”

“Özünde öyle. Evet.”

Thea küçük burun deliklerinden sert bir nefes vererek sandalyesinde arkasına yaslandı. Parmak uçları tabağının kenarındaki kırıntıların üzerinde gezindi. “Birileri sana evlilik yeminini hatırlatmak isteyebilir, Rachel. Zenginlikte fakirlikte falan filan.” Bir kaşını kaldırarak Rachel’a baktı. Rachel masanın altında yumruklarını sıktı.

“Ama dahası da var. Aşırı kontrolcü olmaya başladı.”

“Ne gibi?”

“İşten sonra yemek için doğruca eve gelmemi isteyip durması gibi şeyler.”

Kadının kaşı yine kalktı. “Peki işten çıkınca yemek için eve gitmezsen ne yapıyordu?”

“Şey... Aslında tam olarak bilmiyorum çünkü hep gittim. Ama sonra geçen hafta sadece bir kere gitmedim ve risotto tabağını duvara fırlattığını gördüm.”

“Seni mi hedef almıştı?”

“Hayır. Yani aslında ben orada değildim. Eve gittiğimde mutfağı öyle buldum.”

“Peki başka? Yemek için eve dönmediğinde başka ne yaptı?”

Rachel bu konuşmanın nereye gittiğini anlamaya başlamıştı. Michael’ın geçen hafta kanepede ona yaptığı dehşet verici şeyi sakladığı sürece davasının ne kadar sıradan görüneceğinin farkındaydı. Bakışlarını hızla Thea’nın üzerinde gezdirdi, mükemmel maskaralı kirpiklerini, kuru temizleme torbasından yeni çıkarılmış kaşmir bisiklet yaka üstünü, manikürlü tırnaklarını, basit altın alyansını, inanılmaz parlak kıvılcı saçlarının tepesindeki Michael Kors güneş gözlüğünü gördü ve şöyle düşündü: Bu kadın ona aynı şeyin yapılmasına izin vermez. Bu kadın asla öyle bir şiddete maruz kalmazdı. Bedeni asla bir et parçası olarak kullanılamazdı. Karşısındaki kadını bu adamdan boşan-

mak için iyi bir sebebi olduğuna ikna etmesinin tek yolunun tecavüz meselesini masaya yatırmak olduğunu da biliyordu. Ama yapamazdı. Yapamazdı işte. O yüzden de iç geçirerek, “Hiç,” dedi. “O kadar. Sadece risottoyu fırlattı.”

“Sen de çekip gittin mi?”

“Evet. O gece onu terk ettim.”

“Peki seninle iletişime geçti mi?”

“Yok. Tek kelime etmedi.”

“Peki bunu bekliyor muydun?”

“Aslına bakarsan hayır. Pek beklemiyordum. Öfkeleneyeceğini düşünmüştüm. Peşime düşeceğini.”

“Peşine düşmek mi?”

“Evet. Takip etmek gibi. Bilirsin.”

“Peki etmesini ister miydin?”

“Hayır! Tanrım, hayır! Öyle bir şey yapmamasına sevindim. Onunla birlikte olmadığım için mutluyum. Hayatımdan çıktığı için mutluyum. Bir daha yüzünü bile görmek istemiyorum.”

İşte oradaydı. Sesindeki o huysuz tını. Güya zenginken sonradan zengin olmadığı ortaya çıkan; karısına deliler gibi âşık ve hayranmış gibi görünürken aslında hiçbir şeyi umursamadığı anlaşılan ve karısının, hayatından öylece çıkıp gitmesine izin veren; tüm erkeksiliğine rağmen yatakta onu hayal kırıklığına uğratan bir adamla alelacele yapılmış bir evlilik. Rachel bunun dışarıdan nasıl görüldüğünü anlayabiliyordu. Tüm netliği ve acılığıyla görüyordu durumu. O bir prenesti ve prensinin aslında sıradan bir adam olduğu ortaya çıkmıştı. O da kendi masalının sıkıcı bir hayata dönüşmesi nedeniyle hayal kırıklığına uğramıştı ve o evlilikten kurtulmak istiyordu. Zengin babası da bunu gerçekleştirmek için cevval bir avukata saatte 500 sterlin vermeye hazırды.

“Yani, bilirsin, aranızda konuşup bu meseleyi çözebilirsiniz,” dedi Thea. “Sonuçta iç içe geçmiş bir finansal durum, ortak kredi falan yok, değil mi?”

“Hayır. Kendi mülklerimizin sahibiyiz.”

“Çocuk yok? Borç da yok?”

“Aynen.”

“Onda senin hiç eşyan var mı?”

“Hayır. Yani var da işte sadece kıyafet, makyaj malzemesi falan. Büyük şeyler değil.”

“Sende onun bir şeyi var mı?”

“Hayır.”

“Başka birinin dahli var mı?”

“Hayır.”

“Dürüst olmam gerekirse, Rachel, ben bunu mümkün olduğunca medeni ve basit tutman gerektiğini düşünüyorum. Kendine bir Kendin Yap boşanma paketi al ve işlemleri başlat.”

“Peki ya reddederse?”

“O zaman mahkemeye gitmen ve evliliğinizin onarılamaz, geri döndürülemez biçimde sarsıldığını kanıtlaman gerekir. Ya da bekleyebilirsin.”

“Neyi bekleyebilirim?”

“İki yıl ayrı yaşamayı.”

“Yani iki yıl daha evli kalmamdan mı bahsediyorsun?”

“Evet. Ama ayrı yaşayacaksınız.”

“Ondan sonra herhangi bir şey kanıtlamama gerek kalmayacak mı?”

“Hı hı. Aynen.”

“Ya da herhangi bir şey açıklamama?”

“Doğru.”

Rachel başıyla onayladı. Sanki bu seçenek kafasında yer edermiş gibi çok hafif bir baş hareketiydi. Evlenecek bir adam bulması neredeyse otuz üç senesini almıştı. Yakın zamanda bir başkasını bulamayacağından gayet emindi. Hatta aslında bundan sonra bir daha evleneceğini de hiç sanmıyordu. İşine odaklanacaktı. Arkadaşlık bağlarına. Her hafta yogaya gidecekti. Babasıyla zaman geçirecekti. Randevu uygulamaları kullanıp

ilişki peşinde koşmaktan vazgeçecekti. Bundan sonra bekâr kalmaya karar vermişti. İki yıl boyunca. Bunu yapabilirdi. Yapabileceğinden emindi. Michael'la ayrılığı tamamlandığında erkeklerin boktanlığından ve onların yanındayken sergilediği davranışlardan tamamen arınmış olacaktı.

Telefonunun ekranı ona on beş dakikanın dolmak üzere olduğunu gösterirken, "Sanırım," dedi Rachel, "bu son dediğini yapacağım. Evet, en iyisi bu."

Thea'nın yüzü yumuşadı. Belli ki Rachel'in doğru kararı verdiğini düşünüyordu. "Ama o süre boyunca," dedi, "Michael'la medeni bir iletişim kurmaya özen göster. Ya da daha iyisi ona tamamen yabancılaşılmaya."

Yabancılaşılmak.

Bu sözcük Rachel'in zihnini tuhaf bir sükûnetle doldurdu. "Evet," dedi. "Öyle yapacağım. Onunla ilişim olmaz artık."

Dom'un bebeği 28 Nisan'da; tam da beklendiği tarihte doğdu. Üç buçuk kilo ağırlığında, Ava adını verdikleri bir kız bebek. Bahar yaza dönerken Rachel, Michael'dan hâlâ haber almamıştı. Haziranda arkadaşı Dom, kocası Jonno, bebek ve bir başka hamile çiftle Ibiza'ya gitti. Ortamdaki tek bekâr insan oydu ama hiç umurunda değildi. Diğer insanların ilişkileri gözüne artık kusurlu görünüyordu. Kapalı kapılar ardındaki gerçek yaşamlarını hayal ediyordu. Zihninde onların duvarlarını da balkabaklı risottoların lekelediğini görüyordu. Şimdi değilse bile yakında. Çiftlerin birbirlerine hitap edişlerindeki gerilim dalgalarını hissediyordu, özellikle de bebekle kimin ne zaman ilgilenip ne yapacağı konusunda tatlı tatlı didişen Dom ve Jonno'da.

Bir gece yarısı, saat bire doğru ilerlerken Dom ve diğer çift çoktan yatmıştı ve Rachel kendini Jonno'yla birlikte tekila içip ot tütürürken buldu. Michael'la nisan ayında ayrılmalarından

beri ona konuyla ilgili tek kelime etmemiş olan Jonno gözlerini kısarak, “Başka şeyler de buldum,” dedi. “Bilirsin işte, Michael hakkında. Ama Dom sana söylememi istemedi. Sen onunla nişanlandığını söyleyince yani...”

Rachel gözlerini kırıştırtarak ona baktı. “Aa, sahiden mi?”

“Evet. Peki şimdi... Yani, anlatayım mı? Yoksa sen?..”

“Anlat. Lütfen. Bilmek istiyorum.”

Jonno nefes aldı, ardından ellerini önündeki masaya koydu. “Şu iş girişimleri. Onlarla ilgili sana ne demişti?”

“Nakliye lojistiği gibi bir şeyler. Endüstriyel ekipmanlar falan. Tekne yapmak için. Öyle bir şeydi.”

“Evet, anladım. Ama *tam olarak* öyle değilmiş. Daha ziyade yüksek ticari hacimli uyuşturucu üreticileri için endüstriyel ekipman denebilir.”

“Uyuşturucu mu? Nasıl yani?”

“Aynen.”

“Çok pardon, yani şimdi Michael tam olarak ne yapıyormuş?”

“Aslına bakarsan aracı gibi bir şeymiş. Yasal tedarikçilerden ekipmanları alıp yüksek kârla uyuşturucu üreticilerine satıyormuş. Ticari sistemlerine de ucundan dâhilmiş.”

“Uyuşturucu mu kaçırıyormuş?”

“Kabaca evet. Doğrudan değil. Çok daha dolaylı bir yoldan. Tabii bunları kanıtlamak da çok zor.”

“Bir suçlu yani.”

“Gibi gibi.” Jonno omuzlarını silkti, ardından yüzünü ekşitti. “Tam olarak değil. Ama suçlularla bağlantısı var.”

“Bütün parasını kaybetti.”

“Siktir. Sana o mu söyledi?”

“Evet. Nakliye sırasında bir gemi dolusu ekipman kaybolmuş. Ödemesini önden yapmış ve malları kaybeden insanlar da sorumluluğu kabul etmemişler. Bir milyon sterlin ya da daha fazlası gitti.”

Jonno nefesini tuttu. Ağzı bir karış açık kaldı. “Siktir be! Peki onun parası mıymış?”

“Evet, ben öyle biliyorum.”

Jonno bu kez dişlerinin arasından güçlkle nefes aldı. “Ol-mayabilir de aslında.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani aslında o para... *likit* olabilir. Yani er ya da geç geri ödenmesi gereken bir meblağ. Çok daha stresli gibi miydi?”

“Tanrım, evet. Aslına bakarsan onu terk etmemin nedeni de büyük oranda buydu.”

Jonno başıyla onayladı. “Yani,” dedi, “ben bu üzücü hikâ-yenin devamının geleceğini düşünüyorum. Daha ortaya çık-mamış çok şey olduğu kesin.” Sonra tekila şişesini ona doğru eğdi. “Bir shot daha?”

Rachel gülümsedi. “Tabii. Neden olmasın?”

Temmuzda Rachel, Kilburn'deki atölyesinden çıkıp Holloway'de, evine daha yakın bir yerde daha büyük bir atölyeye geçti. Paige kendi mücevher işinin yanı sıra yarı zamanlı olarak onunla çalışmayı kabul etti ve banka da Liberty için yapacağı ilk özel serisinin malzemelerini finanse etmek üzere 150,000 sterlinlik bir krediyi onayladı. Krediyi onun adına babası almış olsa da Rachel her kuruşunu geri ödeyecekti. Buraya kadardı. Artık sadakalara, maddi yardımlara ya da borçlara yer yoktu hayatında. İnternet sitesindeki her şeyi %50 indirimle soktu ve oradan gelen nakitle o ve Paige'in yanında çalışmaları için iki profesyonel kuyumcuyu üç aylık sözleşmeyle işe aldı. Temmuz sonunda örnek seri hazırды: Her üründen bir adet. Paige'le birlikte her birini süet keselere koyarak bir Uber'e atlayıp Liberty'ye gittiler. Ahşap panelli bir odada Lillian ve Rosie'ye sunumlarını yaparlarken demlikte çay ve çiçekli bir tabakta makaron ikram edilmişti. Oda kahkahalarla, neşeyle ve geleceğe dair heyecanla doluydu.

“Hepsi *enfes*. Aman Tanrım, Lils, şu kolyeye baksana.”

“Vay canına, Rosie, şu pembe yığma yüzüklerden birini kesin ben alacağım. Sahiden çok çarpıcı.”

“Rachel Gold, sen müthiş bir dâhisin. Gerçekten ama gerçekten öylesin.”

Atölyeye döndüklerinde Paige ve Rachel bir şampanya açarak çıkardıkları işe ve bundan sonra yapacaklarına kadeh kaldırdılar. Örnek seriyi Rachel’in yeni atölye için satın aldığı ekstra güvenli bir kasaya koydular, ardından da ışıkları söndürüp atölyeyi kilitleyerek çıktılar. Pazartesi sabahı sözleşmeli kuyumcular çalışmaya başlayacaktı. Günler de geceler de uzayacaktı artık. 17 Ekim günü yapılacak büyük açılıшта her parçadan beş tanesi sergilenmeye hazır olmalıydı.

Rachel o gece günlerden cuma olmasına rağmen erkenden yattı ve aklında planlar, sayılar, nakit akışı, elmaslar ve altınlarla dolu kasa dolanıp dururken uyuyakaldı.

Eylül ayına gelindiğinde Rachel ve yeni ekibi sağlam bir rutin oturtmuştu. Sergi işaretleri ve marka çalışmaları tasarlanıp üretilmişti. Michael’dan hâlâ haber almamıştı. Derken Rachel, o yıl ilk kez paltosunu giydiği, sert esen rüzgârın sonbaharın dökülen ilk yapraklarını ayaklarının dibinde koşturduğu hiddetli ve fırtınalı bir öğle sonrası atölyesinden çıkmış, Lilian ve Rosie’yle şehir merkezinde bir yerlerde buluşmaya giderken tartan kumaşlar satan bir dükkânın önünde aniden durdu ve nefesinin göğsünü sıkıştırdığını hissetti. Karşısında hızlı adımlarla ona doğru ilerleyen Michael vardı. Bir eli, bir sene önce Dominique’in Noel partisinde Michael’ın dibinden ayrılmamış olan Ella’ya çok benzeyen minyon, sarışın bir kadının elini tutuyordu. Üzerinde gri yünlü bir palto ve bordo-lacivert çizgili bir atkı vardı. Sakal bırakmıştı. Ağzı kulaklarında gülümsüyordu.

“Aman Tanrım. Rachel! Selam!”

Rachel bedeninin uyuştüğünü hissetti. Bakışları kısacık bir an Ella'ya benzeyen kadına kayd ve kadının yüzünde hızla belirip kaybolan o dehşet ifadesini görünce onun gerçekten de Ella olduğunu fark etti. Ella ve Michael'ın nasıl olup da bir araya geldiklerini merak etti. Ne zaman? Nerede? Yalnızca bir kez, o da çok kısa bir süreliğine karşılaşmışlardı. Üstelik Michael ondan hoşlanmamıştı bile. Şimdi bu kadınla el ele ne yapıyordu? Hem neden Rachel'a sanki beş ay önce kanepede tecavüz ettiğ ve o günden beri görmediğ karısı değil de eski bir arkadaşymış gibi gülümsüyordu? Rachel bu duruma uygun bir tepki bulamadı. Yüzü ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Bedeni koşmak istiyordu.

En sonunda, "Eee, selam. Yani ben aslında pek... şey yapmam gerek... şeye geciktim..."

"Tabii. Sorun yok. Seni görmek şahaneydi yine de. Harika görünüyorsun."

"Teşekkürler. Ben..."

Eliyle, *Gitmem gerek*, gibisinden bir hareket yaparken kasatı bir gülümseme takındı.

Michael yine ışı ışı bir gülümseme patlattı ve tam Rachel yanından geçerken, "Hey, bu arada, Ella bana senin büyük bir sözleşme imzaladığını söyledi. Liberty'yle. Müthiş bir şey bu! Sahiden müthiş!" dedi.

Rachel'in ağzı kurudu. Durup geri döndü, bakışları Michael'la Ella arasında gidip geldi. "Nasıl? Sen nereden biliyorsun bunu?"

Ella gözlerini kaldırım taşlarına çevirdi. "Dom söylemişti."

"Dom mu?.."

"Evet, geçen hafta görüştük de... O zaman söyledi."

"Dom ha? Bir dakika... O şeyi biliyor mu? İkinizi?" Bir kolunu onlara doğru hafifçe kaldırdı.

Ella hafiften kızardı, başını kaldırıp Michael'a baktı. Arından başını iki yana salladı.

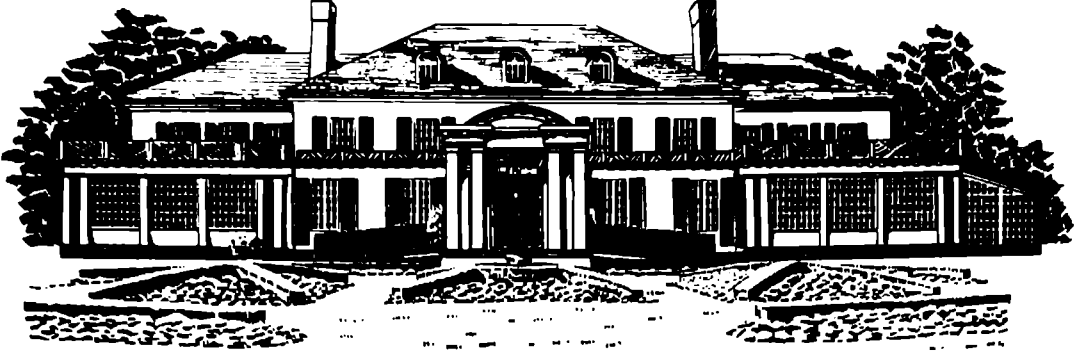
“Yani en yakın arkadaşımın dışarı çıkıp sana benimle ilgili şeyler anlatmasına, kişisel, özel meselelerimi seninle paylaşmasına izin verdin ama o sizin...” Kolunu tekrar aralarında salladı. “... her ne halt ediyorsanız işte o haltı ettiğinizi bilmiyor, öyle mi?”

“Of, yapma ama. O kadar da büyük bir mesele değil,” dedi Michael. “Şimdilik ortalığı velveleye vermiyoruz, o kadar. Öyle büyük bir kumpas falan yok yani. Sonuçta bir şeyleri saklamaya çalışıyor olsak karşına çıkıp sana selam verir miydin?”

Rachel cevap vermedi. Michael patronluk taslarcasına tek kaşını kaldırdı. “Her neyse, Rachel, seni iyi gördüğüme çok sevindim. Liberty olayı için de tebrikler. Gerçekten. Kesinlikle hak ettin.”

Sonra çekip gittiler ve Rachel kaldırımında öylece kalakaldı. Olduğu yere mihlanmıştı sanki, bacaklarını kıpırdatamıyordu, kalbi buz tutmuştu.

Düzenleme
Ny.Ozlem

Haziran 2019

Samuel

Libby Jones'un banka bilgilerine bakmak için yasal izin almamız tamı tamına yirmi dört saat sürdü. O yirmi dört saat içinde ağaç uzmanından bir rapor geldi. Cheyne Walk'taki evin etrafındaki ağaçların gerçekten de Londra çınarı, aylandız ve Fars ipeği olduğunu onaylıyordu. Yani Birdie Dunlop-Evers'in kalıntılarına yapışmış hâlde bulunan malcı oluşturan ağaçlar.

İhtiyacımız olanı almıştık. Birdie'nin cesedinin Cheyne Walk on altı numaranın çatısında tutulduğuna dair kanıt. İçimde sıcak bir mutluluk hissi duymuş ve masama oturup bir süre gülümsemiştim.

Şimdi Donal'la birlikte olay yeri ekiplerine ve adli tıp ekibinden Saffron Brown'a katılmak üzere Cheyne Walk'a dönmüştük.

"Selam, Sam," dedi Saffron. "Seni gördüğüme sevindim."

"Ben de seni gördüğüme sevindim," dedim. O sırada Donal'ın sadece ağzını kıpırdatarak "Sam" dediğini ve bir yandan

da kaşlarını aşağı yukarı oynatarak tuhaf tuhaf gülümsediğini gördüm.

“Çatıda ayak izleri bıraktığım için çok üzgünüm. Umarım işinize engel olmamıştır.”

“Hiç engel olmadı, Sam. Sorun değil. Ama gelip şunu görmem gerek.”

Saffron’un peşinden bahçenin en dibine doğru ilerledik, altına dairesel bir bank inşa edilmiş bir ağacı geçtik. Burada yoğun morsalkımlarla tamamen sarılmış yüksek bir duvar vardı. Adli tıptan başka biri bir çiçek tarhının başına çömelmiş, topraktan çıkardığı bazı şeyleri plastik delil poşetlerine koyuyordu. Midem şokla kasıldı ve Donal’ın da nefesinin kesildiğini duydum.

Kemik.

Küçücük, bembeyaz kemikler.

“Sandığın gibi değil, Sam, endişelenme,” dedi Saffron. “Kedi kemiği bunlar. Bak, kafatası da burada.” Eline alıp bize gösterdi. Küçük bir hayvanın kafatası olduğu aşikârdı. Rahat bir nefes aldım.

“Bir de,” dedi bizi evin arka kısmına daha yakın bir noktaya yönlendirerek. “Şurayı görüyor musun?” Dikdörtgen bir toprak parçasını işaret etti. “Justin Redding’in şifalı bitki bahçesi buradaydı. Ve bunlar da...” İki büyük toprak saksı gösterdi. “...içinde *Atropa belladonna* yetiştirilen saksılar. Hani şu ev sahipleriyle gizemli adamın 1994’te kendilerini zehirlemek için kullandıkları bitki.” Bana gözleri ışıldayarak baktı. Bu gotik hikâyenin esrar perdesinin giderek aralanmasından onun da en az benim kadar keyif aldığını söyleyebilirdim.

Donal’la ikimiz Saffron ve ekibini orada bırakarak karakola döndük. “İntihar anlaşması” cesetlerinin bulunduğu döneme ait polis raporlarını bir kez daha inceledik.

Kimliği belirsiz ihbar telefonunun geldiği gün eve ilk girenler polis memurları Robbin ve Shah olmuştu. Hemen arkalarından da bir olay yeri ekibiyle, bebekle ve Lamb ailesinin izleri hiç

bulunamayan iki çocuğu Henry ve Lucy'yle ilgilenmek üzere Felicity Measures adında bir aile irtibat memuru gelmişti. Polis raporlarına göre ev tarikat benzeri bir geçmişı olduğu izlenimi veren tuhaf şeylerle doluydu. İntihar notunda ölülerin baş harfleri vardı: ML, HL, DT. Kayıp ihbarları o dönem baş harfi DT olan ve gizemli cesedin yaşına ve eşkâline uyan birileri için yoğun olarak taransa da kimse bulunamamış ve üç yıl sonra da araştırmalara son verilmişti.

Miller Roe da *Guardian*'daki yazısında 2015 yılında yaptığı araştırmada benzer bir çıkmaza girdiğini söylüyordu. Ancak yazının son bölümü insanın iştahını kabartan bir umut ışıltısı taşıyordu:

Derken, daha geçen hafta DT olabilecek birinin izine rastladım. 1998'de 42 yaşındayken karısı ve iki çocuğuyla Fransa'dan gelmiş, kendisinden bir daha da hiç haber alınamamış bir aile babası. Ancak annesi 2006'da ölüm döşeğindeyken bir kayıp ihbarında bulunmuş fakat polis adamın izini bulamamış. Şimdi, 2015'te ben de izini sürmeyi başaramadım. Yani bir çıkmaz, aşılmaz bir sokak daha. Serenity Lamb ve tavşan ayağı vakasının sonu gelmez gizemlerine bir katkı daha.

Ancak Miller Roe, e-postama hâlâ cevap vermemişti ve telefonunu da açmıyordu. Son çare olarak sistemden adresini arattım. Güney Norwood'da yaşadığını söylediler. Hayatımın bir saatini oraya gidip gelmeye harcadım ancak dairesini bomboş, kapısını kilitli buldum. Üst komşusu Miller Roe'nun son zamanlarda evde pek vakit geçirmediğini, genellikle kız arkadaşında kaldığını söyledi. Komşuya şu kız arkadaşın nerede yaşadığını bilip bilmediğini sordum. Bilmediğini ancak Miller'ı bir daha görürse benim uğradığımı mutlaka ileteceğini söyledi.

Ancak nihayet bir saat önce finansal rapor geldi ve o rapor geldiğinde kapısı kapalı odamda, masamın başında tek başıma olsam da bir zafer narası atıp yumruğumu havaya savurmaktan ve tuhaf sesler çıkarırken bir yandan da sol ayak parmakları-
mın üstünde dönmekten kendimi alamadım. Çünkü işte orada, siyah beyaz bir belge olarak bilgisayarımın ekranındaydı. 7,45 milyon sterlinlik ödeme hesabına geçtiği gün Libby Jones iki farklı banka hesabına 2,48 milyon sterlinlik ayrı ayrı ödemeler yapmıştı.

İlk hesaptaki isim Bayan Marie Valerie Caron'dı. İkinci hesaptaki isimse Bay Phineas Thomson. Phineas ismi zihnimde bir şeyleri kıpırdattı. Sanki yakın zamanda duyduğum bir isimdi. Not defterimi telaşla karıştırarak o anıyı bulmaya çalıştım. İşte oradaydı. Büyük harflerle yazılmış ve altı çizilmişti: "BEN PHIN". Bu sözler Donal'ın Cheyne Walk'taki süpürgeliğe karalanmış olarak bulduğu, benim de fotoğrafını çektiğim sözlerdi. "BEN PHIN". O zamanlar hiçbir manası yoktu. Ama şimdi çok şey ifade ediyordu.

Ofisimden telaşlı adımlarla çıkıp soruşturma odasına, meslektaşım Maura'nın yanına gittim. Banka raporunu ekranında açtım ve ona isimleri gösterdim.

"Maura," dedim. "Bu insanlarla ilgili bilinebilecek ne varsa bulmanı istiyorum. Her şeyi. Sosyal medya da dâhil."

Sonra Donal'la birlikte arabaya atladık ve bir kez daha St. Albans'ın yolunu tuttuk.

Libby evde değildi. Ama sonra arkadaşı Dido'nun şehir merkezindeki bir mutfak mağazasının baş tasarımcısı ve sahibi olduğundan bahsettiğini hatırladım. Oraya sürüp kapının önüne park ettik. İçeri girdiğimizde Dido arka taraftaki ofisinden çıkıp bana yine iki gün önceki o kaygılı ifadeyle baktı.

"Ah, selam?"

“İyi günler, Bayan Rhodes. Sizi iş yerinizde rahatsız ettiğimiz için özür dilerim fakat Bayan Jones’u arıyorduk. Evinde bulamadık, telefonunu da açmadı. Acil bir mesele için onunla bir an önce konuşmamız gerek. Siz nerede olduğunu biliyor musunuz acaba?”

Northbone Kitchens mağazasında teşhir edilen mutfaklar çok güzeldi. Bir elimi dalgınca krem rengi bir mermer tezgâhta gezdirdiğimi fark edip hemen geri çektim. Plastik malzemelerden küçük odun bloklarını hatırlatacak şekilde tasarlanmış kendi mutfağımı düşündüm ve birden çok eski moda görüldüğüne, belki de değiştirme zamanının geldiğine kanaat getirdim. Krem rengi mermer tezgâhta duran küçük kutudan bir kart alıp başparmağımla orta parmağımın ucu arasında tuttum.

Dido omuzlarını silkti. Gerçi omuz silkmekten ziyade bütün üst bedenini kulaklarına kadar kaldırmış gibiydi. Bir yandan da ellerini avuçları yukarı bakacak şekilde kaldırıp alt dudaklarını büzdü. “Hiçbir fikrim yok.”

“Nerede olduğunu bilmiyorsunuz yani?”

“Hiç bilmiyorum. Belki alışverişe çıkmıştır.”

“Evet. Belki de. Nereden alışveriş yapar?”

“Hiç bilmiyorum ki. Muhtemelen Waitrose’dur.”

Gözlerimi kısarak Dido Rhodes’a baktım. Benden neden hiç hoşlanmadığını merak ettim. Irkçı olabilir miydi? Ama bence bir şekilde Libby’nin canını yakacağımdan korktuğu için benden hoşlanmıyor olması daha kuvvetli bir olasılıktı. Ki korktuğu şeyi yapmam son derece mümkündü.

“Bakın, lütfen, Bayan Rhodes. Siz ya da eşiniz...”

“Evli değilim.”

“Özür dilerim. O hâlde *siz* ondan bir haber alırsanız, lütfen DM Owusu ve DÇ Muir’in onunla mümkün olan en erken zamanda görüşmek istediklerini iletebilir misiniz?”

“Konu ne tam olarak? Size zaten bildiği her şeyi anlatmadı mı? Ki zaten bildiği bir şey de yoktu.”

Derin bir nefes alarak kibarca gülümsedim. “Evet. Salı günü hiçbir şey bilmiyor gibiydi ama yaptığımız araştırmalar onun sandığından daha fazlasını bilebileceğini ortaya çıkardı. Hatta, Bayan Rhodes, siz Bayan Jones’un çok yakın arkadaşısınız, öyle değil mi?”

“Evet, öyle.”

“Bu durumda uzun zamandır ortada olmayan kardeşleriyle irtibat kurmuş olsa size söyler miydi?”

“Söylerdi bence,” diye yanıtladı fakat sesi tonu artık daha savunmacıydı.

“Peki size hiç Phineas isminde birinden bahsetti mi? Phineas Thomson?”

Elimdeki kartviziti iki parmağımın arasında çevirerek Dido’nun tepkisini izledim ve yalan söylemek üzere olduğunu fark ettim. Böyle havalı birine göre onu fazlasıyla ele veren tikleri vardı. Bakışlarını sonunda benden ayırıp tavana çevirmesi, sol omzunun hafifçe sağa doğru kıvrılması, aynı anda kalçasını da hafifçe sola kaydırması. Konuşmadan önce dişlerini sıkarken yanağında küçücük bir çukur dikkatimi çekti.

“Hayır. Hiç duymadım.”

“Peki. Teşekkür ederim.”

Göz kamaştıran mağazada etrafıma bir kez daha bakındım, içimde gıcır gıcır, yepyeni eşyalara karşı aptalca ama oldukça heyecan verici beklenmedik bir istek uyanmıştı. Dido Rhodes’u başımla selamladım, ardından çıkıp gittik.

“Nereye, patron?”

“Dido’nun evine,” dedim.

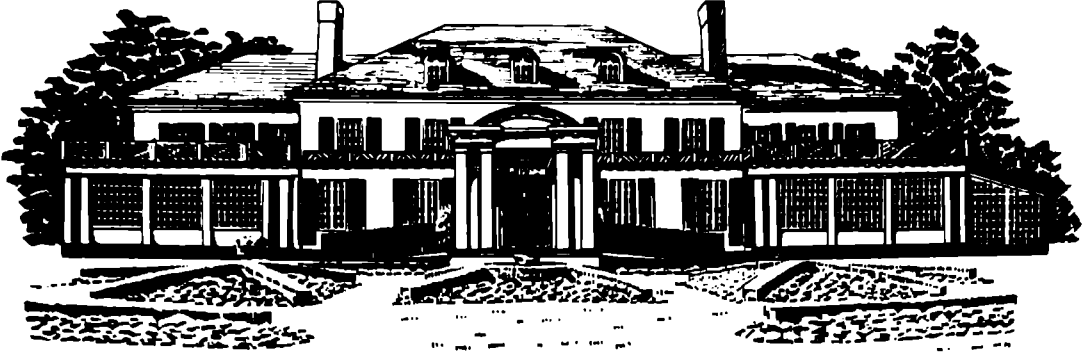
“Cidden mi?”

“Evet. Cidden. Başka nerede olabilir ki?”

“Elimizde adresi var mı?”

Donal’a bakıp gülümsedim. “Var. Tam burada, bu kartvizitte.”

Donal’a muhiti söyledim ve yola çıktık.

Lucy, Quick E Burger denen bir fastfood restoranında patates kızartması alıyordu. Marco kahvaltıya buraya gelmek için ısrar etmişti. İngiltere’de şubeleri yoktu ve TikTok’ta herkes sürekli burayı paylaşıyordu. Bir ekol oluşturma gayretiyle “gizli menü” diye bir şey çıkarmışlardı. Marco “Canavar” adı verilen bir hamburgeri mideye indirmekle meşguldü, ki çocuğun ellerinde paramparça oluşuna, çenesinden akışına bakılırsa son derece yerinde bir tabirdi.

Marco bir gün önce Kris Doll’dan, salı gecesi Henry’den karmakarışık bir mesaj aldığını söyleyen bir mesaj almıştı. Yazım tarzından “inanılmaz sarhoş” olduğunun anlaşıldığını ama kendisinin mesaja cevap vermediğini, hangi konumdan gönderildiğini bilmediğini ancak Henry’nin onu bir içki içmek için yanına davet ettiğini yazmıştı. Dolayısıyla en azından salı akşamı Henry’nin hâlâ sapasağlam ve Şikago’da olduğunu biliyorlardı. Dolayısıyla bir gün önce onu aramak için Şikago’nun güneşten kavrulmuş kaldırımlarını hep birlikte arşınladıkları her dakikaya değmişti.

“Kılık değiştirmiş olabilir,” dedi Marco. Kısacık bir an dilini çıkarıp ağzının kenarındaki kırmızı sosu yaladı.

“Kim?”

“Henry. Kılık değiştirmiş olabilir. Yani biz sarı saçlı birini arıyoruz falan ama saçını boyatmış olabilir. Ya da şapka falan takmıştır.”

“Pek sanmıyorum, tatlım. Şimdiye kadar fotoğrafını iki farklı insana gösterdik ve ikisi de onu tanıdı.”

Marco omuzlarını silkti. “O da doğru.”

Stella çilekli milkshake yudumlarken ikisine düşünceli düşünceli bakıyordu. “Eve dönebilir miyiz?” dedi sonunda.

Lucy ona baktı ve Stella’nın “ev” derken nereyi kastettiğini merak etti. Kısacık ömründe o kadar çok ev görmüştü ki: Doğduğu ve ömrünün ilk iki yılını geçirdiğı Nice’in dış mahallelerindeki ev; ardından Stella’nın babaannesi Mémé’in koca bir binanın yedinci katında bulunan, üçünün kutu gibi bir odaya sıkıştığı, iki hafta sonra da “böyle olmuyor” bahanesiyle şutlandıkları dairesi. Ardından üç farklı pansiyonda üç oda, sahilde üç gün, sonrasında Giuseppe’nin pansiyonunda bir yıl, sahilde geçirilen bir hafta, Giuseppe’de birkaç gece, Henry’nin Battersea’de Airbnb’den kiraladığı dairede üç gece, Henry’nin Marylebone’daki dairesinde bir sene... ve şimdi de Şikago’dalardı işte. Tanrı bilir buradan sonra nereye geçeceklerdi. Ama Lucy, Henry’nin Marylebone’daki dairesine ya da St. Albans’taki eski papaz evine gitmeyeceklerini hissediyordu. Hatta ayrılmak zorunda bile kalabilirlerdi. Zira Lucy her an omzunda bir el hissedip kulağında ona onunla gelmesini ve geçen sene Antibes’te, ardından da Nisan 1994’te Chelsea’de olanları açıklamasını söyleyen bir ses duyabilirdi. O zaman Stella’yla Marco’ya ne olacaktı?

Gözyaşlarını tutup elini Stella’nın ellerinin üstüne koydu. “Yakında,” dedi. “Yakında döneceğiz. Henry dayını bulur bulmaz.”

“Peki Henry dayı neden onu bulmamızı istemiyor?” diye sordu Stella.

Lucy, Marco'yla göz göze geldi, ardından iç çekti. "Kendi kafasında bir şeyleri çözüyor. Bunun için de yalnız kalması gerek. Ama farkında olmadığı..."

Telefonu titremeye başlayınca sustu. Libby'nin aradığını görünce kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Telefona neredeyse bağırarak, "Alo!" dedi.

"Anne! Yine geldiler. Polis buradaydı. Beni Dido'nun evinde buldular. Onları beklemiyordum ve beni camdan gördükleri için de saklanamadım. Banka hesaplarımı incelemişler, anne. Sana ve Henry'ye para gönderdiğimi görmüşler ve Henry Phin'in adını kullandığından, Cheyne Walk'ta Henry'nin bıraktığı yazıları hatırlayıp olaylar arasında bağlantı kurmuşlar. Yani bir bağlantı olduğunu biliyorlar. Kesinlikle biliyorlar ve eminim ki o banka hesaplarının sana ve Henry'ye ait olduğunu ve benim yalan üstüne yalan söylediğimi de biliyorlar. Çok kötüyüm, anne! Ne yapacağımı bilmiyorum! Ne yapacağız? Ne yapacağız biz?"

"Dur. Nefes al biraz. Gittiler mi?"

"Evet. İki dakika kadar önce gittiler. Birkaç soruyu daha yanıtlamak için karakola gitmem gerektiğini söylediler."

"Ne zaman?"

"Yarın."

"Orada saat kaç?"

"Saat... Bir dakika. Dördü biraz geçiyor."

"Tamam. Evet. Bir avukata ihtiyacın var."

"Ama... O zaman suçlu gibi görünmez miyim?"

"Bilmiyorum ki. Hayır. Yani neden görünesin ki? Sen suçlu değilsin."

"Ama yalan söyledim. Düpedüz yalan söyledim. Phin Thomson ve Marie Caron'ın *eski dostlarım* olduğunu söyledim. Ama kim eski dostlarına iki buçuk milyon verir ki?"

Lucy duraksadı, başı bir an göğsüne düştü. Kafasını kaldırdığında Marco'nun da Stella'nın da fal taşı gibi açılmış gözlerle ona baktıklarını gördü.

“Miller ne diyor?”

“Ulaşamıyorum ki. Bütün gün podcast kaydediyor. Bugün işi akşama kadar sürecek.”

“Peki Dido ne diyor?”

“Daha onunla konuşmadım. İlk seni aradım. Anne, artık pasaportlarınızdaki isimleri biliyorlar. Senin Marie Caron ve Henry’nin de Phineas Thomson adını kullandığını biliyorlar. Şikago’ya uçtuğunuzu görebilirler. Otel rezervasyonlarınızı. Banka kartı kullandığınızı her yeri. Şimdi sizin peşinize düşecekler, anne. Oradan bir an önce ayrılmalısınız. Phin’i bulmayı boş verin. Henry’yi bulun ve gidin!”

Lucy telefonu kapadıktan sonra Marco’yla Stella’ya baktı. Zoraki bir gülümseme takındı. “Pekâlâ,” dedi. “Henry’yi bugün bulmamız gerek. Hatta aslına bakarsanız onu hemen şimdi bulmamız gerek! O yüzden yemeğimizi bitirip tekrar sokaklara dönelim.”

O sırada Marco başını telefonundan kaldırarak şaşkınlıktan irileşmiş gözleriyle ona baktı. “Anne. Kris Doll’dan bir mesaj daha geldi. Hani şu motosikletli adam var ya? Diyor ki arkadaşı Phin için endişeleniyormuş. Ona bir türlü ulaşamıyormuş. Bizimle görüşmek istediğini söylüyor. Ne diyeyim?”

“Olur de,” diye yanıtladı Lucy. “Olur de.”

Eylül 2017

Rachel telefonunu kulağına dayamış, pejmürde görünümlü Rekoseli kumaş mağazasının önündeki kaldırımında bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

Dominique telefonu üçüncü çalışta açtı. “Hey.”

“Dom, benim. Az önce Michael’ı gördüm. Ella’yla birlikteydi.”

“Ella kim be?”

“Siktir. Ne bileyim. Küçük, sarışın, sinir bozucu kadın. Senin şu partindeydi. Darcy’nin okuldan arkadaşı hani?”

“Ha, tamam, hatırladım. O Ella. Tanrım. Herif onunla mıymış? Yani *birlikte*lermiş öyle mi?”

“Evet. El elelerdi. Çift gibi. Ama Dom, kadın benim Liberty sözleşmemi biliyor. Sen söylemişsin, öyle dedi. Sen söylemedin, değil mi? Yani, niye söyleyesin ki?”

Rachel’ın Ella’ya söyleyenin Dom olduğunu anlamasına yetecek kadar uzun bir sessizlik oldu.

“Siktir. Rach. Darcy’nin *baby shower*ındaydım. Üç hafta falan önce. Birileri senin ne yaptığını sordu. Ben gerçekten

onun da sohbetin parçası olduğunun farkında bile değildim. Hatta orada olduğunu bile hatırlamıyorum. Silik tipin teki zaten. Michael’la görüştüğünü de hiç bilmiyordum, bilsem ağzımı açıp tek kelime etmezdim. Niye edeyim? Çok ama çok üzgünüm, Rachel.”

“Peki... Benim hakkımda başka bir şey söyledin mi?”

“Hayır. Yani, pek sayılmaz. Sadece çok iyi iş çıkardığını söyledim. Keyfinin yerinde olduğunu. Ha, bir de senin, şey, Michael’ı *ghostladığını*...”

“*Ghostlamak mı?* Aman Tanrım. Gerçekten öyle mi söyledin?”

“Şey, evet. Ama dürüst olmak gerekirse o da seni *ghostladı*. Onu terk ettiğinden beri seninle iletişime geçmek için en ufak bir çaba harcamadığı gibi şimdi de Ella’yı beceriyor.”

“Biliyorum, Dom ama Tanrım, sadece çok dikkatli olmam gerekiyor. Bu ayrılık sürecinin herhangi bir drama yaşanmadan, herhangi... *bir şey* olmadan sessiz sedasız geçip gitmesini istiyorum.”

“Neden hemen boşanmadığını hâlâ anlayamıyorum.”

“Olmaz. Anlamadığını biliyorum ama sorun değil. Kendimce nedenlerim var, inan bana. Ama senden rica etsem Darcy’ye Ella ile Michael’ın birlikte olduklarını bilip bilmediğini sorar mısın? Biliyorsa ne zamandır devam ediyormuş bu?”

“Tanrım, tabii, kesinlikle. Hemen şimdi sorarım. Ama Rach...” Duraksadı. “Senin için sorun değil, eminsin değil mi? Yani bozduğunuzu ve onu artık sevmediğini söylediğini falan biliyorum ama yine de bu onun hayatına devam ettiğini görmenin canını acıtmayacağı anlamına gelmez.”

“Canım acımıyor, Dom. İnan bana. Gerçekten ama gerçekten acımıyor.”

“Peki, güzel. Sevindim. Çenemi tutamadığım için gerçekten çok, çok, çok üzgünüm. Seninle öyle gurur duyuyordum ki insanlara ne kadar müthiş olduğunu, ne kadar iyi gittiğini

anlatmak istedim sadece. Söz veriyorum, bir dahaki sefere biri seni sorduğunda direkt üç maymunu oynayacağım.”

Rachel gülümsedi. “Sorun değil. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Rachel telefonu çantasına koydu, ardından Lillian ve Rosie’yle buluşacağı yere doğru ilerlemeye başladı. Mekâna doksan saniye gecikmeli olarak ve açıklayamadığı bir huzursuzluk hissiyle vardı.

Birkaç hafta sonra rüzgârlı bir salı günü Rachel Gold Mücevherat serisi Liberty’de açılış yaptı. Basından ve sosyal medya fenomenlerinden bazı insanlar davet edilmiş, şampanya ve tepsilere dizilmiş küçük aperatifler ikram edilmişti. Rachel siyah kadife pantolon ve beyaz bir ceket giymişti. Saçlarına profesyonelce fön çekilmişti. Siyah polo yaka tişörtü ve kotuyla babası da oradaydı. Öylesine gururlu ve canlı görünüyordu ki Rachel’in kalbi sızlamıştı.

Paige, Rachel’in kolunu tutup curcurnada kendini duyurabilmek için kulağına eğilerek odanın karşı tarafında duran ve üniversiteye birlikte gittikleri, o dönem peşini bırakmayan bir adamdan bahsetti. Adam şimdi onu özenle görmezden geliyor, telefonuna sesli notlar kaydediyordu. Paige, “Şuna bak, gören de G7 Zirvesi’ne rapor veriyor sanır,” deyince Rachel kendini tutamayıp kahkaha attı. Birkaç dakika sonra Lillian tatlı bir konuşma yaptı, ardından fotoğraf çekimi gerçekleşti, saat 19.45 gibi de insanlar paltolarını almaya başladılar ve etkinlik hız kaybetti. Rachel da Lillian, Rosie, Paige ve babasıyla birlikte yemeğe gitmek üzere çantasını ararken cadde tarafından dükâna tanıdık birinin girdiğini gördü: Gri yün palto, bordo lacivert çizgili atkı, sakal.

“Liberty’nin e-posta bültenine aboneyim,” dedi Michael atkısını çözerek ona doğru ilerlerken. Yüzü ışıltılı saçan bir gü-

lümsemeyeyle aydınlanmıştı. “Serinin açılışının bugün olması ne şahane bir sürpriz! Tam da benim şehirde olduğum gün! Ben de dedim ki uğrayıp bir bakayım. Böyle bir şamata olacağını hiç düşünmemiştim! Seni görmeyi de beklemiyordum doğrusu! Vay be! İnanılmaz görünüyorsun, Rachel. Gerçekten.” Rachel’in babasının elini tutup sıktı. “Seni görmek ne güzel, Brian. Şahane görünüyorsun.” Ardından partide kalanlara şöyle bir baktı, tekrar Rachel’a döndü ve gülümsedi. “Evet,” dedi. “Hadi şu şahane şeylere bir bakalım!”

Lilian ve Rosie, Rachel’a soran gözlerle baktılar. Rachel başını iki yana sallayıp omuzlarını silktilti. Michael’ın peşinden Rachel’in mücevherlerinin bulunduğu kabine doğru ilerlediler.

“Vay canına!” dedi Michael. Elleri paltosunun ceplerindeydi. Dönüp ona baktı. “Rachel. Bunların hepsi çok seçkin. Şunlara bak, ışıpta nasıl da parladıklarına bir bak. İnsanı mest ediyor! Bu taşlar...” Hemen arkasında duran Lilian’a döndü. “...hepsi gerçek mi?”

Lilian, Rachel’a baktı. Ardından, “Evet,” diye yanıtladı. “Değerli ve yarı değerli taşlar. Bu kolye ucundaki turuncu el-mastan şu yüzükteki siyah opallere kadar hepsi nadir bulunan taşlar. Çok zarif değil mi?”

“Aman Tanrım, evet, sahiden öyle. Rachel, işleri gerçekten büyütmüşsün. Herhâlde bu işe girmek için epey bir finansal yükün altına girmişsindir, öyle değil mi?” Bakışları yeniden Rachel’in babasına kaydı. “Brian, sen gerçekten de dünyanın en iyi babasısın.”

“Michael,” diye başladı Rachel ama ikinci hecede sesi boğazına sıkışıp kaldı ve yutkundu. “Burası kapanmak üzere. Personel temizlik yapıp mağazayı kapayacak. Geldiğin için teşekkürler ama...”

“Elbette,” dedi. “Tabii. Anlıyorum. Ben geçerken öyle bir uğradım. İşlerini görmek istedim. Biliyorsun, hep senin tanıdığım en yetenekli insan olduğumu düşünmüşümdür. Ciddiyim.

Çılgın bir yeteneğin var. Baksana bir kendine. Nihayet hak ettiğin takdiri alıyorsun. Hayranlık duyuyorum. Gerçekten.” Ellerini dua eder gibi birleştirdi, tepside bir kanepa alıp ağzına attı, herkese veda etti ve çıkıp gitti.

Rachel çantasını kaptığı gibi tuvalete koşup kustu.

Noel'den önceki hafta Liberty'de sergilenen serinin tamamı satılmıştı ve bahar başına kadar uzayan bir sipariş listesi vardı. Rachel iki kuyumcuyla sözleşme yenileyip daha fazla malzeme alabilmek için bu kez kendi adına bir kredi daha çekti. Dominique her sene düzenlediği Noel partisini bu kez sekiz aylık bir bebekle ve davetiyede zaman kısıtlaması olmadan verdi. Rachel sırf kibarlıktan katılmıştı. Bir sene önce çılgınlar gibi âşık olduğu, nişanlanmanın eşiğinde olduğu, hem tip, hem parıltı hem de geleceğe dair umutlar konusunda uyumlu olduğunu sandığı ama sonradan sadist bir tecavüzcü olduğu ortaya çıkan bir adamın kolunda içeri girdiği dönemin hayaletleri ve yankıları kaldıramayacağı kadar ağırdı. Ama partiden ayrılmadan önce mutfakta kokteyl yapan Jonno'yu bir köşeye sıkıştırıp ondan bir Negroni istedi.

Adam raftan bir bardak alıp içini buzla doldururken Rachel, “Jonno,” dedi. “Hani Michael'ı araştırmıştın ya, hatırlıyor musun? Hani iş ilişkileriyle ilgili bir şeyler söylemiştin bana? O bilgileri nereden aldın?”

“Şey, sanırım tuhaf kaynaklarım var diyebiliriz. Eski polisler. Eski suçlular. Belirli çevrelere ve alt kültürlere gizlice sızmış gazeteciler. Böyle tiplerden bir sürü tanıdığım var, hepimiz birbirimize bir şekilde iyilik borçluyuz.” Jonno omuzlarını silkerek cin şişesinin kapağını açtı ve Rachel'in bardağına biraz döktü.

“Peki birilerinin, ne bileyim, eski karısının falan izini sürebilecek insanlar da tanıyor musun?”

“Michael’ın o tuhaf, tacizkâr kanatlarının altına aldığı sokak kadınından mı bahsediyorsun?”

Rachel birden ürperdi ve başını iki yana salladı. “Tacizkâr mı? Neden tacizkâr dedin?”

“Bilmem. Öyle bir hava aldım. Adamın tavırlarından.”

“Tavırları mı? Sana karşı mı?”

“Hayır! Yok, hayır. Ben sana karşı olan tavırlarını kasetmiştim. Bilmem ki. Kendimi yanlış ifade etmiş olabilirim. Kusura bakma.”

“Hayır. Yani, sorun değil. Ben sadece... Ne bileyim, herkes ondan hoşlanıyor sanmıştım.”

“Yani, hoşlandım denebilir. Ama öte yandan tekinsiz olduğunu da düşündüm. Karanlık eğilimler falan. Ama yani, ben ne bilirim? Her neyse, şu sokak kadını mı soruyordun?”

“Evet. Lucy. Onunla ilgili bir şeyler bulabilmiş miydin?”

Jonno ona sorgular gibi bir bakış atarak Campari şişesini açtı. “Neden soruyorsun?”

“Gerçekten bilmiyorum. Ben sadece... Birileriyle konuşmak istiyorum. Michael olayını atlatmış birileriyle. Sonlara doğru biraz toksikleşmişti. Onun için de öyle miydi, onu öğrenmek istiyorum.”

“Eh, görünüşe göre gecenin köründe çocuğuyla birlikte ortadan kaybolmuş, bir daha da kimse ondan haber alamamış. Sahiden ortadan kaybolmuş.”

“Peki ya çocuk? Çocuk ne olmuş? Bir yerlerde okula gidiyordur muhakkak ya da doktor kaydı falan vardır. Değil mi?”

“Evet, mümkün. Ama samanlıkta iğne aramak gibi. Herhangi bir yerde olabilir. Başka bir ülkede bile olabilir. Devlet bakımına alınmış olabilir. Hatta annesiyle birlikte mağarada bile yaşıyor olabilir. Adı neydi? Biliyor musun?”

“Evet. Adı Marco. Marco Rimmer. On bir yaşında sanırım.”

“Bir kez daha soruştururum. Ama dürüst olayım, düşük bir ihtimal.” Jonno ona içkisini uzattı, ardından bir süre ona

baktı. “Aslında ne oldu?” diye sordu. “Michael’la aranda? Seni dövdü mü?”

Rachel başını iki yana sallayarak, “Hayır. Öyle bir şey olmadı,” dedi. Ki en azından bu kısmı doğrudu.

Haziran 2019

Samuel

Enfield'da yaşıyordum. Tatlı bir evim vardı. Ancak son iki günde gördüğüm evlerden sonra evim bana biraz farklı görünmeye başlamıştı. En azından yeni bir mutfağa ihtiyacım vardı.

Dört gündür evde yemek yemiyordum ve Tesco torbasındakileri (artık tatmin edici gelmeyen) mutfak tezgâhıma boşaltırken kendimi mutlu hissediyordum: taze makarna, biraz brokoli, sarımsak, tam olgunlaşmış gibi görünen koca bir domates. Vejetaryen bir yemek. Eti haftada sadece bir gün yemeye gayret ediyordum. Temelde gezegenin sağlığı için. Ama aynı zamanda hayvanlar için de. Bebekken evinize getirecek olsanız evcil hayvan gibi davranacak her hayvan için. İnternette çok sevimli hindiler görmüştüm. Alışveriş yaparken onları düşünmeye çalışırdım ama bazen canım feci hâlde tavuk salatalı sandviç ya da ızgaradan yeni alınmış yanık burger çekiyordu. Öyle zamanlarda sahiplerine sarılan hindileri unutuyordum.

Öğleden sonra Donal'la birlikte bir kez daha gidip Libby Jones'la konuşmuştuk. Banka işlemleriyle ilgili bildiklerimizi yüzüne vurunca yanakları kıpkırmızı olmuş, Marie Caron ve Phineas Thomson'ın arkadaşları olduğu yanıtını vermişti. Ona arkadaşlarının nerede olduğunu sorduğumdaysa tatile çıktıklarını, nereye gittiklerini bilmediğini, telefonlarını da yanlarına almadıklarını söylemişti. Ona parasının üçte ikisini neden ona nereye gideceklerini bile söylemeden tatile çıkan arkadaşlarına verdiğini sorduğumdaysa ikisinin de çok iyi arkadaşlar olduğunu, başına konan talih kuşunu onlarla paylaşmak istediğini belirtmişti. Ona arkadaşlarının (parası muhtemelen Libby'nin cömert hareketinden sonra ödenmiş olan) tatile onu da davet edip etmediklerini sorduğumdaysa davet edilmediği yanıtını almıştım.

Cheyne Walk'taki evde yazan "BEN PHIN" yazısını görüp görmediğini sormuştum. Fark etmediğini söylemişti. "Sana miras kalan evde yazılı olan bu sıra dışı ismin aynı zamanda senin çok ama çok iyi bir arkadaşının da adı olması büyük bir tesadüf," demiştim. O da bunun büyük bir tesadüf olduğunu kabul etmişti. Sonra kendi evi varken neden arkadaşı Dido'nun evinde olduğunu sormuştum. Tabii bir de benden saklanıp saklanmadığını. "Alakası bile yok. Sadece köpek Dido'nun bahçesinde rahatça koşabilsin diye geldim," demişti.

Hepsi yalandı. Tabii ki hepsi yalandı. Yani. Yarın onu karakoldaki sert bir masanın başına, rahatsız bir sandalyeye oturtup doğru düzgün sorgulayacak ve bize arka arkaya yalanlar sıralamaktan vazgeçirebilecek miyiz diye bir bakacaktık.

Makarnamı yapıp televizyondaki polisiye diziyi izledim. Her şeyi yalan yanlış yapsalar da polisiye dizileri severdim.

Akşam saat dokuz gibi telefonuma Philip Dunlop-Evers'tan bir mesaj geldi.

Samuel. Rahatsız ettiğim için kusura bakma. Herhangi bir gelişme var mı?

Ona henüz bir gelişme olmadığını ancak yarından umutlu olduğumuzu yazdım. En son bulunduğu adrese ulaşmış olabileceğimizi söyledim. Birdie öldüğü sırada evde yaşamış olabilecek iki insanın izini bulmaya çalıştığımızı, daha çok yolumuz olduğunu. Yarın onu bilgilendireceğimi.

Teşekkürler, diye yanıtladı.

Duştayken vakayı sanki küresel bir şeymiş gibi düşündüm, kafamın içinde üç ayrı boyutta dönen bir dünyaymış gibi. Boşlukları aradım ve onları doldurmanın ya da kürenin bir tarafından diğer tarafına bir şeyler çekerek boşluğu anlamlandırmanın yollarını aradım. Bütün mesele tamamlamaktı. Bu hikâye çok düzgün tamamlanıyordu ama delikler biçimsiz ve rahatsız ediciydi. Bildiklerimi düşündüm:

Seksenlerin sonunda Birdie Dunlop-Evers adındaki genç bir kadın kendini daha önce grubunun klip çektiği büyük bir evde geçici olarak yaşarken bulmuştu.

Bu büyük evin sahibi Henry ve Martina Lamb'di; üç de çocukları vardı: Henry, Lucy ve Serenity.

(Bu arada ilk iki çocuklarına bu kadar geleneksel isimler veren bir anne babanın son çocuklarına böylesine bohem bir isim koyması kafamı karıştırıyordu. Sanki başka faktörlerin de etkisi var gibiydi. Belki de uğruna öldükleri şu ismi cismi belli olmayan tarikat gibi.)

Birdie eve taşındıktan sonra başına aldığı bir darbeye öldürülmüştü. Ardından pahalı havlulara sarılarak çok ama çok uzun yıllar çatıdaki bir baca gövdesinin arkasında saklanmıştı. Kabaca Libby Jones'un yirmi beşinci yaş gününe, evin mülkiyetini üzerine geçirmesine denk gelen bir zaman aralığında da kalıntıları Thames'e atılmıştı.

Birdie'nin başına aldığı darbeye öldürüldüğü sıralarda, Henry ve Martina Lamb de mutfaklarının zemininde, yanlarında baş harfleri DT olan gizemli bir adamla birlikte kendilerini zehirlemişti. Bundan kısa süre sonra da (polis eve geldiğinde

Serenity/Libby isimli bebeğin beslenip altının değiştirilmesinin üzerinden çok az bir zaman geçmişti) sayıları kimin tanıklığına inanacağınıza göre değişiklik gösteren, iki ila altı ergen evden kaçmış ve bir daha da hiç görülmemişlerdi.

Bu gençlerden ikisinin Henry ve Lucy Lamb olduğunu varsayıyorduk. Diğer evdeki yazıda gördüğümüz PHIN olabilirdi.

Küçük bir boşluğun kendi kendini doldurduğunu hissedince sabunlanmayı bıraktım.

Phin Thomson.

DT.

Gizemli adamımız DT, Phin Thomson'ın babası olabilir miydi?

Öyle olduğundan neredeyse emindim.

O hâlde Birdie öldüğü dönemde evde yaşayanlardan birinin de "Phin Thomson" olduğunu varsayabilirdik.

Şimdiyse adı evin satışından gelen 2,48 milyon sterlinlik bir dekonttaydı.

Başka bir açıdan görebilmek için küreyi kafamın içinde hafifçe döndürdüm. Yeniden Birdie'ye geldim.

Birdie, Cheyne Walk'a tek başına gelmemişti. Bir erkek arkadaşı vardı. Perküsyon sanatçısı Justin Redding. Ondan da bir iz bulunamamıştı. Kimse onu gördüğünü bile hatırlamıyordu. Birdie öldüğü gece hâlâ o evde miydi? Yoksa daha önce mi ayrılmıştı? Konuştuğum hiç kimse Justin'in üç sözüm ona intiharla ya da kız arkadaşı Birdie'nin ölümüyle alakası olabileceğini düşünmüyordu. Görünüşe göre fazla yufka yürekli biriydi. Ama şu anda gözüme muhtemel bir suçlu gibi görünüyordu. Onu tanıyan herkesin inandığı kadar masum olduğunu kanıtlamak için kendisini son yirmi altı yıldır saklandığı yerden çıkarmamız gerekiyordu. Karşı konulamaz bir dürtüyle Justin Redding'in her şeyin anahtarı olabileceğini hissettim.

Küreyi tekrar Libby Jones'a ve kıpkırmızı bir suratla söylediği yalanlara çevirdim. Söylemek istemediği ama söylemekten başka çare bulamadığı yalanlar.

Aklıma köpek geldi. *Annesinin* köpeği.

Yarın için bir iş daha. Kafamın bir köşesine yazdım. Çünkü eğer o köpek onu evlat edinen, İspanya'daki annesine ait değilse (Libby'nin durumu açıklarken verdiği fiziksel tepkiler bir yana, kim İspanya'daki annesiyle ortak köpek sahiplenirdi ki? Hiç kimse), o hâlde Libby'nin hayatında annesi olarak gördüğü biri daha vardı. Bu kişi Marie Caron olabilir miydi? Mirasın üçte birini alan ve şimdilerde yanında telefonu olmadan "tatil" yapan kadın? Peki bu Marie Caron, Nisan 1994'te Cheyne Walk 16 Numara'da ortadan kaybolan gençlerden biri olabilir miydi?

Kafamın içindeki küreyi hızla çevirip durarak olayları tam manasıyla idrak etmenin başka bir yolunu bulmaya çalıştım ama şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Justin.

Köpek.

D. Thomson adında bir adam.

Saatimi sabah beşe kurdum. Yapacak çok işim vardı.

Marco kola sipariş edip pipetle içmeye başladı. Gözleri telefonuyla cadde arasında gidip geliyordu. Kris Doll gecikmişti. Onlarla saat iki buçukta kaldıkları otelin lobisinde buluşacağını söylemişti ama şimdi saat üçe geliyordu. Derken Marco nihayet caddede bir motosikletin gürültüsünü duydu ve pencereden caddeye baktığında bir adamın kaskını çıkararak kötü durumdaki siyah saçlarını düzelttiğini, ardından da döner kapıya doğru hareketlendiğini gördü.

Marco kızardığını hissetti. Adam çok erkeksi görünüyordu ve Marco içten içe bir sorumluluk hissetti. Neticede son üç gündür Kris'le mesajlaşan, bu görüşmeyi ayarlayan oydu ama şimdi kendini boyundan büyük bir işe kalkışan küçük bir çocuk gibi hissediyordu. İşi buradan devralması umuduyla annesine baktı.

“Marco?” dedi adam onlara doğru ilerleyerek. “Sen de Lucy olmalısın.”

Marco başıyla onayladı ve oturduğu yerden hafifçe kalktı. Yeniden dönüp baktığında annesinin hafifçe kızardığını gördü. Saçları darmadağınık olmasına ve rüzgâr yemesine rağmen bu adamda tuhaf bir çekicilik vardı.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Lucy kalkıp adamın elini sıkarak. “Bu da Stella.”

“Tanıştığımıza çok sevindim, Stella. Bir şey içmek ister misiniz? Bardan içecek bir şeyler alayım size?”

Hiçbiri bir şey istemeyince Kris de istemediğini söyleyerek Marco’nun solundaki koltuğa oturdu.

“Eee.” Kris önce Marco’ya, sonra Lucy’ye baktı ve ardından tekrar Marco’ya döndü. Yüzünde zoraki bir tebessüm vardı. “Burada neler oluyor?”

“Nereden başlasam bilmiyorum,” dedi Lucy.

“*Mike*’in kim olduğundan başlayalım mı?”

Marco, Kris’in alaycı bakışı karşısında hafifçe büzüldü. “Kimse değil. Uydurma biri. Arkadaşım Alf’ti o.”

“Peki Alf nerede?”

“O Londra’da. Seni aradığımızda oradaydık.”

Kris, Marco’ya soru sorar gibi bir bakış attı ama bir şey demedi, biraz daha açıklama beklediğini belli etti. Marco iç geçirip sandalyesinde kıvrandı. “Benim annem Henry’nin –ya da senin bildiğin adıyla Joshua’nın– kız kardeşi. Henry geçen hafta perşembe gecesi birden ortadan kayboldu ve kimseye nereye gittiğini ya da ne yapacağını söylemedi. Annem aramaya, ona mesajla ulaşmaya çalıştı ama dayım onu engelledi. *Ben* onu aramaya ya da mesaj atmaya kalkınca beni de engelledi. Biz de arkadaşım Alf’le birlikte Henry’nin Google hesabını hackledik ve arama geçmişine ulaştık. Seni de oradan bulduk. Sonra sen Dayville’de kalan bir İngiliz’le görüşmeye gideceğini söyledin, böylece onun nerede olduğuna dair ilk ipucumuzu elde etmiş olduk. Sonra da kalkıp buraya geldik. Gelince de bu otelden üç gün önce çıkış yaptığını öğrendik ve şimdi nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok. Ama buraya birini bulmaya geldiğini düşünüyoruz. Phin adında birini.”

Kris, Marco’ya gülümsedi. “Aynen. Evet. Ben de Finn adında birini tanıyorum ve beni korkutan da bu. Bu herifin,

yani Joshua'nın beni internetten öylesine bulduğunu ve sıradan bir müşteri olduğunu sanmıştım. Ama şimdi Finn'i tanıdığımı bildiği için beni bilerek hedef aldığını düşünüyorum."

"Evet," dedi Marco. "Ben de öyle düşünüyorum. Peki ona Phin hakkında ne anlattın?"

"Yani, çok bir şey anlatmadım aslında. Yalnızca Finn'le aramda... şey... biz..." Kris, Lucy'ye göz ucuyla baktı. "Biz arkadaştık. Bayağı yakın arkadaştık. Ama sonra bitti ve o da Afrika'daki şu avlağa gitti."

"Ondan önce Şikago'da ne yapıyordu?" diye sordu Marco. "Afrika'ya gitmeden önce yani."

"Lincoln Park Hayvanat Bahçesi'nde çalışıyordu. Devasa kedilerle. Ama hep safari rehberi olmak istiyordu. Birkaç yıl önce de Botswana'da bir iş imkânı bulunca hemen üstüne atladı. Evini kiraya verdi. Arkasına bile bakmadı." Kris parmaklarıyla çenesini sıvazladı, sonra Lucy'ye döndü. "Peki abinle Finn'in olayı ne? Onun izini bulmaya neden bu kadar hevesli?"

Lucy iç geçirdi. "Off," dedi. "Çok uzun hikâye. Bence sadece onu özliyor. Biz hep birlikte büyüdük ve aslına bakarsan onun öldüğünü sanıyorduk ama geçenlerde hâlâ hayatta olduğunu öğrendik. Yani belki de sadece özlemiştir." Yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi. "Peki abime başka ne anlattın? Phin'le ilgili?"

"Abine şeyi söyledim... Ama lütfen aklından çıkarma, o zaman beni kasten sorguladığının farkında değildim. Finn'in buralarda olduğunu söyledim. Airbnb'den bir daire kiralamış olabileceğini söyledim. Sonra da yakında onunla görüşmeyi umduğumu söyledim."

"Yani Phin şimdi burada mı? Kesin olarak?" Lucy elini kalbine sertçe bastırdı.

"Evet. En azından ben öyle düşünüyordum. Ama onu üst üste aradım, bir sürü mesaj bıraktım. Hiçbirine geri dönmedi. Elimde adresi de yok."

“Peki ortak arkadaşlarınızdan biri onun nerede olduğunu biliyor olabilir mi?” diye sordu Lucy.

“Aslında tek bir ortak arkadaşımız var. Mati adında bir kadın. Ama onunla konuşmam yasak. Konuşursam erkek arkadaşım muhtemelen önce beni, sonra da onu döver.”

Marco, “Phin’in kız arkadaşı mıydı o?” diye sordu.

“Evet. Öyleydi. Bir anlamda yani. Kısa sürdü zaten. Benim de kız arkadaşım bu arada. Ama şimdi çok kıskanç bir erkek arkadaşım olduğundan mesafemi koruyorum.”

“Peki ya hayvanat bahçesi?” diye sordu Marco. Zihni keşfedilecek muhtemel alanlarla dolup taşıyordu. “Phin’in orada arkadaş var mıydı? Belki buradayken görüşebileceği birileri?”

Kris omuzlarını silkti. “Evet. Olabilir. Orada yıllarca çalıştı. Bazılarıyla irtibatını koparmamış olabilir. Orayı bir soruşturmaya değer.”

Marco bir eliyle pipetini bardağın dibindeki erimiş buzların arasında gezdirirken diğer eliyle cep telefonundan Google Haritalar’ı açıp Lincoln Park Hayvanat Bahçesi’nin yerine baktı. Telefonu annesine çevirdi. “Baksana,” dedi. “Buradan sadece üç kilometre uzakta. Uber’le sekiz dakika. Hemen oraya gitmeliyiz.”

Dönüp Kris’e baktı ama adam derin düşüncelere dalmıştı.

Kısa bir sessizlikten sonra Kris bakışlarını Lucy’ye çevirdi. “Peki ne olacak? Abin Finn’i bulunca yani? Ne bileyim, niyeti ne? Çünkü... Lütfen yanlış anlama ama abin biraz...” Kris kalbine dokundu. “Çok düzgün bir adama benziyor, yani ciddi çok hoş bir adam. Ama onda müthiş yoğun bir şey vardı ve gölün orada durup gün batımını izlerken sanki... ağlıyor gibiydi. O görmediğimi sandı ama gördüm. Bir de tam abin onu aramaya başladığı sırada Finn’in sesinin soluğunun kesilmesi tuhaf geldi. Zamanlama yani. Sanki biraz...” Sustu ve bacağına vurdu. “Neyse. Eminim bu gizem çözülecektir. Bu arada, Marco! Sana uyarsa motorumla seni hayvanat bahçesine götürebilirim. Annen için de sorun olmazsa tabii. Annesi, ne dersin?”

Marco ellerini dua eder gibi birleştirep gözlerini kocaman açarak annesine baktı. Kris geldiğinden beri gözleri ara ara otelin hemen önüne park edilmiş o devasa motora kayıp duruyordu zaten. Gelen geçenin de motora baktığını görmüştü. Hatta biri durup fotoğrafını çekmişti. Herhâlde Marco'nun gördüğü en havalı şeydi, üstelik daha önce defalarca La Croisette'te yürümüş, oradaki fosforlu performans araçlarının ve altın kaplama Bentleylerin müthiş geçidini izlemişti.

“Şey, olur, peki,” dedi Lucy. “Tamam. Ama hızlı gitmezsiniz, değil mi?”

“Hayır. Söz veriyorum. Geçimimi turistleri gezdirerek sağladığımdan yoldayken çok dikkatliyimdir. İnsanları korkutmak ya da kazaya karışmak bana göre değil.”

Lucy'ye ikna edici bir tebessümle baktı, sonra hep birlikte otelden çıkıp Lucy'nin çağırdığı Uber'i beklemeye başladılar. Kris başka bir kask çıkarıp takması için Marco'ya verdi, ardından da motorun arkasındaki tahta benzer oturağa çıkmasına yardım etti. Marco insanların onu izlediğini görebiliyordu. Aynı anda hem müthiş hissediyor hem de utanıyordu.

Şehirde ilerlerken hisleri yoğunlaştı. Telefonunu çıkarıp selfie çekti ama Kris hemen dönüp, “Hey, dostum, ellerimizi bırakmıyoruz, unuttun mu?” dedi. Marco da telefonu alelacele cebine tıktırdı.

Birkaç dakika sonra hayvanat bahçesinin önüne park ettiler. Lucy de Uber'den yeni inmiş, Stella'yla el ele onları bekliyordu. Stella abisini devasa bir motorun üzerinde kaskla görünce doğal olarak hayrete düşmüştü.

Marco ona kaskını uzatırken Kris, “İletişimde kalalım,” dedi. “Bir şeyler bulursanız bana haber verin. Bu arada ben de Finn'e ulaşmaya çalışacağım. Yarışalım bakalım, onu ilk kim bulacak!”

Marco, Kris Doll'un motoruna binmesini, otoparktan geri geri çıktıktan sonra vitesi değiştirip onlara el sallayarak uzaklaşmasını izledi.

"Evet," dedi Lucy, "kim gidip hayvanları görmek ister?"

Çalışanlardan birine aslanları nerede bulabileceklerini sorduklarında onları Pepper Ailesi Vahşi Yaşam Merkezi'ne yönlendirdiler. Marco, Lincoln Park Hayvanat Bahçesi'nin biraz Londra Hayvanat Bahçesi'ni andırdığını düşündü. Modern ve şehre yakındı; bir sürü yürüme yolu ve hoş çevrili alanlar vardı. Aslanları bulunca etrafta konuşabilecekleri birini aradılar. Üniforma giymiş yalnızca tek bir kadın vardı, o da çok ama çok yorgun görünüyordu. Marco'nun annesi yine de kadına doğru ilerledi.

"Selam! Tuhaf bir soru olacak ama beş yıl kadar önce bu alanda çalışan birini arıyorum. O sıralar burada çalışan birileri var mı bildiğiniz?"

"Beş yıl önce mi?" diye yanıtladı kız. "Yani beş yıl önce ben daha lisedeydim! Bir düşüneyim. Peter Lilley o zamanlar kesin buradadır. Gerçi bu alan bayağı yeni ama Peter hep aslanlarla çalıştı."

"Peki bugün buralarda mı? Biliyor musunuz?"

"Evet! Daha birkaç dakika önce gördüm hatta. Arkadaşınızın adı neydi?"

"Phin. Adı Phin'di."

"Biraz bekleyin." Arkasında hiç belli olmayan bir kapıyı açıp gözden kayboldu. Bir dakika sonra tekrar belirdi. "Pete, panda bölümünde bir tür drenaj arızasıyla uğraşıyormuş. Birazdan gelir. Burada bekleyebilirsiniz. Phin'i tanıdığını söyledi! Şanslıymışsınız!"

Marco ve Lucy birbirlerine bakarken Stella da aslanlara bakmaya koştı. Üç dişi ve bir erkek aslan, güneş ışığının vurduğu alanda dünya umurlarında değilmiş gibi uzanıyorlardı.

Derken duvardaki gizli kapıdan Pete çıktı. Ellerini bir havluya silerken gülümsüyordu. Uzun boylu, zayıf bir adamdı. Sarı saçları seyrekleşmiş, yeni doğmuş bir bebeğinki gibi dikilmişti. Özenle kesilmiş bir keçi sakalı vardı.

“Selam,” dedi. “Ben Pete Lilley. Finn’i aradığınızı duydum?”

“Evet. Merhaba. Ben Lucy. Phin’in Londra’dan arkadaşıyım. Yıllar yıllar önceden. Bize birkaç günlüğüne Şikago’da, Airbnb’den kiralayacağı bir dairede olacağını söyledi. Buluşup görüşecektik ama şehre indiğimizden beri ona ulaşmaya çalışsam da ne telefonuna ne de mesajlarına cevap veriyor. Biz de biraz endişelendik açıkçası. Acaba Botswana’dan döndükten sonra sizinle iletişime geçti mi diye merak ettim.”

“Evet! Evet, geçti. Hatta bir hafta on gün kadar önce havalanından ben aldım onu. Geçen salı değil, önden önceki salı. Ne zaman şehre gelse onu ben alırım. O taraflarda yaşıyorum da. Yemeğe bize geldi, sonra onu şehir merkezine bıraktım.”

“Şehir merkezine mi? Yani kaldığı Airbnb dairesine mi?”

“Evet, aynen öyle.”

“Yani nerede kaldığını biliyorsunuz?”

“Yani hangi binada kaldığını biliyorum ama kocaman bir yer orası. Hangi daire olduğunu bilmiyorum. Aslında tuhaf biraz. Birkaç gündür ben de bir iki mesaj gönderdim. Afrika’ya dönmeden önce tekrar görüşür müyüz diye sormak için. Ama cevap vermedi. Ben de belki her zamanki işleriyle meşguldür diye düşünüp üzerinde durmadım. Artık her ne yapıyorsa. Hep biraz gizemlidir, eminim siz de biliyorsunuzdur. Hayvanlara baktığı zamanlar dışında başa çıkması zor biridir. Hayat tarzı bana hiçbir zaman anlamlı gelmediğinden çok zorlamadım açıkçası.”

“Peki bu binanın nerede olduğunu söyleyebilir misiniz? Gider bir bakarız. Her şeyin yolunda olduğundan emin oluruz.”

Peter Lilley başıyla onayladı. “Elbette,” dedi. “Gerçi sokak numarasını hatırlayamıyorum, sadece konumu biliyorum.” Onlara

sokağın adını verdi ve “tek heceli bir adı olan, kaldırıma masa atan, bar gibi bir mekânın tam karşısında” olduğunu, Organik Lezzetler adında bir süpermarketin birkaç bina ilerisinde yer aldığını söyledi.

Marco nefesini tuttu ama araya girmedi. *Organik Lezzetler!* Alf’le birlikte Henry’nin Google’da orayı arattığını görmüşlerdi. Bağı kurunca heyecandan birden sıcakladı.

“Bulursanız bana da haber verin, olur mu? Şimdi ben de biraz endişelenmeye başladım!”

“Tamam,” dedi Lucy. “Elbette, haber veririm.” Peter Lilley’den telefon numarasının yazılı olduğu bir kâğıt alıp çantasına koydu. Ardından birer dondurma alıp bir süre güneşin altında oturarak Uber’in gelip onları bir sonraki duraklarına götürmesini beklediler.

Peter Lilley’nin onları yönlendirdiği apartman dört mağazanın üzerinde yükseliyordu. Eski moda, vitray pencereli, pirinçten kıvrımlı süslemeleri olan ahşap bir kapısı, girişin hemen solundaysa elli kadar pirinçten düğmenin bulunduğu bir panel vardı. Hepsi bir süre orada öylece dikilip pirinç panele baktılar.

“Şimdi ne olacak?” dedi Marco.

Lucy bakışlarını yukarıya, dört kat yükselen binaya çevirdi.

Tam cevap verecekken merdiven sahanlığında bir hareket sezdi ve antrede kollarında bebeğiyle genç bir anne belirdi. O kapıya doğru gelirken Lucy kadının yolundan çekildi ve tam kapıyı açarken de lafa girdi. “Affedersiniz, bu binada kalan birini arıyorum. Airbnb’den kiralanmış bir dairede. Acaba hangisi olduğunu biliyor olabilir misiniz?”

“Üzgünüm. Hiçbir fikrim yok. Herhâlde dairelerin yarısı öyle tutulmuştur. İnternet sitesinden bakmalısınız.”

Kadın kucağında çocuğuyla yanlarından geçip sokağa yeni giren bir Uber aracına bindi. Lucy kadının ardından kapıyı açık

tuttu ve içeri süzıldüler. Zemin aralara ışıltılı parçalar serpiştirilmiş gri granittendi ve taştan yapılmış basamakların metal tırabzanları vardı. Kapısı yana kayarak açılan, çiçek desenli mozaik panellerle çevrili bir asansör gördü. Taş basamaklardan birinci kata çıktıklarında sola ve sağa uzanan, her birinin iki tarafında da birbirinin aynı kapılar sıralanan bir koridorla karşılaştılar. Duvarlar, perdeye benzeyecek şekilde oyulmuş koyu lambrilerle kaplıydı.

“Ne güzel bir bina,” dedi Lucy, parmak uçlarını ahşap panellerde gezdirerek. Ama beyaz, modern ve iyi ışık alan binaları seven Marco onunla aynı fikirde değildi.

“Ne yapacağız?” diye sordu.

“Yani herhâlde kapıları rastgele çalmaya başlarız.”

Stella başını iki yana sallayarak Lucy’ye baktı. “Hayır,” dedi. “Öyle bir şey yapmak istemiyorum. Çok korkutucu.”

“Neden korkutucu olsun ki?” diye sordu Lucy. Stella’yla göz göze gelebilmek için eğilmişti.

“İnsanlar kızabilir. Bağırabilirler. Hem baksana,” dedi Stella sağ koluyla iki yönü de göstererek. “Bak, ne çok kapı var. Üstelik burada olmayabilir bile.”

Lucy derin bir nefes alarak doğruldu. Marco’ya bakıp başını onaylar gibi salladı. “Haklı. Bir saat boyunca bütün kapıları çaldıktan sonra Phin’in bu binada bile olmadığı ortaya çıkabilir. Başka bir yolunu bulup hangi dairede kaldığını öğrenmeliyiz.”

Marco da başıyla onayladı, gözlerini telefonuna dikerek bu sokaktaki kiralık Airbnbleri taramaya başladı. Sonra birden ekranı kaydırmayı bırakıp telefonunu annesine çevirdi. “Baksana. Bu binada iki daire var. Şu anda ikisi de dolu. Birinin boşalmasına bir hafta var, diğerinin de on gün.”

Annesi telefonu elinden almaya çalıştı ama Marco elini geri çekti. “Telefonuma dokunmana gerek yok, anne!” dedi. “Ben tutuyorum işte.”

İlk dairenin fotoğraflarını gezdi. Sıkıcı bir yerdi: Krem rengi kanepeler, ahşap sehpa, soluk çiçek desenli bir nevresimle örtülmüş bir divan, parlak sarı bir avize. Yatak odasının penceresi, metal yangın merdiveni takılı bir duvara bakıyordu. Marco daha sonra ikinci daireye tıkladı. Bu seferki daha hoş bir yerdi, canlı renkler ve güzel mobilyalarla doluydu. Oturma odasının penceresiyse caddeye bakıyordu. Marco daireyi tanımlayacak bir şey bulmak için ekranı kaydırırdı. Bir süre sonra nefesini tutarak durdu. Yeşile çalan bir maviye boyanmış ön kapının fotoğrafına denk gelmişti. Kapının tokmağı tilki başı şeklindeydi.

“Hadi gelin,” dedi. “Tilkiyi bulalım.”

Şubat 2018

Rachel güneş gözlüğünü başından burnunun üzerine indirdi ve çekçekli valizinin sapını kavradı. Kış güneşi Nice’te çok daha ılıktı. Afrika’ya Londra’dan çok daha yakın olduğu için sıcaklık da birkaç derece daha yüksekti. Yüzünü güneşe doğru çevirip gözlerini kapayarak bir süre tadını çıkardı. Ardından dönüp otele doğru ilerledi. Saat sabah ondu. Michael’ın oğlu okuldan 16.30’da çıkacaktı. Şehirde dolaşmak, alışveriş yapmak, bir şeyler yemek ve dinlenmek için koca bir günü vardı.

Otel odasında valizini boşaltırken geçen sene bu zamanlar nerede olduğunu hatırladı: Seyşeller’de, tahta ayaklar üzerindeki bir evde, genişliği uzunluğunu aşan bir yatağın olduğu bir odadaydı. Valizine doldurduğu, o zamanlar zararsız ve hatta biraz da eğlenceli bulduğu ama nihayetinde evliliğini parçalayan o aptalca aksesuarları düşündü. Ama biliyordu ki o zaman olmasa başka zaman olacaktı. Başka bir tetikleyiciye, başka bir “hataya” bakacaktı. Michael Rimmer, patlamaya hazır bir saatli bombaydı ve Rachel’in şu an tek istediği bu dünyada yalnız olmadığını bilmektir.

Adamın Lucy'ye de tecavüz edip etmediğini öğrenmek istiyordu.

Marco'nun okulu, Rachel'in daha önce gördüğü ya da gözünde canlandırdığı güney Fransa'daki hiçbir yere benzemeyen L'Ariane adında sıkıntılı bir kenar mahalledeydi. Devasa bloklar tepesinde yükseliyor, otoyollar öfkeli grafitilerle süslü kavşaklarla birbirine bağlanıyor, buz gibi metal kepenklerin ardında boş dükkânlar göze çarpıyordu. Pahalı görünen kıyafetlerini örtmek için şişme montunun fermuarını çekti ve güneş hâlâ ortalığı ısıttığı hâlde başlığını örttü.

Okul yüksek bir tuğla duvarın ardındaydı, güneş on iki katlı binaların arasından altın sarısı ışıklarını saçıyordu. Kampüs kocamandı ve okuldan ziyade cezaevi kompleksine benziyordu. Demir kapılı girişin oradaki tabelada ileriye işaret eden bir okla birlikte "COLLÉGE" yazısı vardı. Okulun diğer kısımları diğer iki girişteki yön tabelalarıyla belirtilmişti. Birinde "PRIMAIRE" yazıyordu, diğerindeyse "PETITE ÉCOLE". Rachel binanın hangi bölümünün önünde beklemesi gerektiğine dair hiçbir fikri olmadığını fark etti. Tek bildiği Michael'ın oğlunun on bir yaşında olduğuydu. İngiltere'de bile kaçınıcı sınıfta olacağını bilmiyordu ki Fransa'daki sisteme göre kaç gideceğini bilsindi. Saat neredeyse dört buçuk olmak üzereydi ve iki girişin etrafında da ebeveyn grupları toplanmaya başlamıştı. Rachel telefonunu açıp Jonno'nun ona gönderdiği fotoğrafa bir kez daha baktı. Okulun internet gazetesinden alınmış bir fotoğraftı ve hemen altında akvaryuma yapılan bir sınıf gezisiyle ilgili bir haber vardı. Marco sağdan üçüncüydü, akranlarından beş santim kadar uzundu, koyu renkli gür, dalgalı saçları ve göze çarpan bir tavrı vardı. *M. Rimmer*.

Rachel, Michael'ın oğlunun özel ya da uluslararası bir okula gideceğini düşünmüştü. Hani şu okyanus manzaralı, bahçe-

sinde palmiye ağaçları olan ve üniformalı çocukların klasörler taşıdıkları türden bir okula. Lucy'nin kendi gibi olacağını varsaymıştı: yalnız ama huzurlu. Onu saçları topuz yapılmış hâlde kırmızı kadife perdelerin önünde oturmuş, bir topluluğa keman çalarken canlandırmıştı gözünde. Bohem, iddialı, salaş bir hatun olduğunu düşünüyordu. Ama bu okul insanın aklına öyle bohem, salaş hatunları değil, fakirliği getiriyordu ve Rachel ilk kez Lucy'nin belki de yoksul olabileceğini düşündü.

Çocukların ona en yakın kapıdan çıkmaya başladığını görünce başlığının altından sessizce izledi. Aradığı çocukla hemen hemen aynı yaşlarda gibi görünüyorlardı. Rachel da olduğu yerde beklemeye devam etti. Sonra gözleri ilerleyen bir çocuğa takıldı ve onu gördü. Kesinlikle oydu. Arkadaşlarından uzundu. Daha yakışıklıydı. Biraz Michael'ı andırsa da o gür saçları, hafif yabanıl, hırçın görünümüyle daha çok bir başkasına benziyordu. Hemen solunda Minecraft baskılı sırt çantası taşıyan, saç tıraşlı bir çocuk vardı. Sağındaysa koyu renk yün bere takıp kırmızı şişme mont giymiş küçük, sarışın bir oğlan duruyordu. Marco ikisiyle de yumruk tokuşturduktan sonra üçlü ayrıldı. Marco diğer çocuklardan bazıları gibi onu almaya gelen ebeveynine bakınmak yerine doğruca "Petite École" tabelalı girişe ilerledi. Orada kapıda dikilen öğretmene gülümsedi, ardından da altın sarısı bukleleri olan küçük bir kıza elini uzatıp kenarından küçük pelüş hayvanlar sarkan pembe ve altın sarısı sırt çantasını aldı.

Rachel irkildi. Kardeş. Marco'nun bir kardeşi vardı. Bu da Rachel'in beklemediği bir şeydi. Ama neden olmasındı ki? Yani, neden olmasındı? Lucy neden ikinci bir çocuk yapmasındı? Ya da daha fazlasını? Rachel, Michael'ın bu çocuktan haberdar olup olmadığını merak etti.

İki kardeşin peşine düşerek bir otobüs durağına kadar onları takip etti. Ardından soğuk, hurdadan hallice bir otobüsle yarım saat kadar seyahat ettiler ve nihayet otoyoldan çıkarak Nice'in

kalabalık arka sokaklarına geldiklerinde çocuklar otobüsten indi. Şehrin içinde yaklaşık yirmi dakika kadar yürüdükten sonra en uca, Castle Hill'e ulaştılar. Rachel onların peşinden daima rüzgâr alan kıyı şeridine inşa edilmiş eski püskü mavi bir eve kadar gitti. Binanın bir cephesinde okyanusa bakan kirli, deniz tuzuyla lekelenmiş pencereler vardı, caddeye bakan diğer cephenin camlarıysa araba egzozlarıyla lekelenmişti. Marco bir anahtar çıkararak boyası dökülmeye başlamış kapıyı açtı ve iki kardeş gözden kayboldular. Kapının üzerinde "Maison de la Mer" yazıyordu.

Rachel şimdi ne yapacağını bilemiyordu. Güneş ufka doğru ağır ağır alçalıyordu. Hava soğumaya başlamıştı. Yumuşacık yatağı ve bornozlarıyla sıcak otel odasını düşündü. Mum ışığıyla aydınlatılmış bir bistroda ya da restoranda yemek yemeyi düşündü. Kirli pencerelerin ardında hareket eden gölgeler gördü, ışıklar yandı, perdeler çekildi. En alttaki pencereden bıyığı ve fırça gibi sakalları olan bir adamın boyaları dökülmüş, harap bir odada bilgisayarın başında oturduğunu gördü. Yüzü ekranın ışığıyla aydınlanıyordu. Kapının hemen yanındaki bir butonda "Kapıcı" yazıyordu.

Rachel bir an durdu, parmak ucu o butona doğru ilerlerken seçeneklerini tarttı. Bina görevlisine Lucy'nin hangi odada olduğunu sorabilirdi. Peki sonra ne olacaktı? Daha ne yapmak istediğine bile karar verememişken maskesi düşecekti. Ama bütün gece de orada dikilemezdi. Lucy ve çocuklar artık muhtemelen dışarı çıkmazdı, hava kararıyordu. Ama o bunları düşünürken ön kapının orada sesler duydu ve hızla yoldan çekildi. Yan kapının önünde telefonuna bakarak bekledi. Başını kaldırıp baktığında çocukların pansiyondan çıktığını gördü. Hemen arkalarından da uzun siyah saçları tek omzunun üstünden dökülen, kadife bir mont ile bağcıklı deri bot giymiş ve sırtına bir enstrüman kılıfı asmış fidan gibi bir kadın çıktı. Başına tüylü ponponları olan bir bere takmıştı. Kızın kulağında şimdi tüylü

bir kulaklık vardı ve oğlan da boynuna kalın bir atkı sarmış, ellerine eldiven geçirmişti.

Rachel on dakika boyunca merkeze doğru ilerleyen üçlüyü takip etti. Çok geçmeden sokak lambaları ve peri ışıklarıyla, dört bir yandaki restoranların ve barların davetkâr ışıltılarıyla aydınlanan merkezi bir meydana vardılar. Lucy ve çocuklar burada durdu. Rachel karşı taraftaki bir banka oturarak Lucy'nin arkasına yoga matı ve kilim serişini izledi. İki çocuk kilimin üzerine oturup yanlarında getirdikleri çantaları açtılar. Lucy de keman kılıfını açarak enstrümanını aldı. Yün beresini çıkararak saçlarını düzeltti. Biraz ruj sürdü, biçimsiz montundan kurtularak belinde daralıp üzerine oturan siyah elbisesini, gri hırkasını ve ipekten fularını gözler önüne serdi.

Rachel iştahla ona baktı. İşte karşısındaydı. Lucy oradaydı. Zihnindeki hayalet kanlı canlı birine dönüşmüştü. Ama üç boyutlu olarak karşısında dururken bile semavi bir havası vardı, âdeta saydamdı. Her an donmuş bir nefes gibi soğuk havaya karışabilirmiş gibi duruyordu. Üstelik güzeldi. Çok güzeldi. Kendini her zaman oldukça hoş bulan Rachel'in hiç olmadığı kadar güzel.

Saat beş buçuktu. Hava iyiden iyiye kararıyordu artık. Restoranlar dolmaya başlamıştı. Şehir halkı ve az sayıdaki sezon dışı turist gezintilerine başlamıştı. Rachel, Lucy'nin kemanını çenesinin altına sıkıştırmasını, ardından yayı tellere değdirerek "Titanium"un içli bir versiyonunu çalmaya başlamasını izledi. O kadar beklenmedikti ki Rachel neredeyse kahkahayı basacaktı. Beethoven ya da Vivaldi falan bekliyordu, David Guetta değil.

Lucy daha sonra "Valerie"nin oldukça enerjik bir yorumunu, onun ardından da bir Adele şarkısı çaldı. Bütün bu pop şarkılarını ciddiyetle, kalbini ve ruhunu katarak çalıyordu. Kimse durmadı, kimse ayağının dibindeki melon şapkaya beş kuruş atmadı. Rachel çantasından cüzdanını çıkarıp yirmi avroluk bir banknot aldı. Lucy'nin karşısında durup Adele şarkısının

son notalarını çalana kadar bekledi, ardından alkışlayarak gülümsedi. “Vay be! Harikasın,” dedi.

Lucy de gülümsedi ama ihtiyatlı bir tebessümdü bu. Kendini daima tehdit altında hisseden birinin gülümsemesiydi. “Teşekkürler. Beğenmene sevindim.”

İngilizceyi üst sınıf aksanıyla konuşuyordu. Tıpkı Liberty’deki kızlar gibi; temel konuşma biçimlerini düzelterek, uzatarak ya da eğip bükerek bir yerlere uyum göstermeye çalışmamış çünkü buna ihtiyaçları olduğunu hiç düşünmemiş kızlar gibi.

“Buyur.” Yirmi avroluk banknotu Lucy’ye uzattı.

“Ah,” dedi Lucy banknota şaşkınlıkla bakarak. “Bu çok fazla.”

“Hiç de bile. Çok yeteneklisin. Gördüğüm kadarıyla bu mevsimde işler de biraz kesat.”

“Maalesef.” Lucy bir süre elindeki banknota baktı, ardından ikiye katlayarak elbisesinin cebine tıktırdı.

“Sana içecek bir şeyler getirebilir miyim?” diye sordu Rachel. “Sıcak bir şeyler belki. Bir *vin chaud*? Çocuklar için bir şeyler?”

“Ah, aslına bakarsan, evet. *Vin chauda* hayır demem. Çok naziksin. Çok teşekkür ederim.” Arkasındaki çocuklara dönerek, “Bu nazik hanımefendi size içecek bir şeyler almayı teklif ediyor. Sıcak çikolata ister misiniz?”

Çocukların ikisi de başlarıyla onayladı. Rachel gülümsedi ve, “Pekâlâ o zaman. İki *vin chaud*, iki de sıcak çikolata. Hemen dönerim,” dedi.

Siparişinin hazırlanmasını beklerken Lucy’nin kemanını yeniden çenesine dayayarak “The Whole of the Moon”u çalmasını izledi. Öyle güzel çalışıyordu ki Rachel ağlamak istedi.

İçecekleri Lucy’nin bulunduğu alana götürüp sıcak çikolataları çocuklara uzattı. İkisi de hafif bir Fransız aksanıyla *çok teşekkürler* diye mırıldandı. Rachel şarabı da kaldırıma, Lucy’nin ayağının dibine bıraktı. Lucy kemanının üzerinden

gölümsedi. Şarkı bitince Rachel bir kez daha alkışladı, Lucy de hafifçe eğilerek ona selam verdi.

“Müthişti,” dedi Rachel. “Klasik eğitimi mi aldın?”

Lucy alaycı bir kahkaha attı. “Hayır. Kesinlikle hayır. Klasik müzik eğitimi almış birinden öğrendim ama o da pop çalmayı tercih ederdi, dolayısıyla bana da öyle öğretti.”

“Eh, müthiş bir öğretmenmiş. Şerefe.” Rachel kâğıt bardağını Lucy’ninkiyle tokuşturdu. “Nerelisin?”

“Aslen Londralıyım. Doğma büyüme. Ama ilk gençliğimden beri Fransa’dayım.”

“Peki seni buraya getiren ne oldu?”

“Eh, bilirsin işte, *aile*.” Lucy şarabından bir yudum aldı, ardından kâğıt bardağını Rachel’a doğru kaldırdı. “Peki ya sen? Burada mı yaşıyorsun?”

“Hayır. Hayır. Londra’da yaşıyorum. Sadece...” Hızla dudaklarını yaladı. “Kısa bir mola verdim. Geçen sene bu zamanlar balayındaydım. Şimdi kocamla ayrım. Birkaç günlüğüne gerçeklerden uzaklaşmak iyi gelir diye düşündüm.”

“Komik,” diye yanıtladı Lucy. “İnsanların bunun gerçek olmadığını düşünmesi yani.” Eliyle meydana işaret etti. “Hem de her zerresi benim için gerçeklikten başka bir şey değilken.”

“Evet. Tahmin edebiliyorum. Yani bu...” Rachel, eliyle kutusunda duran kemanı gösterdi. “Bu senin için bir yaşam tarzı tercihi mi? Yoksa...”

“Gereklilik mi? Evet. Gereklilik. İnan bana. Şu an televizyonu olan ve şöminesi yanan tatlı bir evde kıvrılıp yatmayı ve bankada param olmasını tercih ederdim. Bu...” İç geçirdi. “Plan bu değildi. Hayır. Plan bu değildi.”

“Bekâr bir annesin yani, öyle mi?”

“Evet. Evet, öyleyim. Öyle olmayı beklemiyordum ama hayat işte.”

“Babalarına ne oldu?”

“Eh, biri bir anda ortadan kayboldu. Beni L’Ariane’de altı aylık kira borcu olan bir dairede bırakıp gitti. Diğeri de...”

Rachel merakla, acıyla onun yüzünü izledi.

“Diğeri de... ne diyeyim, dünyanın en kötü insanıydı.”

Rachel’in yanağında bir kas şğıirdi. “Tanrım. Gerçekten mi? Ne anlamda?”

“Yani işte erkeklerin dünyanın en kötü insanları olmasına neden olan her zamanki şeyler. Bilirsin.”

Rachel, Lucy’nin gözlerinin içine baktı. Biraz korku, biraz acı gördü.

“*Seni dövüyor muydu?*” Çocuklar duymasın diye yalnızca ağzını oynatmıştı.

Lucy başıyla onaylarken gözleri kısacık bir an çocuklara kayıp geri döndü.

“Kaç yıl sürdü?”

“Birkaç yıl. Yeterince uzun. Çok uzun. Bilirsin.”

“Evet,” dedi Rachel. “Evet. Bilirim. Benim eski kocam, aslında beni...” Dudaklarını oynatarak *dövmedi* dedi. “Ama hiddetliydi. Başka açılardan. Biraz daha kalsam diğeri de ol-
ması da an meselesiydi.”

Lucy başını anlayışla sallarken gözleri kocaman açılmıştı. Rachel, o gözlerde yaşların parıldamaya başladığını gördü. Derken Lucy, Rachel’in kolunu tutup hafifçe sıktı. Rachel, Lucy’nin eline bakarak gözlerini kırıştırdı. “Yapabileceğim herhangi bir şey var mı?” diye sordu. “Senin için? Çocukların için?”

“Ah, Tanrım. Hayır. Zaten büyük cömertlik ettin. Ama sağ ol.”

Rachel çantasını açıp cüzdanını çıkardı. İki yirmi avroluk banknot daha aldı. “Al,” dedi. “Bunlar senin. Eve git. Bir pizza söyle. Çocukları yatır. Bu gecelik dinlen. Hava soğuyor.”

Lucy birkaç saniye boyunca iki banknota baktı. Rachel kadının reddetmesini bekledi ama Lucy öyle yapmadı. Paraları alıp cebine koydu. Sonra elinin tersiyle yanaklarındaki yaşları

sildi, omuzlarını dikleştirdi, kemanını aldı ve, “Senin için bir şarkı çalacağım. Hangisini istersen. Adını söyle yeter,” dedi.

Rachel ellerini ceplerine soktu, gözyaşlarını tutabilmek için sert bir nefes verdi.

“Bizim için olsun mu?” dedi.

“Tamam. Bizim için olsun.”

Rachel bir süre düşündü, gözlerini gökyüzüne dikti, sonra tekrar Lucy’ye baktı. “Firework’e ne dersin? Katy Perry?” dedi.

Lucy başını anlayışla salladı. Ardından yayını tellere götürüp çalmaya başladı. Rachel üç dakika boyunca ayakta dikilerek dinledi, gözyaşları yanaklarından süzöldü, şarkının sözleri kafasının içinde sessizce dönerken aylardır ilk kez bu dünyada yalnız olmadığını hissetti.

Haziran 2019

Marco tilki başını cilalı mavi-yeşil kapıya vurdu. Dönüp annesine baktı, annesi de ona baktı. Marco biraz sonra kapıyı tekrar çaldı. Bir adım öne çıkarak kulağını kapıya dayadı. Hiçbir şey duyamadı. Ne bir nefes ne de ayak sesi. Televizyon ya da radyo gürültüsü yahut yemek hazırlama sesi, telefonla konuşma sesi... Hiçbiri yoktu. Mutlak sessizlik hâkimdi.

“Henry dayı!” diye seslendi. “Henry dayı. Benim, Marco. İçeride misin?”

Kapıyı bir kez daha çaldı. İkinci kez, üçüncü kez. Sonra iç geçirdi. “Şimdi ne olacak?” diye sordu annesine.

Annesi telefondan saate baktı. “Gidip bir şeyler yiyebiliriz belki?”

Kahvaltıda Quik E Burger’e gittiklerinden beri pek bir şey yememişlerdi. Sadece hayvanat bahçesindeki o dondurma vardı. Marco başıyla onayladı, sonra birlikte caddenin karşısındaki bara, Peter Lilley’nin bahsettiği şu yere gittiler. Tek heceli dediği isim Blanche çıkmıştı.

Kaldırımındaki masalardan birine oturdular. Sarı saçları örgülü, güler yüzlü bir kız onlara kocaman menüler uzattı. “Size içecek bir şeyler getireyim mi?”

Annesi bir kadeh şarap istedi. Garson kız, “İngiliz misiniz?” diye sordu.

“Evet.” Marco’nun annesi gülümsedi. “Evet, İngiliz’iz.”

“Sizi Şikago’ya hangi rüzgâr attı?”

“Eski bir arkadaşı bulmaya çalışıyoruz.”

“Gerçekten mi? Son birkaç günde İngiltere’den gelip de bana birilerinin izini bulmaya çalıştığını söyleyen ikinci kişisiniz. Acaba o da sizi mi arıyordu?”

Marco fal taşı gibi açtığı gözlerini annesine çevirdi.

“Ya,” diye yanıtladı annesi sakince. “Bu... bu kişi nasıl biriydi?”

“Aşağı yukarı sizin yaşlarınızda bir adamdı. Ama saçları açık renkliydi, sarışındı. Boyaydı gerçi. Çok şık giyimliydi. Çok kibardı. Tanıyor musunuz?”

“Şey, evet. Galiba tanıyorum. Abim olabilir.”

“Hadi canım! Vay be! İkiniz de aynı insanı mı arıyorsunuz peki?”

“Evet, sanırım öyle. Gerçi ben abimin izini de kaybettim.”

“Vay canına ya! Neyse, gözümü açık tutarım. Onu görürsem aradığınızı mutlaka iletirim.”

“Sadece beni aramasını söyleyin. Burada olduğumu biliyor. Beni arasa yeter.”

Garson onlara içeceklerini getirdi. Marco gözlerini karşıdaki binanın pencerelerine dikti.

“Hangi pencere o tilki kafası tokmaklı evinkidir?” diye sordu.

“Şuradaki olabilir.” Lucy birinci kattaki bir pencereyi gösterdi.

“Burada olabildiğince uzun oturmalıyız.”

“Evet,” diye onayladı annesi. “Öyle yapmalıyız. Ama önce ne yemek istediğine karar ver.”

Marco menüye bakıp şnitzeli görünce aklına bir şey geldi: Yaz sıcağında yine bir kaldırımında yaşadığı benzer bir an. Fransa'dan ayrılmalarından bir yıl öncesiydi. "Hatırlıyor musun?" dedi. "Hani hâlâ Fransa'daydık, senin kemanın kırıldı ve hiç paramız yoktu. Son kez yemek yiyorduk da ben şnitzelimi yemek istememiştim çünkü hayatımızın neden bu kadar boktan olduğunu bana anlatmadığın için sana çok kızgındım."

"Evet," diye yanıtladı Lucy sesinde kederli bir tınıyla. "Hatırlıyorum. Sahil kulübünün duşlarını kullanmak zorunda kalmıştık. Sonra ikimiz yağmur yağarken altgeçitte uyumuştuk. O fırtınayı hatırlıyor musun?"

"Evet. Feci bir şeydi."

"Ben neredeydim?" diye sordu Stella.

"Sen Mémé'deydin."

"Peki neden ben Mémé'deydim de siz değildiniz?"

"Çünkü bizi ağırlayacak kadar yeri yoktu. Bir de Fitz çok kokuyordu."

"Sen beni Mémé'ye bırakınca hiç mutlu olmuyordum. Hep ağlıyordum."

"Biliyorum. Biliyorum, bebeğim. Ben de seni oraya bırakmaktan nefret ediyordum. Ama o zamanlar çok fazla seçeneğimiz yoktu. Olabilecek en kötü durumdaydık."

"Şimdikinden daha mı kötü?" diye sordu Marco.

Sonra işlerin sahiden ne kadar boktan olduğunu anlayabilmek için dikkatle annesinin tepkisini izledi.

"Bazı yönlerden evet," diye yanıtladı. "Bir ebeveyn olup da çocuğunun karnını doyuramamak hayal edilebilecek en korkunç, insanın ruhunu en çok paramparça eden şeylerden biridir. Artık karnınızı doyurabiliyorum. Sizi giydirebiliyorum. Sıcak yataklarda uyutabiliyorum..."

"Ama onlar bizim yataklarımız değil."

Marco, annesinin keskin bir nefes aldığını gördü. "Doğru. Sizin yataklarınız değil. Yataklarınız İngiltere'de sizi bekliyor."

“Ama onlar da bizim gerçek yataklarımız değil.”

“Doğru. Gerçek yataklarınız bir mobilya mağazasında onları alıp, geri döndüğümüzde alacağımız eve koymamızı bekliyor.”

“Ama onları koyacak bir evimiz yok ki.”

“Şey, aslında bu tam olarak doğru sayılmaz. İngiltere’ye döndüğümüzde onları koyabileceğimiz bir evimiz *olabilir*. Geçen hafta bir eve teklif verdim. Kabul edildi. Araştırmaların tamamlanması için emlakçının beni aramasını bekliyorum. Öyle bir şey işte. Ama her şey plana göre ilerlerse yaz sonuna doğru taşınmış olacağız. Hatta daha erken.”

“Nasıl bir ev bu?” diye sordu Stella.

“Eski bir ev.”

“İyk,” dedi Marco. “Eski evlerden nefret ederim.”

“Biliyorum. Ama sana kendi yatak odanı dilediğin gibi beyaz, modern ve özelliksiz hâle getirmen için geniş bir bütçe sözü veriyorum.”

“Kendi banyom da olacak mı?”

“Evet, kendi banyon da olacak.”

Marco, Giuseppe’nin Nice’teki binasında iki başka aileyle paylaşmak zorunda kaldıkları o küçücük, küflü duşu hatırladı. Geceleri midesinin açlıktan nasıl guruldadığını hatırladı. Üçünün birlikte yattıkları yatakta her sabah kardeşinin ayağını suratında buluşunu hatırladı. Annesi turistler için sokak çalgıcılığı yaparken geceyi şehir meydanlarında geçirdiklerinde kaldırımların yoga matından sızan soğuşunu hatırladı. Sonra da hayatının son bir yılını düşündü. Gözleri ablası Libby’ye, dayısı Henry’ye ilk değdiği andan itibaren mükemmel giden hayatını. İpek çarşafı ve pofuduk alezleri, güvenlik panelleri ve plazma televizyonları, içi her daim taze gıdalarla dolu akıllı buzdolabı, dışarının gürültüsünü engelleyen çift camlı pencereleri, sokak köşelerinde değil de minderlerin ve yatakların üzerinde yaşayan kedileri, suyu tropikal yağmurlar gibi dökün ve kırk dereceye kadar ısıtan buharlı banyoları olan Henr-

y'nin evini. Marco'nun koca bir yıl boyunca kalacak bir yeri, bir ailesi, eve getirebileceği arkadaşları, keşfetme özgürlüğü, düzenli yemeği, yeni kıyafetleri, sıcak ve güvenli bir sığınağı olmuştu. Ve şimdi burada, Şikago'daki bu sokakta hayatının bir kez daha değişmek üzere olduğunu öğreniyordu ve kendini yine derin bir uçurumun iki yakası arasına gerilmiş bir ipte yürümeye çalışan bir cambaz gibi hissetti.

Samuel

Saat sabahın altısıydı ve tren bu münasebetsiz saatte evinden çıkıp işine giden ölü bakışlı insanlarla doluydu. Bugün ben de aralarına katılmışım. Ama bakışlarım ölü değildi. Damarlarımda adrenalin ve kararlılık akıyordu. Kendimi iyi hissediyordum.

Masama geçince bilgisayarımı açtım ve tuhaf bir düşkünlükle sevdiğim berbat sade kahveyi yudumladım. Marie Caron ve Phineas Thomson'ın Şikago'nun neresinde olduklarına dair yeni bir haber yoktu. Şikago'daki kolluk kuvvetlerinde bir bağlantım vardı, birkaç sene evvel ortak baktığımız bir davada tanışmıştık. Bana bir kıyak yaparak Interpol tam yerlerini öğrenir öğrenmez Phineas ve Marie'yi uzaktan sorgulama için karşıma çıkarabileceğini söylemişti. Ona yazıp durumla ilgili güncellemeleri verdim. Sonra Justin Redding'le, yani şu kimseyi öldüremeyecek kadar yumuşak perküsyoncuyla ilgili sürdürdüğüm araştırmama biraz zaman ayırdım. Ülkedeki bütün müzik eğitimi veren üniversitelerin veri tabanlarının aranmasını istemiştim ama hiçbir şey çıkmamıştı. Hastane ve sağlık kuruluşu kayıtlarına da tekrar baktırdım ama ondan da bir sonuç gelmedi. Görünüşe bakılırsa

Justin Redding (a) ölmüştü, (b) her şeyden elini eteğini çekmişti, (c) bu vakadaki herkes gibi adını değiştirmişti. Belki de Redding sahne adıydı. Şayet öyleyse onun izini nasıl bulabileceğimize dair hiçbir fikrim yoktu. Birdie'nin ölümüyle ilgili yeni haberlerin birilerini sinirlendirmesini, bazı anıları su yüzüne çıkarmasını, tozlu köşelere bazı kapılar açmasını beklemiştim. Ama hiçbir şey olmamıştı. Kimse gelmemişti. Mutlak bir sessizlik hâkimdi. Yirmi beş yıl kadar önce, şu an ölü olan genç bir kadınla birlikte bir süreliğine Cheyne Walk'ta yaşayan bu adam kimdi?

Daha sonra düşüncelerimi Libby'nin annesinin köpeğine çevirdim. Bu konudaki gerçeği nasıl öğrenebilirdim? Facebook'ta Libby'nin annesini aradım. Kadının adı Alyssa Rutherford Jones'tu. Zorlanmadan buldum ve neyse ki sayfası herkese açıktı. Bir sürü fotoğrafını taradım. Hayatı çok canlıydı. Işıl ışıl kıyafetler giyiyor, rengârenk içecekler içiyor, gösterişli restoranlarda yemek yiyor, masmavi göğün altına serilmiş cafcacflı minderlerde oturuyordu. Epey genç görünen, çoğunlukla beyaz gömlek giyen ve dişlerini fazla beyazlatmış bir partneri vardı. Libby'nin annesi İspanya'da güzel bir yaşam sürüyordu. Ama yapmadığı tek şey, bir köpeğin varlığının tadını çıkarmaktı. Özellikle de Libby'nin bakıcılık yaptığı küçük, kahverengili beyazlı köpekle hiç birlikte takılmamıştı. Bu sayfada başka işim kalmadığını, şüphelerimin doğrulandığını hissettim. Yürüdüğüm yolun doğruluğuna olan inancım artmıştı.

Dün gece duş alırken düşündüklerimden tek bir madde kalmıştı geriye: D. Thomson.

Yeniden Miller Roe denen şu gazeteciye döndüm. Baş harfleri DT olan kayıp birini bulmuştu ama sonu yine çıkmaz sokaktı. Onun bulduğu adamın da Thomson soyadını kullanıp kullanmadığını merak ettim. Miller Roe'ya ortaya çıkması için yeterince zaman tanıdığımı kanaat getirdim. Artık onu saklandığı yerden çıkarmanın zamanı gelmişti. Bir arama yaparak telefonunun yerinin tespit edilmesini istedim. Bir saat sonra elimizdeydi.

Açıkçası Miller Roe'nun şu sıralar Dido Rhodes'un evine çok yakın bir yerde bulunmasının beni şaşırttığını söyleyemezdim.

Nezaketen saat sekiz olana kadar bekledim, ardından Libby'yi aradım.

“Günaydın, Bayan Jones. Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur.”

“Hayır,” dedi yorgun bir sesle. “Uyanmıştım zaten. Sorun değil.”

“Güzel. Sevindim. Acaba hâlâ arkadaşınız Dido'nun evinde mi kalıyorsunuz diye merak etmiştim.”

“Evet. Evet, hâlâ buradayım.”

“Ah, peki. Bugün ilerleyen saatlerde sizinle görüşeceğimizi biliyorum, Bayan Jones, bunun için minnettarım da. Ancak şu anda bir misafiriniz olduğuna inanmak için sebeplerim var. Mesela Bay Miller Roe adında biri.”

Ah, sessizlik çok uzun ve çok keskindi. Sona ermesini bekledim.

“Miller mı?..”

“Evet. Miller Roe. Araştırmacı gazeteci. Geçen gün bahsettiğimiz şu yazı üzerine çalışmış. Hani dört yıl önce *Guardian*'da çıkan. Ben de her yerde onu arıyordum. Mesaj gönderdim, e-posta attım ama hiçbirine cevap vermedi. Geçenlerde evine gittim, komşusu bana günlerdir eve uğramadığını, çoğunlukla kız arkadaşında kaldığını söyledi. Şimdi de sizin çok yakınınızda olduğu ortaya çıktı. Ki bu da bana acaba bahsi geçen şu kız arkadaş *siz* olabilir misiniz diye düşündürüyor. O yüzden rica ediyorum, Bayan Jones, kendisi oradaysa telefonu ona verebilir misiniz? Çok müteşekkir olurum.”

Yine korkunç bir sessizlik oldu. Kafamda o sessizliği Libby Jones'un yakaran bakışlarıyla, Miller Roe'nun başını sertçe sallayışıyla doldurdum.

“Hayır. Burada değil,” dedi en sonunda.

“Şu an telefonu sizin bulunduğunuz konuma çok yakın görünüyor. Orada unutmuş olabilir mi?”

“Hayır. Yani, bilmiyorum.”

Libby Jones’un aklını başına toplamasını, inadının beyhudedeliğini fark etmesini umarak sessizliğin biraz daha uzamasına izin verdim, nitekim az sonra telefonun başka birine uzatıldığını duydum ve hattın diğer ucundan bir erkek sesi duyuldu.

“Müfettiş Owusu? Ben Miller Roe.”

“Ah. Bay Roe. Sonunda. Sesinizi duymak ne hoş.”

“Sizin için ne yapabilirim?”

“Çok şey, Bay Miller. Çok şey. Bugün Bayan Jones’un karakola gelmesini dört gözle bekliyorum ve siz de ona katılırsanız çok minnettar olurum. Sizce bir sakıncası var mı?”

“Mesele nedir?” Miller Roe’nun sesi boğuk ve tedirgin geliyordu.

“Ah, eminim Bayan Jones size meseleyi anlatmıştır. Fakat kısaca özetlemek gerekirse Gizemli Serenity Lamb ve Tavşan Ayağı Vakasıyla ilgili. Sizin gazetedeki yazınızla ilgili bazı teorilerim var ve yol boyunca karşılaştığınız çıkmazların bir kısmını açabileceğime dair hakiki bir umut besliyorum.”

Miller Roe’nun yüksek sesle nefes verdiğini duydum. “Peki. Tamam. Tabii. Kaçta gelelim?”

“Ah, çok teşekkürler. Kaçta gelebilirsiniz?”

“Üç iyi mi?”

“Evet. Şahane. Teşekkür ederim, Bay Roe. Heyecanla bekliyorum.”

Telefonu kapadığım anda Bayan Jones’la Bay Roe’nun bana söyleyecekleri yeni yalanlara karar vermek için yarım günden fazla zamanları olduğunu fark ettim.

Ama sorun değildi. Ben de onlar için hazırlanacaktım.

Şubat 2018

Rachel, Nice'e yaptığı ziyareti günlerce aklından çıkaramadı. Lucy'yi aklından çıkaramadı. Güzel, narin, kırgın Lucy'yi; soğuğa ve karanlığa göğüs geren çocukları; Lucy'nin ayağının dibinde ters çevrilmiş melon şapkanın boşluğunu. Michael'ın Lucy'ye yapmış olabileceği şeyleri düşünmeden edemedi. Lucy için hiçbir şey yapamıyor oluşunu düşünüp durdu. Onu kurtaramayışını. Onu koruyamayışını.

Ama sonra Londra'ya ve kendi yaşamına döndü. Liberty'yle seriyi tekrar gözden geçirdiler; bazı ürünler çıkarıldı, bazı eklemeler yapıldı ve Rachel işe bir kuyumcu daha alıp banka kredisini uzattı. Adamın biri mahalledeki kafede sıra beklerken ona yemeğe çıkmayı teklif etti. Göz kamaştırıcı bir adam olmasına, ona tüm sevimliliği ve cazibesiyle yaklaşmasına rağmen Rachel adamı reddetti. "Evliyim," dedi. Adam da, "İyileri hep kapmışlar," diye cevap verdi. Rachel hemen vicdan azabı duydu. Az önce belki de ruh eşinin ellerinin arasından kayıp gitmesine izin vermişti. Ama sonra bir yıla kalmadan Michael'dan tama-

men kopabileceğini, onu bir daha görmek zorunda kalmayacağı güne az kaldığını düşündü ve kararlılıkla yoluna devam etti.

Yoga derslerinin neredeyse hiçbirini kaçırmadı. Ani bir kararla saçlarını kestirip sonra pişman oldu. Az kalsın bir köpek sahiplenecekken bunun çılgınlık olduğunu fark edip vazgeçti. Dom'un bebeğinin ilk doğum günü için gümüş bir halhal üzerinde çalışmaya başladı. Derken, nisan ayının ortalarında Michael'ı terk edişinin yıldönümünün yaklaştığını fark etti. Görmezden gelmeye çalıştı ama o gün yaklaştıkça beceremediğini anladı. Hassas ve çirkin bir durumdu ve kafasını dağıtacak bir şey bulamazsa onu tamamen tüketecekti. Bu yüzden o da ekibini evine yemeğe davet etti: Paige, üç kuyumcu ve babası.

İşten erken çıktı, üç farklı gıda marketine uğrayıp evine gitti. Spotify'dan yüksek tempolu bir liste açıp kendine bir kadeh şarap doldurdu, sonra karmaşık tarifleri uygulamaya çalışarak, neşeli şarkılar söyleyerek ve ağır ağır kanına karışan alkolün yardımıyla düşüncelerini bastırdı.

İlk gelen babası oldu. Elinde bir buket zambakla bir şişe şampanya vardı.

Rachel ona sarıldığında bedeninin küçüldüğünü hissederek gibi oldu. Babası montunu çıkardığında adamın daha ince göründüğünü düşündü. "Zayıflamışsın," dedi.

"Hayır. Hayır, zayıflamadım bence."

Rachel ona baktı ve yüzünden bir şeylerin geçip gittiğini gördü. Acıya benziyordu. İçi birden buz kesti. "Sen iyi misin, baba? Hasta mısın?"

"Hayır. Tanrım, hayır, tatlım. İyiyim. Çok iyiyim. Hadi şunu dolaba koy da soğusun." Şampanyayı ona uzattığında Rachel etiketine baktı ve aslında şampanya değil, İspanya menşeli bir köpüklü şarap olduğunu gördü. Rachel İspanya menşeli köpüklü şarapları çok sevse de otuz dört yıllık yaşamında babasının bir partiye ya da yemeğe normal bir şampanyadan başka bir şey getirdiğini hiç görmemişti.

“Bu İspanyol markası da ne?” diye sordu.

“Aaa, o mu?” Babası kısa, gergin bir kahkaha attı. “Süper-markette hoş bir hanımefendi bana bundan almam gerektiğini söyledi. Şampanyadan daha iyiymiş, hem de yarı fiyatınaymış. Onunla tartışmaya girmek istemedim.”

Rachel mutfağa geçince zambakları naylon ambalajından çıkardı. Babası normalde çiçeklerini hep tek bir ortancanın sekiz sterlin olduğu St. John’s Wood Caddesi’ndeki çiçekçiden alırdı ama bunlar Tesco’dandı.

“Çiçekleri oradan almanı da mı kadın söyledi?” diye sordu dalga geçerek.

“Ah, yok. O benim fikrimdi. Bunların daha güzel göründüğünü düşündüm.”

“Evet, gerçekten daha güzeller. Çok teşekkür ederim.”

“Benim için zevktir, tatlım. Her zaman. Seni iyi gördüm.”

“Teşekkür ederim.” Çiçekleri vazoya yerleştirirken babasına baktı. “Her şey yolunda mı, baba? Sanki biraz...”

“Dedim ya, iyiyim. Belki yorgunumdur biraz. O kadar. Yemekte ne var?”

Rachel babasına menüden bahsetti ve babası bütün doğru sesleri çıkararak açlıktan ölüyormuş gibi davrandı. Ama Rachel babasının açlıktan ölmediğinin farkındaydı; hatta iştahsız olduğunu bile söyleyebilirdi. Kâselere doldurması için cipsleri eline verdi ve kadehlere de biraz şarap koymasını istedi. Babasının hareketlerini izlerken onun iyi olmadığından, hasta olduğundan iyice emin oldu. Onun hasta olduğunu düşününce de endişe içine bir bıçak gibi saplandı. Babası ölürse kimsesi kalmayacaktı.

Babası yemek masasından ona doğru dönerek, “Ha, bu arada,” dedi. “Bu meseleyi açmaktan nefret ediyorum ama Michael... Liberty’de ortaya çıktığından beri tekrar canını sıkmadı ya?”

“Aslına bakarsan hayır. Ortalarda görünmüyor. Ondan hiç haber almadım. Ara sıra Dom’dan dedikoduları alıyorum. Hâlâ Ella’yla berabermiş.”

“Ella mı?”

“Hani iki yıl önce Dom’un Noel partisinde Michael’la flört eden, ben gider gitmez de onu kapam kadın vardı ya? Bahsetmiştim sana.”

“Evet, hatırlar gibiyim.”

“Belli ki herif yine para içinde yüzüyor. Şaraplar, yemekler. Mayfair’deki restoranlar falan.”

Babası keskin bir nefes aldı. “Ah, tatlım.”

“Evet. Çok iğrenç. Herifin kendisi iğrenç. Onunla ilgili her şey iğrenç. Kim bilir parayı nereden buldu. Düşünmeye bile değmez.”

“Sana nasıl davrandığını düşününce tüm o parayı başka bir kadına harcaması çok mide bulandırıcı. Sahiden mide bulandırıcı.”

Rachel şaşkınlıkla babasına baktı. Konuşurken sesi çatalanmıştı ve Rachel şimdi de gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördü. “Ah, baba,” dedi, yanma gidip kollarını boynuna dolayarak. “Ağlama lütfen, şapşal mısın? Bu o kadar da kötü değil. Hatta iyi. Eminim ki o kadın, Michael’ın bugün ona harcadığı her kuruşun bedelini öyle veya böyle ödeyecek.”

“Biliyorum. Biliyorum. Ama yine de... Sana nasıl davrandığını düşününce. Sana kendini nasıl hissettirdiğini. Her konuda sana nasıl yalan söylediğini. Ama şimdi dışarıda elini kolunu sallaya sallaya gezip başka bir kadınla takılıyor. Bu beni deli ediyor, Rachel. Sahiden deli ediyor.”

Rachel ona baktı. Babası çok öfkeli görünüyordu, göz yaşlarını tutmak için gözlerini kırptırıp duruyordu. “Baba?”

“İyiyim, iyiyim. Tamam, geçti. Hadi başka şeylerden bahsedelim. Bana heyecan verici şeylerden söz et. İş mesela. Nasıl gidiyor?”

Rachel önceki konuya geri dönmek istedi. Babasının bu aşırı duygusal tepkisinin bir alt metni, altta yatan bir hikâyesi olmalıydı ama peşine düşmenin zaman kaybından başka bir

şey olmadığını biliyordu. O yüzden son satış rakamlarından, o sabah Oscarlı bir film yıldızıyla evli bir kadının internet sitesi üzerinden verdiği özel sipariştten bahsetti. Bir yandan da bir şeyler doğradı, karıştırdı ve biraz daha şarap içti. Derken saat sekiz oldu, zil çaldı ve elinde küçük bir tekila şişesi ve bir kaktüsle Paige çıkageldi. Hemen ardından ellerinde dörtlü bira paketi ve küçük bir çikolatalı pastayla üç kuyumcu belirdi. Gece ilerlerken Rachel gözünü babasından ayırmadı, gençlerle bir aradayken daima içini saran o tatlı hazzı izledi. Rachel bir ara akşamın ilk saatlerini tamamen kafasından uydurduğuna inanacaktı. Babasının gözlerindeki kederi, ufalmış bedenini, hassas öfkesini, bir hastalığa tutulduğu hissini. Bir süreliğine, çok önemli bir şeyi gözden kaçırmadığına kendini ikna etti.

* * *

“Evi satışa çıkarmayı düşünüyorum.”

Bir ay sonraydı. Mayıs ortası. Yılın en güzel zamanı. Babası, Rachel’ı yemeğe çıkarmıştı. Gitmek istediği yeni bir yer olduğunu söylemişti. *Hoş, küçük bir pizzacı*. Rachel’ın babası küçük, hoş pizzacılar gitmezdi. Su bardaklarının ters konduğu, gümüş tabaklarda enteresan şekiller verilmiş tereyağların servis edildiği şık kafelere ve restoranlara giderdi. Bu gittikleri yerdeyse tereyağı, yağlı bir kâğıda sarılı olarak gelmişti ve hoparlörlerden İtalyan pop müziği yükseliyordu.

Rachel babasının söylediklerini duyunca irkildi. “Ne?”

“Evet. Ev. Bana çok büyük. Sanırım onu elimde tutmamın tek sebebi hayalimde...” Devamını getirmedi ama Rachel onun neyi ima ettiğini anlamıştı. Evin torunlarla dolmasını hayal ediyordu. “Her neyse. Ev çok büyük ve elime bir miktar para geçmesi de iyi olur.”

Rachel başını hafifçe iki yana salladı. Bildiği kadarıyla babasının bankada epey parası vardı. “Ne için?”

“Yani, yaşamak için. Sonuçta önümde sağlıklı geçireceğim yirmi yıl daha var. Muhtemelen onun ardından da kötü geçecek bir on yıl. O yıllar için para lazım.”

“Ama...” Rachel durdu. “Ama baba, senin bir sürü paran var,” demek istemişti ama kulağa aptalca geliyordu. Aslına bakılırsa babasının maddi durumu hakkında hiçbir fikri yoktu. Babası ona pek bahsetmezdi. Yalnızca yaşam biçimiyle gösterirdi bunu. Rachel’sa son zamanlarda babasının maddi durumunu eskisi gibi gözler önüne sermediğini fark etmişti: köpüklü şarap, süpermarketten alınma çiçekler, küçük bir pizzacı. “Yani, nasıl yapman gerekiyorsa öyle yap, baba. Ama bana kalırsa birkaç ay beklersen çok daha iyi bir fiyata satabilirsin. Emlak piyasası şu sıralar...”

Babası araya girdi, yüzü ciddiydi, ellerini birleştirmişti. “Hayır. Emlak piyasasını falan bekleyemem. Sorun değil. Birkaç bin için değmez. Ben sadece... Zamanı geldi, Rachel. Yakında yaşlanacağım gerçeğiyle yüzleşmenin zamanı geldi. Merdiven gibi şeylerden korkma yaşlarım geldi.”

“Of, baba. Yapma. Daha altmış dört yaşındasın!”

“Evet, şimdi öyleyim. Ama öngörülü davranmakta fayda var. İşleri sıraya koymalıyım. Bankaya biraz daha para yatırmalı ve zayıf düştüğümde –*o günleri görürsem tabii*– kullanabileceğim bir yer almalıyım. Sana yapacak az iş, endişelenecek az mesele bırakmalıyım. Küçülmem gerek. Basitleşmem. Hazır olmalıyım.”

Rachel masanın karşısından babasına baktı ve içini rahatsız edici bir korkunun doldurduğunu hissetti. “Aman Tanrım. Baba, hasta mısın? Mesele bu mu? Hasta mısın? O yüzden mi bu kadar zayıfladın? Lütfen baba, bana karşı dürüst ol.” Babasının cevabını beklerken kalbi hızla çarpıyordu.

Babası başını iki yana salladı. “Hayır. Hayır, tatlım. Seni temin ederim ki hasta değilim. Sağlığım gayet yerinde. Sadece hazırlıklı olmalıyım. Her şeye hazırlıklı olmalıyım.”

“Yemin eder misin?”

“Yemin ederim. Senin hayatın üzerine, Rachel. Senin hayatın üzerine.”

Sonraki hafta ev satışa çıkarıldı. Babası onu pizza yemeye götürdüğünde belli ki bir süredir bu konuyu enine boyuna düşünmüştü. Ev, emlakçının portfolyosuna girdikten birkaç saat sonra ilk potansiyel alıcı tarafından gezildi, teklif verildi ve mayıs sona ermeden kabul edildi. Babası haziran başında Regent Park yakınlarındaki göz kamaştırıcı bir binada yaşlılığında kalacağı tek odalı dairenin depozitosunu ödedi ve Rachel sonraki birkaç hafta boyunca bütün boş vakitlerini evde babasının eşyaları kolilemesine yardım ederek geçirdi.

Babasının evi çok büyük olsa da son derece düzenliydi. Annesi öldüğünden beri babası evi onun için çekip çeviren bir kadınla anlaşılmıştı, dolayısıyla dolap kapaklarının ardında ya da yatak altlarında saklanan kirli çamaşırlar yoktu. Doğrudan kolilenmeye hazır, düzenle katlanmış ve boy sırasına göre dizilmiş kıyafet yığınları, etiketlenmiş ve kronolojik sıraya dizilmiş evrak dosyaları, zaten çoktan kolilenip mühürlenerek çatıya konmuş aile yadigârları. Evde düzenden yoksun tek oda babasının çalışma odasıydı. Babasının tam zamanlı işinden emekli olduğundan beri zamanının büyük kısmını geçirdiği, bahçeye bakan küçük bir odaydı. Orada oturup dizüstü bilgisayarından televizyon izler, kışın gaz sobasını yakar, yemeklerini orada yerdi. Çalışma sandalyesinin arkası çıkarılmış ceket, kravat ve hırka katmanlarıyla doluydu. Masanın altında daima birkaç ayakkabı olurdu, odanın genelinde oraya buraya bırakılmış kahve fincanları, fincanların içinde de çok sevdiği Marks & Spencer şekerlerinin buruşturulmuş ambalajları vardı. Babası buraya “ihtiyar adamın mağarası” derdi. Hiçbir şey yapmadan durup kendini güvende ve mutlu hissettiği yerdi. Temizlikçinin bu odaya girmesine izin vermezdi. İşin aslı Rachel’ı da buraya

sokmazdı ama o gün koli bandı biten Rachel, yeni bir rulo bulma umuduyla içeri dalmıştı.

Çekmeceleri açıp kapadı, elleriyle arka taraflarını yokladı. Evrakları kaldırıp kitap raflarını inceledi. Sonra gözü rafların birinden çıkıntı yapan bir deste banka hesap cüzdanına takıldı. Neredeyse yere düşeceklerdi. Rachel cüzdanları raftan alıp babasının masasında koyabileceği bir yer arandı. Masaya koyarken de dönüp ikinci kez baktı. Hesabında hiçbir anlamı olmayan sayılar vardı. Tuhaf, kısaltmadan ibaret bir ismin banka hesabına iki ödeme yapılmıştı: PMX Acc.dx. Bu ödemelerden biri üç hafta önce yapılmıştı ve miktar 100,000 sterlindi. Diğeriyse üç gün önceydi ve 250,000 sterlin ödenmişti. Rachel bakiyeyi görmek için sayfaları hızla çevirdi: 12,200 sterlin. Telaşla babasının çekmecelerini tekrar karıştırıp eski hesap cüzdanlarını aradı. Bir yığın önemsiz postanın arasında açılmamış bir tane buldu. Zarfı yırtıp açtı. Bu kez nisan ayından iki başka ödeme vardı. Biri 150,000, diğeri 100,000 sterlindi. Telefonu eline alıp PMX Acc.dx'i Google'da arattı ama bir şey bulamadı. Ardından sadece PMX olarak arattı ama bu kez de uzman okul yazılımı şirketlerinden punk müzik internet sitelerine ve sosyal medya pazarlama şirketlerine kadar o kadar çok sonuç çıktı ki hangisinden başlayacağını bilemedi.

Babası bahçe kulübesindeydi, buradan ayrıldıktan sonra artık bir bahçesi olmayacağından içeriyi tamamen boşaltıyordu. Rachel kâğıtları toparlayıp dışarı çıktı. "Baba?" dedi kulübenin duvarına hafifçe vurarak.

Babası dönüp gülümsedi. "Evet, tatlım!"

"Şey, seninle biraz konuşabilir miyiz? Hassas bir mesele hakkında?"

"Ah." Babası elindeki domates fidelerinin bulunduğu kutuyu bıraktı. "Evet. Elbette."

Rachel'in peşinden bahçe masasına gitti. Karşılıklı oturdular.

"Baba," dedi Rachel. "PMX ne?"

“PMX mi? Kadınlarla ilgili bir şey değil miydi o?” Bunu söylerken sanki sekiz yaşındaymış da bütün sınıfın önünde böyle bir soruya maruz kalmış gibi kızardı.

“Hayır. Hayır, o PMS. Ben PMX’i soruyorum. Senin hesap cüzdanlarında var. Bak.” Hesap cüzdanlarını masanın üzerine yaydı. “Bu bir şirket ve sen son üç ayda onlara altı yüz bin sterlin ödemişsin.”

“Ne? Hayır. Öyle değildir.” Okuma gözlüğünü takıp boğazını temizledi. Sonra hesap cüzdanlarını boş gözlerle taradı, ardından da iki parmağıyla üstlerine hafifçe vururken gözlüğünü çıkardı. “Ha, tamam. Birkaç yatırım işte. Finansal danışmanım nakit paramı oraya yatırmamı söyledi. Artırmak için.”

“İyi de sen *bütün* paranı oraya koymuşsun, baba. Sadece on iki binin kalmış.”

“Ha, evet. O hesapta öyle. Ama diğer hesaplarda daha param var. Tabii bu evi satınca da epey geldi.”

“Baba, bu çok büyük bir miktar! Kim bu insanlar? Şirketin adı ne? Söyle de bir araştırayım.”

“Hatırlamıyorum ki.”

“Peki o zaman bana finansal danışmanının numarasını ver, onu arayıp bu adamlarla ilgili bilgi edineyim. Çünkü burnuma üçkâğıtçılık kokuları geliyor. Bunlar hiç yatırıma benzemiyor, baba. Dümdüz ödeme gibi duruyor. Hem kendine neden o kadar az para bıraktın ki?”

“Dedim ya, başka hesaplarım da var benim.”

“Nerede? Lütfen bana o hesapları gösterir misin, baba? Görmek istiyorum. Uygulaman var mı? Telefonda?”

“Şey, evet...”

“Girer misin lütfen? Göster bana.”

“Şimdi olmaz. Hayır, tatlım.”

“Lütfen, baba, lütfen. Senin iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Kimsenin senden faydalanmadığından emin olmak istiyorum. İzin ver, bakayım.”

Babasının başı göğsüne düştü, ardından tekrar ona baktı, iç geçirdi ve, “Beni idare edecek kadar var işte. Benim için endişelenme,” dedi.

“Endişeleniyorum ama! Zayıfladın, hiç kendin gibi değilsin. Karakterine aykırı şeyler yapıyorsun. Lütfen finansal danışmanınla konuşmama izin ver. Bunu onunla birlikte kontrol edeyim. Çünkü dünyada her kuruşunla yatırım yapmanı isteyecek bir tane bile finansal danışman olduğunu sanmıyorum. Lütfen onunla konuşmama izin ver, baba.”

“Hayır, tatlım. Bunu yapmanı istemiyorum.” Sesi sertleşmişti. “Senden... senden... *uzak durmanı* istiyorum. Gerçekten. Karışma. Lütfen.”

Babası, otuz dört yıllık hayatında ona bir kez bile sesini yükseltmemiş olan o sevgi dolu babası sandalyesinden kalktı ve öfkeli adımlarla, bir kez bile arkasına bakmadan çekip gitti.

Rachel yeniden babasının çalışma odasına girdi. Kartvizitliğini bulana kadar masasını karıştırdı, ardından kulağına aşına gelen bir ismin kartını bulana kadar çevirdi. Fred Kleinberg. Babasının geçmişte bu adamla konuştuğunu hatırlıyordu. Adamı arayıp ona babasını, nisan ayından beri babasından peyderpey 600,000 sterlin alan PMX adındaki şirketi sordu ve tam da şüphelendiği gibi Fred Kleinberg bu konuda hiçbir şey bilmiyordu.

“Babanla iki yıldır falan konuşmadım,” dedi.

“Peki sence kendine yeni bir danışman bulmuş olabilir mi?”

“Bu mümkün. Evet. Ama yine de şaşırtıcı. Baban hiçbir zaman yatırım yapmak istemedi. Özellikle de sabit geliri kesildiğinden beri. Parasını güvende tutmak istediğini söylerdi. Görebileceği bir yerde. Ona küçük bir bireysel emeklilik açtırmıştım ama ancak o kadarını başarabildim. Gerçekten üzgünüm, Rachel. Umarım neler döndüğünü çözersin.”

AİLEDEN KALANLAR

Rachel ona teşekkür edip telefonu kapadı. Ardından da Jonno'yu aradı.

Haziran 2019

Samuel

Donal'ın yüzü kapımda belirdi. Bir eli telefonunun mikrofonundaydı. "Patron. Hatta bir kadın var. Birdie vakasıyla ilgili söyleyecek bir şeyi olduğunu iddia ediyor."

İçim birden neşeyle doldu. Buydu işte. Hissedebiliyordum. Buydu. Bu öyle her zamanki kaçıkları, hayalperestleri ve zaman israflarını mıknatıs gibi çeken vakalardan değildi. Üzerinden zaman geçen çözülmemiş vakalar genelde bu tiplere çok hitap etmezdi. Kaçıklar ve zaman israfları ânın külleri üzerinde dans etmeyi severdi, her şey daha sıcak ve patlamaya hazırken, her saniyenin önemi varken. O yüzden bu aramanın bir anlamı olmalıydı, bundan emindim.

"Bağla hemen."

Boğazımı temizleyip elime bir kalem aldım. "Günaydın. Ben Müfettiş Samuel Owusu. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Şey, günaydın, benim adım Cath Manwaring. Cowbridge yakınlarından arıyorum. Galler'den. Şu bulduğunuz cesetle il-

gili. Pop grubundaki kadın hani. Birdie...” Notlarına bakarken kâğıtların hışırtısını duydum.

“Birdie Dunlop-Evers mı?” dedim.

“Evet. O. Bir de şu *Guardian*’daki yazıda en son erkek arkadaşıyla birlikte yaşadığı biliniyor diyor. Justin Redding diye biriyle.”

“Evet.”

“Yani size bir yardımı olur mu bilmiyorum, belki de yanlış iz üzerindeyim ve kendimi aptal durumuna düşüreceğim. Ama benim bahçemle ilgilenen adamın o olduğuna neredeyse eminim. Ancak soyadı Redding değil. Ugley.”

“Affedersiniz?”

“Benim bahçemle ilgilenen adam, soyadı Ugley. Arada *e* var.”

“Justin Ugley mi?”

“Evet.”

Sahne adı kullanmayı tercih etmesine şaşmamak gerektiğine dair küstahça bir yorumda bulunma dürtümü bastırdım, boğazımı temizledim ve, “Peki bu Bay Ugley kaç yaşlarında?” diye sordum.

“Ellilerinin ortasında gibi.”

Kendi kendime başımı salladım. Bu doğru olabilirdi.

“Peki ne kadar zamandır bahçenizle ilgileniyor?”

“Bir iki yıldır.”

“O olduğunu düşünmenizin nedeni nedir?”

“Yüzü, aslına bakarsanız. Gazetede ki şu fotoğraf. Pop grubunun fotoğrafı. O grubu biliyorum ama açıkçası sadece solistin suratını hatırlıyordum. Diğer grup üyelerine hiç bakmamıştım ama fotoğrafta onu görünce birden irkildim. Bilirsiniz. Nefesimi tuttum. Oydu. Justin’di.”

“Peki şu Justin’in nerede yaşadığını biliyor musunuz?”

“Kendisi gezgin gibi bir şey diyebilirim. Karavanda yaşadığına dair kuvvetli bir his var içimde. Ama onu ara sıra köydeki bir kulübeden çıkarken de görüyorum.”

“Şu karavanı nerede bulabiliriz?”

“İş merkezinin arkasındaki tarlalardan birinde.”

“Hangi iş merkezi bu?”

“Cowbridge İş Merkezi. A4222’de. Köy merkezinden doğuya doğru beş dakikalık sürüş mesafesinde.”

“Sizce şimdi oraya gelsem onu orada bulur muyum?”

“Bilmem ki. Salı ve perşembeleri benim bahçemde çalışıyor. Cumaları ne yapıyor hiç bilmiyorum. Hatta onu pek tanımıyorum. Çok kibar bir adam ama bazı sorunları olduğunu düşünüyorum.”

“Ne tür sorunlar?”

“Aslında temel olarak içki. Ayyaş biraz. Galiba hapse girmişliği de olmuş. Genelde biraz yalnız bir tip.”

“Size müzisyen olduğuna dair bir şey söyledi mi hiç? Gençliğinde falan?”

“Yok. Hayır, söylemedi. Ama onu bir iki kez köyün barında yerel grupla birlikte tef çalarken gördüm. Kendi tefi değildi. Birinden alıp onlara katıldı. Hani sanki bir şey onu *çekmiş* gibi denebilir. İşte o yüzden bana mümkün görünüyor, sizce de öyle değil mi?”

“Evet, sanırım öyle.”

“Şu gazete yazısında gözüme takılan bir şey daha vardı,” diye devam etti Cath Manwaring. “Birdie’nin son nefesini vermiş olabileceği evle ilgili bir şeyden bahsediyordu. İntihar anlaşması ve evde yapılan bir karışımla kendilerini zehirleyen insanlardan falan. Justin de ara ara şifalı bitki bahçemizi canlandırmaktan bahseder. Eskiden eczacı olduğunu söylüyor. Küçük bir çiftlikte yıllarca bitki yetiştirip ilaçlar falan yapmış. Bu konuda ağzını yokladım ama daha fazla açılmak istemedi.”

Cath Manwaring’in anlattıklarıyla ilgilendiğimi göstermek için ara ara ses çıkarırken bir yandan da notlar alıyordum. Yani aslında tam not sayılmazlardı, daha ziyade içimde yükselen heyecanı ifade eden kıvrak karalamalardı. Bu adamın sahiden

de Justin Redding olduğuna inanmıştım. Varlığımın her zerreyle inanmıştım.

“Ama dediğim gibi, çok kibar bir adam. Sadece çok yaralı. Hep diken üstünde sanki. Bahsettiğim adam gerçekten oysa, gerçekten Justin Redding’se yapmadığı bir şey için canının yanmasını istemem. Kendimi çok kötü hissederim. Siz gerçekten onun yaptığını mı düşünüyorsunuz?”

“Bayan Manwaring, şu aşamada bunu ben de bilmiyorum. Ama onun Birdie’nin öldüğü evle ilgili bir şeyler bildiğine ve hiç olmazsa soruşturmamızın biraz ilerlemesini sağlayacağına dair kuvvetli şüphelerim var.”

“Gelecek misiniz? Cowbridge’e?”

“Evet. Cowbridge’e geleceğim.”

Google Haritalar’a göre bulunduğum yerden Cowbridge’e arabayla gitmek üç buçuk saat sürüyordu. Gidiş dönüş yedi saatlik bir yolculuk. Ama saat üçte Libby Jones ve Miller Roe karakola gelip benimle görüşeceklerdi ve hemen şu an yola çıksam bile o toplantıda bulunmak istiyorsam oraya varır varmaz hemen geri dönmek dışında hiçbir şey yapamazdım. Donal’ı aradım.

“Donal, senden önemli bir ricam var. Öğleden sonra Bayan Jones ve Bay Roe geldiğinde devreye girip görüşmeye nezaret edebilir misin? Benim Galler’e gitmem gerek. Mümkün olan en kısa zamanda dönüp size katılacağım.”

Donal elbette ricamı kabul etti. İnsanları sorgulamayı sevdi. Ben de karakolun önündeki arabayı aldım, navigasyona Cowbridge İş Merkezi yazdım ve yola çıktım.

İngiliz kırsalı güzeldi, özellikle de haziranda. İnsanın gözlerini kamaştıran kanola tarlaları. Şişkin tepelerdeki pofuduk ağaçlar. Kırsal bölge barlarının hemen dışında asılı duran sepetlerden

sarkan çiçekler. Arabada 1920'lerin caz ve pop şarkılarından karışık bir liste çalıyordu; plağın üzerindeki iğnenin çıtırtıları bile duyuluyordu. Pencereyi açtım, kalbim beklentiyle doluydu. Cath Manwaring'e bu Justin Ugley'nin telefonu var mıdır diye sormuştum ama kadın bana bildiği kadarıyla adamın telefon kullanmadığını söylemişti. Dolayısıyla adama haber vermeden kapısına gidiyordum ve onu hazırlıksız yakalayacaktım. Doğrusu böylesi de işime geliyordu. Tertemiz.

İş merkezinden birkaç metre ileride A yoluna girdim ve Cath Manwaring'in telefonu kapamadan kısa süre önce tarif ettiği çiftlik yolunda ilerlemeye başladım. Birkaç dakika sonra çalıdan bir çitin ilerisinde karavana benzer bir şey görünce geldiğimi anladım.

Karavan siyah ve altın sarısına boyanmıştı ve tepesine bir gölgelik ilştirilmişti. Gölgeğin altında bir sandalye, yırtık pırtık bir kilim ve üstü kitaplarla dolu bir masa vardı. Bir de yemek kalıntıları: bir elma çöpu, boş bir cips paketi, biraz kırıntı ve buruşturulmuş peçete.

Aracın arka kısmındaki küçük pencerenin ardında bir hareket gördüm ve arabamdan indim. Kapıyı kapatırken çıkan sesle birlikte hareket kesildi. Güneş gözlüğümü çıkarıp karavana doğru ilerledim. Yan kapı açıldı. İçeri seslendim. "Justin Ugley?"

Epey yavaş geçen bir dakikanın ardından adam kendini gösterdi ve onu görünce biraz afalladım. O da beni görünce aynı derecede afalladı. Muhtemelen dünyanın bu köşesinde çok fazla siyah erkekle karşılaşmıyordu. Justin'in görünüşü endişe vericiydi, zira çok kirliydi. Yıkanmayan tipler gibi değil, toz toprak içinde kalmış biri gibi kirli. Kıyafetleri, yüzü, saçları, elleri.

"Buyurun?"

"İyi günler, Bay Ugley. Ben Müfettiş Samuel Owusu. Londra, Charing Cross'taki özel suçlar biriminde çalışıyorum. Birkaç sorumu cevaplayacak vaktiniz var mıdır diye merak etmiştim."

"Ne hakkında?"

Ellerini ıslak bir beze silerken dövmelelerini gördüm. Yüzündeki takılardan yansıyan ışığı fark ettim. Kaşlarında, burnunda ve kulaklarında. Saçları uzundu ve bir bezle bağlayarak yüzüne düşmesini engellemişti. Başka bir dönemden, başka bir çağdan fırlamış birine benziyordu. Ama bütün o toz toprağın, saçın ve piercinglerin altında Cath Manwaring'in haklı olduğunu görebiliyordum. Bu adam kesinlikle Birdie'nin grubu Original Version'daki adamdı.

“Bridget Dunlop-Evers adında bir kadınla ilgili. Ya da Birdie. Sanırım bir zamanlar ilişkiniz vardı,” dedim.

“Siz bunu nereden biliyorsunuz? Yani, beni nasıl buldunuz? Anlamıyorum. Birdie'yi yirmi yıldır falan görmedim herhâlde. Hatta daha bile uzun olmuştur. Ne oldu ona? İyi mi?”

“Hayır. Maalesef değil, Bay Ugley. 1996'da ailesi tarafından kayıp ihbarı yapıldı ama hiç bulunamadı. İki hafta önce de Thames Nehri kıyılarında kalıntılarını bulduk.”

Yüzünü izledim. Sahiden şaşırmış görünüyordu. Ama bu, eski sevgilisinin öldüğünü bilmediği için miydi, yoksa yirmi beş yıl önce işlediği ve paçayı kurtardığını düşündüğü suç gelip onu bulduğu için miydi emin olamıyordum.

“Gerçekten mi?”

“Evet. Korkarım öyle.”

“O nasıl... yani... Ne?..”

“Başına darbe almış,” diye yanıtladım.

İrkildi. “Ama yani, Birdie'yi o kadar uzun zamandır görmüyorum ki... Son gördüğümde gayet... *canlıydı*. Size *anlatacak* bir şeyim olduğunu sanmıyorum gerçekten. Ya da faydam olacağını. Sanmıyorum.”

“Anlıyorum, Justin. Tabii ki. Ama Chelsea'de birlikte yaşadığınız dönemden hatırladıklarınla ilgili konuşabilirsek çok faydası olacak.”

Başıyla onayladı, ki bu da teorimin doğru olduğunu, Birdie ve Justin'in seksenlerin sonunda Cheyne Walk'taki o büyük eve taşındığını onaylıyordu.

"Şimdi mi... konuşmak istiyorsun?"

"Evet. Lütfen. Müsaitsen."

"Sorun olmazsa birkaç dakika rica etsem? Üstümü başımı temizleyeyim."

"Elbette. Ben burada beklerim. Acele etme."

Beş dakika sonra üzerini değiştirmiş, tişört ve kot giyip gelmişti. Saçları taranıp arkadan düzgünce toplanmıştı. Yüzü ilgi çekiciydi. Gaga burunluydu ve capcanlı ela gözleri şimdiye kadar gördüğüm en hüzünlü gözlerdi, ki çok sayıda hüzünlü göz görmüştüm. Ellerindeki dövmeler yukarı uzanıp tişörtünün kollarının altından üst kısımlara doğru devam ediyordu. Bir sürü yılan, kafatası ve haç.

"Kusura bakma," dedi. "Çay ya da bir şey ister misin?"

"Gerek yok, teşekkürler. Suyum var."

Katlanır sandalyeyi işaret edince geçip oturdum.

"Birkaç not alacağım, umarım sorun olmaz."

"Tabii, ne demek."

"Peki, rica etsem bana kendi kelimelerinin kendini nasıl Cheyne Walk'ta yaşarken bulduğunu ve sen orada yaşarken neler olduğunu anlatır mısın? Sanırım orada bir klip çekmişsiniz?"

"Doğru. 88'deydi sanırım. Siktiğimin Birdie'si lanet bir kedi sahiplendi ve evden atıldık. Martina denen o kadın da bize bir oda verdi. Ben sahiden sadece birkaç gün kalacağımızı düşünmüştüm ama... Tanrım, asırlar sürdü sanki. Gerçekten de çok baktandı. Çok ama çok boktan."

İşte geliyor, diye düşündüm. Beklediğim şey buradaydı.

"Ne açıdan... berbattı?" diye sordum.

"Of, Tanrım. Nereden başlayacağımı bilmiyorum ki."

"Belki en başından başlayabilirsin?"

Suratı metallere, kolları karalamalarla, bacakları yaralarla ve gözleri hüznle dolu bu adam bana Thames Nehri kıyısındaki sahte bir kalede ölümüne sıkılan muazzam zengin ve şımarık bir aileden bahsetti. Hiçbir iyi özelliği olmadığı gibi tembel, miskin bir adam olan baba hastalanmış. Bu sahte kalede yaşayan Birdie adındaki kadın, tembel adama yardım etmek için eve bir şifacı çağırmış. Bu şifacı da karısıyla iki çocuğunu getirmiş ve bir zamanlar dört kişinin yaşadığı evde on kişi yaşamaya başlamışlar. Tembel adamı tedavi etmek için eve getirilen bu şifacı zamanla adamın her şeyini elinden almış: servetini, karısını, özgürlüğünü, onurunu.

“Ben iki yıl sonra falan çıkıp gittim,” dedi Justin. Bu sözleri söylerken sesindeki acıyı hissedebiliyordum. “Yapmamalıydım. Çocuklar için kalmalıydım. Ama katlanamadım. Bir dakika daha katlanamadım. Delilikti. Birdie psikopatın tekine dönüştü. Orada dönen bütün o çarpık şeylerden keyif alıyordu.”

“Ne tür çarpık şeyler?”

“Aslında temelde çocuklar. Onları eve hapsedmek. Her gün saatlerce fiziksel egzersiz yaptırmak. Saatlerce keman öğretmek. Normal kıyafetler giymelerine ya da normal şeyler yapmalarına izin verilmiyordu. Televizyon yoktu. Arkadaş yoktu. Tuhaf tuhaf cezalar. Orada olanlar... Her şey çok yanlıştı. Birdie de o herifi takıntı hâline getirmişti.”

“Kimi?”

“David’i. Şifacıyı.”

“David... Soyadı neydi?”

“Thomsen. David Thomsen.”

Kalemi kavrayan parmak uçlarımda bir ter damlasının belirdiğini hissettim ve ellerimi pantolonuma silip kalemi tekrar aldım. “Thomson” yazdım.

Not defterime bakan Justin, “Öyle değil, *e* ile yazılıyor,” dedi.

“Pardon?”

“Thomsen’dı. O ikinci yazdığın *o*, *e* olacak.”

“Ah, teşekkürler. Peki ailesindekilerin adları neydi?”

“Karısının adı Sally’ydi. Clemency diye bir kızı vardı. Bir de Phineas adında bir oğlu.”

İşte bu kadar. Metal parçaların yerine oturduğunu hissedebiliyordum; otururken çıkardıkları sesler kulağımdaydı. Bu isimler kutsal kitapla alakalıydı; manevi bir yönleri vardı. Libby Jones’a doğduğunda verilen Serenity adıyla da aynı minvaldeydi. Her şeyi birbirine bağlayan bir şey daha bulmuştum.

“Peki bu aileye ne oldu, biliyor musun?”

“Hiçbirine ne olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, bir gün canıma tak ettiği ve oradan çıkmam gerektiğini hissettiğim. Yağlarımı ve merhemlerimi sattığım pazarda bir kadınla tanışmıştım. Galler’de küçük bir çiftlik alacaktı, benden de ekibine katılmamı istedi. Hemen atladım. Oradan nasıl çıktığımı bilemedim. Küçükleri bıraktığım için kendimi korkunç hissediyordum ama gerçekten tamamen kopmaya ihtiyacım vardı. Birdie’den. David’den. Londra’dan. Hepsinden. Geri dönmeliydim ama. Geri dönmeliydim. İyi olup olmadıklarına bakmalıydım. Çocukların. Ama ben sadece...” İç geçirdi. Gözlerinin yaşlarla parladığını gördüm. “Sen biliyor musun?” diye sordu usulca. “Çocuklara ne olduğunu biliyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Henüz bilmiyorum. Hâlâ izlerini bulmaya çalışıyoruz.”

“Ama hayattalar, değil mi?”

Kederle gülümsedim. “Korkarım orasını da bilmiyoruz.”

Başını öne doğru sallarken yanağından bir damla yaşın süzüldüğünü gördüm. Dövmeli elinin tersiyle yaş sildi.

“Peki sen ve Birdie,” diye devam ettim. “Sen gittikten sonra irtibatta kaldınız mı?”

“Hayır. Onunla bir daha hiç konuşmadım. Ne haber aldım ne yüzünü gördüm. Ama sık sık aklıma geldi. Kaybolduğundan haberim yoktu. Olan bitenlerin hiçbirinden haberim yoktu...”

“Yani zamanında evle, intiharlarla ilgili basında çıkan haberlerin hiçbirini görmedin, öyle mi?”

“İntiharlar mı? Tanrım. Hayır. Bizim şu çiftlik bir tür komün gibiydi. Televizyonumuz yoktu. Gazetelere bakmazdık. Tamamen kendi kendimize yettiğimiz bir yaşam tarzımız vardı.”

“Peki ne kadar sürdü bu?”

“Ah, ben orada yaklaşık...”

Justin’in güçlükle yutkunduğunu, iki kere gözlerini kırpıstırdığını gördüm. Şiddetli duygularla mücadele ediyordu.

“On yıl kadar kaldım sanırım. Ben şey...” Yine güçlükle yutkundu. Boğazını temizleyip oturduğu yerde kıpırdandı. Yumruğunu sıkıp açtığını, alt dudağının büzüldüğünü gördüm. “Sorunlarıma çözüm olmuyordu. Orada kafayı yer gibi oldum. Çok fazla uyuşturucu. Çok fazla elma şırası. Her şeyi unutmaya çalışmak. Birkaç kez hapse düştüm. Sonra iki yıl önce, hapishaneden son çıkışımnda bu karavanı aldım ve bilirsin, göze batmamaya çalışıyorum. Tetikleyicilerden uzak durmaya çalışıyorum. Sakin bir yaşam sürmeye. Ve evet, Thomsenlara ya da Birdie’ye ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim hava, toprak, mevsimler, yemekte ne yiyeceğim. Bir de şimdi...” Eliyle beni gösterdi.

“Bir de şimdi,” dedim, “Londra’dan bir dedektif.”

“Evet. Londra’dan bir dedektif. Yardımcı olmayı çok istediğim bir dedektif. Ama gerçekten yapabileceğimi sanmıyorum. Çünkü orada her ne olduysa ben yoktum. Ben zaten çoktan sıçıp batırmıştım.”

Kederinin ve suçluluğunun karanlık bulutlarının harekete geçtiğini hissedince kalemimi alıp bir süre bekledim ve ufkun yeniden berraklaştığını gördüm.

“Orada, Chelsea’de yaşarken bitki yetiştiriyordun, değil mi? Bahçede?”

“Evet. Öyleydi.”

“Peki yetiştirdiğin şeyler arasında güzelaavratotu da var mıydı?”

“Hayır. Hayır, öyle bir şeyi asla yetiştirmedim, yetiştirmem için hiçbir neden yoktu ki. Özellikle de çocukların yaşadığı bir evde.”

Katlanır sandalyede duruşumu düzelterek bir sonraki sorumu sordum.

“Bahçedeki kalıntılar arasında güzelavratotu bulundu. Yetişkinleri zehirlemek için de o kullanılmış. Öyle bir şeyin senin bitki bahçene nasıl girmiş olabileceğine dair bir teorin var mı? Kim yetiştirmiş olabilir?”

Bu soruyu duyunca suratına yumruk yemiş gibi oldu.

“Hayır. Hayır yok.”

“Yani evde başka kimse bu tür şeyleri ekecek ya da yetiştirecek durumda değil miydi?”

Cevap vermeden önce bir süre sessiz kaldı. “Bildiğim kadarıyla hayır. Ama kim bilir? Bir intihar anlaşması planladıklarına göre içlerinden biri nasıl yetiştirileceğini öğrenmiş olabilir. Odamda bir kitap bırakmıştım. Efsunlar ve ilaçlar üzerine bir kitap. Tohumlarla dolu olan dolabıma da hiç dokunmadım. O tohumların yarısının ne olduğunu bile bilmiyordum. İçlerinde *Atropa belladonna* da olabilirdi sanırım.”

Bu soruya verdiği cevapta yalan söylediğine dair üç ayrı işaret aldım ama emin olmadığım nokta kendini korumak için mi, yoksa bir başkasını korumak için mi yalan söylediği.

“Yani evdeki herhangi biri yetiştirmiş olabilir?”

“Yani, evet. Çocuklar dışında tabii.”

“Hah, tabii. Çocuklar. Peki çocuklarla ilgili teorin ne? Hepsi ortadan kayboldu. Onları tanıdığın kadarıyla neden kaçmış, nereye gitmiş olabilirler?”

“Umarım o evden olabildiğince uzağa gitmişlerdir. Biraz akılları varsa öyle yapmışlardır.”

“Ama çok küçüklermiş, özellikle bazıları. Onlara kim yardım etmiş olabilir?”

“Gerçekten bilmiyorum. Belki Phin ve Clemency’nin anneleri Sally olabilir. Ben gittikten sonra o evde neler oldu hiç bilmiyorum; kim geldi kim gitti haberim yok. Keşke bilseydim ama gerçekten bilmiyorum.”

Tam o sırada pantolonumun cebinde telefonum titredi. Justin’dan müsaade isteyerek telefona baktım. Donal’dan mesaj gelmişti. Interpol Amerika Birleşik Devletleri’ne Phineas Thomson ve Marie Caron adlarıyla giriş yapmış insanların fotoğraflarını göndermişti. Marie’nin fotoğrafını açıp Justin’e çevirdim. “Bu kadını tanıyor musun?”

İyice yaklaşp fotoğrafı iki parmağıyla büyüttü.

“Tanırım. Yoksa o?.. Evet, o. Lucy Lamb. Henry ve Martina’nın kızı. Aynı çocukluğundaki gibi, hiç değişmemiş.”

Telefonum tekrar titreşince geri çektim. Eklenmiş başka bir dosya vardı. Havaalanından ayrılan bir adamın güvenlik kamerası görüntüleri idi. Justin için oynattım. Üç kere izledi.

“Bu adamın pasaportunda adının Phineas Thomson olduğu yazıyor.”

“Bu Phin değil,” dedi Justin. Henry Lamb’i görünce bütün hâli tavrı değişti. Dikleştiğini ve canlandığını gördüm. “Hayır, kesinlikle değil. Henry bu. Yürüyüşünü nerede görsem tanırım.”

“Yürüyüşü mü?”

“Evet.” Ekrana dokundu. “Ayağını yere *şap* diye vurur. Bak. Bu Henry. Ama ben onu tanıdığımda saçları kahverengiydi, sarı değil. Demek saçını boyatmış. Hatta sanki...” Daha yakından bir kez daha baktı. “Sanki kendini Phin’e benzetmeye çalışmış. Çünkü çocukluğunda Phin’e müthiş bir hayranlık duyuyordu. Resmen abayı yakmıştı ona. Görünüşe bakılırsa şimdi de kendini ona benzetmeye çalışıyor.”

Bu düşünce içimi ürpertti. Ama henüz ne manaya geldiğini bilmiyordum.

Hemen karakola dönüp Donal’ın Libby ve Miller’la yaptığı görüşmeye katılmalıydım. O yüzden kalkmaya yeltendim. Ka-

lemimi de not defterimle birlikte cebime attım. Konuşmamız bitmiş gibiydi ama sonra Justin bir soru daha sordu.

“Biliyor musun, gerçekten anlamıyorum. Birdie’yi öldüreni mi arıyorsun?”

“Evet, onu arıyoruz.”

“Ama onu kimin öldürdüğü çok açık.”

“Öyle mi?”

“Evet. Muhakkak David Thomsen’dır. O sapkın, şiddete meyilli bir adamdı. Gerekçesi de var. Karmaşık aşk hayatı. Karısı, Martina ve Birdie arasında gidip gelirdi. Muhakkak önce onu, sonra da kendini öldürmüştür. Değil mi?”

Ayağa kalkarken başımla onayladım. “Yani, evet. Eninde sonunda bu sonuca varırdık, tabii Birdie’nin kalıntıları bir yıl önce cesedin orada olduğunu bilen biri tarafından alınmasaydı. Ceset orada kalırsa yeni ev sahiplerinin onu bulacağını, eski sırların ortalığa döküleceğini bilen biri tarafından. Vardığımız sonuca göre, yakalanacaklarından endişelenen biri tarafından.”

Justin bunu sindirmek için bir süre bekledi. Sessizlik esnasında yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Başıyla onayladı. Nefes aldı, sonra geri verdi. “Evet. Anladım. Evet.”

Sonra kalktı ve ellerini bacaklarına dayadı. “Peki, başka bir şey yoksa?”

“Hayır, başka bir şey yok. Çok yardımcı oldun. Bana bir sürü yeni yol açtın.”

“Henry de onlardan biri mi?”

“Evet. Henry de onlardan biri.”

“Zavallı Henry,” dedi.

“Gerçekten zavallı mıydı?” diye sordum.

“Evet,” dedi Justin hislenerek. “Hepsi öyleydi. Hepsi kurbandı. O evin içinde her ne olduysa, hiçbirisi bunun için cezalandırılmayı hak etmiyor. Hiçbiri.”

Haziran 2018

Rachel babasının mutfağında otururken hesap cüzdanları hâlâ elindeydi.

Telefonu titreşince Jonno'nun onu geri aradığını gördü.

"Jonno. Selam."

"Hey, dinle bak," dedi. "Babanın hesap cüzdanındaki şirketin bilgisine ulaştım. Hazır mısın?"

"Evet, hazırım."

"Peki. Gerçekten de bir varlık yönetimi şirketi."

Rachel rahat bir nefes verdi. Babasının parasının kontrolü hâlâ kendisindeydi. Geri alabilirdi.

"Ama..."

"Hayır ya! Ne?"

"Başka bir insanın hesabına ödeme yapılmış."

"Pardon, ne?"

"Evet. Başka bir insanın yatırım sepetiymiş."

"Bunu nereden öğrendin?"

"Öğrendim işte. Ama paranın kimin yatırım sepetine gittiğini öğrenemedim. Şirketle doğrudan bağlantı kurup sana

söylemeleri için duygusal şantaj yapmak dışında nasıl öğrenebilirsin hiçbir fikrim yok. Ama söylemeyeceklerdir. Çünkü yetkileri yok. Yani bundan sonrası sende.”

Rachel konuşmayı bitirip telefonu önündeki tezgâha bıraktı. Ayağa kalktı, sonra tekrar oturdu ve telefonu eline alıp varlık yönetimi şirketini araştırarak bulduğu numarayı çevirdi.

“Şey... selam.” Sesi kendi kulağına bile fazla tiz ve yoğun geldi. “Acaba müşteri hizmetlerinden biriyle görüşebilir miyim?”

“Neyle ilgili olduğunu öğrenebilir miyim?”

“Elbette. Babamla ilgili. Kendisi emekli ve ben az önce hesap cüzdanlarına bakarken son birkaç aydır bütün parasını şirketiniz tarafından yönetilen bir hesaba aktardığını gördüm. Ama hesap onun adına değil. Kendisinin dolandırıldığından ya da şantaja maruz kaldığından endişeleniyorum. Nasıl öğrenebilirim? Gerçekten çok endişeliyim.”

“Hatta kalın lütfen. Sizi ilgili birime aktaracağım.”

Hat sessizleşti, ardından müzik ve Rachel’a kısa süre içinde kendisine cevap verileceğini söyleyen aşırı kibar bir ses kaydı dönmeye başladı. Rachel beş dakika boyunca stresi gitgide artarak ve sabırsızlanarak odada dolaştıktan sonra nihayet müzik sustu ve bir ses, “Müşteri güvenlik hizmetleri, nasıl yardımcı olabilirim?” dedi.

Rachel kederli hikâyesini en baştan anlatmaya koyuldu ve yarısında, tam da “şantaj” derken kendi etrafında döndüğünde fark ettirmeden odaya giren babasıyla yüz yüze geldi. Babası ona bakarak başını iki yana salladı.

“Pardon, sizi kısa bir süreliğine bekletebilir miyim? Bir dakikacık,” dedi karşısındaki kadına.

Telefonu kulağından çekip babasına baktı.

Babasının gözleri yerdeydi. “Kapa,” dedi. “Lütfen kapa. Sana her şeyi anlatacağım. Lütfen konuşmayı sonlandır.”

Rachel konuşmayı bitirip kanepenin kolçağına oturdu.

“Of, Tanrım. Ne kadar salakça davrandım,” dedi. “Biliyorum, aptallık ettim. Ama başka ne yapacağımı bilemedim. Paniklemiştim. Senin için her şey yolunda gidiyordu. Hiçbir şeyin bunu mahvetmesine izin veremezdim.”

“Baba, ne dediğini anlamıyorum.”

“Diyorum ki...” Babası iç geçirdi, sonra baştan başladı. “Diyorum ki birinin elinde senin bazı... görüntülerin var.”

“Görüntüler mi?”

“Evet. Fotoğrafların. Çıplak fotoğraflar. Bazı video kayıtları. Onları bana gönderip silmek için para vermemi istedi.”

“Pardon da *kim?*”

“Bilmiyorum. İsimsiz e-postalardı. Hep yakında bitecek deyip durdum. Ona para verirsem çeker gider sandım. Ama bir iki hafta sonra bu kez başka bir fotoğrafla, başka bir videoyla tekrar çıktı karşıma. Şimdi de gördüğün gibi verecek param kalmadı.”

Rachel gözlerini çevirip tavana baktı. Sonra başını indirip soluk verdi. “Hâlâ elinde mi? Şu... çıplak görüntüler?”

Babası başını uysalca sallayarak onayladı. “Polise falan gitmek gerekirse elimde olmalı diye düşündüm.”

“Onları bana gösterir misin, lütfen?”

“Ah, hayır. Hiç gerek...”

“Göster şunları bana.”

Babası iç geçirdi, ardından çalışma odasına gelmesini işaret etti. İçeri girince bilgisayarının kapağını kaldırdı. “Burada,” dedi ekranı Rachel’a doğru çevirerek. Sonra da odanın diğer tarafına gitti.

Rachel kendini hazırlamak için derin bir nefes aldı. Babası görüntüleri “Tarifler” adını verdiği bir klasöre koymuştu. İlkine tıkladı, sonra ânında geri kapadı. Kendi fotoğraflarından biri olduğunu, kendi telefonundan alındığını anlamasına yetmişti. Üç yıl kadar önce internetten tanıştığı ve çok kısa, yoğun, tamamıyla seks odaklı bir ilişki yaşadığı, sonra da hiçbir

açıklama yapmadan onu terk eden Travis adlı bir adamlayken çekildiğini de anlamıştı. İlk önce bu şantajı yapanın Travis olduğunu, her nedense durup dururken tekrar ortaya çıktığını, babasının e-posta adresini bulduğunu ve ona şantaj yapmaya karar verdiğini düşündü. Ama daha sonra bu fotoğrafın kendi telefonuyla çekilen bir görüntü olduğunu, Travis'in ona ulaşamayacağını hatırladı. Üstelik güzel bir fotoğraf da değildi. Hiç değildi. Şimdi görebiliyordu bunu. Ama o zamanlar sert, sıra dışı, muhteşem ve erotik gelmişti ona. Şimdiyse üzücü, çocukça, biraz da trajik görünüyordu.

Bir sonrakini açtı. Travis'in bir arkadaşını getirdiği seferdendi bu da. Rachel adamın ismini hatırlayamıyordu ama fotoğrafa bakıp da adamın yüzündeki o bakışı görünce midesi ekşidi. Ürpererek bir sonraki görüntüye geçti. Bu seferki MP4 dosyasıydı. Oynatmadan önce güçlkle yutkundu. Rachel, Travis ve o mide bulandırıcı arkadaşı Rachel'in Camden Town'daki evinin yatak odasındaaydı. Sesler gelir gelmez parmağı doğruca sesi kısma tuşuna gitti. Videodaki hâline bakınca yolunu kaybetmiş bir kadın gördü. Ne bok aradığını merak etti.

Bir sonraki dosyayı açmadı. Babasının bilgisayarını kapayıp kendini koltuğa bıraktı. "Sikeyim."

Sonra babasına döndü ve, "Baba. Çok üzgünüm. Çok ama çok üzgünüm. Kendimi öldürmek istiyorum. Senin bunları gördüğünü düşünmek... Kendimi öldüresim geliyor," dedi.

"Lütfen bunu yapma, tatlım. Lütfen. Bunların bir önemi yok. Unutuldu gitti. Peki o adam mı? Fotoğraflardaki adam? Kim ki o?"

Rachel başını iki yana salladı. "Hayır. O değil. Üç yıldan fazladır görmedim onu. Hem benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor. Hele zengin bir babam olduğunu hiç bilmiyor. O öyle bir tip değildir zaten. Nasıl desem, yeterince... *zeki* değil."

Bunu der demez anladı. Öylece anladı işte. Midesi kasıldı ve damarlarında akan kan birden ısındı. Telefonunu eline alıp

fotoğraf albümünde 2015'e kadar geri gitti. Ardından yılın başına, Travis'le tanıştığı şubat ayına kadar gitti. Ardından temmuz ayına kadar gidip tekrar şubata döndü. Travis'le ilişkileri temmuzda bitmişti. Şubat sonunda tanışmışlardı. Yani fotoğrafların o ikisinin arasında olması gerekiyordu ama yoklardı. Silinmişlerdi. Onun telefonuna erişebilecek yalnızca tek bir kişi vardı. Fotoğraf albümünü karıştırmak isteyecek tek bir kişi. Ona böyle bir şey yapacak kadar çaresiz, bunu becerebilecek kadar zeki, gözünü bile kırpmayacak kadar korkunç olan tek bir kişi vardı.

Haziran 2019

Libby gecenin bir yarısı aradı. Telefonun sesi Lucy'yi uykudan uyandırdı.

“Libby,” diye açtı telefonu yüksek sesle fısıldayarak. Saatli radyonun ekranından sabahın 02.15'i olduğunu gördü. “Ne oldu?”

“Anne! Seni uyandırdığım için çok özür dilerim! Çok özür dilerim! Ama polis yine telefon etti. Şu dedektif olan. Miller'ın burada olduğunu da biliyordu. Telefonunun izini sürmüş. Bugün ikimiz de karakola gidip soracakları soruları cevaplayacağız.”

“Bir dakika. Seni tutuklamıyorlar, değil mi?”

“Hayır. Ama artık çok şey biliyorlar. Gerçekten kaçabileceğimiz tüm yollar tükenene kadar bize sorular sorup duracaklar. Artık yalan söyleyemem ama ne söyleyeceğimi de bilmiyorum. Ne diyeyim, anne?”

“Saat kaç orada?” diye sordu Lucy.

“Sabah sekizi biraz geçiyor.”

“Karakola kaçta gideceksiniz?”

“Öğleden sonra üçte. Miller bir arkadaşından hukuki tavsiye alıyor. Ama anne, Henry'yi bulman gerek. Hikâyenizin

üzerinden geçmelisiniz. Her şey patlamak üzere. Ciddiyim. Bunu daha fazla engelleyemeyiz.”

İngiltere’de saat üç olmuştu ve Libby’yle Miller çoktan karakola geçmiş olmalılardı.

Lucy kendini aciz ve darmadağın hissediyordu.

Libby’yi bu duruma soktuğu için, onun masum, sıradan hayatına girip de onu yalanlara, dalaverelere, karanlığa bulaştırdığı için kendinden nefret ediyordu. En büyük evladına yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey olmamasından, yanında olup elini tutamamaktan, onu bundan koruyamamaktan nefret ediyordu. Henry’yle ikisi yolculuklarının bu berbat kısmını aşıp da diğer tarafa geçmiş olsalar, o yoğun bulut dağılıp hava berraklaşmış olsa bile kendi tepesinde hâlâ başka bir kara bulutun, geçen yaz Antibes’te yaşananların gölgesinin dolanmasından ve kendini bir daha hiç özgür hissedemeyecek olmaktan nefret ediyordu.

Gözleri yaşlarla dolup boğazında bir yumru oluşurken birden Marco karşısında bitti.

“Bir fikrim var,” dedi yatağa, annesinin yanına zıplayarak. “Henry’yi Kris’e aratalım. Kris ararsa açar. Hadi hemen yapalım.”

Lucy’nin başı o kadar hızlı dönüyordu ki Marco’nun ne önerdiğini bile doğru düzgün idrak edemedi. Ama zoraki bir gülümsemeyle, “Tamam,” dedi.

Marco bir mesaj yazdı, hemen sonra gelen cevapla telefonu titreşti.

Lucy doğrulup oturma pozisyonuna geçti, yüzünü sıvazladı. “Kris ne dedi?”

“Yapacağını söyledi. Ama ne demesi gerektiğini soruyor. Ben de onunla takılmak istiyormuş gibi yapmasını söyledim.”

Lucy başını hafifçe salladı. “Ne?”

“Şey, Kris salı akşamı Henry’nin ona sarhoş sarhoş mesaj attığını, onunla takılmaya çalıştığını söylemişti.”

“Bir dakika, Kris eşcinsel mi?”

Marco omuzlarını silkti. “Henry onu beğendiğine göre bir önemi yok, öyle değil mi? Ona yem atacağız. Kris onunla takılmak istiyormuş gibi davranıp bir buluşma yeri ayarlayacak. Hep birlikte gideceğiz. Bam!”

Lucy başıyla onayladı. Üzerine çöken ağırlığa rağmen gülümsedi. “Küçük dâhi seni. Peki bu *olta* ne zaman atılacak?”

“Henry ona cevap verir vermez. Aha!” Mesaj sesinin gelmesiyle Marco durup telefonuna baktı. “İşte geldi. Bir saniye...” Mesajı okudu, sonra Lucy de okuyabilsin diye telefonunu ona doğru çevirdi.

Saat 11’de Blanche’da brunch için buluşma ayarladık.

“Blanche mı?” dedi Lucy. “Orası Phin’in kaldığı binanın karşısındaki yer değil mi?”

Marco başıyla onayladı. Sonra ışık saçan gözlerle bakarak, “Aman Tanrım. Henry’yi göreceğiz!” dedi.

Lucy uyanmasıyla Blanche’a doğru yola koyulması arasında geçen sürede Libby’yi altı defa aradı. Altısı da sesli mesaja düştü ve Lucy her denemesinde göğsünün daha da sıkıştığını hissetti. Libby ve Miller’ın dünyanın diğer ucunda neleri ortaya dökme zorlandıklarını düşünüyordu. Ama şimdi dikkati tamamen önündeki dakikalardaydı. Özenle, düzgünce giyindi, önce kendi saçlarını, sonra da Stella’nın saçlarını yıkadı. Otelden ayrılırken Marco’nun da her zamankinden daha şık bir görünüme büründüğünü fark etti. Saçlarını düzgünce taramış, spor ayakkabısı yerine klasik ayakkabı giymişti.

Otelin fuayesinde sessizce oturup Kris’in restorandan onlara mesaj atmasını beklediler. Saat on biri sekiz geçe Marco’nun telefonu ötünce ayağa fırladılar.

Arka tarafta, sol köşedeyiz, barın yakınında. Bok gibi görünüyor.

Hepsi ayaklanmış, dışarı çıkmaya hazırlanıyordu ki ön kapıdan siyahlar içinde iki adam girip doğruca resepsiyona yöneldi. Lucy içgüdüsel olarak çocuklarla kendisini görölme-yecekleri bir noktaya saklayıp adamlardan birinin cebinden bir rozet çıkarışını ve resepsiyondaki görevliye alçak sesle şu sıralar burada kalan Marie Caron adında bir konukları olup olmadığını soruşunu izledi. Çocukları alelacele binadan dışarı çıkardı. Gözü dışarıda park etmiş işaretsiz polis arabasına takıldı, ardından çocukları çabucak köşeden döndürüp onları bekleyen Uber aracına doğru yönlendirdi.

Tam kapıyı kapayacağı esnada diğer taraftan bir güç uygulandığını hissetti ve pencereden baktığında rozetini cama doğru tutan bir adamın yüzünü gördü.

Samuel

Charing Cross'a akşam altı gibi döndüm. Donal bir saat önce beni arayıp görüşmenin ilerlemediğini söylemişti. Ben de ona devam etmesini söylemiştim. Sadece devam etmesini.

Görüşme odasına girdiğimde Libby Jones'un yorgun olduğunu gördüm. Miller Roe da aynı durumdaydı. Donal'ın hâlâ biraz yakıtı kalmıştı ama onun bile üç saat süren verimsiz bir görüşmeden sonra yorulmaya başladığını görebiliyordum.

Ama benim odadakilere gösterecek yeni bir şeyim vardı. Kendimi boştaki sandalyeye bırakıp bir Libby'ye bir Miller'a baktım. Ceketimin cebinden ağır ağır telefonumu çıkardım ve ekranını açtım.

"Bakın," dedim ekranı onlara çevirerek. "Şunu görüyor musunuz?" Ekrana dokundum. "Lucy Lamb, üç gün önce çocuklarıyla birlikte Şikago'daki bir otele giriş yaparken. Orada ne işi var?"

Libby Jones'un Miller'a uymasını bekliyordum ama öyle olmadı. Telefonu birden elimden alıp ekrandaki görsele baktı. Ağlamanın eşiğinde olduğunu görebiliyordum ve ondan bir tepki

beklerken nefesimi tuttum. Ama sonra toparlandı. Omuzlarını dikleştirip telefonu bana uzattı.

“Size söylemiştim. Tatilde.”

“Yani bu Lucy Lamb, öyle mi? Ablan?”

Kaskatı bir baş hareketiyle onayladı.

“Arkadaşın Marie Caron değil mi?”

Başını iki yana salladı.

Miller Roe’nun dikleştiğini hissettim. O iri yarı, saçlı sakallı adam Libby Jones’a karşı çok korumacıydı. Onu kendinden daha çok önemsiyordu.

“Tatilde mi? Çocuklarıyla birlikte?”

“Aynen.”

“Ama telefonu yok?”

“Evet.”

“Eğitim öğretim yılının ortasında çocuklarıyla birlikte Şikago’ya tatile gitti ve yanına telefon almadı mı?”

“Bunların hepsini önceden anlatmıştım. Dikkat dağıtacak hiçbir şey olmadan tatil yapmak istedi.”

Öyle derin bir iç geçirdim ki masadaki kâğıtlardan biri savruldu.

Söylemek istediğim çok şey vardı ama kendimi tuttum. Çünkü öfkelendiğimi hissediyordum ve artık bıkmıştım. Bütün bu saçmalıklardan bıkmıştım.

“Libby, lütfen bana karşı dürüst ol. Artık Lucy Lamb’in nerede kaldığını biliyoruz ve şu an biz burada konuşurken yerel dedektifler onları almaya gidiyor. Buradan çıkar çıkmaz ilk iş ablanı ya da abini arayıp onları peşlerinde olduğumuza dair uyaracaksın, biliyorum. Ama çok geç olacak. O yüzden lütfen, bizi bütün o stresten ve oyunlardan kurtar. Anlat bana. Hemen. Ablan neden Şikago’da ve neyden kaçıyor?”

“Tamam. Tamam,” dedi. “Anlatacağım. Hiçbir şeyden kaçtığı yok.”

Miller ayağa kalkıp onu odadan çıkarmak istermiş gibi bir kolunu Libby'ye doğru uzattı ama Libby onu savuşturdu.

"Artık bir anlamı yok, Miller," dedi ona. "Nerede olduğunu biliyorlar. Anlamı yok." Sonra Miller'ın onu tekrar bölmesine fırsat vermeden konuşmaya başladı.

"Lucy benim ablam değil, annem."

Bu beyan karşısında biraz sarsıldım. Gelişini görmediğim bir ters köşeydi.

"Beni on dört yaşında doğurmuş. Şikago'ya gitme nedeni de babamı bulmak."

"Peki o kim? Baban?"

"Babam Phineas Thomsen. Gerçek Phineas Thomsen. Henry'nin girdiği kılık değil. Onunla hiç tanışmadım ve annem Lucy de on sekiz yaşından beri onu görmemiş. Ama Miller benim için onun izini buldu. Botswana'da olduğunu düşünüyorduk fakat sonradan orada değil, Şikago'da olduğu ortaya çıktı. O yüzden de önce Henry, ardından da annem oraya gitti."

"Sadece Phineas'ı görmek için mi?"

"Evet."

"Eee? Görmüşler mi?"

"Bildğim kadarıyla hayır."

Sırtımı dikleştirdim. Yine de tam oturmayan bir şey vardı. "Anladığım kadarıyla abin Henry..."

"O benim abim değil, dayım."

"Evet," dedim. "Tabii. Dayın. Anladığım kadarıyla dayın Phineas'a abayı yakmış. Çocukluklarında. Öyle ki Phineas'a daha çok benzeyebilmek için görünüşünü bile değiştirmiş. Şimdi de bütün kimliğini mi değiştiriyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Orada değildim."

"Evet, elbette değildin. Peki onlarla ilk ne zaman karşılaştın? Annenle, dayınla?"

"Geçen sene. Bu zamanlardı. Doğum günümünden birkaç hafta sonra."

“Peki ondan önce onlarla ilgili bir şey bilmiyor muydun?”

“Hayır, bilmiyordum. Sadece Miller’ın yazısında okuduklarım. Yani öyle birilerinin var olduğunu biliyordum, o kadar. Evin devri tamamlandıktan sonra bir gün orayı ziyarete gittim ve Henry oradaydı. Sonra da Lucy geldi. O zamandan beri de... Ailemler işte. Benim bir parçam onlar.”

“Peki seninle hiç konuştular mı? O evde neler olduğuna dair? İstismardan bahsettiler mi?”

“Pek sayılmaz.”

“Pek sayılmaz derken?”

“Yani işler kolay değilmiş, onu biliyorum. Hiçbirinin rüya gibi bir çocukluk geçirmediğini biliyorum. Ama detaya girmediler.”

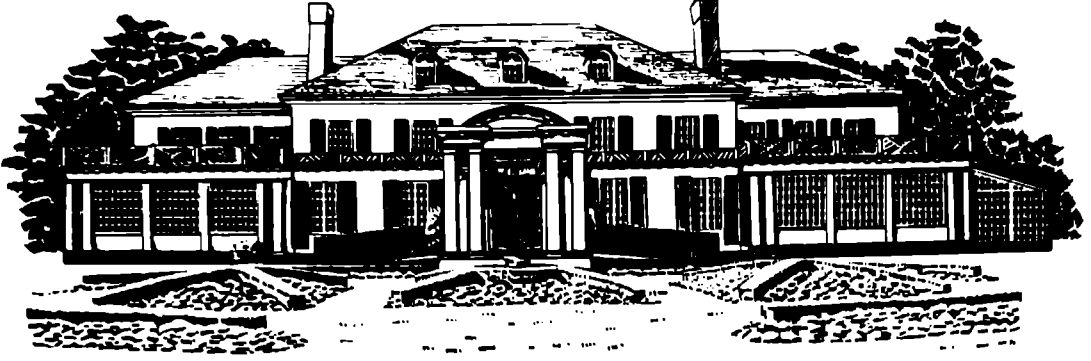
İç geçirdim. “Libby, seni bırakmadan önce neden onca yalan söylediğini sorabilir miyim? Dayınla anneni neden korumaya çalışıyordun?”

“Onları korumaya çalışmıyordum. Ben sadece şey olsun istemedim... Bilmiyorum. Onlar hayatları boyunca kaçıp saklanmış ürkek insanlar. Çocukluklarından beri. Hep kaçmışlar.”

Libby Jones ağlıyordu. Miller Roe kollarını ona sarıp kızı geniş göğsüne çekti. Bana öfkeyle baktı.

“Sanırım burada işimiz bitti,” dedi.

“Evet, katılıyorum. Burada işimiz bitti. Seni üzdüğüm için üzgünüm, Libby. Ama şunu unutmamamız gerekiyor ki gerçek ne olursa olsun, o evde genç bir kadın öldürüldü. Hem de vahşice. Odağımız bu olmalı ve ben, bu cinayeti kimin neden işlediğini öğrenene kadar gerekirse insanları ağlatmaya devam edeceğim.”

Haziran 2018

Michael İngiltere’de değildi. Rachel, Ella’yı arama işkencesine katlanarak öğrenmişti bunu.

“Antibes’te,” dedi Ella.

“Nerede kalıyor?”

“Evinde galiba.”

“Daha ne kadar orada kalacak?”

“Bütün yazı orada geçirecek. Bir kitap yazıyor da, bilirsin.”

“Öyle mi?..”

“Roman. Kendi hayat hikâyesinden esinlenerek.”

Rachel kahkahayı basmamak için kendini zor tuttu. “Sahiden mi?” dedi. “Ne ilginç.”

* * *

Birkaç gün sonra Rachel uçağa atlayıp bir kez daha Nice’e uçtu. Oradan bir taksi tutup Antibes’e geçti ve sıcak bir temmuz sabahı sırt çantasını omzuna atıp güneş gözlüğünü takarak yürümeye başladı.

Michael'ın evinin tam olarak nerede olduğunu bilmiyordu. *Denize çok yakın* olduğunu biliyordu. *Gül kurusu renginde* olduğunu biliyordu. *Antibes'teki en iyi balık restoranına sadece iki dakikalık yürüme mesafesinde* olduğunu ve bir sokağın sonunda olduğunu, dahası kendine özel bir araç yoluyla park yeri olduğunu biliyordu. *Antibes'te Tanrı'nın bir lütfu.*

Antibes'teki en iyi balık restoranı belli ki bir tane değildi. Antibes'te bir sürü en iyi balık restoranı var gibiydi. Rachel bir Tripadvisor listesine bağlı kalarak birinci sıradakinden itibaren hepsine tek tek gitmeye karar verdi. Listenin beşinci sırasına ulaştığında öğleden sonra olmuştu ve Rachel neredeyse yirmi bin adım atmıştı. Ama altıncı en iyi balık restoranına yaklaşırken döndü ve arkasında okyanusun ışıltısını, deniz seddinin içinden geçen basamakları ve ana yoldan ayrılan küçük, kaldırım taşı döşeli sokakları gördü. Pet şişesindeki son suyu içti, şişeyi bir çöp kutusuna attı ve ilk sokağa doğru ilerledi. İçgüdülerini ona doğru yolda olduğunu söylüyordu. Derken orada, yolun en tepesindeki küçük virajın orada sokağa bağlanan bir garaj yolu, onun ucunda da gül kurusu renginde güzel bir ev gördü.

Garaj yoluna bir spor araba park edilmişti. Öyle ucuz, her yerde bulunan spor arabalardan değildi, daha ziyade bir performans aracına benziyordu. Hatta Maserati'ydi. Hiç yoksa on binlerce sterlin edecek bir şeydi. Rachel boğazında safranın yükseldiğini hissetti. Ellerini sımsıkı yumruk yapmıştı. Çirkin arabanın yanından geçip ön kapıya doğru ilerledi.

Orta yaşlı, Asyalı bir kadın kapıyı açtı. "Buyurun?"

"Şey, selam. Ben Rachel. Michael'ın karısıyım, içeri girebilir miyim?"

Kadının yüzünde güller açtı. "Ah! Rachel! Michael'ın karısı! Evet. Lütfen. Geçin! Lütfen."

“O burada mı?” diye sordu Rachel, gözlerini evin içinde dolayarak. Bu efsanevi mekân ilk tanıştıkları dönemde Michael’ın cazibesinin önemli bir kısmını oluşturunuyordu ama Rachel’ı bir kez bile buraya getirmemişti. Michael’ın Londra’daki dairesine benzer sıcak bir çekiciliği olan güzel bir evdi burası: Kemerler koridordan açık plan mutfak ve oturma odasına doğru uzanıyor, uzun, siyah çerçeveli kapılar muz ağaçları ve palmyelerle dolu yemyeşil bir bahçeye açılıyordu.

“Evet. Burada. Galiba şekerleme yapıyor. Bir bakayım mı?”

“Hayır. Hayır, sorun değil. Uyandırma. Sorun olmazsa ben burada beklerim.”

“Elbette sorun olmaz. Ona sizin nerede olduğunuzu sorup duruyordum ben de. Karın nerede, neden burada değil falan. O da bana sürekli sizin Londra’da çok yoğun çalıştığınızı söylüyordu. Mücevher yaptığınızı. Gelemeyecek kadar yoğunmuşsunuz. Ama işte geldiniz. Sizi gördüğüne çok sevinecek! Benim adım Joy. Oturun lütfen. Size su ve atıştıracak bir şeyler getireyim.”

“Banyoyu kullanabilir miyim? Nerede acaba?”

“Hemen şurada, Bayan Rimmer.”

“Ah, lütfen bana öyle hitap etme. Rachel de. Lütfen.”

Rachel banyonun kapısını kilitleyerek kapalı klozetin üzerine oturdu. Kalbi deli gibi çarpıyordu, biraz da nefes nefese kalmıştı. Ayağa kalktı, ellerini musluğun altına götürüp suyu açtı, bileklerini uyuşana kadar soğuk suyun altında tuttu. Ardından yüzüne su çarptı. Paniğini dindirmek için kendi kendine usulca, *Sakin ol sakın ol sakın ol*, diye fısıldadı.

Islak elleriyle sıcaktan yıpranmış saçlarını düzelterek gevşek birkaç tutamı kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Evden çıkıp gitmek istiyordu. Kaçmak istiyordu. Ama sonra o iğrenç spor arabayı hatırladı, parasını babasının ödediği arabayı. Sonra da korkmadığını, öfkeli olduğunu, içinin kapkaranlık, yakıcı bir

nefretle dolu olduğunu ve bu adamın yapacağı hiçbir şeyin canını babasına yaptığı şeyden daha çok yakamayacağını hatırladı.

Banyodan çıkıp koridora şöyle bir göz attı. İlerisinde iki kapı daha vardı. Biri garaj yoluna bakan ve Maserati'yi doğrudan gören küçük bir çalışma odasına açılıyordu. Parmaklarının ucunda o odaya girerek hızlı hareketlerle masadaki kâğıtları karıştırdı. Telefonunu açıp olabildiğince çok şeyin fotoğrafını çekti. Elleri hafiften titriyor, kalbi hâlâ deli gibi çarpıyordu. Çekmeceleri açıp eliyle masanın altını yokladı. Bir dosyayı açıp birkaç belge ve mektubun daha fotoğrafını çekti. Bunların ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Bir anlamları var mı bilmiyordu ama Jonno ona adamın işiyle ilgili olabildiğince kanıt toplamasını söylemişti. Rachel da bu yüzden niceliği niteliğin önünde tutuyordu.

Masanın en alt çekmecesini çekti. Üçüncü denemesinde açıldı. İçinde gördüğü şey karşısında ellerini göğsüne götürerek geri çekildi.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı kendi kendine. “Aman Tanrım.”

Silah.

Bir tabanca.

Orada öylece duruyordu.

Rachel silahın birkaç fotoğrafını çekti, ardından çekmeceyi çarparak kapadı.

“İyi misiniz, Bayan Rimmer?”

Arkasından gelen sesle birden irkildi.

Joy'du.

“Evet. Of. Pardon. Beni ürküttün. Bir şey arıyordum da.”

“Tamam, hiç sorun değil! Hazır olduğunuzda buyurun gelin.”

“Teşekkürler, Joy.”

Yeniden Michael'ın masasına döndü ve bilgisayarın faresini oynattı. Ekran canlandı: Michael'ın bir sürat teknesinin arka

güvertesinde, iki kolunun altında birer genç kadınla dikildiği bir fotoğraf, ön plandaysa gümüş bir kovanın içinde bir şişe şampanya. Rachel fotoğraftaki kızların kim olduğunu ya da fotoğrafın ne zaman çekildiğini bilmiyordu ama Michael sinek-kaydı tıraşlı olduğundan onunla tanışmadan önce çekildiğini tahmin etti. Şifre olarak Michael'ın doğum gününü denedi ama yanlıştı. Tersten denedi, gene işlemedi. Sonra gözleri garaj yolunda duran o aptal arabanın o aptal özel plakasına takıldı: MR74.

Parmaklarıyla Michael'ın adının ve soyadının ilk harflerini saydı, ardından tek basamaklı sayılara düşürdü. 4 ve 9. Bu sayıların arkasına da 7 ve 4 ekleyerek girişe bastı. Ekran açıldı. Rachel'in kalbi deli gibi atıyordu.

Michael'ın e-postalarına tıklayıp gelen kutusunu gözleriyle taradı. Dört gün önce PMX Varlık Yönetimi'nden gelen e-postayı gördü. Konu kısmında *PMX'iniz: Temmuz Ayı Hesap Güncellemesi* yazıyordu. Postayı açıp "İlet" sekmesine tıkladı, kendi e-postasına gönderdi, ardından gönderilenler klasöründen ve çöp kutusundan sildi. E-postayı kapayıp gelen kutusuna geri döndü. Sürüsüne bereket "Siparişiniz için teşekkürler" postası vardı. Belli ki Michael alışveriş yapıyordu. Erkek giyim ürünleri. Şarap. Kitap. Mücevher.

Rachel boğazının öfkeyle seğirdiğini hissetti. Hayatını cehenneme çeviren adam, onun babasının parasıyla beş yıldızlı bir hayat yaşıyordu.

E-posta hesabında alt klasörler vardı. Tam birine tıklayıp açacakken bir erkek sesi duydu. E-posta hesabını kapayıp telefonunu cebine attı ve hızlı adımlarla oturma odasına doğru ilerledi. Tam o sırada da Michael'ın en son basamaktan indiğini gördü.

"Aman Tanrım. Rachel! Vay canına! Ne şahane! Ne işin var burada?"

Sakalı gitmişti, şekerlemeden sonra yüzü pürüzsüzdü ve teni hoş bir bronzdu.

“Buralardaydım da şu efsanevi ‘Antibes’teki Ev’i bir göreyim dedim! Bu yaz kiraya vermiyorsun demek?”

“Eh, yok. Hayır. Birkaç rezervasyon vardı ama hepsini iptal ettim. Yeniden burada olmak çok güzel! Kalabilir misin? Acelen var mı?”

“Birkaç dakika daha kalırım elbette. Neden olmasın?”

Joy bir tabağa patates cipsi, salam dilimleri, zeytin ve tuzlu kraker koymuş, bir sürahi buzlu suyla kesme kristalden iki bardak getirmişti.

“Teşekkürler, Joy,” diye seslendi Michael mutfağın arka tarafındaki odaya doğru.

“Rica ederim, Bay Rimmer,” diye bir ses duyuldu.

“Tam zamanlı mı çalışıyor burada? Kâhya falan gibi?”

“Evet ama yatılı değil. Pazartesiden cumartesiye, sabah sekiz akşam sekiz çalışıyor.”

“Vay be! Personelin falan var!” Bunu sert bir sesle söylemişti ama Michael’ın üzerine alınmamasına da şaşırmadı.

“Yani, bilirsin, burada Londra’dakinden farklı bir yaşam var. Burası daha...”

“Pahalı mı?”

Michael kahkaha attı. “Evet. Ben öyle demeyecektim ama evet.”

“Peki nasıl oldu da maddi durumunu düzelttin? Yani bir buçuk yıl önce beş kuruş paran olmadığı için market alışverişini bile ben yapmak zorunda kalıyordum. Bir de şimdiki hâline bak! Hele şu araba! Vay be!”

“Ha, o mesele. Kayıp nakliyat olayını çözdüm. Gemi bulundu. Tanrı’ya şükür. Her şey yoluna girdi ve o günden beri işlerim tıkırında.” Uysalca, merakla Rachel’a baktı. “Peki sen... boşanma meselesini konuşmaya mı geldin?”

“Hayır. Hayır, onun için gelmedim. Dedim ya, sadece bu evi görmek istedim. Ella burada olduğunu söyledi. Ben de gelecektim zaten. Merak ettim.”

“Peki gerçekten boşanmak istiyor musun?”

“Bilmem. Sen istiyor musun?”

“Hayır. Benim aklımdan bile geçmedi aslında. Ben seninle evli olmayı seviyorum, Rachel.”

Rachel’a flörtöz, sevgi dolu bir ifadeyle baktı. Sanki aralarında olan bitenin tecavüzle, şantajla, mutfak duvarından akan risorttoyla falan alakası yokmuş da her şey yürütülememiş bir romantizmden ibaretmiş gibi.

“Michael. Sen bana tecavüz ettin.”

“Hadi ama, Rach. *Ne alakası var.*”

“Uyuyordum. Elinle ağzımı kapadın. Boğazımı sıktın. Bana dümdüz tecavüz ettin işte.”

“Rachel. Yapma. İkimiz de biliyoruz ki sen benim kontrolü ele almamı bekliyordun. Üzerinde hâkimiyet kurmamı. Bunu sen istedin. Öyle olduğunu biliyorsun.”

Rachel göğüs kafesinde zonklayan saf öfke dalgasını yatıştırmak için derin bir nefes aldı. “BDSM’nin inceliğini, nüanslarını anlıyor musun, Michael? Özellikle de hafif BDSM’nin? Kurallara hâkim olan taraflar arasındaki bir oyundur bu. Ama sen, Michael, kuralları anlamadın ve bana yaptığın şey bir oyun değildi. Şiddet ve kadın düşmanlığı içeren, hayvanca, zalimce bir hareketti. Tamamen seninle ilgiliydi, Michael. Benimle hiçbir alakası yoktu. O akşam bana yaptığın şeyden zevk aldıysan sen bir tecavüzcüsün demektir, Michael. Canavarın tekisin demektir.”

Michael gülümsedi. İnsanları yörüngesine çekmek için kullandığı, onlara kendilerini güvende ve ıslıl ıslıl hissettiren uslu çocuk gülümsemesiydi yüzündeki. “Sen ne dersen de, Rachel. Ne dersen de. İkimiz de o geceyle ilgili gerçeği biliyoruz.”

“Buna *gaslighting* deniyor, biliyor musun? Bu yaptığın şeye. Klasik istismarcı taktiğidir.”

Michael homurtuyla güldü. “İstismarcı mı? Hadi oradan, Rachel. Ben seni bir kaidenin üstüne yerleştirdim. Sana tap-tım. İzin versen her şeyimi verecektim sana. Ama yok, tek bir şey istediğin gibi gitmedi ve sen *buuum*, birden ortadan kayboldun. Senin kırılgan bir prenses olduğunu içten içe hep biliyordum zaten.”

“O gece polise gitmediğim için şanslısın, Michael.”

“Evet, Rachel, neden polise *gitmedin*? Madem ‘istismar edildiğinden’ bu kadar emindin?” Eliyle havada tırnak işareti yaptı.

“Tecavüz, Michael. İstismar değil. Bal gibi de *tecavüz*. Polise gitmedim çünkü çok uzun zaman öyle bir şey yaşanmamış gibi davranmak istedim. Çünkü bunun yaşanması demek, ben artık ben olamam demektir ve benim her şeyden çok kendim olmaya ihtiyacım vardı. Ama artık iki şeyin aynı anda olabileceğini biliyorum; güç kullanarak bana tecavüz etmiş bir adamla evlendiğim doğru ama aynı zamanda güçlü ve özel biri olduğum da doğru. Tıpkı Lucy gibi.”

“Lucy mi?” Nihayet o kibirli sırıtışı silindi.

“Evet. Lucy’yle tanıştım. Birkaç ay önce. Bana senin onu da istismar ettiğini söyledi. Ama yine de ne müthiş kadın. Öyle değil mi? Nasıl güzel. Tek başına iki çocukla nasıl da ayakta.”

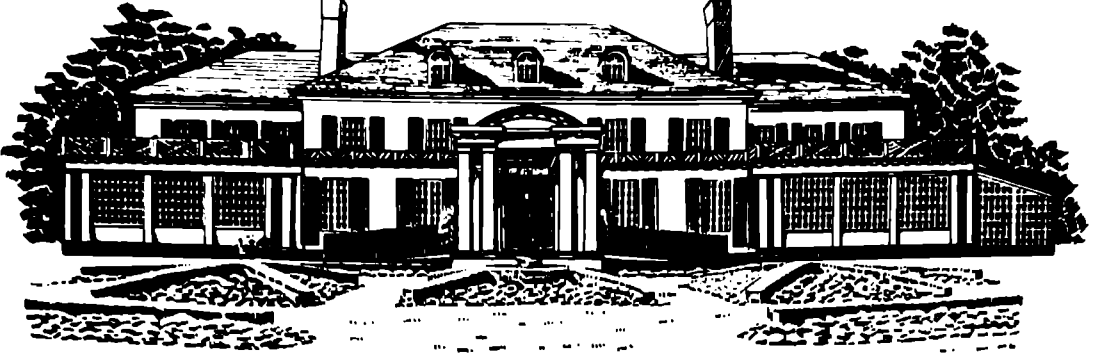
“İki çocuk mu?”

“Evet. Senden sonra hayatı bitmedi. Benimki de bitmeyecek. Her neyse, seni görmek güzeldi, Michael. Bu evi görmeyi gerçekten çok istemiştim. Hep seninle birlikte burada zaman geçiririz diye düşünmüştüm ama fırsat bulamadan senin dolandırıcı, yalancı ve boktan bir ezik olduğun çıktı ortaya. Kısmet değilmiş, ne yapalım.”

Rachel ayağa kalkarak sırt çantasını omzuna attı. “Hoşça kal, Michael. Keyifli yazlar. Romanın için de iyi şanslar. Ka-

dınlara tecavüz etmekle ilgili bir bölüm eklemeyi unutma, olur mu? Okurların bayılacaktır.”

Başını mutfığa doğru eğerek Joy’a seslendi: “Çok teşekkürler, Joy, seninle tanıştığıma memnun oldum!” Ardından Michael’ın evinden kapıyı çarparak çıktı ve ayakları, güneşten kavrulmuş döşeme taşlarının üzerinde tatminkâr bir patırtı çıkardı.

Haziran 2019

Şikago polisi çocukları başka bir odaya götürüp önlerine otomattan alınmış içecekler koydu. Lucy'nin oturduğu odada bir bilgisayar ekranı, ekranda da iki İngiliz dedektif vardı. Biri kısacık saçlı, kısa kollu keten bir gömlek giymiş siyah bir adamdı, diğeri de kalın perçemli kahverengi saçları olan ve üzerine oturmuş yeşil bir polo yaka tişört giymiş beyaz bir adamdı. Lucy'ye kendilerini Dedektif Owusu ve Dedektif Muir olarak tanıtarak Charing Cross Polis Karakolu'ndaki bir odadan konuştuklarını söylediler. Az önce Libby ve Miller'la konuştuklarını belirttiler. Samuel Owusu adındaki dedektif bugün ayrıca Justin Ugley diye bir adamla konuştuğunu, Lucy'nin onu Justin Redding adıyla tanıyabileceğini ve bu adamın ona Lucy'nin çocukluğunun geçtiği evdeki yaşamın pek hoş olmadığını, hatta travmatik sayılabileceğini anlattığını söyledi ve Lucy'nin onlara abisi Henry'yle birlikte ortadan kaybolmalarından hemen öncesine, Libby'nin bebek olduğu döneme dair anlatmak istediği bir şey olup olmadığını sordu.

Lucy zorlukla yutkundu, bir yudum su içti. Karşısındaki dedektiflerin bu kadar çok şey bilmesine şaşırmişti. Onun için uzak bir rüyada kalmış bir yan hikâyeden ibaret olan Justin'i bir şekilde bulmuş olmalarından da etkilenmişti. Adamın nasıl görüldüğünü bile hatırlayamıyordu; Justin hep ondan çok Henry'yle arkadaşlık etmişti. Gerçek adını ve Libby'nin annesi olduğunu bilmelerine de şaşırmişti.

"Libby size ne anlattı?" diye sordu.

"Çok az şey söyledi. Ne de olsa bu hadiseler yaşandığında henüz bebekti ve hiçbirinin tarafı ya da tanığı değildi. Siz ve abiniz ona ne anlattıysanız o kadarını biliyor. Bir de erkek arkadaşının gazetede yazısında yazanları. Birdie'yi tanımıyor, Justin'i tanımıyor, bir yıl öncesine kadar sizi, öz annesini bile tanımıyordu. Bilgileri kısıtlı. O yüzden sizinle konuşmamız gerekiyor, Bayan Lamb."

"Size ne anlatabilirim bilmiyorum. Çok uzun zaman önceydi."

"Peki, mesela belki bana David Thomsen'dan bahsedebilirsiniz. Nasıl bir adam olduğundan."

Lucy için ezildiğini, ciğerlerindeki bütün havanın çekilip gittiğini hissetti.

David Thomsen.

Gözü kararır gibi oldu. Sandalyesine tutunup keskin bir nefes aldı.

"İyi misiniz, Bayan Lamb?"

"Hı hı." Başıyla onayladı. "Evet." Ondan sonra, "Bir avukat tutmam gerekir mi? Yani tutuklu falan mıyım? Yoksa?.." dedi.

"Hayır, Bayan Lamb. Hayır. Tutuklu değilsiniz. Biz sadece Birdie'nin sizin çocukluğunuzun geçtiği evdeki mazisine ait karmaşık bir ilişkiler ağı içinde yolumuzu bulmaya, onun o evde nasıl öldüğünü anlamaya çalışıyoruz. Ama tabii belki siz bu sorunun cevabını zaten biliyor olabilirsiniz. Belki şimdi bize anlatırsınız, ha? Ondan sonra da buradan özgürce çıkar, çocuklarınızda birlikte Şikago'nun tadını çıkarırsınız."

“Birdie’ye ne olduğunu bilmiyorum.”

Bu doğru sayılırdı. Henry’nin ona fil dişiyle vurduğundan emindi. Ama o sırada kendisi bebekle, Libby’yle ilgileniyordu. Bebek ağlıyordu. Her şey çok hızlı olmuştu. Bilmiyordu. Gerçekten bilmiyordu.

“O kötü biriydi,” dedi. Sözcükler kontrolü dışında öylece dökülüyordu ağzından. “Birdie saf kötülüğün timsaliydi.”

Ekranı dedektifin yüzünü izledi. Adam kaşlarını kaldırmak dışında bir tepki vermedi.

“Ne açıdan kötüydü?”

“Ben daha on üç yaşındayken sevgilisiyle seks yapmam için beni hazırladı.”

“Sevgilisi?”

“David Thomsen. Kırk altı yaşındaydı. Hatta belki de daha büyüktü. Birdie, ondan hamile kalmamı istiyordu çünkü kendi kalamıyordu. O yüzden beni hazırladı. Beni o adamla yalnız bıraktı. Bu romantik bir şeymiş gibi gösterdi. Asil ve iyi bir şey yapıyormuşum gibi gösterdi. Ondan sonra da...”

Gözleri yaşlarla doldu, her an yanaklarına dökülecek gibilerdi. Lucy gözyaşlarını bastırdı, daha ufacık bir çocukken başına gelenleri birine anlatmaya mecburdu artık, hem de fena hâlde mecburdu. Birilerine anlatmaya, kimseye, hatta Libby’ye bile anlatmadığı bu şeyleri birilerinin görebileceği, anlayacağı bir yere fırlatıp atmaya mecburdu.

“Sütten kesilir kesilmez bebeğimi çaldılar. Ona dokunmama bile izin vermediler. Onlar, Birdie ve David, bebeği aldılar ve kendi bebekleri olduğunu söylediler. Bebeğin ağladığını duyuyordum ama yanına gitmeme izin yoktu. Birdie’ydi, o yaptı. O gözleriyle insana bir bakışı vardı ki... Gözleri çok solgundu, hani sanki mavi değil de cam kırığı gibilerdi. Elleri hep soğuktu. İnsana asla usulca dokunmazdı, hep haşındı. Bize keman çalmayı öğretirken... bileklerimizin etrafındaki elleri metal kelepçeler gibiydi.” Konuşurken farkında olmadan

elini bileğinin etrafına kelepçe gibi sardı. “Koku, bir koku vardı onda. Seks kokusu. Sık sık. Saç kokusu. Çok gür saçları vardı. Hiç yıkamazdı. Hiç gülümsemezdi. Bebeğimi alıp kendi bebeğiymiş gibi davrandı. Onu *ben* öldürmeliydim. Onu öldürmüş olsam *gurur* duyardım.”

Lucy’nin kalbi adrenalinden küt küt atıyordu. Nabzını kontrol altına almak için derin bir nefes aldı.

Dedektif bir süre ona baktı, ardından da, “Yani bana Birdie Dunlop-Evers’ı öldürmek istediğiniz hâlde öldürmediğinizi mi söylüyorsunuz?” dedi.

“Evet. Aynen öyle söylüyorum.”

“Peki kim öldürdü onu?”

“Bilmiyorum.” Yalan söylerken irkildi ve Londra’daki dedektifin ekranda bunu gözden kaçırdığını umdu.

“Öldüğünü gördünüz mü?”

Lucy yutkundu. Zihninde bir görüntü canlandı. Henry’nin elindeki fil dişi. Yerde yatan Birdie. Ama aradaki kısım boştu, hiçbir şey hatırlamıyordu. Başını kaldırıp dedektife baktı ve kararlılıkla, “Hayır,” dedi.

“O gece ne oldu, Bayan Lamb? Yetişkinlerin öldüğü ve bebeğinizin orada kaldığı gece ne oldu?”

“Bilmiyorum. Öldüler. Kendilerini öldürdüler. Muhtemelen kötü olduklarını bildiklerinden.”

“Ama Birdie kendini öldürmedi.”

“Evet. Muhtemelen diğerleri öldürmüştür. David yapmış olabilir. Sonra da kendini öldürmüştür. Benim zavallı, şapşal ailemi de peşinden sürüklemiştir.”

“En makul açıklama gerçekten de bu olurdu, Bayan Lamb. Katılıyorum. Ama durum biraz daha karmaşık. Çünkü biri kalıntılardan kurtulmaya çalıştı. Onları mülkün çatısından alıp Thames’e attı. Bu da geçen sene içinde gerçekleşti. İzlerini örtmeye çalışan kişi David Thomsen olamaz çünkü öldü. O hâlde başka biri. Arkasını temizlemeye çalışan başka biri var.”

Lucy irkildi. Lanet Henry. Onlardan kurtulacağını, kim-senin bulamayacağını söylemişti. Böyle bir suç delilini lanet olası Thames Nehri'ne atarken ne düşünmüştü? Gerçekten de hiç bulunmayacaklarına mı inanmıştı? Ama Lucy bu kadar çabuk çözülemezdi. Boynunu dikleştirdi, "Kemikleri Thames'te bulduysanız herhangi bir yerde öldürülmüş olabilir. Bizim evimizde öldürüldüğünü düşünmenizin sebebi ne?" diye sordu.

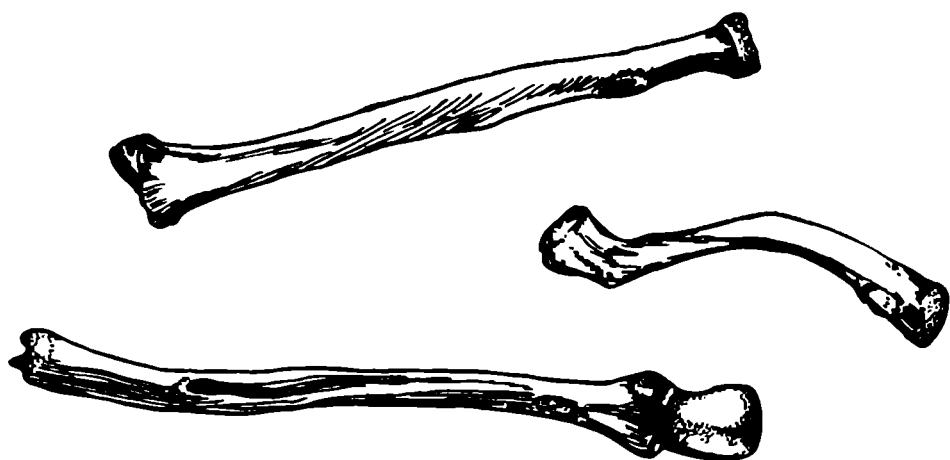
"Adli tıp deneni küçük bir ayrıntı, Bayan Lamb." Dedektif bunu söylerken tatlı tatlı gülümsedi ve Lucy kısaca başını salladı. *Tabii ya.*

"Yani kemikleri Cheyne Walk'taki evin çatısından alan kişinin geçtiğimiz bir yıl içinde eve erişimi olması gerek. Libby'nin evi bir yıl kadar önce devraldığını biliyoruz. Dolayısıyla ancak siz, Henry, Libby Jones, Miller Roe ya da avukatlardan biri olabilir. Libby bana Phineas Thomsen'in şu sıralar orada, Şikago'da olduğunu ama aslında Botswana'daki bir avlakta çalıştığını söyledi. Patronlarıyla konuştuk, geçtiğimiz iki yıl boyunca Botswana'dan hiç ayrılmadığını teyit ettiler. Yani gördüğünüz üzere o kemikleri oradan alan Libby değilse –ki orada olduklarından bile haberdar olmadığından bu çok düşük bir ihtimal– burada başka bir şeyler dönüyor demektir. O intihar anlaşmasının ötesinde bir şeyler. Bir suç işlendi ve gerçekten de en makul olasılık, Birdie'nin kemiklerinin ya sizin tarafınızdan ya da abiniz tarafından oradan alınması. Bunu yapan siz değilseniz, Bayan Lamb, rica etsem bana abinizi nerede bulabileceğimizi söyler misiniz?"

Lucy başını kaldırıp ekrandaki adama baktı. Adam gözlerini ona dikmişti. Lucy sükûnet görmeyi bekliyordu ama büyük bir hırsıyla karşılaştı. Adamın derdi onu yakalamak değildi. Sadece bulmacayı çözmek istiyordu. *Ama yine de*, diye düşündü Lucy, yine de bu bulmacayı çözmeye çalışırken ona dair gereğinden fazlasını öğrenirse, peşine gereğinden fazla düşerse kim bilir işin ucu nerelere giderdi. Dehşetle ürpererek

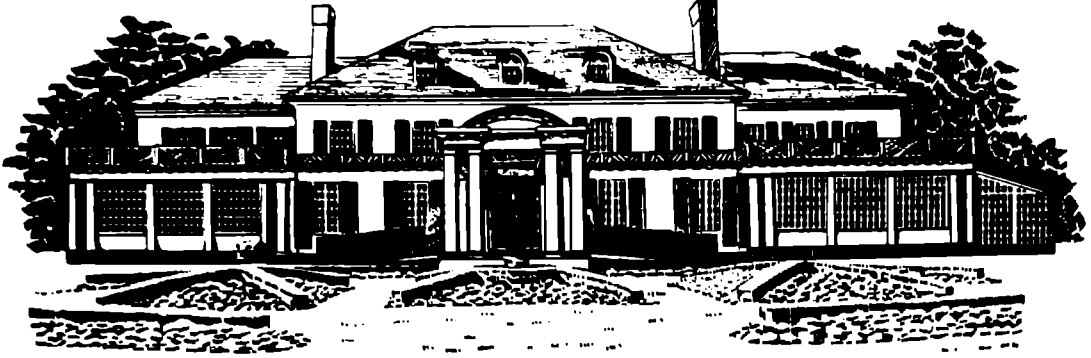
işin Michael'ın Antibes'teki evinin bodrumuna kadar varabileceğini ve o zaman da her şeyini kaybedebileceğini fark etti. Neyi var neyi yoksa hepsini.

Başını kaldırıp ekrandaki adama baktı ve başını sadece bir kez sallayarak onayladı.

IV. KISIM

Buraya gelirken Heathrow'dan aldığım oldukça şık Reiss gömleğin manşetlerini çekiştirdim. Sanki üzerinden yüz yıl geçmiş gibiydi ama sadece bir haftadır buradaydım. Kris inanılmaz yakışıklılığıyla karşımda oturmuş, telefonunu kurcalıyordu. Çok dalgındı ve bu sabah brunch için ona katılmam konusundaki ani ve heyecan verici davetinin ardında başka bir maksat olup olmadığını merak ettim.

“İyi misin, Kris?” diye sordum gözlerimi telefonuna çevirerek.

“Evet. Tabii. Kusura bakma, Josh. Ben şey bekliyordum da... Bir müşterimden bir şey. Saat iki için sözleşmiştik ama teyit etmek için döneceğini söylemişti. Sadece ne kadar vaktimiz var diye bakıyordum.”

Kendi telefonumdan saate baktım. 11.33'tü. “Epey zamanımız var. Ben bir Bloody Mary içeceğim. Sen?”

“Ha, yok. Şu müşteri işi olacaksa içemem. Ayık kalmam gerek.”

“Tabii. Peki sorun olmazsa ben?..”

“Yok. Sorun falan olmaz. Keyfine bak.”

Bloody Mary sipariş ettikten sonra döndüğümde Kris'in yoğun bir ifadeyle beni izlediğini gördüm.

“Eee, son görüştüğümüzden beri neler yaptın?” diye sordu su bardağından bir yudum alarak.

“Yani,” dedim kaygısızca. “İvır zıvır. Aslında biraz kafamı dinledim.”

“Nerede kalıyorsun şimdi?” Gözleri tekrar telefonuna kaydı.

“Bir Airbnb’ye geçtim. Aslında buraya da yakın. Şöyle biraz uzanmak, kendime bir şeyler pişirmek falan istedim.”

“Peki Londra’ya ne zaman dönmeyi planlıyorsun?”

“Yakında diye düşünüyorum ama henüz bilet almadım.”

“Memlekette seni bekleyen birileri yok mu?”

Alaycı bir tavırla gülümsedim. “İki maskara kedi var sadece.”

“Yani birlikte yaşadığın birileri yok mu?”

“Hayır. O güzelim dairede yapayalnızım.”

“Peki ailen?”

“Evet. Bir ‘ailem’ var.” Boğuk bir kahkaha attım. O *aile* kelimesini neden görünmez tırnakların arasına aldığımı ben de bilmiyordum. Hafifçe gülümseyip duruşumu değiştirdim. “Evet. Bir kız kardeşim, üç yeğenim var. Annem babam yok. Küçük ama güzel bir aile.”

“Peki kardeşin ne iş yapıyor?”

“Ah, o mu? Aslında hiçbir şey yaptığı yok. Yani kendisi müzisyen ama bu aralar müzikle pek uğraştığı söylenemez. Finansal birtakım işlerle ilgileniyor, kendine yeni bir ev bakıyor falan. Çok karmaşık işler.”

Bloody Mary’m geldi. Kadehi tutup kaldırdım. “Şerefine. Ayrıca Şikago tecrübemin bir parçası olduğun için çok teşekkür ederim. Ha, bu arada, salı gecesi sana gönderdiğim o kaba mesaj için tüm içtenliğimle özür dilemek isterim. Biraz kafayı bulmuştum. Biraz demek hafif kalır hatta. Mesajı gönderdiğimi bile hatırlamıyorum.”

“O yazım yanlışlarından ayık olmadığını anlamıştım zaten. Ama sorun değil. Olur öyle şeyler. Anlıyorum.”

Kris tekrar telefonuna baktı. Derken bakışları restoranın kapısına yöneldi ve birden anladım. *Anladım*. Biri daha gelecekti buraya. Ama kim? Benimle burada buluşmak isteyecek kimi tanıyor olabilirdi ki? Kardeşim olamazdı elbette. Onun yolunun Kris'le kesişmesinin imkânı yoktu. Ama sonra Marco'yu hatırladım. Arama geçmişime ulaşmıştı. Kris'in tur rehberliği hizmetiyle ilgili aramamı görmüş olabilirdi. Oradan Kris'in telefonuna da ulaşmış olabilirdi. O an çaktım. Tuzağa düşürülmüştüm. Feci hâlde tuzağa düşürülmüştüm. Dönüp kapıya bakmamak için kendimi tuttum. "Eee," dedim. "Sen şu İngiliz arkadaşını, yani Finn'i bulabildin mi?"

Başını iki yana sallarken gergin bir tavırla elini ensesine götürdü. "Hayır," dedi. "Hâlâ izini sürüyorum. Hiç sesi çıkmıyor. Aslında onun için biraz endişeleniyorum. Biliyor musun, Joshua, geçen gün aklıma bir şey geldi. Hani o gün gölün kıyısında konuşurken bana Thames kıyısına bakan bir evde büyüdüğünü söylemiştin ya? O gün aklıma gelmedi ama çok tuhaf, benim arkadaşım Finn de öyle bir evde büyümüş! Belki yanlış iz üstünde olabilirim ama müthiş bir tesadüf bu. Seni merak etmeme neden olan türden bir tesadüf, Joshua Harris!" Bunu yalandan oyunbaz bir tonda söylese de damarlarında adrenalin aktığını görebiliyordum.

O eğreti oyunbazlığına samimiyetsiz bir gülümsemeyle karşılık vererek ona baktım. "Peki tam olarak neyi merak ediyorsun, Kris Doll?"

"Bilmem. Belki de sen o adamsındır? Finn'in bana bahsettiği adam?"

"Hangi adammış o, hatırlatsana?"

Konuşmadan önce Kris'in yanağındaki bir kasın seğirdiğini gördüm. "Şu ona takıntılı olan adam. Onu bir odaya kilitleyen."

"Onu odaya mı kilitlemiş?" dedim. "Korkunç bir şey bu. Zavallı arkadaşın. Ama seni temin ederim, o adam ben değilim."

"Emin misin?"

Yüzümdeki ifade dondu. “Evet. Gayet eminim. Aslında biliyor musun, halletmem gereken birkaç iş var. Gitsem iyi olacak.” Masaya ekmek üzeri çırpılmış yumurta ve Bloody Mary’nin ücretini karşılayacak birkaç on dolarlık banknot bırakıp sandalyenin arkasından ceketimi aldım.

Kris birden ayağa fırlayıp elini bana doğru uzattı. “Hayır,” dedi panikle. “Gitme. Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim. Sadece... ne bileyim işte. Lütfen, kal. En azından içkini bitir.”

Gözlerini tekrar kapıya çevirince ben de o tarafa baktım. Koyu renk bir arabanın kenara çekip yolun ortasına gelişigüzel park ettiğini gördüm. İki kapının aynı anda açıldığını, koyu takım elbiseli iki adamın indiğini gördüm.

Arkama döndüm, restoranın arka kısmına baktım, mutfağa uzanan bir koridor gördüm ve koşmaya başladım.

Samuel

Donal da ben de masalarımıza döndük. Bir süre sessizlik içinde öylece durduk, az önce olanlara inanamıyordum.

Lucy Lamb az önce abisini bize ispiyonlamıştı.

Şikago'daki bağlantım, Lucy'nin bize Henry Lamb'in bir erkek arkadaşıyla kahvaltı edeceğini söylediği restorana doğru bir meslektaşıyla birlikte yoldaydı. Çok yakında onu Birdie Dunlop-Evers'in başına gelenler konusunda sorgulayıp sorgulayamayacağımızı öğrenecektik. Çok yakında bütün bu dosyaları ve belgeleri arşive kaldıracabileceğimizi, iki hafta önce çamur kazıcısı Jason'ın Thames kıyılarında bulduğu kemik dolu torbanın zihnimde inşa ettiği dünyayı; bütün sessizlik anlarını, uykularımı ve aradaki boşlukları dolduran o dünyayı; istismar, karanlık ve zenginlikle dolu o dünyayı; dört savunmasız çocuğu sokaklara savuran ve kendi başlarının çaresine bakmaya zorlayan o dünyayı bir kenara bırakabileceğimi umuyordum.

Ama önce Henry'den haber almalıydık. O zamana kadar da Donal'la burada oturup duvarı izlemekten başka yapabileceğimiz bir şey yoktu.

Donal birden, “Bayağı ateşli, sence de öyle değil mi?” dedi. “Efendim?”

“Lucy Lamb’i diyorum. O siyah gözler. Çökük yanaklar. Çok... *ateşli*.”

Gözlerimi devirerek ona baktım. Birlikte yaşadığı kız arkadaşısı üç ay kadar önce onu terk etmişti ve Donal o günden beri hafta sonu bütün rafları elden geçirip kedileri veterinerine götürdüğünü anlatan bir adamdan sürekli ateşli kadınlardan bahseden bir adama dönüşmüştü. Bir an önce yeni bir kız arkadaş bulması gerekiyordu. Bu şehvetli hâller ona yakışmıyordu.

Donal’la Lucy Lamb’in elmacık kemiklerini konuşmamak için e-postalarımı açtım. Philip Dunlop-Evers’tan bir e-posta gelmişti. Her gün yazıyordu. *Sadece sormak istedim. Meşgul olduğunuzu biliyorum. Eminim bir gelişme olduğunda bana bildirirsin.*

Yanıtla butonuna basıp yazmaya başladım.

Bir şüpheliyle görüşmeye çok yaklaştık. Birdie’nin kaybolduğu dönemde o evde yaşayan bir genç. Justin Redding’in de izini bulduk. Bize çok yardımcı oldu fakat görünüşe bakılırsa o sıralar Londra’da yaşamıyormuş. Günün sonunda seninle paylaşabileceğim bir şeyler öğrenmeyi umuyorum. Seni durumdan haberdar ederim. Ne zaman istersen beni arayabilirsin.

Aramazdı. Fazla nazikti. Telefonları cevaplayamayacak kadar yoğun olduğumu düşünüyordu. Çok kibar bir adamdı. Hem Lucy Lamb’de hem de Justin Ugley’de kötü anılar bırakmış olan ablasından çok daha kibardı. O minicik kemikleri hatırladım. O kadar narinlerdi ki ilk başta bir çocuğa ait olduklarını düşünmüştük. Ama yüksek ihtimalle bir canavara ait oldukları ortaya çıkmıştı.

Telefonum birden çalınca Donal da ben de sıçradık. Telefonu elime alıp açtım.

“Alo. Müfettiş Owusu. Ben şikago’dan Ajan Jacobs. Görüşmek istediğiniz kişi hazır. Video konferansa katılmaya hazır mısınız?”

“Evet. Evet, hazırız. Bize üç dakika verin. Çok teşekkürler.”

Donal’a bakarak başımla işaret verdim. O da aynen karşılık verdi, ardından bir kez daha görüşme odasına yöneldik.

Rachel, Nice'te bir otele giriş yaptıktan sonra ilk iş kıyafetlerinden kurtulup on dakikalık bir duş aldı. Yalnızca üzerindeki kiri pası akıtmak için değil, Michael'ın yanında olmanın verdiği histen kurtulmak için de. Dilinden dökülenlerin hepsini söylemek niyetinde değildi, daha soğukkanlı takılmak, daha uzun kalmak, daha çok konuşmak, adamın mali durumu hakkında daha çok bilgi edinmek gibi planları vardı. Ama onun çalışma odasında yalnız kalabildiği on beş dakikada –ki o kadarını da beklemiyordu– toparlayabildiği kadar bilgiyi toparlamıştı ve söylediklerinden sonra sıra dışı bir özgüven parıltısı hissediyordu. Hesap kapanmış değildi. Yanından bile geçmezdi. Babasının parasının 600,000 sterlini Michael'dayken mümkün değildi. Garaj yolunda o korkunç Maserati dururken olmazdı. Rachel gözlerini her kapadığında zihninde o korkunç fotoğrafları ve o küçücük çalışma odasında bilgisayardan onlara bakarken arkası dönük olan babasının utanç içindeki hâlini görürken hesap falan kapayacak değildi.

Bileklerine kadar inen ipeksi, mavi bir etekle siyah, kolsuz bir üst giyip çantasının sapını omzuna çaprazlamasına astı ve bunaltıcı gece havasına adım attı. Nice'in merkezi bu gece, şubatta

hissettiğinden farklı bir dünya gibi görünüyordu. Restoranlardan, panayır alanlarından, her meydanda yer tutmuş onlarca sokak müzisyeni ve sokak sanatçısından yayılan gürültülü müzikler havaya karışıyordu. Restoranların önüne dikilmiş adamlar menüleri sallayarak onu içeri çekmeye çalışıyordu. Rachel, ak saçları her yana dağılmış ve beyaz gömleği geniş belinin üzerinden dökülen bir adamın davetiyle ana meydandaki restoranlardan birine girdi. İnce bir biftekle patates kızartması, yanına da bir karaf beyaz şarap istedi. Orta yaşlı garsonlar etrafında fır dönüyor, özenle servis yapıyormuş gibi davranıyorlardı, oysa üstlerinden babacan bir cinsel avcılık sızıyordu ama Rachel umursamadı. Balıklarla dolu bir gölün dibindeki pürüzsüz bir taş gibiydi. Katı, hareket ettirilemez ve dengeli. Titreştiğini hissedince telefonuna baktı. Jonno'dan bir e-posta gelmişti. "Bağlantıları" gündüz ona gönderdiği bilgileri araştırmaya devam ediyordu. Henüz bir şey bildirmemişlerdi.

Fazladan bir kadeh şarapla bir dilim çikolatalı tart istedi. Tam o sırada meydandaki o ses karmaşasının içinden tanıdık bir ses yükseldi. Birisi kemanla "Titanium"un açılışını çalıyordu. Rachel pastasını önünden uzaklaştırdı, şarabını bir dikişte içti, hesabı ödedi ve hızlı adımlarla restorandan ayrıldı.

Lucy berbat görünüyordu. Çok zayıflamıştı. Bakımsızdı. Dudakları kurumuştı. Çocuklar da berbat görünüyordu. Rachel birkaç adım yaklaştı. Kollarını önünde kavuşturdu. Lucy'nin etrafına küçük bir kalabalık toplanmaya başlamıştı. Rachel melon şapkanın içine birkaç bozukluk atıldığını gördü. Göz teması kurmadan hızlı adımlarla yanından geçerken şapkanın içine yirmi avroluk bir banknot fırlattı. Lucy'nin arkasından *sağ ol* diye bağırdığını duydu. Ardından yeniden uzaklaşarak saat neredeyse ona gelene kadar meydanın karşısından onu izledi. Lucy keman kutusunu kapadı, şapkadaki paraları bir çantaya

koydu, kemanını, yoga matını ve köpeği oğluna verdi, ve uyuyan kızını kaldırıp Castle Hill'deki mavi binaya yollandı. Rachel, Lucy'nin kapıyı çalışını ve onları alçak pencereden görünce yüzü aydınlanan kapıcının kapıyı açıp, "Kızım. Çocuklarım. Köpeğim. Gelin içeri!" deyişini izledi.

Rachel'in uçağı pazar günü akşam saatlerindeydi, hâl böyle olunca geç bir kahvaltıdan sonra çantasını toplayıp oteldeki resepsiyon masasının arkasına bıraktı ve bir taksiye atlayıp Antibes'e doğru yola koyuldu. Jonno bir saat kadar önce PMX hesabının alıcısının MCR International denen bir şirketle bağlantısı olduğunu teyit etmişti. Michael'in şirketiyle.

"Yani bu durumda kesin olarak o, değil mi?" diye sordu Jonno'ya.

"Evet. Yüzde yüz o. Polisi aramamı ister misin?"

Rachel duraksadı. "Hayır," dedi. "Henüz değil. Ne yapmak istediğime tam karar vermedim. Biraz düşünmem gerek."

Ama şimdi ne yapacağını gayet iyi biliyordu. Hemen şimdi Michael'in evine gidecek, o çekmecedeki silahı alacak ve Michael babasından aldığı parayı kuruşu kuruşuna iade edene kadar o silahı kafasına vuracaktı. *Kuruşu kuruşuna.*

Michael, hizmetçinin pazar günleri çalışmadığını söylemişti. Evde yalnızca ikisi olacaktı.

Rachel ana yolda taksiden indi ve Michael'in evine giden kaldırım taşı döşeli yolda ilerledi. Kırmızı Mesarati oradaydı. Evin panjurları açıktı. Havada barbekü kokusu vardı. Rachel kapının iki tarafındaki pencerelerden içeri bakarken aniden bir hareketlilik görünce eğildi.

Neredeyse yakalanacaktı ama yakalanmamıştı. Birkaç dakika daha bekledikten sonra evin yan tarafındaki kapıya gidip kilidi

açtı. Oradan bahçeye girdi. Yüzme havuzunun ışıltılı mavisini, muz ağaçlarının yassı dallarında uçuşan rengârenk kuşları ve lavanta çalılarının etrafında dönen minik sinekkuşlarını gördü. Şehrin ortasında şahane bir vahaydı ama nedense ağır, kasvetli bir havası vardı.

Mutfığa açılan uzun cam kapılardan içeri göz attı ve bir an için hizmetçi kadının, yani Joy'un mutfığı temizliyor olduğunu sandı. Zira içeride lastik eldivenler takmış, yüzeyle çamaşır suyu sıkıp sertçe ovalayan koyu renk saçlı bir kadın vardı. Kadının yerden kırmızı kumaşı andıran bir şeyi avuçladığını gördü ama sonra bunun kırmızı kumaş değil, üzeri kırmızı lekelerle kaplı bir şey olduğunu fark etti. Gözleriyle yerdeki kırmızılığı takip ettiğinde ayağa benzer bir şeye doğru uzandığını gördü. Çıplak, bronzlaşmış, hafif kıllı bir ayağa doğru.

Rachel o ayağın kime ait olduğunu biliyordu. Nerede görse tanırdı. Michael'ın ne güzel ayakları vardı. Sonra kadın hafifçe döndü ve Rachel, ani bir irkilmeye onun Joy değil Lucy olduğunu gördü. Transa geçmiş gibi, dehşetle, öforik bir haletiruhiye içinde Lucy'nin Michael'ın cansız bedenini bir çarşafa sarışını, ardından yan yana duran iki çöp poşetine doğru yuvarlayışını izledi. Lucy'nin onu soğuk beyaz granit zeminde sürükleyerek mutfaktan çıkarışını ve arka tarafa, geçen gün Michael'la konuşmak için geldiğinde Joy'un gittiği yere götürüşünü izledi. Birkaç dakika sonra Lucy geri döndü ve tekrar yerleri silmeye, spreyle ve çamaşır suyuyla temizlemeye, sayısız kırmızı lekeli mutfak bezini yerdeki başka bir çöp poşetine arka arkaya atmaya başladı. Yarım saat kadar geçtikten sonra da nihayet lastik eldivenleri çıkardı, çöp poşetine attı ve poşetin ağzını bağladı.

Rachel az sonra ön kapının çarparak kapandığını duydu. Orada sessizce dikildi, nefesi midesiyle boğazı arasında bir yerde sıkışıp kalmıştı. Az önce ne görmüştü o? Mümkün müydü böyle bir şey? Gerçekten? Lucy, Michael'ı mı öldürmüştü? Öyle olmamıştı herhâlde, değil mi? Öyle olmamıştı.

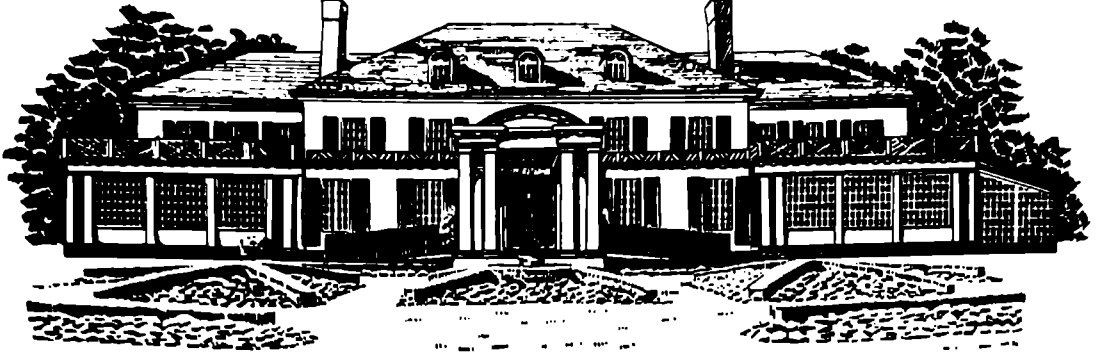
Nihayet donmuş omuzlarını oynatarak hareketlendi, eve birkaç adım yaklaştı. Çantasından bir mendil çıkarıp bahçe kapısının kolunu tutmak için kullandı. Kapı rahatça açıldı. Kapının arka tarafında Michael'ın parmak arası terliklerini gördü ve kendi sandaletlerini bahçede bırakarak onları giydi.

Ağır ağır, sessizce, parmak uçlarına basarak ilerlerken az önce neler yaşanmış olabileceğini çözmeye çalışıyordu. Ama her şey mükemmel, tertemizdi: mutfak pırıl pırıldı, bulaşık makinesi usulca uğulduyordu; herhangi bir terslik yaşandığına dair hiçbir iz yoktu. Rachel'in kalbi hastalıklı bir heyecanla hızlandı. Bütün bunların dramatik etkisiyle. Şaşkınlığıyla. Düpedüz muhteşemliğiyle. Lucy onu öldürmüştü. Fırsatını kollamış, sonra gelmiş ve onu öldürmüştü. Artık... O adam artık hiçbir kadının canını yakamayacaktı. Rachel'in kalbi rahatlamayla, adrenaline, bulantıyla, huşuyla çarptı.

Tam bunları düşünürken aklına birden Lucy'nin Michael'ı öldürmek için sebepleri varsa onun da sebepleri olduğu ve burada bulunmaması gerektiği geldi. *Buraya hiç gelmemeliydi.* Ama onu görmesi gerekiyordu. Öldüğünden emin olması gerekiyordu. O yüzden de hızla, sinsice mutfağın arkasındaki o odaya gitti. Küçük bir kilerdi burası ve içerideki dar merdiven, bir bodruma iniyordu. Işığı açıp hızlı adımlarla indi. Bodrum şarap mahzeni olarak kullanılıyordu; duvarlarda üzüm ve üzüm bağı sembollerinin çerçeveli görselleri asılıydı. İki ahşap taburesi bulunan küçük, camdan bir bar ve bir rafa sıralanmış şarap kadehleri vardı. O rafın arkasınaysa art nouveau tarzında, eski moda, aşınmış bir ayna asılıydı. Siyah naylondan kozası içinde Michael vardı bir de. Poşetler bağlanmamıştı. Rachel eğilip mendiliyle siyah naylonu azıcık geri çekti. Michael'ın diyaframının, o yumuşak kılların kanla kaplı olduğunu gördü. Parmaklarının ölümcül uçlarını gördü. Göğsüne doğru toplanmış tişörtünü, boğazının çöktüğünü, çenesinin sarktığını, ağzının bir yana kaydığını, gözlerinin ona baktığını gördü.

Poşeti yeniden üzerine örtüp adamı orada bıraktı, basamakların en tepesinde kısacık bir an durup geri döndü. *İçler acısı*, diye düşündü, *içler acısı*.

Mutfağa vardığında Michael'ın terliklerini çıkarıp kendi ayakkabılarını giydi, mutfağın kayar kapısını mendilli eliyle kapadı ve taş döşeli yola, kalabalık sokaklara doğru ilerledi. Bir taksi durağına yaklaştı, taksiye binip otele gitti, resepsiyondan çantasını aldı ve havaalanına doğru yola çıktı.

Haziran 2019

Ekrana baktım. Biri siyah biri beyaz iki dedektif vardı. Siyah olanın adı Samuel'di ve yetkili abi oymuş gibi duruyordu. Dirseklerini Londra'daki odada yer alan masaya dayamıştı ve benimle konuşuyor, bana sıcacık gülümsüyordu.

"Henry Lamb," dedi. "Sonunda tanıştık."

"Beni aradığınızın farkında değildim," dedim.

"Yani, tabii. Öyledir. Kimlik değiştirmişsiniz galiba."

"İş yerinde müthiş stres altındaydım. Bir kaçamağa ihtiyacım vardı. Doğru düzgün bir kaçamağa."

"Evet, elbette, yakın zamanda da sağlam bir para edinmişsiniz."

"Doğrudur ama bunun onunla bir alakası yok. Zaten bu sağlam parayı almadan önce de epey sağlam bir param vardı. Sadece biraz uzaklaşmaya ihtiyaç duydum. Stres atmaya. Bir yıldan uzun süredir kız kardeşim, onun çocukları ve köpeğiyle bir apartman dairesine sıkışıp kalmıştım, biraz alana ihtiyacım vardı."

“Telefonunuza bakmamanızı ya da mesajlarınıza cevap vermemenizi bununla açıklayacaksınız, değil mi?”

“Aynen.”

Beyaz dedektife baktım. Benden tiksindiğini, nefret ettiği her şeyin bende vücut bulduğunu görebiliyordum. Sırf kıvrandığını görmek için ona hafiften flörtöz bir bakış attım. Kıvrandı.

Samuel, yani siyah dedektif soruşturmasının sonuçlarını bana özet geçti. Kendinden ne kadar memnun olduğu her hâlimden belliydi. Hakkını vermek gerek, bunun için makul bir nedeni de vardı. Ama benim de işini çok kolaylaştırdığım bir gerçektir.

Kafamda o anları tekrar tekrar oynattım: Geçen sene haziranda, Libby’nin Cheyne Walk 16’nın mülkiyetini üzerine aldığını görmemden sonraki o günü. Ilık akşamüstü güneşi omuzlarıma vururken çatıya tırmanıp bacanın ardındaki muşambayı çekmiş ve uzun zaman önceki kış fırtınalarıyla oraya buraya dağılmış kuru yaprakları, kırık dalları ve çalı çırpıyı kazıyarak çıkarmıştım. Sonra bir süre öylece tüm bunların altına gizlenmiş eski havlular ve çarşaflardan oluşan kirli, derme çatma sandukaya bakmıştım. O lifli katmanları ayırışımı ve içinden çıkan o minicik iskelete şaşkınlık ve huşu içinde baktığımı hatırladım. Sonra kemikleri hızla, teker teker siyah bir çöp poşetinin içine atmıştım. Eve geri inişimi, ardından Birdie’nin kemikleri ayağımın dibindeyken güneşin altında açıp yudumladığım soğuk birayı, küçük bir ateş yakarak havluları içine atışımı hatırladım.

Havanın kararmasını beklemiş, ardından iki boş bira şişemle küçük siyah poşeti alarak bir süre Thames’in kıyısında dikilip güneşin nehrin üstünde batışını, suyun yüzeyini canlı renklere boyayışını izlemiştim. Nehir trafiğinin yavaşlamasını beklemiştim. Tam poşeti açıp kemikleri teker teker suya atacakken göremediğim bir yerlerden bir mavna düdüğünü öttürünce irkilmiş, dengemi kaybetmişim ve torba da o sırada elimden kayıp suya düşmüştü. Geri almak için uzansam da akıntıyla

benden uzaklaşmıştı ve öylece dikilip ileride baloncuklar çıkararak nehrin dibini boylamasını izlemekten başka bir şey yapamamıştım. Birdie'nin tamamı, her bir parçası ve muhtemelen hâlâ üzerinde bulunan tüm adli kalıntılar ve parçalar da onunla birlikte gitmişti. Bulunabilir miydi? Hiçbir fikrim yoktu. Tek umudum, balıklar ya da kuşlar tarafından bulunması, bundan on yıl, yüz yıl ya da *bin* yıl sonra ondan geriye hiçbir şey kalmamış olması ve bir daha onun adını bile duymamaktı.

Ama görünüşe bakılırsa varlığını bir kez daha hissettirmesi için bir yıl yetmişti ve bu ne yazık ki benim hatamdı. Sadece benim hatam.

“Evet, Bay Lamb...”

Sanırım hayatımda ilk kez birisi bana Bay Lamb demişti. Neredeyse arkama dönüp babam mı geldi diye bakacaktım. *Bay Lamb*. Şimdiye kadar hangi isimleri kullanmış olursam olayım, ben buydum. Ama neredeyse tamamen unutmuştum.

Samuel devam etti: “Geçen yaz bir noktada birileri Cheyne Walk'taki eve geri dönmüş ve Bayan Dunlop-Evers'in kalıntılarım çatıdan alarak Thames'e atmış. Bunu kimin yapmış olabileceğine dair bir fikriniz var mı? Siz olmadığınızı varsayarsak tabii.”

Samuel bana bakarken aramızda binlerce kilometre olmasına rağmen, bir ekran üzerinden iletişim kurmamıza rağmen gözlerinde insanları bir bakışta çözenlere has o ateşi gördüm. Ona izin verirsem beni, her zerremi kitap gibi okuyacağının farkındaydım. Ama beni hafife alıyordu. Ben bütün ömrümü, beden dilimi bastırmanın, gerçek kimliğimi, ne olduğumu gizlemenin yollarını bularak geçirmiştım. Benden hiçbir şey alamayacaktı. Hiçbir şey.

“Eh, ben değildim tabii. Lucy de değildi. O dönem orada başka birilerinin olma olasılığını düşündünüz mü?”

“Ah, evet. Thomsenların çocukları gibi mesela. Geçen yılın başından beri nerede olduklarını araştırdık. Londra'da değillermiş. Olsalar bile anahtar olmadan eve giremezlerdi. Konuştuğumuz

herkes evin anahtarına yalnızca sizin, kardeşinizin ve Libby'nin ulaşabileceğini söyledi."

"Yanılıyorsunuz," dedim muzaffer bir tavırla.

"Tam olarak hangi konuda yanılıyorum?"

"Bahçeye ancak ev üzerinden ulaşılabilceğini düşünerek hata yapıyorsunuz. Bahçe kapısı var."

İki dedektifin de o sağlam teorilerinin çatırdamaya başlaması karşısında irkildiklerini gördüm.

"Bahçe kapısı mı?"

"Evet. Arka duvarda. Arkadaki evin bahçesine açılıyor. Otlar tarafından tamamen örtüldüğü için fark etmemiş olabilirsiniz."

"Yani diyorsunuz ki arka evde yaşayan biri bu kapıyı kullanarak sizin evin bahçesine girmiş, çatıya tırmanmış ve Bayan Dunlop-Evers'ı oradan almış olabilir?"

"Hayır. Ben öyle demiyorum. O evin yerine apartman yapıldı, arka bahçesi de küçük bir otoparka çevrildi. Sokaktan kolayca ulaşılabilir yani. Herkes oradan geçebilir."

Sözlerimin ardından çöken sessizliğin tadını çıkardım.

"Artık tatilime geri dönebilir miyim, dedektif?"

"Kusura bakmayın, Bay Lamb. Sorun olmazsa birkaç soru daha sormak isterim."

"Bence söylenecek hiçbir şey kalmadı. Her şeyi biliyorsunuz. Birdie Dunlop-Evers bir sosyopattı, beş yıldan uzun bir süre evimizde dehşet saçtı, on üç yaşındaki kız kardeşimin aklına girerek yetişkin bir erkekle cinsel ilişkiye girmesi için onu kandırdı, kardeşimin bebeğini çaldı, annemle babamın ve David Thomsen'in yaptığı intihar anlaşmasının bir parçasıydı ama nasıl olduysa kafasına aldığı bir darbeye ölmüş, ki o darbeyi fazlasıyla hak ettiğine inanıyorum ve herkes tarafından nefret edilen tehlikeli biri olduğundan bunu yapabilecek çok sayıda insan var. Şimdi de isteyen herkesin arka bahçeye ulaşıp, sizin deyiminizle onun kalıntılarını çatıdan alarak nehre atabileceğini ortaya koyduk. Sanırım sizin ipin ucunu yakaladığınızı

sandığınız şu çözülememiş dava yine düğüm oldu. Bir de bu işe *Interpol*'ü karıştırdığınızı düşününce... Çok utanç verici!”

Samuel bakışlarını bir süre bana çevirdi, ardından oturuşunu hafifçe değiştirerek önündeki belgelere baktı. “Sadece birkaç soru. Sorun olmayacaksa.”

Ona sert bir bakış yönelttim. Başka ne kalmıştı ki?

“Evden ayrılırken Libby Jones’u –yahut o zamanlar bilinen adıyla Serenity’yi– son gören sizmişsiniz. Ancak polis geldiğinde annenizle babanızın ve Bay Thomsen’in cesetlerinin üç ila dört gündür mutfakta olduğu tespit edildi. O aralıkta neler oldu? Kimler vardı ve ne yapıyorlardı?”

İç geçirdim. “Orada kimse yoktu. Herkes kaçıp bütün o pislikle uğraşmayı bana bıraktı. Lucy bebeğini bana bırakıp gitti. Her şey üstüme kaldı. Ben de kalabildiğim kadar kaldım.” En şahane kurban ifademi takınıp bir kez daha iç geçirdim.

“Benim anlamadığım, Bay Lamb, ki o dönem henüz çocuk olduğunuzu da biliyorum ama neden polisi aramadınız? Orada bildiğimiz kadarıyla dört çocuktunuz, kötü insanlar tarafından bir eve kapatılmıştınız, cinsel istismar söz konusuydu, çocuk istismarı vardı ve sonunda sizi esir edenlerin hepsi ölmüştü ve özgür kalmıştınız. Neden polisi aramadınız? Neden sizi güvenli bir yere götürmelerini istemediniz?”

Güzel soruydu. Oturuşumu düzelterek doğruca ekrana baktım. “Sarsılmıştık,” dedim. “Yaralıydık. Hasarlıydık. Size yapabileceğim başka bir açıklama yok. On altı yaşındayken verdiğim kararlar o kadar uzak görünüyor ki şimdi, sanki bir başkasına aitmiş gibi. Şimdiki aklım olsa polisi arardım. Ama o zamanlar... yapmadım.”

Samuel nefes verdi. Onu alt ettiğimi görebiliyordum.

“Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Bay Lamb. Sizinle iletişimde kalmamız gerekecek, bu hâlâ aktif bir soruşturma. O yüzden kardeşinizle birlikte bir an evvel Londra’ya döner ve bir daha ortadan kaybolmazsanız çok sevinirim.”

Bir dakika sonra ekran karardı. Odada yanımda bulunan teknisyene döndüm. “Galiba gidebilirim, değil mi?”

“Öyle görünüyor, evet.”

Sokağa çıkar çıkmaz telefonumu açtım. Bir süre bekledim. Boğazımın kuruduğunu hissedebiliyordum. Bir huzursuzluk vardı içimde, bir şeye ihtiyacım vardı ama bu kez o şey umur-samazlık değil, tam tersiydi. Kardeşime sarılmak istiyordum. Ailemle birlikte olmak. Güvende olmak. Kedilerimi görmek. İş arkadaşlarımı görmek. Regent’s Park civarında koşuya çıkmak. Eve dönmek istiyordum.

Birkaç tuşa basıp kardeşimin engelini kaldırdım. Ekranda ânında ondan gelen bir dizi bildirim belirdi. İlkini açıp okudum:

Özür dilerim. Sadece artık bitsin istedim. Umarım sorun olmamıştır. Lütfen beni ara.

Aradım. “Şey, selam.”

“Aman Tanrım, Henry. İyi misin? Polisle neler oldu? Neredesin?”

Ona iyi olduğumu, serbest bırakıldığımı, nerede olduğumu söyledim. O da bana daha birkaç gece önce kaldığım otelde olduğunu söyledi.

Lobide Marco ve Stella’yla birlikte beni bekliyordu. İçeri girer girmez üçünün de kollarıma atılması beni şaşırttı. Kısacık bir an kokuları tanıdık gelen insanlarla sarmalandım ve bu tuhaf ama muhteşem bir histi. Ben de onlara usulca sarıldım.

Sonra yiyecek bir şeyler sipariş ettik ve hissettim, o hissin yavaşça yükseldiğini hissettim. Her şeyin tam olarak sona ermediğini, Müfettiş Owusu’nun şu anda Londra’da oturmuş, peşine düşülecek yeni yollar, sorulacak yeni sorular aradığını bilmeme rağmen, henüz tehlikeyi tamamen atlatamadığımı bilmeme rağmen, yerde cansız yatan annemle babamı ve beşiğinde uyuyan Libby’yi öylece bırakıp babamın Savile Row ceketinin cebine tıktığım bin sterlinle Londra’nın merkezine doğru yürüdüğüm 1994 yılının o nisan sabahından beri ilk kez önümü

görebiliyordum. Güzel görünüyordu ve sadece oraya ulaşmak istiyordum. Kendimi bir şekilde iyileşmiş hissediyordum ve lütfen bilimsel temele dayanmayan saçmalıklarımı bağışlayın, bilirsiniz, normalde onaylamam ama gerçekten yeniden doğduğumu hissediyordum.

Şikago beni iyileştirmişti. Lucy ve çocukları beni iyileştirmişti. Şimdi önümde duran bu yağlı *pasta aglio e olio* da beni iyileştiriyordu. Londra'ya döndüğümde kimliğimi geri alacaktım. Yeniden Henry Lamb olacaktım. Yıllar önce Chelsea'deki bir evin aynasından bana baktığını gördüğüm o küçük çocuğu sahiplenecektim. Artık o değilmişim gibi davranmak için nedenim yoktu. Hiçbir nedenim yoktu.

"Aaa," dedi Lucy düşüncelerimin arasına girerek. "Sormayı unuttuğuma inanamıyorum. Phin ne oldu? Onu buldun mu?"

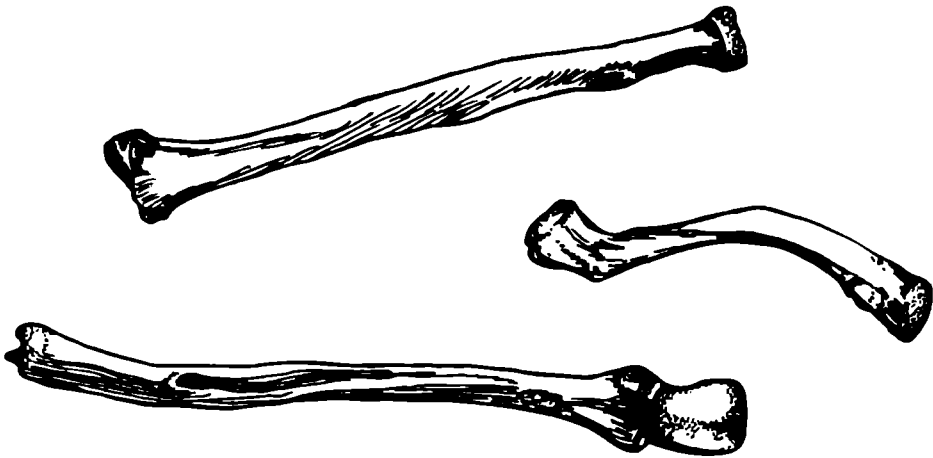
Ağzımda makarna varken öksürmeye başlayıp peçetemi ağzıma götürdüm.

"Hayır," dedim. "Hayır, ne yazık ki bulamadım. Ama çok uğraştım."

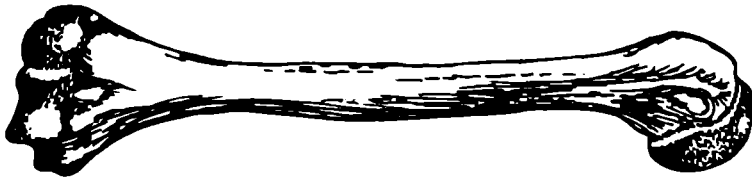
O an yüzünden bir şeyler geçtiğini gördüm. Ne olduğunu tam çözemedim. Kuşku muydu? Korku muydu? Ama ben daha doğru düzgün çözümleyemeden geçip gitti ve Lucy tekrar gülümsedi.

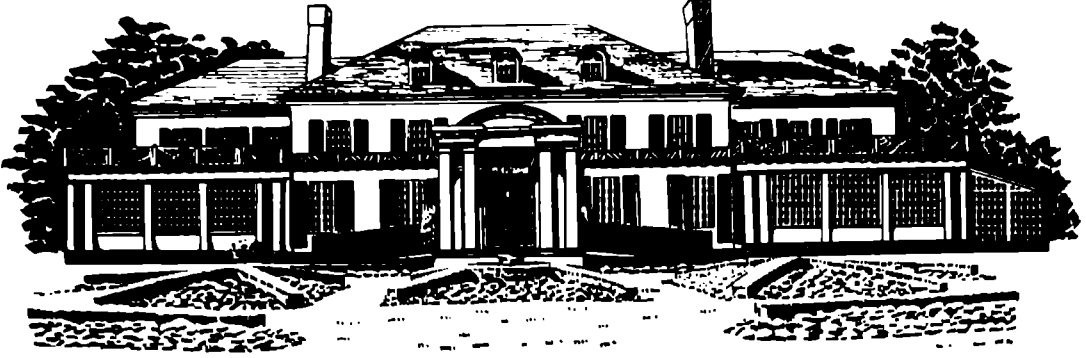
"Ne yapalım," dedi. "Kısmet değilmiş demek ki."

"Demek ki," dedim. "Demek ki değilmiş."

V. KISIM

Samuel

Ekran karardı ve Henry Lamb yok oldu. Ellerimle yüzümü sıvazladım.

Donal bana baktı.

“Pub?”

Aklım, *Hayır, eve git ve uyu, Samuel*, diyordu. Fakat kalbim dudaklarıma, “Aynen, pub,” dedirtti.

İçerisi kalabalıktı, kaldırım cuma ayyaşlarıyla doluydu, hava ılık ve neredeyse hâlâ aydınlıktı. Donal barın önündeki sıraya girdi. Ben de az önce boşalan uzun taburelerden birine oturdum. Günün stresini atmak için Zen usullerine benzer bir şeye başvurarak nefesimi merkezde toplayıp verdim. Çok uzun bir gün olmuştu. Galler’e kadar gidip dönmüş, hemen ardından da arka arkaya üç görüşme yapmıştım. Bedenim bunun stresine inatla tutunuyordu ve gevšememe yardımcı olacak tek şeyin alkol olduğunu biliyordum. Donal’ı beklerken telefonumu açtım. Cath Manwaring’den bir mesaj vardı. Justin’le görüşmemin nasıl gittiğini merak ediyordu. Biraz meraklı bir tipti galiba, bu sabah sorumlu bir vatandaş olarak telefon edip bilgi

vermenin semeresini almak istiyordu. Ama sonra Justin için endişelendiğini söyledi. Normalde cuma akşamları kasabanın barına gittiğini ama bu gece orada olmadığını belirterek onun nerede olduğuna dair bir fikrim olup olmadığını soruyordu.

Onu tutukladınız mı? diye sormuştu.

Hemen cevap yazdım: *Hayır. Tutuklanmadı. Saat 14 gibi onu karavanında bırakarak ayrıldım.*

Üzgün mü görünüyordu?

Hayır. İyi görünüyor.

Ben bir kocamı gönderip baktırayım. Endişelendim. Kendimi suçlu hissediyorum.

Lütfen, Bayan Manwaring, suçluluk duymayın. Siz doğru olanı yaptınız. Justin'in anıları çok ama çok faydalı oldu.

Umarım haklısınızdır, dedektif, umarım.

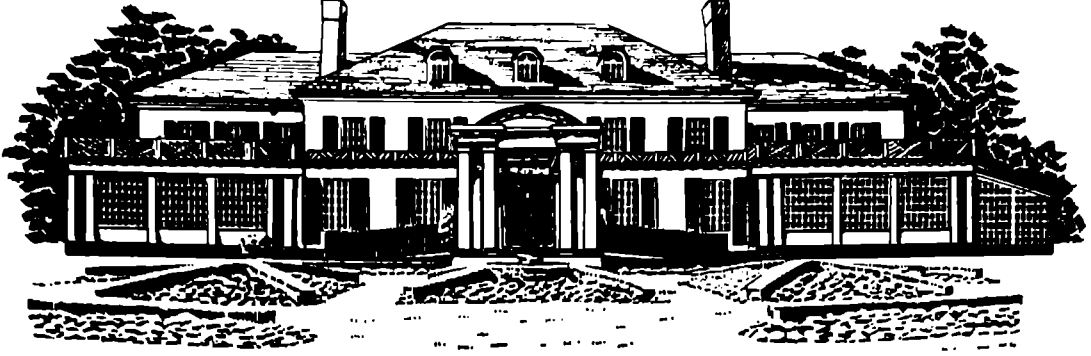
Donal biramla birlikte geldi. Tezgâha bıraktığı içecek mucizevi bir şey gibiydi. Sonsuzluk gibi geçen ve nihayetinde hiçbir şey elde edemediğim bugünün herhangi bir noktasında hayalini bile kuramayacağım altın sarısı bir güzellik. Henry Lamb bana bu vakanın imkânsızlığını göstermişti. Hiçbir şey kanıtlayamazdık. Her şey gerçeklerden ziyade hikâyelere dayanıyordu. Vakanın üzeri toz bağlamıştı ve bir türlü o tozu aşamıyordum. Şimdi, sonuna kadar hak ettiğim o buz gibi biradan ilk yudumumu alırken hâkimiyetimin, kararlılığımın zayıflamaya başladığını hissediyordum. Bu meseleye vatandaşın vergilerinden daha ne kadar kaynak akıtabilirdim ki? Şeytani bir kadın. Kimsenin sevmediği, kimsenin özlemediği, kalbi buz parçalarından müteşekkil bir kadın. Geride hiçbir kanıtın kalmadığı, evde çok sayıda insanın bulunduğu, altı yıllık bir döneme dair hiçbir kaydın olmadığı bir çocuk istismarı vakası. Oradan oraya gezen bir ailenin gelip kimseye fark ettirmeden idareyi yavaş yavaş ele geçirdiği bir ev. İmkânsızdı. Korkunçtu. Sızlanıp durmaya devam edersem beni öldürürdü. *Belki de işin ucunu bırakmalıyım,* diye düşündüm. Belki. Ama önce şu bi-

rayı bitirecek, Donal'la saçma sapan meselelerden konuşacak, ardından da yatağıma girecektim. Bu vakaya dair başka bir şey yapıp yapılamayacağına yarın sabah karar verecektim.

Çünkü hâlâ aklımı kurcalayan bir şey vardı ve o şey Henry Lamb'in ta kendisiydi. Yaralı bir çocuktan fazlasıydı o. Başka bir şey vardı onda, çarpık bir şey. Yanlış bir şey. Henry'nin de Lucy'nin de ülkeye sahte pasaportlarla girdiğini ABD yetkililerine bildirmemiştım. İkisinin de geri dönmesini istiyordum. Onlara burada, Londra'da ihtiyacım vardı. Elimin altında olmalılardı, zira belli ki bu hikâyede başka şeyler de dönüyordu. Bundan emindim.

Telefonum titrediğinde ikinci biramın ortalarındaydım. Cath Manwaring'den bir mesaj daha gelmişti. Yazdıklarını okuyunca kalbim birden duracak gibi oldu.

Lütfen. Arayın beni. Justin'le ilgili. Korkunç bir şey oldu.

Temmuz 2018

Rachel birkaç gün sonra yeniden Antibes'e döndü. Hizmetçi Joy, Michael'ın cesedini bulmuştu ve polis de hâliyle onunla görüşmek istiyordu. Rachel bir hafta önce Michael'ı ziyaret ettiğini doğruladı. Evet, kötü ayrılmışlardı. Evet, ayrı yaşıyorlardı. Evet, gidermeye çalıştıkları mali sorunlar vardı. Ama hayır, onu öldürmek için gerçek bir nedeni yoktu. Hem de hiç. Polislere evden ayrılırken Michael'la bir daha görüşmemeye kararlı olduğunu söyledi.

Michael'ın bir istismarcı olduğunu, suça karıştığını, uyuşturucu üreticilerine malzeme satan, karanlık ve dalaverelerle dolu bir dünyası olan, evindeki çalışma odasında tabanca saklayan biri olduğunu anlattı. O kötü bir adamdı ve Rachel açıkçası onun öldüğüne üzülmemişti ama hayır, onu Rachel öldürmemişti. Kimin öldürmüş olabileceğine dair bir fikri de yoktu. Çok fazla insana borcu olduğunu söyledi. Çok kötü insanlarla tanışıklığı vardı. Michael'ın dünyasında Michael Rimmer'ın ölmesini isteyebilecek çok fazla insan olduğunu söyledi. Çok fazla insan.

“Peki ilk karısı hakkında ne biliyorsunuz?” diye sordular. “Lucy Smith?”

“Hiçbir şey,” diye yanıtladı Rachel. “Michael ondan hiç bahsetmezdi. Tek bildiğim yıllar önce epey kötü ayrıldıkları ve Michael’ın kadını o zamandan beri görmediği.”

“Enteresan,” dedi polisler. “Çünkü Bay Rimmer’in hizmetçisine bakılırsa eşiniz yakın zamanda Lucy Smith’le görüşmüş. Hem de çok yakın zamanda.”

Rachel’in kalbi duracak gibi oldu. Joy, Lucy’nin buraya geldiğini nereden bilebilirdi ki? Pazar günleri Michael’ın evine gelmiyordu sonuçta.

“Görünüşe bakılırsa Bayan Smith ölümünden beş gün kadar önce Bay Rimmer’i ziyaret etmiş. Hatta tam da sizin Bay Rimmer’i ziyaret ettiğiniz günmüş. Çocukları ve köpeğiyle gelmiş. Bahçede on beş dakika kadar oturmuşlar. Hizmetçi her şeyin çok normal, keyifli görüldüğünü söyledi.”

Rachel şaşkınlığını belli etmemeye çalışarak düşünceli düşünceli başını salladı. “O zaman,” dedi, “belli ki Michael bana Lucy konusunda yalan söylemiş. Hemen her konuda yalan söylediği düşünülürse mantıklı tabii.”

Onu alıkoyacak somut bir delil olmadığından birkaç saat sonra Rachel’in gitmesine izin verdiler. Güneş gözlüğünü taktı ve artık tanıdık gelen bu şehrin içinden geçerek sahile doğru yürüdü. Sahil yolu boyunca ilerleyip Castle Hill’e gitmek, o boyası dökülmüş mavi binanın kapısını çalmak ve Lucy’yi bulup ona bir kahraman olduğunu, şu andan itibaren onu korumak adına gerekirse kanının son damlasına kadar mücadele edeceğini söylemek için duyduğu isteği bastırdı. Polisin onu bulmasına neden olabilirdi. O yüzden okyanusa bakan bir masaya oturup tıraş losyonu modellerine benzeyen genç bir garsonun getirdiği Aperol Spritz’i içti. Kadehini Lucy’ye kaldırdı ve sessizce ikisi için dua etti.

Avril adındaki Fransız dedektif Rachel'ı aylarca vaka hakkında bilgilendirmeye devam etti. Rachel sonraki aylar boyunca hâlâ potansiyel bir şüpheli olarak değerlendirildiğini, polisin Lucy'yi araştırmaktan da vazgeçmediğini biliyordu. Çocuklarının okulu üzerinden bilinen son adresine ulaşmışlardı, bina yöneticisi Lucy ve çocukların Malta'ya tatile gittiğini söylemişti ama Malta'da ne ondan ne de çocuklarından bir iz bulunabilmişti. Başka herhangi bir yerde de izlerine rastlanmadı. Lucy sanki buhar olup havaya karışmıştı.

Rachel aylar boyunca geceleri huzursuz uykular uyudu, her an telefonun çalmasını, cinayetten sonra Michael'ın evine gittiğinin anlaşıldığının söylenmesini bekledi. Ama bir yandan da ya Lucy'yi bulurlarsa diye buz gibi bir korku sarmıştı içini. O ciddi, genç oğlanı, meleklerle benzeyen o küçük kızı, meydanda annelerinin yanında otururlarken gözlerinde gördüğü o yorgun ifadeyi düşündü. Hatta köpek bile geldi aklına. Hepsi adına Lucy'nin yakalanmasından korkuyordu. Sonra haziranın ilk günlerinde bir sabah vakti, Michael'ın cesedinin Joy tarafından evin bodrumunda bulunmasının üzerinden henüz bir yıl bile geçmemişken Rachel'in telefonu çaldı.

Arayan Fransız dedektif Avril'di.

“Michael'ın vakasıyla ilgili bir gelişme var, Bayan Rimmer,” dedi. “Müsait misiniz?”

Haziran 2019

Cumartesi akşamı saat 19.00'da Lucy, çocuklar ve Henry Londra'ya iniş yaptı. Yolculuğun başında da sonunda da pasaport kontroldeki katı suratlı adamlar ilgisiz el işaretleriyle onları geçirmişti; tam da Henry'nin dediği gibi olmuştu. "Dedektif kimseye söylemez," demişti Lucy'ye, O'Hare'ye giden Uber'de oturlarken. "Bizim Londra'da olmamızı istiyor, burada sıkışıp kalmamızı değil."

Paddington İstasyonu'ndan bindikleri siyah taksiden saat dokuzda Henry'nin evinin önünde indiler. Kapıcı Oscar hafta sonları erken çıktığından orada değildi. Valizlerini sessizce sürükleyerek asansöre yönelip üçüncü kata çıktılar.

Lucy çantasını koridorun zeminine bırakıp etrafa bakındı. Bu evden çıkıp gideli sadece dört gün olması normal miydi? Stella'nın kermesi için fincan kek yapmasının üzerinden sadece sekiz gün mü geçmişti yani? Nasıl olabilirdi bu? Nasıl? O günden bugüne bin ömür yaşamış gibi hissediyordu.

İnsanların seslerini duyan kediler, evin duvarlarında kıvrılıp duran hayaletimsi gölgeler gibi ortaya çıktılar. Henry ikisini de

kucakladı. Tatlı olan yüzünü Henry'ninkine sürterken korkunç olan miyavlayarak bir çizik atınca Henry onu yere bıraktı. Temizlikçi gelmişti ve her yer tertemizdi.

O gece Deliveroo'dan kızarmış tavuk sipariş edip kanepeye sıralanarak televizyon izlediler. Henry'de bir farklılık vardı. Tatlı kedisi kucağındaydı, kızarmış tavukları ağzına atarken Lucy ve çocukların şakalarına katılıyordu. Stella bir ara arkasındaki bütün minderleri alıp yere serdi ve oturdu ama Henry fark etmedi bile.

Jetlagin izin verdiği kadar erken yattılar ama saat gece ikiyi bulmuştu. Lucy öylece uzanıp pencerenin dışından gelen Londra trafiğinin sesini dinledi ve bir yıldan uzun süredir peşini bırakmayan o korkunç hissi, kafatasını bir lastik gibi sıkıştıran o gerginliği, güvende olduğu hissini kemirip duran ve her şeyi tatsızlaştıran o zayıf korkuyu bir kez daha duydu. Polis, Birdie Dunlop-Evers'ın kafasına aldığı tek bir darbeye öldürülmesinin sorumlusunun Henry olduğunu aradan tamı tamına yirmi altı yıl geçtikten sonra bir şekilde bulduysa kim bilir başka neleri ortaya çıkarabilirdi. *Evimdeyim*, diye düşündü. *Temiz pijamalarımın Londra'nın merkezindeki lüks bir apartman dairesinde bulunan kocaman, yumuşacık bir yataktayım. Ama kendimi bir daha asla güvende hissedemeyeceğim. En azından Fransız polisinin hâlâ beni aramadığından emin olana kadar.*

“**M**emlekete hoş geldin, Henry.”

Kapıyı aksi denebilecek bir tavırla aralayarak Müfettiş Owusu’yu içeri aldım. Bir dakika önce en son Şikago’daki bir görüşme odasında, bilgisayar ekranında gördüğüm, cuma günü ekarte ettiğimi sandığım, artık cidden dükkânı kapayıp kendine araştırarak yeni, daha heyecan verici ve başarılı olabileceği bir vaka bulması gerektiğini düşündüğüm bu adamın yüzünü diyafonun ekranında gördüğümde epey şaşırdığımı söyleyebilirim. Ama yok, durmamıştı, çıkıp gelmişti. Hem de aşırı ısrarcı bir dedektifin bir insanın tepesine binebileceği en berbat zamanlardan biri sayılabilecek bir pazar sabahı.

“Teşekkürler,” dedim ve dağınıklık için özür dileyerek onu içeri davet ettim. Minderleri yeniden kanepeye yerleştirirken, “Bugün sizin için ne yapabilirim, dedektif?” diye sordum.

“Aslına bakarsanız, Bay Lamb, bu sabah biraz üzücü havadisler getirdim. Haberlere düşmeden önce duymak isteyeceğinizi düşündüm. Zira korkarım bu hadise haberlere epey sükseli bir giriş yapacak, Bay Lamb. Oturmak isteyebilirsiniz.”

Ağır ağır gözlerimi kırptırdım. Müfettiş Owusu’nun bana ne söyleyeceğine dair sahiden hiçbir fikrim yoktu. Sevdiğim

bütün insanlar aklımdan şöyle bir geçti: Lucy, çocuklar, Libby, hatta Miller Roe. Yavaşça oturup gözlerimi dedektife diktim. “Peki.”

“Cuma günü Justin Ugley’yle –ya da çocukken sizin tanıdığınız adıyla Redding’le– konuşmak için Galler’e gitmiştim.” Başım la onaylarken yutkundum.

“Şey, ne yazık ki, Bay Lamb, cuma gecesi komşularından biri Justin’in cesedini bulmuş. Çok üzgünüm fakat kendi canına kıymış.”

“Aman Tanrım.” Ellerimle ağzımı kapadım ve içimde sahici bir üzüntünün nefesimi kesen darbesini hissettim.

“Bir not bırakmış. Sizi de ilgilendirdiğinden görmeniz gerektiğini düşündüm. Okumak ister misiniz?”

“Ah. Evet. Evet, isterim galiba.”

Dedektif bana notun basılı çıktısını uzattı. Kâğıdı açtım. El yazısını görür görmez tanıdım. Birlikte bahçeye bakarken bütün defterlerde gördüğüm o el yazısıydı. Birlikte yetiştirdiğimiz bütün birkilerin, şifalı otların ve meyvelerin latince isimleri, mevsimlik dikim planları. Justin’in o güzelim el yazısı.

Okumaya başladım:

Beni bulacak olan kişiye: öncelikle çok üzgün olduğumu belirtmek isterim. Buraya ilk gelecek kişinin acı çekmesine neden olacak bencilce bir eylem bu, biliyorum. Lütfen şundan emin olun ki mutluyum. Yani en azından bu yapacağım şey şiddetli bir çaresizlikten değil, aksine bir tür manevi kurtuluş arzusundan kaynaklanıyor. Çok uzun zamandır fazlasıyla mutsuzdum. Kötü kararlar verdim, berbat seçimler yaptım. İnsanları yaraladım. İnsanları yüzüstü bıraktım. İçim bomboş ve şu an gördüğünüz halim, benden geriye kalan o boş kabuk, son yirmi yıldır olup olabildiğim yegâne şey. 80’lerin sonunda ve 90’la-

rin başında Chelsea'deki o evde tanık olduğum şeyler uzun süredir beni rahat bırakmıyor: David Thomsen ve Birdie Dunlop-Evers tarafından işlendiğini gördüğüm korkunç çocuk istismarı suçu ve bunun yanı sıra Lamb ailesinin parasını ve kişisel eşyalarını, onların "ruhunu kurtarma" kisvesi altında zimmethlerine geçirmeleri, yalnızca kendi ceplerini doldurmaları. O evin kapalı kapıları ardında yaşananlar dehşet vericiydi ve ben bir korkak gibi kaçtım. Onları kendi hallerine bıraktım.

Ama vicdan azabı beni içten içe kemirmeyi hiç bırakmadı. Sürekli o çocukları düşünüp durdum. Özellikle de Henry'yi. Henry o evdeki günah keçisiydi. Kızların statüsü daha yüksekti ve Phin de alfa erkeğin oğlu olarak alfa çocuktı. Henry yığının en altındaydı, ufacık bir insanı bağ arayıp duruyordu çaresizce. Çok ilginç bir çocuktı. Nasıl da hızlı öğrenirdi. Doğruya ve yanlışa dair oldukça güçlü sezgileri vardı. Ahlakî zeminin nerede olması gerektiğini o evdeki herkesten iyi biliyor ve yetişkinlere bu zemini bulmaları için durmaksızın yalvarıyordu. Ama nafileydi.

1994 senesinde bir gün Londra'ya döndüm. Henry'ye birkaç kez yazmış ancak ondan hiç cevap alamamıştım ve her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istedim. Zili çaldım ama kimse yanıt vermedi. Ben de evin arka tarafındaki bahçe kapısından girdim ve mutfak camından Henry'yi gördüm. İğne ipliğe dönmüştü. Çok zayıftı. Çok perişandı. Sonra David'le Birdie'yi gördüm, gülüyorlardı. Henry pencereden beni gördü. Ona bahçeye gelmesini işaret ettim. Bana korkunç şeyler anlattı.

Polisi arayacağımı, onları oradan çıkaracağımı söyledim. Onları kurtaracaktım. Henry'ye öyle demiştim. O da hıçkırarak kollarıma atıldı. Tam o anda Birdie geldi, bir itiş kakış başladı. Maalesef o itiş kakış esnasında Birdie öldü.

Henry'yle birlikte cesedi sakladık. Bu yanlışti. Artık biliyorum. Keşke polisi arayıp suçumu itiraf etseydim; keşke çocuklar kurtarılsaydı ve bambaşka hayatları olsaydı. Yani sanıyorum ki Henry -tabii o yaptıysa, ki sanırım bu da asla öğrenemeyeceğimiz bir şey- Birdie'nin kalıntılarını oradan alırken beni kurtarmaya, korumaya çalışıyordu. O yüzden lütfen, Henry'yi bulursanız, bilin ki o yanlış bir şey yapmadı. Lütfen ona hep şahane biri olduğunu ve hep öyle olacağını söyleyin. Onu yüzüstü bıraktığım için üzgün olduğumu da. Her şey bir yana, bunun için kendimi asla affetmeyeceğim. Ama umarım günün birinde o beni affedebilir.

Sevgiler,

Justin L. Ugley.

Not: Lütfen aşağıdaki numaradan annemi arayıp olan biteni anlatın. Çok yaşlı ve benim kim olduğumu hatırlamayabilir ama yaptığım şey konusunda birilerinin bilgilendirilmesi gerekiyor galiba.

Son iki paragrafı emin olmak için tekrar okudum. Hepsi yalandı. Elbette yalandı. Ama dedektifin bunu anlamasına izin veremezdim. Az önce okuduklarımın hakikatte yaşanmış hadiselerin gerçek ve doğru bir yeniden aktarımı olduğunu

düşünmeliydi. Ben de bu yüzden yaşlı gözlerle ona baktım. Gerçi yaşlar gerçektir; Justin neşeli, kibar bir adamdı, o karanlık ve kasvetli yıllarda küçücük bir ışıktı. Canına kıydığı için çok üzgündüm, onun nazarında hayatının beni kurtarmak adına ondan vazgeçecek kadar az şey ifade etmesi beni çok üzmüştü. “Buna inanamıyorum,” dedim. “Onun gittiğine inanamıyorum. O benim en iyi arkadaşımdı. Tek arkadaşım. Bizi kurtarmak için o kadar çok uğraştı ki. Zavallı, zavallı Justin.”

Sonra ani bir idrak dalgası vurdu, Justin’in kendini benim için feda ettiğini fark ettim. Beni *kurtarmak* için kendini feda etmişti. Beni. Henry Lamb’i. O sefil eziği.

Her nedense kendi yaşamından vazgeçmeye değer görmüştü beni. İşte ancak o zaman sahiden ağlamaya başladım. Şaşkınlık ve minnet gözyaşlarıydı bunlar ama aynı zamanda rahatladığım için de ağlıyordum çünkü mektupta yazılanlar yalan olsa da gerçek de olabilirdi. Hem de kolaylıkla. Tıpkı Cheyne Walk 16’nın bahçesinde yetiştirdiğim öldürücü güzellavratotlarını an-nemle babamı ve David Thomsen’i zehirlemek için kullanmam, sonra da kişisel tarihimi sil baştan yazarak onların gerçekten de bir intihar anlaşmasıyla kendilerini öldürdüklerine inanmam gibi. Belki de paralel bir evrende Justin *gerçekten de* hiç elime geçmeyen mektuplar göndermişti bana, belki bizi kurtarmak için Londra’ya gelmişti ve belki de Birdie’nin kafasına fil dişiyle vurup onu öldüren oydu, ben değildim. *Neden olmasın ki*, diye düşündüm, *neden olmasın?* Derken bir anda hikâyenin taşları kafamda yer değiştirerek yeniden oturdu. Birkaç dakika içinde her şeyi, bütün o siktiğimin hikâyesini yeni baştan düzenledim. Birdie’yi ben öldürmemiştim ama kemiklerini saklandığı yerden almış olabilirdim. Peki Justin gibi bir adamı korumak suç sayılır mıydı gerçekten? İyi bir adamı. Sahiden mi?

“Burada yazılanlar sizin hatırladıklarınızla örtüşüyor mu?”

Perişan hâlde başımla onayladım ve akan burnumu elimle sildim.

“Evet,” dedim cılız bir sesle. “Evet, örtüşüyor.”

Müfettiş Owusu iç geçirerek arkasına yaslandı. Gözlerini üzerime dikti. “Cheyne Walk’un bahçesine tekrar gittik,” dedi. “Bize bahsettiğiniz şu arka duvardaki kapı. Onu bulduk. Ama morsalkımlar her tarafını sarmış. Dallar olgun ve hiçbirisi ellenmemiş. Yani son birkaç yıl içinde o kapıyı kullanarak Cheyne Walk on altı numaraya herhangi birinin girmiş olması imkânsız. Mümkün değil. O yüzden, Bay Lamb, sormak zorundayım. Siz miydiniz? O kemikleri siz mi aldınız?”

Yine perişan bir ifadeyle başımla onayladım. Sonra başımı kaldırıp dedektife baktım ve, “Beni tutuklayacak mısınız? Birdie’nin kemiklerine yaptığım şey için?” diye sordum.

“Bilmiyorum, Bay Lamb. Sizce tutuklamalı mıyım?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Tutuklamamalısınız.”

Müfettiş Owusu uzunca bir süre bana baktı. Gözlerinde ne olduğunu gördüm: Gerçek. Justin’in intihar notunun tamamen düzmece olduğunu biliyordu. Gözyaşlarımın sahte olduğunu biliyordu. Birdie’yi benim öldürdüğümü biliyordu. Benim onun bildiğini bildiğimi de biliyordu. O göz alıcı, berrak hesaplaşma ânı boyunca ikimiz de sessiz ve hareketsizdik. Bana bir şeyler daha söylemesini, benden gerçeği koparmak için son bir hamle yapmasını bekledim. Ama yapmadı. Sadece gülümsedi.

“Peki.” Ayağa kalktı. “Göreceğiz. Ama sanırım şimdilik işimiz bitti. Ha, bir şey daha var. Gerçi vakayla pek alakası yok ama. Soruşturmam sırasında birkaç kez sizin Phineas Thomsen’i bulmaya çalıştığınızdan bahsedildi. *Gerçek* Phineas Thomsen’i yani. Merak ediyorum da... onu bulabildiniz mi?”

Bedenimde şiddetli bir yanma hissinin filizlendiğini, karnımdan yukarı yükseldiğini hissettim. Onu yakalayıp yüzüme ulaşmadan durdurmaya çalıştım. “Hayır,” dedim. “Ne yazık ki bulamadım. Görünüşe bakılırsa kesinlikle bulunmamaya kararlı.”

“Sizin için çok mu önemliydi?”

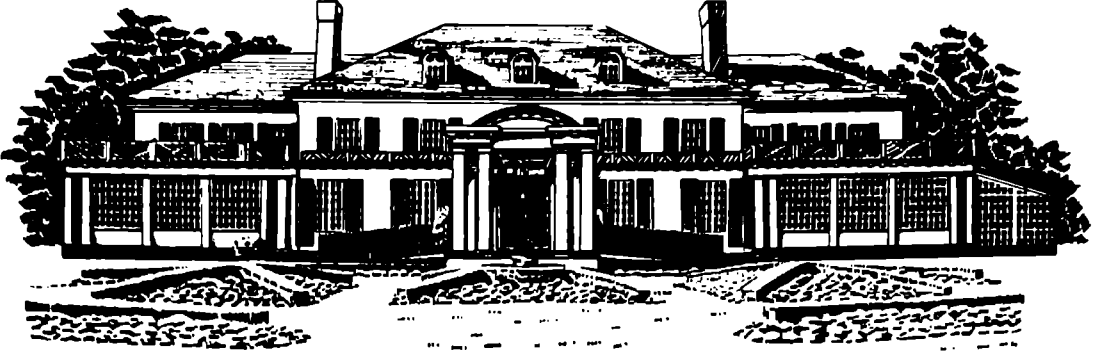
“Evet. Bir tür rol model gibi bir şeydi sanırım. Bunca yıldır onun adını kullanmamdan anlamışsınızdır zaten. Ama aynı zamanda Phin, Libby’nin gerçek babası. Bunu biliyor muydunuz?”

“Evet,” dedi Samuel. “Biliyordum.”

“Phin’i bulmak istememin asıl nedeni bu. Onları tekrar bir araya getirmek. En son beşikte gördüğü kıızıyla tanışmasını istiyordum. Ama olmadı, kendi kaybı. Zaten galiba hiçbir zaman öyle baba olacak türde biri olmamıştı.”

Gevezelik ediyordum ve Müfettiş Owusu’nun beden dilimi okuduğunun farkındaydım. O yüzden sustum. Nefes alıp verdim. “Çok yazık. Şahane bir kızla şahane bir ilişki kurma fırsatını kaçırıyor. Sahiden.”

Müfettiş Owusu az sonra çıkıp gitti. Onu geçirdikten sonra sırtımı kapıya yasladım ve yere çöktüm. Birkaç dakika boyunca oturduğum yerde titredim.

Temmuz 2019

Lucy başını kaldırıp tuhaf binaya baktı. Yan yatmış bir buzdolabına benziyordu. Ana girişte dikilip zillere baktı, Rachel'in söylediği numarayı hatırlamaya çalıştı. Zile basmadan önce, *Otuz bir*, diye düşündü.

"Merhaba," dedi. "Ben Lucy. Gelebilir miyim?"

Kısa bir sessizliğin ardından otomatik vızıldadı ve Lucy kapıyı iterek içeri girdi. Rachel onu evin kapısında karşıladı. Şortlu bir pijama takımı giymiş, siyah saçlarını tepesinde toplamıştı. Bacakları upuzun ve pürüzsüzdü. Lucy bir an için bu genç kadının muazzam kusursuzluğu karşısında kendini zayıf hissetti. Bir an için, *Hayır, Michael bu kadına zarar vermiş olamaz, hiçbir erkek bu kadına zarar vermez çünkü o bir tanrıça*, diye düşündü. Kaçmayı düşünerek biraz döndü ama o sırada Rachel gülümsedi ve, "Tanrım. Teşekkür ederim. Geldiğin için çok teşekkür ederim, girsene," dedi.

Rachel iki gün önce Henry'nin evinin kapısının altından bir not atmıştı: "Lucy, sana Fransa'daki soruşturmayla ilgili haberlerim var. Lütfen beni ara, lütfen." Rachel geçen ay ga-

zetelerde Chelsea'deki büyük bir evde ölen pop yıldızıyla ilgili haberleri gördüğünü söylemişti. Lucy'nin köpeğiyle birlikte Henry'nin yaşadığı binadan çıkarken çekilmiş fotoğraflarını görmüş ve izini sürmüştü.

Lucy, Rachel'in peşinden eve girdi. Tavandan sarkan tik ağacından mutfak tezgâhıyla hem dağınık hem de modern bir yerdi. Oturma odası arka taraftaki kanala bakıyor, oda güneş ışığını çok iyi alıyordu. Lucy bakmakla yükümlü olduğu kimsesi olmayan bekâr bir kadın olsa tam da böyle bir dairede yaşamak isteyeceğini düşündü.

Rachel demliğe musluktan su doldururken, "Aslında," diye söze girdi, "biz daha önce tanışmıştık."

"Öyle mi?" Lucy ona bakıp tanıdık bir şeyler bulmaya çalıştı. Sonra birden dank etti. "Ah!" dedi. "Sendin değil mi? Geçen sene Nice'teki?"

"Evet. Şubat 2018. Oradaydım. Bana Katy Perry'den 'Firework' çalmıştın."

Lucy başıyla onayladı. "Hatırladım," dedi. "Şimdi hatırladım. Çok cömerttin. Çok nazik. Peki neden..." Duraksadı. "Neden bir şey söylemedin?"

"Ah," dedi Rachel bir kavanozdan çay poşetlerini çıkarırken. "Bilmiyorum ki. Galiba birkaç cevap aramaya gelmiştim ve sen de bana o cevapları verince daha fazla burnumu sokmak istemedim. Ortalığı karıştırmak istemedim."

"Ne cevabı?"

Lucy, Rachel'in gözlerinin buğulandığını gördü.

"Tek olmadığımı öğrenmek istiyordum galiba. Ona bunu *benim* yapmadığımı, zaten hep öyle biri olduğunu." Gergin bir kahkaha atarak çay poşetlerini büyük kupalara koydu. Sonra gülümsemesi silindi, derin bir iç çekti ve gözlerini kapadı. "Lucy," dedi dikkatle ona bakarak. "O gün... Michael'ın öldüğü gün. Oradaydım. Seni gördüm."

Lucy şaşkınlıkla başını iki yana sallayıp gergin bir kahkaha attı. “Ne?”

“Seni Michael’ın evinde gördüm. Mutfağı temizlemeni. Michael’ı bodruma götürmeni. Hepsini gördüm ve bunca zamandır sana seni korumak, güvende tutmak için her şeyi yapabileceğimi söylemek istiyordum. Polisle her konuştuğumda onlara Michael’ın bir suçun mağduru değil bir suçlu olduğunu, sadece kendi kurbanı olduğunu hatırlattım. Seni hâlâ aradıklarını, sorguda hâlâ aktif olarak adının geçtiğini biliyordum. Ama birkaç hafta önce Fransa’daki soruşturma ekibinden bir telefon aldım. Durum resmîleşti. Vakayı kapadılar. Kayıtlara organize suç cinayeti olarak geçti. Artık seni aramıyorlar, Lucy. Bitti.”

Lucy içinden gergin bir coşku balonunun uçtuğunu hissetti. Başını çok hafifçe iki yana salladı. “Emin misin?”

“Kesinlikle eminim, Lucy. Sana söylemek istediğim buydu. Bu kadar. Bunca ay sonra nihayet bitti.”

Lucy öğrendiklerini tam olarak idrak edemeyerek başını hafifçe iki yana salladı. “Peki ama ya... ne bileyim. Ya birileri bir yerlerden güvenlik kamerası kayıtlarını falan çıkarırsa ya da birileri aniden beni oraya girerken gördüğünü hatırlarsa? Ben hâlâ...”

Rachel araya girdi. “Hayır,” dedi. “Öyle bir şey olmayacak. Soruşturma son derece kapsamlıydı, herkese ulaşıldı, inan bana. Çalınmadık kapı bırakmadılar ve artık bitti. Bir kutuya kaldırıldı. Kimse seni aramıyor, Lucy. Artık kimse seni aramayacak.” Lucy, karşısındaki kadının ılık ılık gülümsemesine karşılık verdi.

“Aman Tanrım,” dedi. “Anlayamıyorum. Bunca aydır, günün her ânında hep oradaydı. Tam orada. Kaçmaya hazırdım. Bilirsin. Saklanmaya. Ama şimdi...”

“Evet... Bitti.” Rachel yine gülümsedi. “Ama sana şunu sormam gerekiyor, Lucy. Ne oldu? Sana bunu yaptıran neydi?”

Lucy yere baktı, sonra yaşlarla parlayan gözlerini tekrar Rachel’a çevirdi. “Oraya pasaportlarımızı almaya gitmiştim. O

pazar günü. Karşılığında cinsel ilişki bekleyeceğini biliyordum ama özgürlüğümü geri kazanmaya değer diye düşünmüştüm. İngiltere'ye dönüp kızımı bulmak için değerdi. Hazırdım yani. Güzel iç çamaşırı giymiştim. Sevişmeye hazırdım. Ama istediği o değildi. Mutfağında bana tecavüz etti. Beni kırık bir bardağın üzerine itti. Bak.” Lucy tişörtünü kaldırarak Rachel’a bir yıl sonra bile hâlâ orada olan küçük, solgun yara izini gösterdi. “Kanamam vardı, acı çekiyordum ama o bana tecavüz etmeyi sürdürdü. Orada bir bıçak vardı. Domatesleri dilimlemek için kullandığım bıçak. Ben de... Yani. Ne yaptığımı biliyorsun.”

Rachel, Lucy'nin ellerini avuçlarına aldı. Şimdi onun da gözleri doluydu. “Biliyorum,” dedi. “Biliyorum. Devamını anlatmana gerek yok. Biliyorum.”

“Peki sen? Sen orada ne yapıyordun? Benim ne yaptığımı gördüğün gün?”

“Hah! Ben de onu öldürmeye gelmiştim!”

Lucy'nin ağzı şaşkınlıkla açıldı. “Ne? Gerçekten mi?”

Rachel gülümsedi. “Hayır. Tam olarak değil. Ama belki. İş o noktaya gelirse.”

“Sana davranışları yüzünden mi?”

“Evet. Bana davranışları yüzünden. Çünkü, nasıl desem, bana da tecavüz etti. Bana tecavüz etti. Uykumda. Uyurken!” Rachel elleriyle ağzını kapadı ve yüksek sesle hıçkırdı. “Ondan sonra” –özür diler gibi gülümsedi ve nefes alıp devam etti– “birkaç ay sonra Michael’ın babama şantaj yaparak bütün birikimini aldığını, onu kısa süren evliliğimizin bir noktasında telefonumdan çaldığı müstehcen fotoğraflarımı herkese yaymakla tehdit ettiğini öğrendim. O gün oraya babamın parasını geri almaya gitmiştim. Silahını alacaktım. Silahı olduğunu biliyor muydun? İşte o silahı alıp babamdan çaldığı her kuruşu geri verene kadar ona doğrultacaktım.”

“Peki ya reddetseydi?”

Rachel, Lucy'nin gözlerinin içine baktı ve kısa bir sessizlikten sonra, "Onu vuracaktım," dedi.

"Ama ben senden önce davrandım."

"Evet. Sen benden önce davrandın. Ve sen, Lucy, sen benim *kahramanımsın*."

Rachel, Lucy'ye yaklaşıp ona sarıldı. "Teşekkürler," diye fısıldadı saçlarına doğru. "Yaptığın şey için teşekkürler."

"Peki babanın parası ne oldu?" diye sordu Lucy. "Geri alabildin mi?"

Rachel başıyla onaylarken gülümsedi. "Michael'ın parasını elinde tutan varlık yönetimi şirketi adının kötü hadiselerle karışmasını hiç istemediğinden babamın parasını geri verdi, hiçbir şey sormadı. Yani. Mutlu son." Tekrar gülümsedi ve ellerini çıplak bacaklarına vurdu. "Sabahın on buçuğu sence şampanya için fazla mı erken?"

Lucy şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Sonra o da gülümsedi. "Bana uyar."

Şampanyayı alıp Rachel'in balkonuna çıkarak birbirlerine, güvende olmaya, kötü insanların başına gelen kötü şeylere ve iyi insanların başına gelen iyi şeylere kadeh kaldırdılar. Lucy, Rachel'a St. Albans'taki eski papaz evinden bahsetti. Rachel orayı görmek isteyince de misafir ağırlamaya uygun hâle gelir gelmez onu davet edeceğini söyledi. Rachel da Lucy'ye mücevher tasarımcılığı işini anlattı ve internet sitesinden birkaç seçkin parçayı gösterdi.

"Sana da bir şeyler yapayım, Lucy," dedi Rachel. "Ne istersen. İsteddiğini seç, senindir." Ama Lucy başını iki yana sallayarak, "Gerek yok," dedi.

"Peki Libby'ye yapayım o zaman? Kızına?"

Lucy gülümseyerek, "Bak o olur. Teşekkürler," dedi. Michael'dan bir daha bahsetmediler çünkü Michael ölmüştü ama onlar hâlâ hayatta ve güvendelerdi, aşağıdan mavnalar geçerken güneş ikisinin de yüzüne vuruyordu.

Ağustos 2019

Emlakçı Max Blackwood, serin bir ağustos sabahı gömleğinin üstüne geçirdiği süveteriyle St. Albans'taki papaz evinin önünde bekliyordu. Arabasından inen Lucy'yi, "Günaydın, günaydın!" diye şakıyarak karşıladı. "Bugün büyük gün!"

Lucy, Stella'nın arka koltuktan inmesini izledi. Yolcu koltuğundan inen Henry yanına geldi ve Marco da kendi kapısını açarak indi. Dördü birlikte öylece durup evi incelediler.

Henry yüksek bir fısıltıyla, "Hasiktir!" dedi yanındaki Marco'ya. "Ne demek istediğini anladım."

Evden tüm benliğiyle nefret eden Marco, "Söylemiştim, değil mi?" dedi. "Ahı gitmiş vahı kalmış."

Bu arada Stella, Lucy'nin elini tutup heyecanla sıktı. Yolculuk boyunca odasını tekrar görebilmek için yaygara koparmıştı. Çocuklar daha önce buraya sadece bir kere, o da satış sözleşmesi el değiştirdikten sonra gelmişlerdi. Bugün işlemlerin tamamlanacağı gündü. Lucy emlakçıya doğru ilerleyip adamın uzattığı anahtarları aldı.

“Çok teşekkürler,” dedi. “Bu hayatımın en heyecanlı günü sayılabilir. Kırk yaşındayım ama ilk kez kendime ait bir evim olacak, inanabiliyor musun?”

Emlakçı ona gülümseyerek, “Geç olsun da güç olmasın,” dedi. “Hem bence bu bekleyişe değdi. Çok güzel bir ev.”

Ardından adamı uğurladılar ve tam o giderken Libby’yle Miller araç yoluna park etti. Libby’nin elinde kocaman bir buket çiçek, Miller’daysa bir şişe şampanya vardı. “Yeni evin hayırlı olsun!” dedi Libby, Lucy’ye doğru koşup sarılarak.

Libby daha önce evi görmüştü ama Miller hiç gelmemişti. Şimdi araç yolundan eve bakarken, “Vay canına!” dedi. “Aslında güzel ama of, halledilmesi gereken çok iş var.”

“Evet ama buna hazırım. Tesadüf bu ya, Hertfordshire’daki en iyi mutfak tasarımcısı çoktan mutfak için planlar çizmeye başladı bile. İnanılmaz görünecek.”

İşlerin başında çoğunlukla Dido duracaktı. Civardaki iç tasarım uzmanlarıyla mimarlardan bu işte onunla çalışacak bir ekip kurmuştu. Ama Lucy tadilat başlamadan orada, içeride olmak istemişti. İlk evinde. Bütün çocuklarıyla. Hepsi bir arada. Nihayet. Anahtarı çevirdi ve kapı elinin altından kayarken keyifle ürperdi. Daha önce eve her gelişinde anahtar emlakçının elinde olmuştu. Kapıyı itip açtı ve hep beraber içeri girdiler. Dağınıktı, harabe gibiydi, berbat modernize edilmişti ve her yeri dökülüyordu ama yine de Lucy’nin kalbini daha önce hiç tatmadığı bir hisle dolduruyordu.

Fitz önlerinden seğirterek arka kapıdan dışarı çıktı. Orada tamamen kendisine tahsis edilecek altmış metrelik bir bahçe olduğunu biliyordu. Stella basamakları koşarak çıkıp Libby’yle birlikte odasına girdi. Lucy, onun Libby’ye merdivenli büyük yatağını nereye koyacağını ve o yatağın altında Freya G ve Freya T yatıya geldiklerinde yapacakları çay partilerini anlattığını duyabiliyordu. Stella’ya kalırsa arkadaşları sürekli onlarda kalacaktı. Lucy alt katta Miller ve Henry’yle birlikte eve bakıyor,

Dido'nun planları şekillenmeye başladıkça neyin nerede olacağını anlatıyordu. Sonra döndü ve Marco'nun koridorun bir köşesinde sessizce dikildiğini, ayakkabısının ucuyla süpürgeliği tekmelediğini gördü.

"Fikrimizi değiştirmek için çok mu geç?" dedi Marco.

"Evet," dedi Lucy. İki ay boyunca Marco'nun burada, kırsal kesimde onlarla yaşamak yerine Henry'nin evinde kalarak Londra'nın merkezindeki okuluna devam etmesine izin vermesi için yalvarıp yakarmalarına göğüs germiştii. Ama biraz sonra Marco'nun köpekle birlikte bahçede olduğunu ve bir yerlerden bulduğu tenis topunu Fitz'in yakalaması için fırlattığını gördü. Fitz de çimlerin üzerinde palas pandıras koşarak topu geri getiriyordu. Oğlunun yanaklarının kızardığını görünce onun da burayı seveceğini anladı. Eninde sonunda sevecekti.

Libby bir yığın büyük boy pizza sipariş etti. Bahçede şampanya eşliğinde yediler. O esnada Stella da köpekle birlikte trambolinde zıplıyordu. Son iki ay her açıdan fazlasıyla stresli geçmişti. Justin'in intiharı, ölen pop yıldızı ve Chelsea'deki konakta kilit altında tutulan aç biilaç çocukların hikâyesi tahmin edileceği gibi viral olmuştu. Gazeteler günlerce bu haberi yapmaya doyamamıştı. Haberlere Birdie'nin, evin, köpeğiyle birlikte Henry'nin oturduğu binadan çıkan Lucy'nin, St. Alban's'taki evden çıkan Libby ve Miller'ın, yeni evli Martina ve Henry'nin, Libby'nin bebekken bulunduğu çiçek desenli mavi beşiğin, Justin'in yaşadığı karavanın ve müdavimi olduğu barın fotoğrafları eşlik ediyordu.

Hatta Thames'te çamur kazısı turları yaptıran ve kemikleri bulan Jason Matt adında genç bir adamın fotoğrafı bile vardı. Dağınık, kızıl saçları ve çok cepli bir yeleği vardı. "Yıllar içinde bu çamur ve çakıl kazıları sırasında bir sürü tuhaf şey buldum. Takma dişlerden golf toplarına, Roma sikkelerinden mücevherata kadar her şey. Ama kariyerimin en şok edici keşfi, bulduğum o bir torba kemikti. Bu yüzden bir adam öldü ve ben

keşke o kemikleri gerisin geri nehre atsaydım diye düşünmeden edemiyorum. O güne dönebilsem öyle yapardım.”

Fakat hikâyenin ısıltısı sönmeye başlamıştı. Basın da halk da yoluna devam etmişti. Lucy evini aldı. Henry’nin evi tekrar ona kaldı. Orijinal doğum sertifikalarını alarak asıl isimlerini tekrar kullanmaya başladılar –bu evin tapusu da Lucy Amanda Lamb üzerineydi– ve artık ikisi de yetişkinlikleri boyunca peşlerinden gelen o gölgelerden kurtulmuştu. İkisi de artık saklanmıyordu. Cheyne Walk’taki ev nihayet ruhlarını serbest bırakmıştı. Hayatları yeniden başlıyordu.

Ama hâlâ eksik bir parça vardı ve gün öğlenden akşama doğru hızla akarken Lucy’nin gözleri ikide bir telefonunun saatine ve mutfak penceresinden görünen garaj yoluna kayıyordu. Her geçen dakika dikkati daha da dağılıyor, etrafında dönen konuşmalara ilgisini kaybediyordu.

Ama nihayet saat beş gibi çakılları ezen tekerleklerin sesi duyuldu ve kapı çaldı.

“Libby, kapıya bakabilir misin?” diye seslendi en büyük çocuğuna.

Lucy koridorun kenarında dikilip Libby’nin açık sarı saçlı, cılız sakallı, mahcup mahcup gülümseyen, uzun boylu bir adama kapıyı açışını izledi.

Onu görünce Lucy’nin kalbi tekledi. Kapıya doğru birkaç adım attı ama hâlâ görüş açısında değildi. Arkasından ayak sesleri geldiğini duydu ve Henry’nin yaklaştığını gördü. İşaret parmağını dudaklarına götürdü. Henry başıyla onaylayarak kardeşinin arkasında durdu.

“Buyurun?” dedi Libby, soru sorar gibi.

“Merhaba,” dedi adam. “Sen Libby misin?”

“Evet,” diye yanıtladı Libby. “Peki siz?..”

“Ben Phin.”

“Ah.” Minicik, soluksuz bir hece. “Vay canına.”

Lucy ve Henry bakıştılar. Lucy, Henry'nin elinin usulca omzunu sıktığını hissetti ve abisinin elini avucuna aldı.

"Sanırım kimse sana söylemedi..." dedi Phin.

Libby başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Kimse söylemedi."

"Yani biraz şok olmuşsundur hâliyle, değil mi?"

"Evet, biraz şok oldum." Libby güldü. "Sen... şey... İçeri gelmek ister misin?"

"Teşekkürler," dedi Phin. "Çok isterim."

Libby, Phin'i koridordan mutfağa doğru götürürken Lucy ile Henry biraz geri çekildiler. "Aslında iki saat önce gelmem gerekiyordu," dedi Phin. "Cornwall'da, annemle kardeşimin yanındaydım. Trafik korkunçtu. Umarım günü mahvetmemişimdir."

Lucy, Libby'nin cıvılayarak, "Hayır," dediğini duydu. "Hayır, alakası bile yok. Çok güzel bir gün geçiriyoruz. Şimdi..."

Lucy nefesini göğsüne sımsıkı hapsetti.

"Şimdi... daha da güzelleşti." Kısa bir sessizlik oldu. "Neyse. Sana ne vereyim? Şarap? Bira? Soğumuş berbat pizza?"

İç içe geçen kahkahalar duyuldu. Lucy'nin evinde bir cuma akşamüstü, kızının ve kızının babasının kahkahaları birbirine karışıyordu.

Lucy, Henry'ye dönüp gülümsedi. Dudaklarını kıpırdatacak, *Teşekkürler*, dedi.

Sonra Henry'nin elinden tuttu ve birlikte mutfağa girdiler. Aileleri nihayet tamamlanmıştı.

İki ay önce

Phin kapının sürgüsünü açtı. Saat geç olmuştu ve Jeff denen bir adamla hoşbeş edecek havada değildi. İçerisi darmadağınıktı, ona daireyi göstermeyi hiç istemiyordu. Derin derin iç geçirerek, “Bekle,” dedi.

Ama birden kapının arasında bir ayak belirdi ve uzun boylu bir adam vücudunu kullanarak onu koridora doğru itti. Boya olduğu belli olan sarı saçları vardı, bakışları yabaniydi. Nefesi bayat şarap ve bayat yemek kokuyordu. Solgun gözleri delirmiş gibiydi.

“N’oluyor be?” dedi Phin. “Dostum. N’oluyor?”

Adam dönüp kapıyı sürgüledi. Phin arkasından uzanarak kilidi açmaya çalıştı. “Cidden, dostum. Siktir git buradan.”

Kalbi göğsünde deli gibi çarpıyordu. Sabah kapı tokmağına iştirilmiş o “Jeff” imzalı notu aldığından beri içinde tuhaf bir his vardı. Bir şeyler onu huzursuz ediyor ve o notu okuduğundan beri kendini güvende hissetmiyordu. Şimdiyse ölmek üzere olduğu geçiyordu aklından.

Adam Phin'in üstüne yürüyerek koridor boyunca geri geri oturma odasına, sonra da kanepeye çekilmesine neden oldu. Sonra ellerini omuzlarına bastırarak onu oturttu, gözlerinin önündeki saçları çekti, kokuşmuş nefesini Phin'in yüzüne üfleyerek, "Selam, eski dostum," dedi.

Phin buraya onu öldürmeye gelen adama baktı ve birden onu tanıdı.

"Henry," dedi. "Hasiktir. Bu da ne?"

"Vay canına be, Phin! Ne kadar değişmişsin."

"Henry. Sen aynı..."

"Evet. Biliyorum. Sana benziyorum. Çılgınca, değil mi? Buna inanabiliyor musun? Hangi ezik bütün yetişkinliğini çocukken âşık olduğu biriymiş gibi davranarak geçirir ki? Biliyor musun, bazen adımın bile Phin olduğunu söylüyorum. Çok acınası değil mi?"

Phin başını önce onaylar gibi, sonra iki yana salladı. Ardından, "Evet. Bayağı boktan," dedi. "Ne yapıyorsun burada? Ne istiyorsun?"

"Ah, Phin. Şahane bir soru bu. Gerçekten. Ve biliyor musun, bir cevap verebileceğimi sanmıyorum. Ben sadece... Gelmek zorundaydım işte. Öyle. Ortadan yok oldun. Beni bırakıp gittin. Sen beni bırakıp gittiğinden beri... yalnızım."

"Yalnız mı?"

"Evet. Yalnız. Sırf kendimi sana daha yakın hissedebilmek için senmişim gibi davranıyorum. Daha az yalnız hissedebilmek için."

Henry nihayet Phin'in omuzlarını bırakıp kanepeye, onun hemen yanına çöktü. Yüksek sesle nefes verdikten sonra Phin'e dönüp, "Özür dilerim," dedi.

"Ne için?"

"Ben olduğum için."

"Kendin olduğun için neden özür diliyorsun ki?"

“Of, bilmiyorum. Çünkü o evde senin için her şey zaten baktandı ama ben daha da beter hâle getirdim. Çünkü yalnızca bir ağırlığım ben, öyle değil mi? Bir yük. Biliyorum, öyleyim.”

“Henry, seni yirmi küsur yıldır görmüyorum, o yüzden beni dibe çektiğini söyleyemem.”

“Bana bir içki verir misin? İçkiye ihtiyacım var.”

“Hiç yok ki.”

“Ah. Tabii ya. Tabii yok. Sen koltuk değneklerine hiç ihtiyaç duymazdın, değil mi? Sen hep kendine yetiyordun.”

“Saçmalıyorsun şu an.”

Henry sorgular gibi Phin’e baktı.

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?” diye sordu Phin.

“Düşünmüyorum. Biliyorum.”

“Yanılıyorsun o zaman. Bütün hayatım bir anlam arayışıyla geçti. Bütün ömrümü bu dünyaya ne bok yemeye geldiğimi çözmeye çalışarak geçirdim.”

“Ya, tabii, tabii.”

“Evet. Öyle. Baksana, Henry, sen hiç durup benimki gibi bir babayla büyümenin insana neler yaptığını düşündün mü? Sen hayatının sadece birkaç yılını onunla geçirdin. Ben on sekiz yaşına kadar her ânımda onunlaydım. Seninle tanışmadan çok önce bile kendi kimliğimi, kendi hayatta kalma yolumu bulmak için mücadele ediyordum.”

“Ama sen bana kendimi hep çok...”

“Ne? Ben sana kendini hep çok ne, Henry?”

“Küçük hissettirdin.”

“Saçmalığın daniskası. Yapma. Kocaman bir evi, havalı bir okulu, güzel eşyalarla dolu bir odası olan sendin. Ben senin evine geldiğimde *hiçbir şeyim* yoktu. Bir torba kıyafetten başka hiçbir şeyim. Sen de orada *her şeyi olan* Küçük Lord Fauntleroy gibiydin. Bir çocuğun isteyeceği her şey vardı sende. Sence bu bana neler hissettirdi?”

“Bilmiyorum. Sana neler hissettirdi bilmiyorum.”

“Savunmaya geçmek zorunda hissettim, Henry. İçime kapandım. Kendimi kitaplara, hayallere ve kendi trajik varlığımın ötesinde uzanan dünyalara dair düşüncelere kaptırmak istedim. Ama sen oradaydın. Sürekli bir şeyler isteyen talepkâr bir çocuk. Sanki her şeyin cevabı bendeymiş gibi bakıyordun bana. Ama benim hiçbir şeyim yoktu, Henry. Bunu göremedin mi? *Hiçbir şeyim* yoktu. Sen benden sana bir şeyler vermemi istedikçe bana verecek hiçbir şeyim olmadığını hatırlatıp duruyordun. O sendin, Henry. Lider olan sendin. Sonunda hepimizi o cendereden çıkaran sen oldun.”

“Ama az kalsın seni öldürüyordum. Bunu biliyor muydun? Az kalsın seni öldürüyordum. Seni hasta eden ilaçları veren bendim. Beni sevmeni sağlayacaklardı güya. Saçma sapan, sikik bir *aşk iksiriydi*, Phin. Üstelik az kalsın seni öldürüyordu.”

“Ben senin aşk iksirin yüzünden hastalanmadım, Henry. Beslenme yetersizliğinden hastalandım. Susuzluktan. Hasta olmam onların suçuydu. Senin değil.” Phin iç geçirdi, sonra dönüp dosdoğru Henry’ye baktı. “Henry, bak dostum. Biz iyiyiz. Anlıyor musun? Sen ve ben. İyiyiz.”

Henry bir süre düşünceli düşünceli baktı, sonra başıyla onayladı. Ancak hemen ardından yine telaşlandı. “Peki madem iyiyiz, o zaman geleceğimi duyunca neden Botswana’dan kaçtın?”

Phin şaşkınlıkla Henry’ye baktı. “Ben *senden* kaçmıyordum, Henry,” dedi. “Neden senden kaçtığımı düşündün ki? Ben diğerlerinden kaçıyordum. Lucy’dan. Bir de... şey, Lucy’nin kızından. Ben sadece henüz...” Phin toparlanmak için biraz durdu. “Şu baba-kız kavuşması olayına hazır değildim. Değildim işte. Korkmuştum. Tırsmıştım.”

Phin omuz silkti. Henry yüksek sesle iç geçirdikten sonra, “Hay sikeyim, Phin. Hay sikeyim,” dedi. Sonra cebinden telefonunu çıkarıp fotoğraf albümünü açtı ve bir restorandaki aile yemeğinin fotoğraflarına kadar geri gitti. Derken sarı saçlı

genç bir kadının fotoğrafını açtı. “Phin. Bak şuna. Bu senin kızın. Libby.”

Phin dingin bir sessizlik içinde fotoğrafa baktı. Kocaman bir gülümsemesi ve gamzesi olan tatlı yüzlü bir kızdı. Phin’e benziyordu. Kız aynı Phin’e benziyordu.

“Dünyanın en tatlı insanı o, Phin. Bebeklere pek düşkün değilsin, biliyorum. Anlıyorum da. Bebekler ürkütücüdür. Ama baksana ona. Artık bebek değil. Kendine ait bir evi, bir işi ve bir erkek arkadaşı olan yetişkin bir kadın. Bir babaya ihtiyacı yok. Sana ihtiyacı yok. Ama, siktir, Phin.” Henry bir an durup telefonunu kapadı, gözlerini Phin’e dikti. “Belki de ona ihtiyacı olan sensindir, bu hiç aklına geldi mi? Eve dön, Phin. Gelip kızını gör.”

Phin gözlerini yumdu. Sonra tekrar açtı. Henry’ye baktı. Ruhunun derinliklerinden bir teslimiyet, bir sevgi dalgası yayıldı. Henry’yi kendine çekti ve uzun, upuzun bir süre birbirlerine sımsıkı sarıldılar.

Nihayet ayrıldıklarında Phin, “Tamam,” dedi. “Geleceğim. Söz veriyorum. Geleceğim. Bu sene. Belki ağustosta. Senden sadece o zamana kadar beni gördüğünü kimseye söylemeyeceğine söz vermeni istiyorum.”

Henry, Phin’e bakarken gülümsedi. “Hayatım üzerine yemin ederim. Kimseye söylemeyeceğim.”

SON SÖZ

Sekiz ay sonra

“Yardımcı olabilir miyim, beyefendi?”

Henry mağazanın aynalı camlarında hızla görüntüsünü kontrol etti. Koyu renk, gür buklelerini karıştırdı ve parmaklarını üç günlük kirli sakalında gezdirdi. Sonra süzülerek yanına gelen satış temsilcisine dönüp yüzüne cana yakın bir gülümseme yerleştirdi.

“Selam,” dedi. “Evet, teşekkür ederim. Ben Gold Wing bakıyorum da. İnternet sitenize göre stokunuzda varmış. Ama burada göremedim.”

“Şahane!” Satış temsilcisinin gözleri parladı ve parmaklarını şaklattı. “Beni takip edin, beyefendi, bu taraftan.”

Henry genç adamın peşinden mağazanın diğer tarafına, ana girişin başka bir tarafında kalan sergi alanına doğru ilerledi. Kaideler üzerinde çapraz olarak sıralanan ve her açıdan halojen ışıklarla aydınlatılan dört devasa motoru görünce tüyleri diken diken oldu.

“Vay be,” dedi.

“Aynen,” dedi satış temsilcisi. “Gerçekten de vay be. Aradığınız belli bir model var mı?”

“Aslında evet. GL1500.”

Satış temsilcisi gülümseyerek eliyle kırmızı ve siyah motoru gösterdi.

İşte oydu.

Bire bir aynısı.

Henry’nin midesi kasıldı.

“1998 modeldir,” dedi adam. “Kusursuza yakın. Henüz bin beş yüz kilometrede. Uzun ömrünün büyük bir kısmını muşamba altında geçirdi. Şimdiyse hayatının kalanını yaşamaya hazır ve çok heyecanlı. Mümkünse yollarda. Seleye geçmek ister misiniz?”

Henry başıyla onayladı. “Elbette,” dedi. “Şahane olur.”

Satış temsilcisi duvardaki bir tuşa basınca kaide aşağı doğru inerek motorun zeminle aynı hizaya gelmesini sağladı.

Henry bir bacağını motorun üstünden attı ve kendini bir anda Şikago’nun baş döndürücü sokaklarında buldu. Ellerini kumandalarda, gidonda gezdirdi.

“Çok güzel, öyle değil mi?” dedi satış temsilcisi.

Henry başıyla onayladı ama bir şey demedi. Şikago’dan döndüğünden, Phin’le barış imzaladıklarından, Lucy’nin yeni evindeki büyük aile kavuşmasından sonra hissetmeye başladığı bütünlük kenarlardan aşınmaya başlamıştı. Aylardır Henry Lamb olmayı benimsemişti. Justin’in hayatını Henry Lamb’in o cazibeli, yenilenmiş versiyonu için değil, hafif kaçık, orijinal versiyonu için feda ettiği düşüncesi ruhunu bir doğruluk ve hakikat hissiyle doldurmuştu. Henry Lamb’in yeterli olduğunu, başka kimseye ihtiyacı olmadığını düşünmüştü. Ama son zamanlarda o güzel evi yeniden bomboş gelmeye başlamıştı. Bu dünyadaki yalnızlığının, tuhaflığının, ötekiliğinin yeniden farkına varmıştı. Saçlarının uzayıp doğal rengi olan soluk kül rengine dönmesine, dudak dolgularının sönmesine, yanak dolgularının erimesine

izin vermiş, o eski Henry'nin aynadan ona baktığını görünce de paniklemişti. Artık Phin olmak istemiyordu ama o cansız, ihtiyar Henry dayı olmak istemediğini de korkunç bir mutlulukla biliyordu. Sonraki haftalar ve hatta aylar boyunca düşünüp durdu, herhangi bir şey hissettiği, böyle uyuşmuş hissetmediği son ânı hatırlamaya çalıştı. Karşılaştığı ve taklit etmeye değer bulduğu son insanı.

“Ah,” dedi satış temsilcisi. “Benim adım Theo bu arada.”

“Merhaba, Theo,” dedi Henry, koyu saçlarını koyu gözlerinin önünden çekip Theo'yla tokalaşırken. “Benim adım da Kris. Kris Doll.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Kris,” dedi Theo. “Şahane bir motor zevkin var.”

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle *Üst Kattaki Aile*'yi okuduktan sonra dört yıl boyunca bana yazıp, *Lütfen bunun devamını yaz, sonra neler olduğunu öğrenmem gerek!* diyen bütün okurlara teşekkür etmem gerek. Ben devam kitapları yazmayı seven bir yazar değilim; daha önce bir kere yaptım ama pek hoşuma gitmedi. Uzunca bir süre de bu konuda kararlı davranarak devam kitabı yazmayı reddettim. Ama sonra bir şeyler tık diye yerine oturdu ve ben Henry Lamb'in zihninin içinde koca bir yıl daha geçirmeyi her şeyden çok istediğimi fark ettim. O nedenle de başından beri içten içe yapmak istediğim bir şeyi yapmam için beni zorlayan okurlara teşekkür ederim.

Her zamanki gibi İngiltere'deki ve ABD'deki yayıncılarıma teşekkür ederim. Özellikle de Cornerstone'dan Selina Walker, Najma Finlay, Clair Bush, Sarah Ridley, Laura Richetti ve Claire Simmonds'a; Atria'dan Lindsay Sagnette, Ariele Fredman, Milena Brown, Hade Hui ve Zoe Harris'e teşekkürlerimi sunarım.

Londra'daki ajansım Curtis Brown'ın muhteşem ekibine teşekkürler. Jonny Geller, Viola Hayden ve Ciara Finan'a ve yurtdışı haklarından sorumlu Kate, Nadia ve Sophia'ya özellikle teşekkür ederim. ABD'deki inanılmaz temsilcim Gelfman Schneider'dan Deborah Schneider'a, İngiltere ve ABD'deki film ve TV temsilcilerim Luke Speed ve Josie Freedman'a da teşekkürler.

Bütün yurtdışı yayıncılarıma teşekkür ederim. Yurtdışı piyasalarında kitaplarımın satışı açısından şahane bir yıl oldu

ve çalışmalarımı o şahane okurlarınıza ulaştırdığınız için hepinize minnettarım.

Kitapçılara, kütüphanecilere ve internette ve organize etmek için çok çaba harcadığınız IRL etkinliklerinde tanıştığım herkese teşekkür ederim.

Her zamanki gibi dünyanın en şahane redaktörü Richenda Todd'a teşekkürler. Çalışmalarına gösterdiğiniz itina için ne desem az.

Lisa Jewell Gerçeği: Çoksatan Romancının Bir Yılı adlı kendi kitabını yazarken bir yandan da bu kitabı yazma sürecinde âdeta gölgem olan Will Brooker'a çok teşekkür ederim. Her zaman bir gölgeden ötesi olduğun, üzerinde çalıştığım kısımları sana gönderdiğimde beni teşvik ettiğin ve cesaretlendirdiğin, bu romanı yazma sürecini böylesine unutulmaz ve eğlenceli kıldığın için çok teşekkürler. Ayrıca aralık ayında başıma gelen kurgu felaketini tereyağından kıl çeker gibi çözdüğün için de minnettarım.

Son olarak da her zamanki gibi en şahane arkadaşlar ve en şahane aile oldukları için arkadaşlarımla aileme ve hayattaki en şahane yazar arkadaşlar oldukları için yazar arkadaşlarıma, bir de elbette dünyadaki en iyi köpek olduğu için köpeğime teşekkürü bir borç bilirim.

Oliver Wolfensberger adlı karaktere dair bir not

Geçen sene Spear Camden, hayır işlerinde kullanılacak bir bağış toplamak için bir açık artırma düzenledi ve romanımdaki bir karakter adı da açık artırmadaki seçeneklerden biriydi. Açık artırmanın galibi Oliver Wolfensberger, bu kitapta Cheyne Walk 16'nın yeni sahibi olarak ölümsüzleşti! Hayır işleriyle ilgili biraz bilgi vereyim:

Spear Camden, Lighthouse London Community Trust tarafından desteklenen hayır kurumlarından biri. 16-24 yaş arasında olup da önlerinde istihdam konusunda engeller bulunan savunmasız gençleri alıp altı haftalık yoğun bir koçluk programına tabi tutuyor. Ardından da bir yıllık takip desteği var. Sonuçlar, çoğunlukla zorlu geçmişleri olan –devlet korumasından çıkmış, hapisane geçmişi bulunan, çete şiddetinden kaçan, akıl sağlığıyla ilgili sıkıntılar yaşayan yahut uzun süredir işsizlikle mücadele eden– ve altı haftalık Spear programını tamamlayan bu gençlerin %75'inden fazlası, bir yıl sonrasında işe girmiş, eğitime gönderilmiş ya da istihdam edilmiş durumda oluyor.

Spear Camden'dan bir mesaj:

Açık artırma bedeli olarak tarafımıza ödediğiniz para bir buçuk gencin hayatını tamamen değiştirmeye yetti. O yüzden çok ama çok teşekkür ederiz
Bay Mr. Wolfensberger!

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

LISA JEWELL

ÜST
KATTAKİ
AİLE

www.diyadiniz.com

